

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Her ex said she was past her prime.
Her younger man begs to differ.

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KAY COVE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Gray Area

KAY COVE

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Gray Area © 2026 Kay Cove LLC

Tüm hakları saklıdır. Kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir şekilde veya elektronik ya da mekanik araçlarla, yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Bu kitap, yazarın veya yayıncının açık rızası olmadan herhangi bir yapay zeka sisteminin eğitimi veya geliştirilmesi için kullanılamaz.

www.kaycove.com

*Bu kitap, gri alanda bulunan kadınlar için yazılmıştır —
parçalanmış hayat ile henüz şekillenmemiş hayat arasında sıkışıp
kalmış kadınlara.*

*Yeniden başlamak için çok yaşı, yeniden başlamak için çok geç, yeni
bir şey istemek için çok geç kaldıkları söylenen herkes için.*

Zaman çizelgesini bir kenara atın.

Hayatınızın en iyi versiyonunun bir son tarihi yoktur.

“En dibe vurmak, yeterince gerçek olmayan Şeylerin sonudur. Yeniden başla ve daha gerçek bir Şey inşa et.”

– Glennon Doyle

GRAY AREA

PLAYLIST

LIST 1 < WHIT'S R06DTRIP B6N0fir9

2 0 0 1

Pé«o«r »§ Mr— A'ckl» Sém'p'c»n
Fiekt«r — Ckrétfšno @gnsl»ro
SFnoe R Been Giine — Iellq Clarlt»n
N»llabaob (Ścrl— Nút«nStefani T»xéc
— Brétn»p Sp»ort
@nutrétt«n — Xotočko B«dénqşşrld
P»n de. *Replay* — *Rihanna*
L»o»« (1 Ekim) — 1»ž«

PromFtoizoizt — Nellq Fikrząd t+ şt. J"tm bolond
Bę Byr Bys— XSYXC
My*Happy* Endéng — Aorél La»ć@n«
Br(»r« H» Ck«ofr— Corrfi« @nd»rie»d
Mér«raq Bc'cénrtr — Porom»r«
So Yesterday — *Hilary Duff*

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[5. Bölüm](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23 Son Söz](#)

[Teşekkürler Kay](#)

[Cove'un Diğer](#)

[Eserleri İletişim](#)

1. bölüm

Celeste

The textbook definition of a manchild.

Eskizim bir türlü olmuyor.

Kırk beş dakikadır aynı sayfaya bakıyorum, Caran d'Ache kalemim, bu sabah kafamda çok net bir şekilde canlandırdığım, gelecek sezonun en dikkat çekici parçası olması gereken, asimetrik yakalı, yapılı bir ceketin üzerinde duruyor. Şimdi ise, yanlış yapılmış bir geometri ödevi gibi görünüyor. Bu, Tasarım İlkeleri hocamdan endişeli bir not almama neden olacak türden bir çizim.

Celeste, dersten sonra bana gel.

On altı yıl sonra, gözlerimi her kapattığımda Profesör Caplan'ın bıyığının hayal kırıklığıyla seğirdiğini hala görebiliyorum.

Kalemi bırakıp çizim masamdan kalkıyorum, boynum üç yerinden çatırdayana kadar geriyorum. Yaratıcılık tıkanıklığımdan bıkmış bir halde, e-postalarımı halletmek için masama geçiyorum ve idari işlerle boğulmuş Perşembe öğleden sonramın akıbetine tamamen teslim oluyorum.

Ofisim gösterişli, bunun farkındayım. Kendi Wikipedia sayfası olan bir binanın kırk yedinci katında, 1200 fit karelik bir köşe ofis. Tavandan tabana pencereler, Manhattan'ı sanki yeterince sallayamadığım bir kar küresi gibi sergiliyor. Hudson

öğleden sonra güneşinde parılıyor, feribotlar gri-mavi sularda beyaz çizgiler çiziyor ve aşağıda bir yerlerde, sekiz milyon insan, yeteneklerinin nereye gittiğini merak ederek boş bir sayfaya bakmakla geçmeyen hayatlar yaşıyor.

Mekanın geri kalanı, mükemmelleştirmek için yıllar ve aşırı miktarda para gerektiren, özenle düzenlenmiş bir kaos. Mankenler köşelerde nöbet tutuyor, üzerlerine örnek kumaşlar yarı yarıya örtülmüş durumda — burada şampanya rengi ipek şarmöz; orada deneysel bir geri dönüştürülmüş yün karışımı. Masama en yakın olanı, geçen hafta dikişin ortasında ilhamım uçup gittiğinde bıraktığım, kısmen tamamlanmış bir korsaj giyiyor. Yarı çıplak ve beni yoğun bir şekilde yargılıyor. Ona Patrice adını verdim.

Ve Patrice, son zamanlardaki işlerim hakkında *fikirleri* var.

Pencerenin yanındaki alanı bir Giacometti heykeli kaplıyor; uzun, bronz bir figür, belli belirsiz işkence görmüş gibi, son derece pahalı. Greg onu onuncu yıldönümümüzde benim için almıştı. Ona beni hatırlattığını söylemişti. Bunun bir iltifat mı, yoksa kemik yapım ve genel duygusal durumumla ilgili çok keskin bir gözlem mi olduğundan hiç emin olamadım.

Hala onu sevip sevmediğime ya da onu

Duvarlar, hayatımın eserlerini çerçeveler içinde barındırıyor: dergi kapakları, Met Gala'da bir masa satın alabilecek duruma geldiğim ilk yıl Anna Wintour ile çekilmiş bir fotoğrafım. İki kadeh şampanya içtiğim ve kendimi kanıtlamak istediğim için müzayedede fazla para ödediğim bir Basquiat baskısı ve 2004'teki ilk defilemden —yirmi üç yaşındayken ve yeteneğin yeterli olduğuna inanacak kadar aptalken Brooklyn'deki bir depoda kurduğum podyumda yürüyen mankenler.

Öyleydi.

Bir süreliğine.

Bakışlarımı pencereden ayırıp ofisin diğer ucundaki eskize bakıyorum. Yaka kısımları gerçekten berbat görünüyor. Dengesiz. Sanki oranların nasıl işlediğini unutmuşum gibi. Belki de unutmuşumdur. Belki de Greg haklıdır ve beynim yavaş yavaş...

Hayır.

Bu düşünceyi tamamlamayı reddediyorum. Otuz sekiz yaşındayım, seksen sekiz değil. Eğer *odaklanabilirsem*, önümde en az otuz yıl daha tasarımcılık yapabilirim. Yönetim kurulu toplantılarını, yatırımcıların aramalarını ve herkesin bana, değerini koruyacağından emin olmadıkları eski bir parça gibi bakmaya başladığını görmezden gelebilirsem.

Telefonum titriyor. Görmezden geliyorum. Muhtemelen asistanım Margot, bu akşam katılmam gereken akşam yemeğini hatırlatmak için arıyor. Çocuklar için bir hayır etkinliği mi? Hayvanlar için mi? Hayvanları kurtaran çocuklar için mi? Gerçekten hatırlayamıyorum, bu da beni berbat bir insan yapıyor, ama aynı zamanda bugün Perşembe ve tek cümlelik notlarla halledilebilecek aşırı uzun toplantılarla dolu bitmek bilmeyen bir haftayı atlattım. Greg, basit bir muhasebe hatası yüzünden şirketi acımasızca kovduktan sonra, kumaş tedarikçimizle sözleşmemizi yenilemek için diz çöküp yalvarmak zorunda kaldım. Muhasebe departmanından “yaratıcı malzeme bütçem” hakkında aldığım küçümseyici nasihatten bahsetmiyorum bile.

Görünüşe göre "sınırsız"ın da sınırları varmış. Kim bilebilirdi ki.

Yöneticilerin gevezeliklerini olabildiğince susturmaya kararlı bir şekilde e-posta cevapları yazarken, ofisimin kapısı çalınmadan birden açıldı.

Greg.

Tabii ki.

Eski kocam, burası ona aitmiş gibi içeri giriyor — ki teknik olarak öyle. En azından yarısı. Kömür grisi Brioni takım elbisesi vücudunda biraz eğri duruyor, kırışıklıkları takviminde kaydetmeye cesaret edemeyeceği hikayeleri anlatıyor. O özel dağınıklığı tanıyorum — yönetim kurulu odasındaki stresin ürünü değil, “uzun bir öğle yemeği”nin ardından aceleyle giyinmenin sonucu.

"Konuşmamız lazım," diyor, ki Greg konuşmalarımızın yaklaşık yüzde doksanını böyle başlatır. Geri kalan yüzde on ise "Düşündüm de" diye başlar, ki bu nedense her zaman daha kötüdür.

Sandalyeye yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. “Sana da merhaba.”

"Üzgünüm." İki elini de havaya kaldırarak teslim olur. "İyi günler, Celeste." Kaşlarını bekleyişle kaldırır, yönetim kurulu bize ofiste en azından medeni davranıyormuş gibi davranmamızı rica ettikten sonra, nezaket sözlerini çabucak bitirmemiz için sessiz bir yalvarış

. Karmaşık ve kamuoyuna yansıyan boşanmamızın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti. Herkes bunu geride bıraktı ve sanki hiç olmamış gibi hayatına devam etmeye hazır. Yani, ben ve Greg hariç herkes.

"Gömleğin pantolonun dışına çıkmış."

Aşağıya bakıp dağınıklığını fark etti. Aceleyle gömleğinin eteğini kemerine soktu. "Hızlıca üstümü değiştirdim. Öğle arasında spor salonuna uğradım." Hafifçe çıkıntı yapan karnını okşadı. Baba vücuduna doğru yavaş yavaş ilerliyor — baba kısmı hariç. Ki bu hiç umurumda olmadı. Greg yüz kilo daha ağır olsaydı bile onu on altı yaşındayken sevdiğim gibi severdim.

"Spor salonu' derken en yeni asistanını mı kastediyorsun?" Ona kısa bir gülümseme attıktan sonra dikkatimi odanın diğer ucundaki eskizime geri verdim. *Belki de deri olmalı. Yaka kısmı ipek olsa daha mı iyi olur?*

"Celeste," diye homurdanır, gözlerini devirir. Ama hiçbir şeyi inkar etmez. "Başlama."

"Hiçbir şeye başlamıyorum. *Oturuyorum*. Ofisimde. Kendi işime bakıyorum. Buraya dalan, sanki çarşafı kavgaya etmiş gibi görünen sensin."

Greg çenesini sıkarken çenesindeki bir kas seğirdi ve derisinin altında keskin hatlar oluştu. Hâlâ yakışıklı, bunu kabul etmeliyim. O, kaliteli şarap gibi yaşlanırken, ben burada diş temizliği randevusu alır gibi önleyici Botox randevuları ayarlıyorum. Koyu saçlarında gümüş rengi teller, onu "seçkin" gösteren gülme çizgileri varken, benimkiler beni "yorgun" gösteriyor. Erkeklerin yaşlanmasının adaletsizliği beni her zaman hayrete düşürür.

"Peki, kusura bakma ama ne zaman burada olduğunu hiç bilmiyorum. Kilitli, boş bir ofise iki kez uğradım. Seni bulmaya çalışmak sinir bozucu. Ben bu şirketin CEO'suyum. Takvimine girmek için yalvarmam gerekmemeli."

Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım. "Pardon, aldattığın, aşağıladığın ve sonra boşandığın eski karının artık emrinde olmadığını mı şikayet ediyorsun? Çünkü narsisizm söz konusu olduğunda..."

Burnunun köprüsünü sıkıştırıyor, gözlerini kısarak sinirini abartılı bir şekilde gösteriyor. "Peki. Ben pisliğin tekiyim. Anlıyorum. Ama bugün senin sözlü saldırılarına maruz kalmak istemiyorum. Monroe toplantısı hakkında konuşmak için uğradım." Bir an duruyor. "Açıklamak ister misin?"

Ah. İşte bu. Ne kadar süreceğini merak ediyordum. “Neyi açıklayayım?”

“Hailey Monroe’yu senin yanında çalışması için işe aldım. Neredeyse ofiste yatıp kalkıyor, senin şaka gibi gördüğün portföyü üzerinde yorulmadan çalışıyor. Bu sabahki toplantınızın hemen ardından gözyaşları içinde ofisime geldi. Bütün sabahımı onu teselli etmekle geçirdim.”

“Oh.” Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. “Yani, spor salonundaki kişi Hailey’di.

Anladım.”

“Celeste, kiminle yakın olduğum seni ilgilendirmez—”

“Aniden senin aletin benim şirketim için kararlar vermeye başladığında, bu beni ilgilendirir.” Göğsümü acıyana kadar sertçe dürttüm. “Benim tasarımlarım. Benim markam. Benim adım. Sen, *benim kurduğum* imparatorluktan kazandığın para yığnında uyumaya geri dön. Yaratıcı yönlendirme her zaman *benim* kararımdı ve her zaman da öyle olacak. Onun tasarımları etkileyici değildi. Ona düzeltmeler için bir şans daha verdim.”

Masamın önündeki sandalyeye bir göz attı ama oraya oturmaması gerektiğini biliyordu. “Akıllı iş kararları verdiğinden emin misin? Yoksa önemsiz kararlar mı?”

Derin ve sakin bir nefes alırken burun deliklerim genişledi. Şimdi misafir koltuğuna göz attım. “Otur,” emrettim.

Oturur, ama o kadar tereddütlü bir şekilde ki, sanki sandalyeyi görünmez raptiyelerle kaplamışım gibi.

Çekmecemden Hailey’in portföyünü çıkarıyorum; bir zamanlar tertemiz olan bu klasör, artık neon renkli Post-it’lerle dolu bir denize dönüşmüş. El yazısıyla yazdığım eleştiriler, her tasarımı agresif küçük adalar gibi kaplıyor ve benim cerrahi bir incelemeyle yaptığım kesintilerin altında, orijinal çalışmasının sadece ufak parçaları görünür kalıyor.

“Onu paramparça etmişsin,” diye mırıldanıyor, dosyayı karıştırırken. “Hiç güzel bir şey söyledin mi?”

“Bu sunumun çöpte olmaması, güzel olan kısmı.”

“Celeste, sen o kadar kibirli ki...”

“Kıçına mı?” diye sözünü tamamlıyorum. “Öyle mi düşünüyorsun? Çünkü sana ve en sevdiğin Z kuşağı tanındıklarına kalsaydı, ilkbahar/yaz koleksiyonum 2002’deki Avril Lavigne’in gardırobuna benzerdi.

Ne zamandan beri retro punk rock 'lüks moda' anlamına geliyor?"

"Punk rock mu? Bütün bu tokalar mı öyle?" Greg sayfaları çevirmeye devam ediyor. "Kabul ediyorum, biraz çocukça. Ama kesinlikle kurtarabileceğin bir şeyler vardır. Patron olmak yerine, mentorum olmaya ne dersin?"

"*Mentor* mu?" diye tekrarladım, sonra yine kontrol edici bir nefes aldım. Greg ofisime gelmeye devam ederse, öfke nefeslerimi kontrol etmem için hazırda bekleyen sertifikalı bir yoga eğitmenine ihtiyacım olacak. "Greg, burada oturup bütün gün liderlik tarzımı tartışabiliriz. Ama bir dakikalığına saçmalamayı kes. Aslında buraya gelme sebebin bu değil. Onu işe alırken ona ne söz verdin?"

Yüzündeki ifade değişiyor. İşte orada—o belirgin işaret. Burun deliklerinin hafifçe genişlemesi, omuzlarının kulaklarına doğru çekilmesi. Benim rehberliğim ya da tasarım tercihlerim yüzünden kızgın değil. Ben boyun eğmediğim için başının belaya girmesine kızgın. Kişisel olarak önem verdiği bir şeye aykırı bir görüşe sahip olmaya cüret ettiğim için.

Ve gerçekten *kişisel olarak* demek istiyorum.

"Bayan Monroe'ya, sonbahar/kış koleksiyonumuzda en az üç tasarımının yer alacağına söz verdim. Yeni fikirler üzerinde çalışacak zamanı yok. Elbette burada işe yarar bir şeyler vardır." Portföyün bir sayfasında durur ve dantel yakalı sade beyaz elbiseyi işaret eder. "Buna ne dersin? Sade ama zarif. Aslında, bu bölümdeki tüm tasarımların temeli sağlam," der ve portföyün ikinci yarısını karıştırır.

"Geri dön, Greg. İlkbahar koleksiyonu için hazırladığı pazarlama sunumunu okudun mu?"

"'Only White' sloganından bahsediyorsun," diye tahmin ediyor, sanki bu bir tuzakmış gibi. "Farkındayım. Konsepti açıkladı. Tasarımın saflığıyla ilgili. Minimalizm. Bir ifade olarak rengin yokluğu."

"*Rengin yokluğu.*" Alaycı bir şekilde güldüm. "Lütfen bana bu kadar hayalperest olmadığını söyle. 'Only White'ın nasıl yorumlanabileceğinin farkındasın, değil mi?"

"Bu moda. Bu sanat. Bağlam önemlidir."

“Bağlam önemli. Ve bağlam şu ki, ‘Only White’ adlı bir koleksiyonu piyasaya sürersek, basın bülteninin yayınlanmasından yaklaşık dört dakika sonra var olan her sosyal medya platformunda linç ediliriz. Ve duyarsız ve pervasız davrandığımız için bunu hak ederiz.” Başımı sallıyorum. “Birisi görsel etkiyi dikkate alacak kadar dar görüşlü olduğu için bu şirketin itibarını zedelemek istemiyorum.”

“Ya da belki de bu ironiyi anlayamayacak kadar yaşlısın...” “Dikkatli ol.”

Sözlerim istediğimden daha keskin çıkıyor. Ya da belki de tam olarak istediğim kadar keskin. Greg durup kendini toparlıyor, yaşımla konusuna yaklaşırken yüzünde bir endişe ifadesi beliriyor.

“Sadece şunu söylüyorum...” Ses tonu daha yumuşak, daha küçümseyici bir tona büründü, “...genç tüketiciler nüansları anlıyor. Altüst etmeyi takdir ediyorlar. Belki de akranlarıyla bağ kurup onları satın almaya teşvik etmek için daha genç bir tasarımcıya ihtiyaç vardır. Sizin nesil o kadar çok satın almıyor. Hailey, bin iki yüz dolarlık bir Dior satın almak için kredi kartını hemen çıkarırdı.”

“Teknik olarak satın alan benim neslim, çünkü Hailey yirmi iki yaşında ve pahalı giyim zevkini karşılayacak kadar yüksek limitli tek kredi kartı babasının... ya da belki de senin. Yoksa sana henüz 'baba' mı diyor?”

“Kiminle ilişkim olduğu seni ilgilendirmez.”

“İlişki mi? Oh, lütfen. Sanki Viagra hiç bitmeyecekmiş gibi yirmili yaşlardaki kızları birbiri ardına yiyorsun.”

“Celeste—”

“Ne?” diye bağırdım, öfkemi zar zor kontrol ediyordum. Bu küçük saldırganlıklar ateş karıncaları gibi derimin altına giriyordu ve sandalyemden fırlayıp, her yutkunduğunda yukarı aşağı zıplayan o aptal adam elmasını koparmamak için tüm gücümü kullanıyordum. Greg’in de öfkelerini serbest bırakmak istediğini biliyorum, ama o bir sosyopat değil. Bazen gözlerinin arkasında, evliliğimizi nasıl bitirdiği için duyduğu suçluluk duygusunu görüyorum. İki yıl önce inşa ettiği o lanet köpek kulübesinde kalıcı olarak yaşıyor.

“Çift olarak uyumsuzluğumuzun iş ortaklığımızı bozmasına izin vermemeliyiz. İkimiz de aynı şeyleri istiyoruz.”

Şokun etkisiyle bir an için hareketsiz kalıyorum. *Aynı şeyleri mi istiyoruz?* Hayır, bu doğru olamaz. Greg, gergin tenli, dolgun göğüslü, düz karınlı ve tüm kimyasal güzellik tedavilerinden kurtulma şansı olan gür saçlı kadınlar istiyor. Ona veremeyeceğim bir şeyi istiyor: geçmiş. Beni istediği tek hal, on yıl öncesine donmuş halim, beni hala arzuladığı bir kadın olarak gördüğü, sadece şirketinin kilit ismi olarak görmediği zaman. Peki ya ben?

Ben ne istiyorum?

Belki de bu kadar acımasız olmayı bırakmak.

Geçmişe odaklanmayı bırakıp, hayatımın en güzel günlerinin henüz gelmediğine dair umut beslemek.

Ya da belki de Elphaba'nın yaptığı gibi karanlık tarafı kucaklamalıyım — süpürge ve her şeyle birlikte. Terk edilmiş, acı dolu eski sevgili rolünü oynayabilir ve alaycı cevaplarımla ve Sabrina Carpenter şarkılarını pek de ince olmayan bir şekilde dudak senkronizasyonu yaparak bu ofisi rahatsız edebilirim. Greg gerçekten de çocuk ruhlu bir erkeğin ders kitabı tanımı.

"Bak," diyor ve özellikle bir sayfadan yapışkan notlarımı çıkarıyor. Beyaz dantelli düz kesim elbise. İtiraf etmeliyim ki, Hailey'nin yarattıkları arasında en sevdiğim bu. "Bu senin zevkin ve tarzın. Güzel, değil mi?"

İsteksizce başımı sallıyorum. "Potansiyeli var."

"Güzel. O zaman işte" diyor, koltuğuna yaslanıp kollarını kavuşturuyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş. "Dinliyorum. Bunu nasıl pazarlayacağız?"

Bir kez daha derin nefes alıyorum ve bu seferki daha az gergin geliyor. "Hava... ışık... sadelik..." Daha çok kendime mırıldanıyorum, kelimelerin dilimde nasıl hissettirdiğini deniyorum.

"Ne?"

Klasörü masanın bana yakın tarafına çekerim ve bu sabah o kadar çabuk bir kenara attığım illüstrasyonu yeniden incelerim. Yeni bir bakış açısıyla, haftalardır benden kaçan eski dostum ilhamın toplantıya katılmaya karar vermesiyle elbiseyi incelerim. "Yaka kısmını olduğu gibi beğendim. Orta kısmı biraz genişletip, bu danteli kaburga bölgesine yeniden katmanlayalım, böylece şeffaf olsun. İki versiyon görmek istiyorum. Biri diz üstü, diğeri ise ayak bileklerine kadar uzanan ve dantelle doldurulmuş, yüksek yırtmaçlı bir versiyon."

Greg onaylayarak hafifçe mırıldanıyor ve ben onun yönüne bir göz atıyorum, yüzündeki gurur dolu ifadeyi yakalıyorum. "Bu hoşuma gitti."

Hiçbir yere varamayan kendi felaket skecimi düşünürüm. Tüm keskin çizgiler sert ve öfkeli görünüyor. Hafiflik, yumuşaklık, kıvrımlar ve akışkanlık istiyorum. Modellerin...

"*Nefes alabilmelerini,*" diyorum. "Pazarlama açısı bu. Şu anda dünyadaki gerginlik boğucu. Bu koleksiyonun, derin bir nefes aldıktan sonra hissedilen rahatlama gibi olmasını istiyorum. İlham kaynağımız bu."

Greg başını sallıyor. Yaratıcı sürecimi anlıyor ve bu yüzden ona göre bu saçmalık değil. Bu altın değerinde. "Dahice."

"Hailey'e notlarımı incelemesini söyle. Bana yeni eskizleri teslim etmek için bir haftası var..."

"Bir hafta mı?" diye itiraz ediyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Baskı altında daha iyi çalışıyorsa üç gün."

"Bir hafta olsun," diye homurdanır, bakışları tavana doğru kayıp sonra tekrar aşağıya döner. Hoş bir nefes alma anıydı ama her zamanki rahatça gösterilen kızgın tavırlarımız her zaman çabucak geri döner. "Sana dürüst bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Senin rehberliğin altında zamana ihtiyacı olduğunu anlıyorum, ama sence Hailey bir gün kreatif direktör olmak için gereken özelliklere sahip mi?"

Masamın iki yanından birbirimize bakıyoruz. Patrice köşesinden bizi izliyor, içinden sessizce benim çığına dönmemi umuyor.

"Neyin yaratıcı direktörü?"

"Bilmiyorum. Sadece geleceği yüksek sesle düşünüyorum. Celeste, her şeyi tek başına yapamazsın. Markanı koruduğunu biliyorum, ama artık genişleme zamanı geldi. Ev eşyaları, parfümler, ayakkabılar, çantalar. Bir ekibe ihtiyacın var..."

"Bir ekibim var," diye ısrar ediyorum.

"Hiç kullanmadığın bir ekip. Ayda bir kez yaptığın öğle yemekleri dışında, diğer tasarımcılarla hiç iletişim kuruyor musun? Hepsi oturup, yapmalarına izin vermediğin işler için maaşlarını alıyorlar. Şirketimizin değeri milyarlarca dolar olabilir, ama yatırımcıları kabul etmeyi ve halka açılmayı reddettiğin için büyümeye izin vermiyorsun. İşletme çok kazanıyor, ama çok da harcıyor. Bu şekilde devam edersek ayakta kalamayız."

“Gözün karnından büyük. Atasözü böyle değil mi? Açgözlü oluyorsun. Şu ana kadar başardıklarımız için minnettar olmalıyız.”

Greg’in omuzları hafifçe düşer—teslim olmak için değil, sadece taktiksel bir geri çekilme için. “Tek istediğim, yeni tasarımcılara gerçek bir şans vermen. Rekabet gücümüzü korumak istiyorsak, taze bakış açılarına ihtiyacımız var.”

Ellerimi birleştirip kucağıma koyuyorum. “Tamam, seninle işbirliği yapacağım. Kontrolün bir kısmını bırakmamı mı istiyorsun? Peki. Ama benim emrimde çalışacak tasarımcıları ben seçeceğim. Sen değil. Üniversiteden yeni mezun olan bu kızlara, sana yalakalık yaparak benim işimi devralacaklarını vaat etmeyi bırak. Tasarım ekibim, deneyim, disiplin ve kültüre sahip yetenekli kişilerden oluşacak.”

“Hailey bu tanıma uyuyor. Onunla başla.”

“Barbie bebeklerini kağıt mendil ve ataçlarla süslemek deneyim sayılmaz. Ayrıca tüm tasarımcılarımın en az *otuz yaşında olmasını* istiyorum. Böylece senin yaklaşımlarından uzak kalacaklarını bilirim.”

“Haksızlık.”

“Ucuz bir adama göre.”

Greg’in dudakları büzüldü. “Biliyorsun, gerçekliği kabul etsen her şey daha kolay olurdu.”

“Hangi gerçeklikten bahsediyorsun?”

“Belki de...” Bir an durur, sanki bir silah seçer gibi kelimelerini özenle seçer. “Belki de artık yeni neslin öne çıkma zamanı gelmiştir. İnanılmaz bir kariyerin oldu, Celeste. Yirmi yıl. Bu, çoğu insanın elde edebileceğinden daha fazla. Ama kırkına yaklaşıyorsun...”

“Otuz sekizim.”

“...ve sektör değişiyor. Gençleşiyor. Hızlanıyor. Daha dijital hale geliyor.” Ellerini açarak, sahte bir makuliyet gösterisi yapıyor. “Geri çekilmenin utanılacak bir yanı yok. Danışmanlık rolü üstlenmek. Sen emeklerimizin meyvelerinin tadını çıkarırken, yeni yeteneklerin markayı ileriye taşımasına izin vermek.”

Emeklerimin meyveleri. Onun, kendisine kontrol hissesi kazandıran avantajlı şartlarla yatırım yaptığı emekler. Onu, benim stajyerlerim olacak kadar genç kadınlar için beni terk edecek kadar zengin yapan emekler.

“Kadınlar kırk yaşında ölmez,” diyorum sessizce. “Ben öyle demedim...”

“Bizlerin sonu gelmez. Takvimde keyfi bir rakamın geçmesi yüzünden değerimizi kaybetmeyiz.” Gözlerine bakıyorum ve umarım oradaki sertliği görür. Yıllarca yuttuğum gurur, ısırdığım dil ve bir zamanlar onu sevdiğim, birlikte inşa ettiğimiz şeye inandığım için onun *saçmalıklarını* tolere etmem. “En büyük başarılarım geride değil, önümde. Ve bunu göremiyorsan, bu benim vizyonumdan çok senin vizyonun hakkında bir şey söylüyor.”

Greg cevap vermek için ağzını açar, ama cam kapıya gelen yumuşak bir vuruşla sözümüz kesilir.

Genç bir kadın içeriye bakıyor—sarışın, yeni başlayan ve hâlâ her şeye inanan insanların gözlerindeki o geniş bakışla. Göğsüne asılı bir postacı çantası var ve bir kalemlik tutuyor, sanki bir kalkan gibi.

“Böldüğüm için çok özür dilerim,” diyor, gerginliği hissedebiliyor ama ne olduğunu anlayamıyormuş gibi aramızda bakışlarını gezdiriyor. “Ama Celeste Prescott adına sertifikalı bir teslimatım var.”

“*Brinley*. Artık Celeste Brinley,” diye düzeltiyorum, bu da Greg'den üçüncü kez göz devirmesini hak etmeme neden oluyor. Gözlerini aşırı çalıştırmaktan kaynaklanan ağrıdan dolayı Motrin'e ihtiyacı olacak.

“Valcott ve Finch'ten geliyorum. Ön büro beni buraya gönderdi. Size mesaj attıklarını söylediler. Bu yasal belge için imza gerekiyor.”

Ofisimden dışarı bakıyorum ve Margot'un kahve almaya gittiğinden beri hala dönmediğini görüyorum. Masası — ve dolayısıyla benim ofisim — korumasız kalmış durumda.

“Girin.” Onu içeri davet ediyorum, Greg'in bakışlarının üzerinde gezindiğini fark ediyorum. Yavaşça. Takdirle. Gençliğini, tazeliğini, kırıksıklıklarının ve alaycılığının olmamasını inceleyerek. Patrice'i kafasına fırlatmak istiyorum.

“Merhaba,” diyor ve ona kısa, küçümseyen bir baş sallama ile karşılık veriyor; bu da bana ona bir kahve ve çörek ısmarlamak istememi sağlıyor. Kız, elinde klipsli tahtayı tutarak masama yaklaşıyor.

“Bayan Brinley, burayı imzalamanız gerekiyor. Mavi veya siyah mürekkep olabilir.” Çantasından iki kalem çıkarır ve bana oniks rengi ile amiral mavisini seçeneklerini sunar. İkincisini seçerim.

Gerçekten bakmadan imzamı karalıyorum. “Teşekkürler, canım.” *Oh, yeni bir cehennem. Az önce “canım” mı dedim?* Sevimli olsun diye söylemişim, utanç verici olması için değil. Şimdi gidip çift odaklı gözlüğümü alıp sallanan sandalyeme çekileceğim.

Ama o yine de bana çok sıcak bir gülümsemeyle bakıyor. Belki de kendi büyükannesine gülümsediği gibi. *Kahretsin.* “Bu da sizin için.”

Klipboard karşılığında bana ince, kahverengi bir zarf uzattı. Korkutucu derecede inceydi. Yeterli açıklama olmadan, çok net bir hukuki sorunu ima eden türden bir zarftı. *Harika.* Şimdi ne olacak? Başka bir tedarikçi davası mı? Bir ticari marka anlaşmazlığı mı? Belki de biri, Moda Haftası'nda podyumun çöktüğü olay için nihayet bize dava açmıştır. Savunmam olarak, yapı mühendisi dayanacağını söylemişti.

Dayanmadı.

“Bunun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı...?”

Kafasını salladı. “Tabii ki gizli. Benim işim sadece bunu aldığınızdan emin olmak.”

Ben de başımı sallayarak, ne olacağını bekliyorum. *Celeste Brinley, az önce dava açıldı!*

“Teslimat için teşekkürler. Genellikle bu saatlerde ana katta öğle yemeği ikramı olur. Bugün misafirimiz olarak dilediğiniz kadar yiyebilirsiniz.”

“Girerken gördüm. Sıcak brie peyniri var.” Bana kaşlarını kaldırıyor ve nedense onu hemen seviyorum. “Ama şu anda yumuşak peynir yiyemem.” Elini karnının üzerine koyuyor. “Yaklaşık on dört haftalık hamileyim.”

Hamilelik haberi her zamanki gibi beni vurdu — sanki biri göğüs kafesime elini sokup nazikçe sıkıyormuş gibi fiziksel bir his. Kıskançlıktan değil. Tam olarak değil. Daha çok, orada olduğunu unuttuğunuz bir çürüğe bastırma hissi gibi.

“Tebrikler... Pardon, adın ne?” diye soruyorum. “Raven.”

“Tebrikler, Raven. Bu harika. Şu ana kadar hamileliğin rahat geçiyor mu?”

Greg bana bir bakış attıktan sonra gözleri Raven'ın karnına kaydı, sonra da başka yere, ilgisi gözle görülür şekilde soğudu, sanki ocak gözü yüksek ateşten kapalı konuma getirilmiş gibi.

"Sayılır. Aslında hayır. Çok sık hastalanıyorum. Herkes bana nane ve zencefil emmemi söylüyor ama hiçbir şey işe yaramıyor. Mide bulantısından biraz olsun kurtulmak için her şeyi yaparım."

"Vicks," diye cevap veriyorum içgüdüsel olarak. "VapoRub. Yanında küçük bir kavanoz taşı ve ihtiyacın olduğunda kokla. Duyularını sıfırlıyormuş. Arkadaşım The Belly'de kıdemli editör. Mide bulantısı için mentol veya nane hakkında bir makale yazmıştı." El bileğimi çeviriyorum. "Bana birçok kadının denediğini ve işe yaradığını söyledi."

Bu, hikayenin en sulandırılmış hali, ama yirmi yıldır en iyi arkadaşım ile iki yıl önce büyük bir kavga ettiğimizi ve o zamandan beri konuşmadığımızı tamamen yabancı birine anlatmayacağım. Arama zamanı geldi. Arama zamanı çoktan geçti. İkimizden biri buzları kırmalı ve son kavgamızda pislik olan ben olduğum için, bu kişi ben olmalıyım.

"The Belly'yi okudum. Adı ne?" Raven, bana garip gelen tuhaf bir ilgiyle soruyor. "Arkadaşın mı?"

"Whitney Trace. Ama makaleyi aramak istersen, Wren Tracie takma adıyla yazıyor. Onu hiç duydun mu?"

Şaşırtıcı bir şekilde, Raven'ın yüzü bir anlığına buruşuyor, sonra kendini toparlıyor. "Hayır. Üzgünüm." Sesi titriyor, gözyaşları dolup taşıyor, titrek bir gülümsemeyi korusa da sessizce yanaklarından aşağı süzülüyor.

"İyi misin?" Koltuğumdan kalkıp onu teselli edecekmiş gibi bir hareket yaptım, ama belki de bu çok cüretkar bir hareketti. "Oturmak ister misin?"

Raven burnunu kolunun arkasıyla silerek hıçkırır. "Hormonlar. İyiyim. Son zamanlarda hep böyleyim." Duvara çerçeveletip astığım birkaç CAD çizimini işaret ediyor. "Çok yeteneklisin. Ve naziksin. Sizinle tanıştığıma gerçekten çok memnunum. İkinizle de." Greg'e kısa bir selam atıyor, sonra kolunun altına klipsli dosyasını sıkıştırarak odadan adeta süzülür gibi çıkıyor. Kapı kapanana kadar bekliyorum, sonra konuşmaya başlıyorum.

"Sen bir domuzsun."

Greg kaşlarını kaldırdı. "Anlamadım?"

"Duydun." Sandalyeme yaslanıyorum. "Onu süzdüğünü gördüm. O kız senin kızın olacak yaşta. Muhtemelen

öğrenci kredisi ve gelecekteki kariyer hedefleriyle dolu bir Pinterest panosu vardır.” “Kıskançlık sana yakışmıyor, Celeste.” Çenesi gerilir, ama

yemi yutmaz. “Başka bir toplantım var. Buna sonra devam ederiz. Genişleme planlarına geri dönmek istiyorum.”

"Sabırsızlanıyorum."

Tek kelime etmeden ayrılır ve ben yine Patrice, Giacometti ve istediğim her şeyi feda ederek inşa ettiğim tüm bu inanılmaz şeylerin ağırlığıyla baş başa kalırım.

Elimdeki zarfa bakıyorum. Neredeyse unutmuştum

Valcott & Finch. O firmayı tanıyorum — miras planlaması, tröstler, vasiyetnameler, ölüm ve parayla ve ikisinin karmaşık kesişimiyle ilgilenen hukuk dalı. Belki biri şirkete bir şey bırakmıştır. Eski bir yatırımcı. Arşivini bize teklif ettikleri ölen bir tasarımcı.

Zarfı yırtıp açıyorum, hukuki dil ve resmiyet bekliyorum. Bunun yerine, iki ayrı belge çıkarıyorum.

İlki, kısa ve profesyonel bir mektup; vasiyetnamenin okunacağı toplantıya katılmam isteniyor. Ben mirasçı olarak belirlenmişim ve mümkün olan en kısa sürede toplantıya katılmam gerekiyor. Standart hukuki dil, endişe verici bir şey yok.

Kalbimi durduran ikinci belge.

Bir cenaze ilanı. Zarif siyah kenarlıklı, kalın krem rengi karton kağıt. Önemli, sevilen, yokluğu bir uzvun kaybı gibi hissedilecek biri için gönderilen türden bir ilan.

Ortadaki fotoğrafta, kıvrırcık kızıl saçları ve yüzünün yarısını kaplayan bir gülümsemesi olan bir kadın görünüyor. Kamera dışında bir şeye gülüyor, saf, masum bir sevinç anında yakalanmış.

Whitney.

En iyi arkadaşım.

En iyi arkadaşımdı.

Eskiden.

Kelimeler gözümün önünde dans ediyor. *Sevgili kızım, arkadaşım ve hayalperestim. Çok erken gitti. Anma töreni...*

Gerisini okuyamıyorum. Ellerim titriyor. Ne zaman titremeye başladılar?

Whitney öldü mü?

Whitney ölmüş olamaz. Whit
gitti mi?

Bu gerçek olamaz.

Bilirdim. Neredeyse iki yıldır konuşmadık. O aptal doğum günü yemeğinden beri. O saçma kavgadan beri. Hayatımdaki en önemli iki kişi arasında seçim yaptığım gün... ve yanlış seçimi yaptığım gün.

"Kayboluyorsun, Celeste. Her yıl, bir parça daha o evliliğin içinde, seni değer vermeyen ve saygı duymayan o adamın içinde kayboluyorsun ve ben artık buna seyirci kalamam. Seni, olmadığın biri haline gelmeni izleyemeyecek kadar çok seviyorum."

Ona anlamadığını söyledim. O evliliğin karmaşık olduğunu. Greg'in kusurları olduğunu ama herkesin olduğunu. Hiç böyle bir seçim yapmak zorunda kalmamışken benim seçimlerimi yargılayamayacağını.

O da şöyle dedi: *"Seni yargılamıyorum. Senin için yas tutuyorum. Sen çoktan gittin."*

Ondan sonra aramalarına cevap vermeyi bıraktım. Ortak arkadaşlarımız onu konuştuğunda konuyu değiştirdim. Her şey yatıştığında, eninde sonunda ona ulaşacağımı kendime söyledim.

Hemen aramalıyım, ama çok kızgındım.

Greg beni terk ettiğinde aramalıyım, ama çok utanıyordum.

Boşanma belgelerimin mürekkebi kurur kurmaz aramalıyım, ama çok meşguldüm; hayatımı yeniden düzene sokmaya kararlıyım.

Ve şimdi, bunu asla yapamayacağım...

Bu nasıl oldu? Ne oluyor lan? Ona asla söyleyemeyeceğim... Ben... ben...

Oda eğiliyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum, gerçekten açılan pencereye ulaşmaya, *hava* almaya, *nefes* almaya, ama topuklu ayakkabılarım bir şeye takılıyor — halıya, kendi ayaklarıma ya da kendi lanet olası inkarına — ve aniden yanlara doğru düşüyorum, dünya mantıksız bir şekilde çaprazlamasına dönüyor.

Güçlü eller beni yakalıyor.

Greg.

Geri gelmiş olmalı. Bir şey duymuş olmalı, ya da bir şeyi unutmuş olmalı, ya da sefil hayatında bir kez olsun kusursuz bir zamanlama yakalamış olmalı.

"Celeste? Celeste, ne—"

Elimdeki duyuruyu görüyor. Fotoğrafı. İsmi.

"Aman Tanrım." Sesi değişiyor. Yumuşuyor. Ses tonu, uzun zaman önce neredeyse tanıdığım bir şeye dönüşüyor. "Ah, Celeste. Tatlım, hayır. Çok üzgünüm."

Beni kollarına çekiyor ve ben de ona izin veriyorum. Ona izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Burada olmasından, beni kucaklayan kişinin o olmasından nefret ediyorum; yaptığı onca şeyden ve olduğu her şeye rağmen, dünyam çöktüğünde hala ofisimde duran kişinin o olmasından nefret ediyorum.

İçimden kopan hıçkırık insan sesine benzemiyor. Ham, çirkin ve hayvani; içindeki temel bir şey kırıldığında çıkardığın türden bir ses. Nefret ettiğim bir adamın omzuna yaslanıp ağlıyorum, onun berbat, buruşuk takım elbisesini sıkıca tutuyorum, o kadar şiddetli titriyorum ki dişlerimin takırdadığını hissedebiliyorum.

Whitney öldü.

Whitney öldü ve ben onu hiç aramadım.

Whitney öldü ve ona söylediğim son söz "*Seni asla affetmeyeceğim*" oldu.

Whitney öldü ve ona her konuda haklı olduğunu asla söyleyemeyeceğim. Greg hakkında. Benim hakkımda. Kendimi yavaşça, görünmez bir şekilde kaybedip, asla olmak istemediğim birine dönüştüğüm hakkında.

Greg beni daha sıkı sarıyor. Eli sırtımda daireler çiziyor ve bu o kadar tanıdık bir hareket ki, on yılı aşkın evlilik hayatında o kadar içime işlemiş ki, vücudum benim iznim olmadan tepki veriyor. Kendimi, dünyada ihtiyaç duymam gereken son kişiden teselli ararken ona yaslıyorum.

"Üzgünüm," diye fısıldıyor saçlarıma. "Çok üzgünüm, Celeste."

İçten söylüyor. Anlıyorum. Her şeye rağmen — ilişkiler, acımasızlık, geçen bir yıl boyunca beni kendi hayatımdan uzaklaştırmaya çalışması — Whitney'in benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Her şeye tanık oldu. Gece yarısı telefonları. Kızlar gezileri. Mesafeye, kariyerlere, hayatın değişimlerine ve her şeye rağmen ayakta kalan yirmi yıllık

arkadaşlık... mesafeyi, kariyerleri, hayatın getirdiği değişiklikleri ve her şeyi atlatmış... ama onu değil.

O beni kurtarmaya çalışıyordu.

Ama ben onun yerine onu

seçtim.

"Bana..." Sesim kısılıyor. Tekrar deniyorum. "Gitmen gerekiyor."

"Celeste..."

"Lütfen." Yüzünü görebilecek kadar geri çekiliyorum. Maskaram muhtemelen akmış. Gözlerim muhtemelen şişmiş. Muhtemelen tam olarak olduğum gibi görünüyorum: pişmanlığın acı verici, fiziksel bir şey olduğunu yeni keşfeden, neredeyse otuz dokuz yaşında bir kadın. Göğsünde, kalbini Play-Doh gibi ezip yeniden şekillendiren bir ağırlık. "Lütfen, Greg. Şu anda yalnız kalmam lazım."

Ya da daha doğrusu, tüm kalbimle sevdiğim bu kadına saygımdan dolayı, şu anda Greg'in yanında olmamam gerekiyor.

Tereddüt ediyor. Bir an için, yüzünde bir şey görüyorum — endişe, belki. Ya da suçluluk. Ya da sadece, tam da eloquent olması beklenen bir anda ne söyleyeceğini bilemeyen bir erkeğin yaşadığı o garip his.

"Tamam," der sonunda. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa..." "Seni nerede bulacağımı biliyorum."

Başını sallar ve omzumu bir kez sıkar.

Kapı arkasında yumuşak bir tıklamayla kapanır ve ben yalnız kalırım.

Sadece ben, Patrice, Giacometti ve hala titrek elimde tuttuğum cenaze ilanı. Whitney'in bana gülümsediği fotoğraf, başı hafifçe yana eğilmiş, sanki konuşmamı bekliyormuş gibi.

Masamın kenarından kayarak yere oturuyorum, bacaklarımı bir çocuk gibi önüme açıyorum, tasarımcı elbisesi umurumda değil. Gözyaşlarım durmak bilmiyor. Durmasını istediğimden de emin değilim. Vücudumda pişmanlığın acısını taşımak zorunda kalmamak için son damlasına kadar akıtmak istiyorum.

Boğazımdan gelen suçluluk ve

pişmanlık gözyaşları. Yirmi yıl.

Yirmi yıllık dostluk.

Yirmi yıllık kahkahalar, sırlar ve berbat ebeveynler, ayrılıklar, iş kayıpları ve bir hayatı tanımlayan

hayatı tanımlayan sıradan felaketler. Gitti. Çünkü onun haklı olduğunu kabul etmek için fazla gururluydum. Çünkü ayrılmaktan çok korkuyordum. Çünkü kendime sürekli "*sonra, sonra, bunu sonra düzeltirim*" diyordum.

Artık geriye dönmek yok.

Sadece bu var. Birdenbire hiçbir anlam ifade etmeyen pahalı eşyalarla dolu bir ofis. Tek başıma katılmak zorunda kalacağım bir cenaze. Asla özür dileme fırsatı bulamayacağım en iyi arkadaşım.

Ve o zarfın içinde bir yerlerde, beni mirasçı olarak belirleyen bir vasiyetname.

Whitney bana ne bırakmış olabilir ki? Kızgın mıydı? Yoksa o da beni özlemiş miydi?

Saçma sapan ofisimin zeminine oturuyorum, uzlaşmalar ve sessizlik üzerine kurduğum hayatın ortasında, ve içimden hiçbir şey kalmayana kadar ağlıyorum.

Patrice köşesinden izliyor.

Bir kez olsun sessiz. Ne düşüneceğini bilemiyor. Geriye kalan tek şey acıma.

2. bölüm

Saylor

Gravity is the enemy. We resist.

Metrodan çıktığım anda güneş gözlerime doğrudan saldırıyor.

Yaklaşık yirmi altı saattir uyanığım ve vücudum yorgunluğu aşarak, her şeyin biraz gerçek dışı hissettirdiği o süzülen, kopuk duruma geçti. Sanki kendimi bir metre solumdan izliyormuşum gibi. Dün giydiğim siyah tişört ve hafif sigara dumanı ve dökülmüş votka kokan kot pantolonuyla East 7th Street'te sürünerek yürüyen adam mı? O benim. Ama aynı zamanda, bir şekilde, ben değilim.

Dün geceki iş, bir finansçı dostumun Tribeca'daki çatı katındaki özel bir partiydi; tavandan tabana pencereleri ve bazı insanların tüm emeklilik birikimlerine mal olan sanat eserleriyle dolu türden bir yerdi. Oraya eskort olarak gitmemiştim. Sadece güvenlik görevlisiydim. Sekiz saat boyunca kapının yanında durup, isimleri listeyle karşılaştırdım, konuk listesinde olmayan kişileri getirmeye çalışan kokainman yatırım bankacılarını kibarca geri çevirdim.

Göz alıcı bir iş değil, ama nakit ödüyor ve ev sahibimin anladığı tek dil nakit.

Binamıza yaklaşırken cebimden anahtarlarımı çıkarıyorum — Alphabet City'de, daha iyi günler görmüş, yıkılmak üzere olan beş katlı bir bina. Lobi küf kokuyor ve birinin lavanta kokulu oda spreyi ile küfü maskeleyemeye çalıştığı belli. İşe yaramıyor. Asansör

, bu da uykusuzken beş kat merdivenin elli kat gibi hissettirdiği anlamına geliyor.

Kapımıza vardığımda, uyluklarım yanıyor ve beni asansörsüz dördüncü kattaki bir daireye getiren hayatımdaki her seçimi yeniden gözden geçiriyorum.

Elim kapı kolunda durup nefes alıyorum. Yüzümü toparlıyorum. Annemin ne kadar yorgun olduğumu görmesine gerek yok. Zaten endişelenecek yeterince şeyi var.

Anahtarı çevirmeden kapı açılıyor.

"İşte geldi." Callie kapının eşiğinde duruyor, bugün önlüğünde küçük çizgi film tavşanları var. Boyu bir metre elli bile değil, teni koyu bronz, gözleri nazik ve her şeyin aslında yolunda olabileceğini hissettiren bir gülümsemesi var, her şeyin yolunda olmadığı açıkça belli olsa bile. "Kaybolduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Trafik," diyorum, ki bu bir yalan. Gerçek şu ki, Callie bu sabah annemi eve getirebileceğini mesaj attığı anda, Tompkins Square Park'ta bir bankta yirmi dakika oturup güvercinlere bakarak yorgun olmamak nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Callie kenara çekilip içeri girmeme izin verdi. "Annen bugün keyfi yerinde. Az önce işimizi bitirdik."

Dairemiz küçük; iki yatak odası, bir banyo ve bir odadan çok bir köşe gibi görünen bir mutfak. Ama temiz ve pencerelerden içeri süzülen sabah ışığı, ortamı neredeyse neşeli hale getiriyor. Annemin en sevdiği kırmızı kadife okuma koltuğu, eskiden oturma odası olan odaya hakimdir; etrafı, mobilyalar kadar tanıdık hale gelmiş tıbbi ekipmanlarla çevrilidir: ayarlanabilir tepsi masası, banyoya sokup çıkardığımız duş sandalyesi, kırk YouTube öğretici videosunu izledikten sonra kendim taktığım tutunma çubukları.

Annem yastıklarına yaslanmış, gümüş çizgili kızıl saçları yeni fırçalanmış ve örülmüş. Callie'nin işi. Annemin elleri bu aralar çok titriyor, kendi başına yapamıyor, benim örgü denemelerim ise sarhoş bir çocuğun yapacağı gibi görünüyor.

Annemin gözleri benimkilerle buluşuyor. "Günaydın, canım." Yüzünde güneşin doğuşu gibi bir gülümseme beliriyor — üçüncü sınıfta heceleme yarışmasını kazandığımda, mezun olduğumda, fizik tedavinin ilk adımlarında ona yardım ettiğimde bana gösterdiği gülümsemenin aynısı.

. Hafif aksanımızın bizi yabancı olarak damgaladığı bir ülkede, tıbbi faturalar altında boğuluyor olsak da, hâlâ onun oğlu, onun dayanağı olduğumu söyleyen bir gülümseme.

Bunu hak etmiyorum. Ama yine de kabul edeceğim.

"Günaydın anne." Odanın karşısına geçip alınına bir öpücük konduruyorum. Callie'nin kullandığı lavanta sabunu gibi kokuyor, temiz ve tanıdık bir koku. "Nasıl hissediyorsun?"

"Oh, bilirsin." Elini belirsiz bir şekilde sallıyor. "Ayaktayım. Bu da bir şeydir."

"Ayakta durmak hafife alınır."

"Ben de ona sürekli bunu söylüyorum," diye mutfaktan sesleniyor Callie, çantasını topluyor. "Yerçekimi düşmandır. Direniyoruz."

Annemin kocaman koltuğunun kenarına oturuyorum, ona çarpmamaya dikkat ederek. Kronik ağrıları, ilaçları tam olarak etkisini göstermeden önce, sabahları en şiddetli oluyor. Bunu gözlerinin etrafındaki gerginlikten, omuzlarını tutuş şekline bakarak anlayabiliyorum. Ama asla şikayet etmez. Hiç etmedi.

Bu, her şeyi bir şekilde daha da kötüleştiriyor. Bazen, durumuna öfkelenen biriyle başa çıkmanın, durumu olduğu gibi kabul eden biriyle başa çıkmaktan daha kolay olacağını düşünüyorum.

"Callie saçımı yıkamama yardım etti," diyor annem, sanki bir ödölmüş gibi örgüsüne dokunarak. "Ne kadar yumuşak, hisset."

Görev bilinciyle parmaklarımı örgünün üzerinde gezdiriyorum. Parmak uçlarımin arasında ne kadar çok şeyin kaybolduğunu hissettiğimde göğsümde bir şey sıkışıyor. Acısını dindiren haplar, diğer her şeyi daha net bir şekilde ortaya çıkarıyor: kilo kaybı, sararan göz akları, ellerindeki titreme. Tıbbi dosyası, organlarının şok edici direncini gösteriyor, ama rol yapmayı imkansız kılan şey, eskiden ip olan yerde şimdi kalan bu incecik iplik.

Ama korkumu saklayıp yerine neşeli bir iyimserlik koyuyorum. "Çok yumuşak. Süslü bir şampuan reklamındaki gibi. Bunun için para almalısın, Cal."

"Lütfen. Annenin saçları bir zevk. Böyle uzun ve dalgalı mı? Benimki asla olmaz." Callie mutfaktan çıkıyor, çantası omzuna asılı. "Tamam, önümüzdeki iki hafta için ilaçlarını ayırdım"

. Sabah ilaçları mavi kutuda, öğleden sonrakiler turuncu kutuda. Eğer özellikle zor bir gün geçiriyorsa...”

“Buzdolabındaki kırmızı şişe. Yirmi ünite, hatırlıyorum.”

Callie başını salladı. “Tıbbi çantada yeni şırıngalar var. Ve her ihtimale karşı banyo dolabına fazladan mide bulantısı ilacı bıraktım.” Tereddüt etti. “Ben, şey. Styrica’yı yine maliyetine almayı başardım. Eczanedeki bağlantım bana bir iyilik borcu vardı.”

Göğsüm sıkışır. Styrica tek başına sigorta olmadan ayda neredeyse bin dört yüz dolar eder. Callie’nin “bağlantıları” ve “iyilikleri” sayesinde belki yüz altmış dolar ödüyoruz. Bunu nasıl başardığı hakkında fazla soru sormam. Cevabı öğrenmek için riske atamayacak kadar minnettarım.

“Cal...” diye başlıyorum, ama o eliyle beni durduruyor. “Yapma. Cidden. Önemli bir şey değil.”

“Önemli bir şey değil değil. Bu...” Parmaklarımı yıkanmamış saçlarımın arasından geçiriyorum, ona borçlu olduğum dağ kadar şey karşısında boş gelmeyecek bir şekilde minnettarlığımı ifade etmenin bir yolunu arıyorum. “Bir yılı aşkın süredir bize yardım ediyorsun. İlaçlar, ziyaretler, şey...” Her şeyi işaret ediyorum. “Hepsi. Sana nasıl düzgün bir şekilde teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum.”

“O zaman başlama.” Çantasını omzuna asıyor, ama ifadesinde bir değişiklik oluyor. Aylardır görmezden geldiğim bir şeyin parıltısı. “Aslında, bir saniye konuşabilir miyiz? Koridorda?”

Midem bir anda düğümlenir, ama sesimi neşeli tutarım. “Kulağa kötü geliyor.” “Değil. Sadece...” Anneme bir göz atar, sonra tekrar bana döner.

“Özel bir konu.”

“Hemen dönerim,” derim anneme, o da anlamış gibi başını sallar. O aptal değil. Callie’nin bana nasıl baktığını görmüştür. Muhtemelen bu konuşmayı benden daha uzun süredir bekliyordur.

Koridor, lobiden biraz daha iyi kokuyor, aktif küften çok eski halı gibi. Küçük zaferler. Callie, kapımızın karşısındaki duvara yaslanıyor, kollarını kavuşturuyor ve ben de vücudumla başka ne yapacağımı bilmediğim için onun pozisyonunu taklit ediyorum.

“Ee,” diye başlıyor. “Ee,” diye tekrarlıyorum. “Taşınıyorum.”

Bu açıklama, geleceğini tahmin etmem gereken bir yumruk gibi geliyor. "Nereye taşıyorsun?"

"Paris."

"Şaka yapıyorsun..."

"Hayır, o Paris değil. Kansas'taki küçük kasaba."

"Ah... tamam. Peki, tebrikler. Bu iyi bir şey, değil mi?"

Gözlerime tam olarak bakmadan, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Orada çok ilerici bir bakım programı var ve bana başhemşirelik pozisyonu teklif ettiler. Daha iyi maaş, daha iyi çalışma saatleri, harika bir deneyim. Dürüst olmak gerekirse, bu bir nevi rüya gibi bir iş. Yanlış Paris olsa bile."

"Bu..." Yutkundum. "Bu harika, Cal. Gerçekten. Bunu hak ediyorsun." "Üç hafta sonra ayrılıyorum."

Üç hafta. Yeni bir hemşire, indirimli ilaçlar için yeni bir kaynak, her şey için yeni bir çözüm bulmak için yirmi bir gün. Zihnimde hesaplamalar çoktan başladı, sayılar kıyamet günü haberleri gibi beynimde akıp gidiyor. Daha fazla eskort vardiyası. Daha fazla güvenlik işi. Daha az uyku. Annemle daha az zaman. Kendime ayıracak daha da az zaman...

"Saylor." Callie'nin sesi bu döngüyü kesiyor. "Nefes al."

Nefesimi tuttuğumu fark ettim. Kendimi nefes vermeye zorladım. "Üzgünüm. Sadece... kafamda sindirmeye çalışıyorum."

"Biliyorum. Ve özür dilerim. Sana daha önceden haber vermek istedim, ama teklif aniden geldi ve bir karar vermem gerekiyordu ve..." Kendini durdurur, derin bir nefes alır. "Size yardım edebilecek birini bulmana yardım edeceğim. Tanıdıklarım var, en azından yarı zamanlı olarak devreye girebilecek diğer hemşireler ya da CNA'lar."

"Tamam. Evet. Teşekkürler. Senden daha fazlasını istemek istemem, ama bu çok yardımcı olur."

Titrek koridor ışığında öylece duruyoruz ve aramızda asılı duran diğer konuşmayı hissedebiliyorum. Aylardır etrafında dolandığımız konuşma. Callie bunu zorlayamayacak kadar nazik, ben de bunu dile getiremeyecek kadar korkakım.

Ama o gidiyor. Ve görünüşe göre bu durum işleri değiştiriyor.

"Saylor." Duvardan ayrılıp bana yaklaşıyor. Parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakın—tarçın gibi sıcak ve hafif baharatlı bir koku. "Sizi özleyeceğim. Kendimi çok suçlu hissediyorum."

"Oh, hey, Cal." Omzunun üstünü nazikçe sıkıyorum. "Bizim için dua edebileceğimden çok daha fazlasını yaptın. Artık zamanı geldi.

Sana layıkıyla ödeme bile yapamıyorum. Beni bu kadar uzun süre neden tahammül ettin, bilmiyorum." "Gerçekten bilmiyor musun?" Sesi yumuşuyor, kaşları hafifçe hafifçe kalkar. "Neden bu kadar uzun süre yanında kaldım? Neden sen bunu düzgün bir şekilde kabul etmesen bile, sana yardım etmenin yollarını aramaya devam ediyorum?"

Ses tonuna rağmen, soru bir balyoz gibi çarptı. Konuşmalar çok gerçekçi hale geldiğinde her zaman yaptığım şeyi yapmak, konuyu saptırmak, şaka yapmak için ağzımı açtım. Ama kelimeler gelmedi. Callie uzanıp elimi tuttu. Parmakları benimkilerle karşılaştırıldığında küçük ve sıcaktı, o nazik gözleriyle bana baktı ve söylemeyeceğim şey yüzünden kendimden biraz nefret ettim.

Biliyorum. Elbette biliyorum. Üçüncü aydan beri biliyorum, "çok fazla pişirdiği için" bize ev yapımı yemekler hazırlamaya başladığından beri. Altıncı aydan beri, beni şehir merkezine gitmekten kurtarmak için fizik tedavi randevularından annemi eve getirmeye başladığından beri, her zaman oyalanıp sohbet etmek için bir bahane bulduğundan beri. İlk kez koluma dokunduğunda ve çekilmeden önce parmaklarının hafifçe titrediğini hissettiğimden beri.

Ama bilmek ve kabul etmek farklı şeyler. Ve kabul etmek, benim hazırlıklı olmadığım bir konuşma yapmak anlamına gelir.

"Cal..."

"Sorun değil." Elimi bir kez sıkıp sonra bıraktı. Yanağıma dokunmak için elini uzattığında, gülümsemesi hüznünlüydü ama acı değildi. "Elimden geleni yaptım. Ama bazı duvarlar yıkılmaz, değil mi?"

"Öyle değil..." diye başlıyorum, sonra duruyorum. Ne diyeceğim? Sorun sen değilsin, benim mi? Tarihteki en klişe reddetme cümlesi, ama aslında doğru olan?

"Açıklaman gerekmez." Bir çocuğu teselli eder gibi, yanağımı nazikçe okşadı. "Başında çok şey var. Çoğu insanın kaldırabileceğinden fazlası. Ben sadece belki diye düşündüm..." Küçük omuzlarını silkti. "Neyse. Anlıyorum. Kızmadım."

"Üzgünüm," diyorum. "Bize çok iyi davrandın ve keşke ben de..."

“Yapma. Cidden, Saylor. Sahip olmadığın duygular için özür dileme.”

Ama mesele de bu. Hislerim yok değil. Sadece onlara ayıracak vaktim yok. Annemin bana ihtiyacı varken olmaz. Üç işte çalışıp zar zor geçindiğimiz bir dönemde olmaz. Hayatıma bir kişi daha ekleme fikri, bana arkadaşlık değil de, kaldıramayacağım bir yük gibi geldiği için olmaz.

Bunların hiçbirini söylemiyorum. Sadece başımı sallıyorum ve Callie anlıyor gibi görünüyor.

"Tamam." Derin bir nefes alır, omuzlarını dikleştirir. "Son bir şey daha, sonra seni uyuman için bırakacağım çünkü bu arada, berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler."

"Annenin hareket kabiliyeti..."

"İyileşiyor," diye cevap veriyorum, nedense suçlayıcı bir ses tonuyla. "Pardon, demek istediğim, son zamanlarda biraz daha iyi hareket edebiliyor. Tekerlekli sandalyeye neredeyse hiç dokunmuyor. Bu iyi bir şey, değil mi?"

Callie'nin yüzü düştü. "Saylor... annen..."

"Ne?" diye nazikçe soruyorum. "Anneme ne oldu?"

"Ada için, senin onun durumunun düzeldiğini *düşünmen* önemli sanırım, ama gerçekte hareket kabiliyeti daha da kötüye gidiyor, düzelmiyor. Acı mı? Neredeyse dayanılmaz ve ilaçların ona hissettirdiklerini hiç sevmiyor."

Suçluluk duygusu her zamanki gibi beni sarar. Annem, ilaçların etkisiyle bilincini kaybettiği kısa anlar dışında, acı dolu bir hapishanede yaşıyor. Böyle yaşamak imkansız, ama benim yüzümden buna mecbur. O bu durumda... benim yüzümden.

"Peki ya hidroterapi?" diye soruyorum zayıf bir sesle.

Callie başını sallıyor. "Fazla bir faydası olacağını sanmıyorum. Omurgasındaki hasar çok ciddi ve denediğimiz hiçbir tedavi işe yaramıyor."

"Cal, prognozu anlıyorum. Ama annemin bir gün acı çekmeden yürüyebileceğini görmek, sabahları yataktan kalkmamı sağlayan tek şey. Umuda tutunmayı seçersem beni affetmen gerekecek."

Yarı gülümsemeyle çantasını karıştırıp, parlak sarı renkli, el yazısı o kadar düzgün ki daktilo ile yazılmış gibi görünen bir not kağıdı çıkarır.

“O ne?”

“Umut. Bir arkadaşımın arkadaşı, hastanenin yeni işe aldığı çok yetenekli bir beyin cerrahından bahsetti.” Aramızdaki boşluğa belirsiz bir şekilde el salladı. “Dr. Ali Yassa. Deneysel omurga tedavileri üzerine bir araştırma yürütüyor; hareket kabiliyeti çok az olan ya da hiç olmayan kronik ağrı hastaları için gerçekten umut verici sonuçlar gösteren yeni bir lazer tekniği.”

Yapışkan notu alıyorum. E-posta adresi bana bakıyor: a.yassa.spinalstudy@mountsinai.org .

“Katılımla ilgili tüm detayları bilmiyorum,” diye devam ediyor Callie, “ama duyduğum kadarıyla, hayat değiştirici bir şey olabilir. Bu teknolojinin onu Nobel ödülü adayları arasına sokabileceğini söylüyorlar.”

Umut tehlikeli bir şeydir. Benzinle dolu bir odada yanan bir kibrit gibidir ve ben ona güvenemeyecek kadar çok kez yanıldım. Ama yine de bu yapışkan notu, sanki kazanan bir piyango biletiymiş gibi izliyorum.

“Peki ne yapacağım?”

“Ona e-posta gönder,” diyor Callie. “Benim adımları kullanabilirsin ama bunun bir anlamı olmaz. Beni tanımıyor.”

“Ona e-posta gönderip ne diyeceğim?” Ona çaresizce bakıyorum.

Callie çantasının askısını düzeltiyor. “İşin zor kısmı da bu. E-posta adresini bulabildim ama deneysel prosedürler için resmi bir başvuru yok. Hastane onun işe alındığını henüz açıklamadı bile. Yani, benim tahminim de seninki kadar iyi, ama ona e-posta atıp, ulaşabilirsen bir görüşme talep ederdim. Keşke daha fazlasını yapabilseydim...”

“Zaten fazlasıyla yardım ettin, Callie. Teşekkür ederim.” Yapışkan notu sanki kutsal kaseymiş gibi hayretle havaya kaldırıyorum. “İnanılmazsın.” Sınırları aşma konusundaki sağduyumu bir kenara bırakıp, minnettarlığımı avucuna derinlemesine işleyebilecekmişim gibi elini tutmak için uzanıyorum.

Onu bıraktığım anda, bana yaklaşır, parmak uçlarına yükselir ve yanağıma hızlı, nazik ve son bir öpücük kondurur. “Annene bu kadar iyi bakman harika, ama kendine de iyi bak, tamam mı? Süpermen’in bile izin günleri vardı.”

Ona sırtımdan bakıyorum. “Bence bu doğru değil.”

“Oh, eminim.” Callie bana göz kırptı. “Lois Lane ısrar ederdi. O koca maço, güçlü kahramanlar her zaman bir kadın tarafından kontrol altında tutulur.”

Ne diyeceğimi bilemediğimden başımı eğip utangaç bir şekilde baş sallayarak cevap veriyorum.

Merdivenlere doğru yürümeye başlar, sonra durur ve arkasına bakarak

omzuna. “Ne kadar önemi var ki? O duvarları aşmayı başaran kız, ne kadar şanslı bir kız olacak.”

Sonra gitti, ayak sesleri merdiven boşluğunda yankılanarak artık duyamayacağım kadar uzaklaştı.

Uzun bir süre koridorda durup, elimdeki sarı yapışkan notu izledim. E-posta adresi biraz bulanıklaştı ve gözlerimin yandığını fark ettim. Muhtemelen yorgunluktan. Kendime böyle söyledim.

İçeri girdiğimde, annem o bakışla bana bakıyor; az önce ne olduğunu tam olarak bildiğini ve bunun hakkında konuşmak isteyip istemediğimi görmek için beklediğini söyleyen bakışla.

Konuşmak istemiyorum.

“O gidiyor,” derim bunun yerine, mutfağa gidip su ısıtıcısını çalıştırırım. Anneme göre çay her şeyi düzeltir. Elbette düzeltmez, ama çay yapma ritüeli yardımcı olur. “Kansas. Büyük bir terfi aldı.”

“Ah.” Annemin sesi dikkatlice tarafsız. “Çok yazık. Çok sevimli bir kız.”

“Öyle.”

“Ve senden hoşlanıyor.”

Çay poşetleriyle meşgul oluyorum. “Anne.”

“Ne? Gözlerim var. Omurgam kırık, kör değilim.” Sesinde bir gülümseme var, ama ona baktığımda, ifadesi alaycıdan çok düşünceli. “Orada bir şey olabilirdi, biliyorsun. Kendine izin verseydin.”

“Olabilirdi, olurdu, olmalıydı.” Su ısıtıcısı ıslık çalmaya başlıyor ve ben bu işin gerektirdiğinden daha fazla konsantre olarak suyu döküyorum. “Artık önemi yok.”

“Yalnızsan önemli.”

“Yalnız değilim. Sen varsın.” Çayını getiriyorum — papatya çayı, iki şeker, çocukluğumdan beri kullandığı çentikli kupa içinde.

“Ayrıca, yalnızlık hissedecek kadar yorgunum. Yalnızlık, bende olmayan bir enerji gerektirir.”

Annem kupayı iki eliyle alır, küçük bir hazineymiş gibi kucaklar. Parmakları artık budaklanmış, eklemleri iltihaptan şişmiş, ama tutuşu hâlâ sağlam. Küçük bir teselli.

“Çok çalışıyorsun,” diyor. Son iki yıldır her gün söylediği şeyin aynısı.

“Bu saray gibi evin masraflarını birinin ödemesi gerekiyor.” Sıkışık oturma odamızı göstererek abartılı bir hareket yapıyorum.

“Saylor.” Sesi biraz keskinleşiyor. “Ciddiyim. Kendini bitiriyorsun. Her saat başı evden çıkıp, can çekişir gibi geri geldiğini görüyorum. ‘Barmenlik’ işi, ‘güvenlik’ işi, bana anlatmadığın diğer iş...”

“Başka iş yok.” “Annene yalan söyleme.”

Kupamı dudaklarıma götürürken donakaldım. O keskin mavi gözleriyle—herkesin hep benim gözlerime benzediğini söylediği gözleriyle—bana bakıyor ve kafasında hesap yaptığını görebiliyorum. Geç saatlere kadar çalışmamı, nakit ödemeleri ve bazen eve geldiğimde giydiğim pahalı kıyafetleri bir araya getiriyor.

“Her ne ise,” diyor sessizce, “senden açıklama istemiyorum. Sadece seni gördüğümü bilmeni istiyorum. Ne yaptığını, neyi feda ettiğini görüyorum. *Ve bundan nefret ediyorum.*”

“Anne...”

“Bana bakmak için kendini paralamandan nefret ediyorum. Beni düzeltebileceğini vaat eden bir dolandırıcıya inandığım için her şeyimizi kaybetmiş olmamızdan nefret ediyorum.” Sesi biraz çatlıyor, sonra kendini toparlıyor. “Her gün oğlumun biraz daha kaybolduğunu izlemekten ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamamaktan nefret ediyorum.”

Ardından gelen sessizlik ağırdır. Şu anda yüzüne bakamadığım için, çayımındaki buharın yukarı doğru kıvrılmasını izliyorum. Oradaki suçluluk duygusunu, sevgiyi, çaresizliği görmeden kendimi çökertmek istemiyorum.

“Ve bu duruma sadece benim yüzümden düştüğün için nefret ediyorum,” diyorum sonunda.

“Ah, Saylor. Milyonuncu kez söylüyorum. Kaza...” Birden durur.

Elim fincanı sıkıca kavrar. Kazadan bahsetmeyiz. Bu aramızdaki yazılı olmayan bir kuraldır; üç yıl önce Sydney’den ayrıldığımız günden beri böyledir. Ama görünüşe göre bugün kuralları çiğneme günü.

“Callie bana bir cerrahdan bahsetti, anne...”

“Hayır,” diyor.

“Bu *meşru bir şey*. Deneysel bir prosedür...”

“Bunu daha önce de duydum.”

“Deniyoruz,” diyorum ona.

“*Deneysel*, Saylor. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Cepten. Ödeme. Bütçemizin dışında. Yeni bir ev almak için para biriktirmeye başlaman gerekiyor.”

“Bu konuda haklısın,” diye cevap veriyorum ve çayımdan küçük bir yudum alıyorum. “Asansörün tamir edilmeyeceği belli ve birinci katta bir yere yerleşmemiz gerekiyor. Aslında, arkadaşım Taio’nun dairesi doktorunun muayenehanesine daha yakın. Şu anda süresiz olarak seyahatte, bu yüzden ona evini kiralamak için sorabilirim.”

Annem yavaşça gözlerini kırıştırtarak, konuşma sırasının kendisine gelmesini sabırla bekliyor.

“Hayır, Saylor. Kendi evini bulmalısın ve merdivenlerle uğraşmayı bana bırakmalısın. Ben ebeveynim. Sen benim oğlumsun. Tam tersi değil. Bana hayatını borçlu değilsin, tatlım.”

Onun iri gözlerine bakıyorum ve gülümsemesine rağmen gözleri çok hüznü görünüyor. “Öyle değil mi?”

“Hiçbir ebeveyn çocuğunu bu halde görmek istemez. Hayatta kalmakla o kadar meşgulsün ki, nasıl yaşanacağını unutmuşsun.”

Buna verecek bir cevabım yok. Bu yüzden cebime uzanıp yapışkan notu çıkarıyorum ve uylukuma yapıştırıyorum. “Pes etmeyeceğiz. Konu kapanmıştır.”

“Peki. Onlara e-posta gönder,” diye yumuşadı. “Ama Saylor? Ne olursa olsun... neye mal olursa olsun, bize ne tür sahte vaatler sunmaya çalışırlarsa çalışsınlar... bunun için ruhunu satmayacağına söz ver bana. Beni düzeltmeye çalışırken kendini mahvetmeni izlemektense, acıyla yaşamayı tercih ederim.”

Sadece başımı sallıyorum, öne eğilip alnına bir öpücük konduruyorum ve göğsümdeki acının sadece yorgunluktan kaynaklandığını varsayıyorum. O da uzanıp

boynuma dolayarak beni kendine sıkıca sarılır, ama bu şefkatli kucaklaşma ona acı içinde çığlık attırır.

"Ah, *anne*."

"İyiyim, iyiyim," diye inler, hala acıdan titreyerek. Öne doğru eğilir, ona geçici bir rahatlama sağlayan doğal olmayan bir açıyla bükülür.

"Styrica'yı getireyim," diye mırıldanıyorum.

"Mide bulantısı ilacını da getirir misin lütfen? İşe yarıyor ama midemi çok bulandırıyor."

"Aç karnına bu kadar ilaç almak iyi değil. Ne yemek istersin? Sana bir şeyler hazırlayayım."

"Az önce çift vardiya çalıştın, canım. Git uzan biraz."

Onun itirazını görmezden geliyorum. "Peynirli yumurta? Patates kızartması? Ve Cool Whip ile biraz meyve?"

"Tamam," diye kabul ediyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Kulağa çok lezzetli geliyor. Belki biraz sosis de? Callie bugün esneme egzersizlerinde beni mahvetti."

"Hemen geliyor."

Küçük mutfağa doğru ilerlerken, biriken hastane faturalarının daireyi ezip başımıza yıkılana kadar ezdiği rahatsız edici bir görüntü, rahatsız edici bir halüsinasyona dönüşüyor. Buzdolabından yumurtaları alıyorum, ikisini birbirine vurup kırdıktan sonra plastik bir kaseye atıyorum. Bir çatal alıp sarıları karıştırmaya başlamadan önce telefonum çalıyor. Arayanı görene kadar neredeyse cevap vermiyorum.

"Bir saniye," diye cevap veriyorum, merhaba demeden, oturma odasından geçerek. Annemin gözleri bana takıldığında, sessizce telefonumu, sonra da ön kapıyı işaret ediyorum. Sıkışık dairemizde mahremiyetin imkansız olduğunu bildiği için, mimiklerime başını sallayarak onaylıyor.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, telefonu tekrar yanağıma dayarım. "Biraz erken değil mi? Manhattan'ın seçkinlerinin sabah dokuzda azgınlaştığını bilmiyordum."

"Çok komik. Senden bir iyilik istiyorum," patronum Rina sinirli bir şekilde diyor. "Neredesin? Burası çok gürültülü."

"Havaalanındayım, olabildiğince çabuk eve gitmeye çalışıyorum ama hâlâ Paris'teyim."

"Kansas mı?" diye soruyorum küstahça.

"Ne? Hayır—Fransa'daki Paris. Kafan mı güzel, Saylor?"

"Hayır, ben sadece... Neyse—ne istiyorsun?"

"Arkadaşım Celeste. Tasarımcı..."

"Hatırladım. Forrest'ın Koda'nın velayet duruşması," diyorum çok hızlı bir şekilde. O günün detayları bulanıklaşıyor — mahkeme binasının adresi, hangi ay olduğu bile — ama Celeste'in kendisi, sanki retina kazınmış bir fotoğraf gibi, net bir şekilde gözümün önünde duruyor. Bazı insanlar işte böyle bir izlenim bırakır.

"Doğru. O ve Forrest arkadaş. *Platonik* arkadaşlar. Genelde onu, iğrenç eski sevgilisine karşı bir kalkan olarak kullanırdı."

"Aşâğılık eski sevgililerden bahsetmişken, Sean nasıl?"

"Her zamanki gibi iğrenç. Konuya odaklanabilir miyiz? Celeste dün en yakın arkadaşının vefat ettiğini öğrendi. Bugün cenaze için kuzeye gidiyor ve bunu tek başına yapabileceğini sanmıyorum. Kalabalık yerlerde yaşadığı kaygı da eskiden Forrest'ı işe almasının sebebiydi. Ama o artık Sora'yla birlikte ve Celeste ona sormayı uygun bulmuyor. Taio da bir süre izin aldı..."

"Yani o pop yıldızıyla sevişmekten bahsediyorsun..." "O zaman geriye sen kalıyorsun."

"Üçüncü tercih ettiğin beyaz atlı şövalye." "Ah, Saylor. En sevdiğim kişi sensin, biliyorsun."

Duvara yaslanarak alaycı bir şekilde güldüm. "Sen yetenekli bir yalancısın."

"Buna avukat olmak denir. Tamam, kabul ediyorum. Bu benim için gerçekten önemli. Tabii ki tüm masrafları ben karşılayacağım, ama bugün Celeste'e eşlik etmen için seni nasıl ikna edebilirim?"

İç geçirdim. "Cenaze töreni kulağa çok ilgi çekici gelse de, yapamam. Annemin durumu kötüleşti ve hemşiresini bedavaya çalıştırmaya devam edemem. Bana burada ihtiyacı var."

"Sana normal ücretin üç katını ödeyeceğim. Ve duygusal destek vermekten başka bir şey yapman gerekmeyecek. İnan bana, Celeste hayatı buna bağlı olsa bile sana asılmayacaktır."

"Ah."

"Bu bir cenaze, Saylor."

"Üç katı mı?" diye soruyorum, omzumun üzerinden geriye bakarak. Üç katı, bu hafta sonu Callie'ye birkaç ziyaret için uygun bir ücret ödemek için yeterli.

"Evet. Var mısın?"

"Neredeyse. Sana bir sorum var. Sen ve Sean, Manhattan'ın üst tabakasıyla sık sık görüşüyorsunuz... Mount Sinai, önemli bir beyin cerrahı olan Dr. Yassa'yı işe aldı. Onu duydun mu hiç?"

"Kulağıma tanıdık gelmiyor."

"Deneysel bir tedavi üzerinde çalışıyor ama annemin bu tedaviye uygun olup olmadığını ya da bunu karşılayabilecek miyiz emin değilim..."

"Tamam, Saylor. Nereye varmak istediğini anlıyorum. Sen Celeste'yle git. Ben de birkaç telefon görüşmesi yapayım ya da Sean'a da sorayım. O, bu şehirde yedi haneli maaşı olan herkesi tanır."

"Tamam. İyi. Ayrıca bir takım elbiseye ihtiyacım olacak."

"Celeste, dünyanın en önde gelen moda markalarından birinin sahibi. Eminim bir şeyler bulabilirler. Sana bir araba göndermesini söyleyeceğim. İki saat içinde hazır olabilir misin?"

Lojistik konusunda anlaştık ve Rina hızla görüşmeyi sonlandırıp planları uygulamaya koyuldu.

Celeste, ha? Onu tekrar görmek istediğim koşullar tam olarak bunlar değildi, ama onu tekrar görmek istediğimi hatırlıyorum.

Ön kapıdan içeri girince annemin gülümseyen yüzünü görüyorum. "Kim aradı?"

"Patronum." Sanki suçluymuş gibi telefonumu cebime geri koydum. "Bu hafta sonu çalışmam gerekiyor."

"Ah, canım. Kendini çok yoruyorsun."

"Sorun değil. Buna değecek bir ikramiye var. Callie birkaç kez uğrasa da birkaç gün idare edebilir misin?"

"Tabii ki, aptal. Benim için endişelenmene gerek yok." Gözleri yaşarmamış ve insan origami yapmaya çalışır gibi eğilmemiş olsaydı, bu çok daha inandırıcı olurdu.

Mutfağa geri dönüp, çırpılmamış yumurtaların bulunduğu kaseye geri döndüm.

Bir an için kendimi gerçekten o düşünceye kaptırdım.

Annem tekrar ağrısız yürüyebilseydi nasıl olurdu? Eskisi gibi bir çiftliği işletebilseydi. Gülümsemeleri, dayanılmaz acıyı maskeleyen için zorlanarak yapılmış olmasaydı. Ya ben, hoşlandığı ve bir yere varabileceğini bildiği bir kadınla

ve hoşlandığı bir kadınla, bir yere varabileceğini bildiği bir randevuya çıkmaya hazırlanıyor olsaydım?

Ya...

Başka biri olsaydım. Başka bir yerde olsaydım. Kendi yarattığım durumun dışında başka bir durumda olsaydım.

Ya bir an için... kendime gerçekten *umut* vermeme izin versem?

3. bölüm

Celeste

Twelve years my junior? He's a puppy.

Bu sokakta öleceğim.

Mecazi anlamda değil. Whitney'in vefatını öğrendiğimden beri yaşadığım, varoluşsal, uyuyamama, karanlıkta yatıp sessizce tavana bakma şeklindeki ölüm değil. Kelimenin tam anlamıyla, fiziksel olarak, bir araçla. 60 bin dolarlık bir arabadaki bir kadın, Lower Manhattan yakınlarındaki tek yönlü bir caddede hayatına son verecek ve ölüm ilanı utanç verici olacak.

38 yaşındaki moda ikonu ve fıstık ezmeli-reçelli sandviç meraklısı Celeste Brinley, Perşembe sabahı Range Rover'ını Rhode Island büyüklüğündeki bir park yerine sıkıştırmaya çalışırken zamansız bir şekilde hayata veda etti. Son sözlerinin "Sığabilirim sanırım" olduğu bildirildi. Geride, köşeleri kıvrılmış Brené Brown kitapları, dairesinin her yerine dağılmış on yedi adet yarısı boş La Croix kutusu ve onun zor kazanılmış şirketini halka arz etmekten büyük heyecan duyan eski kocası kaldı.

Aniden ortaya çıkan bir teslimat kamyonundan kaçmak için direksiyonu sola kırıyorum — yemin ederim bu semtte kamyonlar bir anda *ortaya çıkıyor* — ve SUV, yolcu camından bakınca bakkal ürünlerinin içerik etiketlerini okuyabileceğim kadar dar bir sokağa giriyor. GPS'im son altı dakikada dört kez rotayı yeniden hesapladı. *Dört kez.* Bana, "*beni bir makine dinliyor musun*" sorusunun sakın, robotik karşılığı verildi ve dürüst olmak gerekirse, hayır. Dinlemiyorum. İki gündür kimseyi ya da hiçbir şeyi dinlemiyorum, somurtkan düşüncelerim yüzünden dikkatim tamamen dağılmış durumda.

diye soran bir makine tarafından *sakin, robotik bir yanıt aldım* ve dürüst olmak gerekirse, hayır. Dinlemiyorum. İki gündür kimseyi ya da hiçbir şeyi dinlemiyorum, somurtkan düşüncelerim yüzünden dikkatim tamamen dağılmış durumda.

Bir bisikletçi penceremin önünden hızla geçiyor ve ne dediğini anlayamadığım ama bağlamdan çıkarabileceğim bir şey bağılıyor.

"*Deniyorum*," diye kimseye söylemeden mırıldanıyorum.

Araba kullanmak, benim hiç sahip olmadığım bir inanç gerektirir. Diğer arabalara güvenmek, şeritlere güvenmek, herkesin fizik ve sinyal lambaları konusunda ortak bir anlaşma çerçevesinde hareket ettiğine güvenmek zorundasınız. Ben bunların hiçbirine güvenmiyorum. Biz şehir insanıyız. Yürümek için çok uzaksa, gitmeyiz. Otuz iki yaşındayken, eski şoförüm Maddox'un diz protezi ameliyatı olması ve Greg'in bana "daha az bağımlı olman" gerektiğini söylemesi nedeniyle, oradan oraya araba kullanmak zorunda kaldım. Bunu söyleyen adam, bir zamanlar mutfağımızdan beni arayıp kahve fincanlarını nerede sakladığımızı soran adamdı.

Ehliyetimi aldım. Tam olarak on dokuz kez kullandım ve her seferinde ömrümden bir yıl gitti.

Ama alternatif, bir limuzinin arka koltuğunda üç saat boyunca düşünmekten başka yapacak hiçbir şeyim olmadan oturmakta ve şu anda düşünemem. Düşünmek düşmandır. Düşünmek Whitney demektir, Whitney ise cenaze demektir ve cenaze, tüm bunların kötü bir rüya olmadığı anlamına gelir. O gerçekten gitti.

Binayı görüyorum. Yeşil tente. Rina, en yakın arkadaşlarımdan biri olarak bunu tek başıma halledemeyeceğimi söyledikten sonra bana mesaj attığı adres. Rina havaalanından eve koşup benimle birlikte cenazeye katılmayı teklif etti ama Paris'in onun için ne anlama geldiğini biliyorum. Neden orada olduğunu biliyorum. *Onu* arıyor. Onun ajansının var olmasının tek nedeni olan adamı. Şu anda onun kafasına daha fazla yük bindirmek istemiyorum. Garip bir şekilde, çok sevdiğim bir arkadaş olarak gördüğüm Forrest'a mesaj atmayı düşündüm. Ama tanışmamızın nasıl olduğu göz önüne alındığında, şu anda sevdiği kadına saygımdan dolayı, artık benim eşlikçim olamaz.

Taio'yla daha önce tanışmıştım, çok sevimli biriydi. Ve gerçekten de çok uzundu. Sırf iri yapısı bile beni geçmişimden gelen insanların yargılayıcı bakışlarından koruyabilirdi, ama görünüşe göre şu anda "yeni T. Swift" olarak anılan kızla birlikte ülkeyi baştan başa dolaşıyor.

Rina'nın en sevdiği müteahhitlerden geriye kalanlar...

Kahretsin!

Arabayı, tıpkı tavana dua eder gibi, büyük bir umutla ve çok az bir isabetle kaldırıma doğru yönlendiriyorum ve sağ ön lastik metal bir şeye çarpıyor. Bir çöp kutusu. Bütün bloğa yankılanan bir gürültüyle yana devriliyor, kapağı yavaşça, suçlayıcı bir daire çizerek yuvarlanıyor ve sonra berbat bir gösterinin sonunda çınlayan bir zil gibi kaldırıma düz bir şekilde yerleşiyor.

Park ettim, ama ayağım sanki dünyanın ekseninden sapmasını engelleyen tek şeymiş gibi frene basılı kalıyor.

Arabadan inmeliyim. Çöp tenekesini kaldırmalıyım. Yapmam gereken çok şey var. Whitney'in aramalarına cevap vermeliydim. Greg hakkında ilk söylediğinde, ikinci söylediğinde ve on dördüncü söylediğinde haklı olduğunu ona söylemeliydim. Bunu duyacak bir kişi hayattayken *özür* dilemeliydim.

Gözyaşları o kadar hızlı akıyor ki, önceden hiçbir uyarı almıyorum. Bir saniye önce ön camdan yana yatmış bir çöp tenekesine bakıyordum, bir saniye sonra ise paramparça oluyorum, ellerim sanki beni kurtaracakmış gibi hala direksiyonu on ve iki pozisyonunda sıkıca tutuyor. Göğsüm, beni incitip inkâr etmemize neden olan o lanet zarfı açtığımdan beri orada saplanmış olan keskin bir şeyin etrafında içe doğru çöküyor. Elbette Hamptons'a varacağım ve Whit beni kollarını açarak karşılayacak.

Telefonu doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyor çünkü meşgul.

Öldüğü için değil.

Beynim, en iyi arkadaşım ile ilgili sahip olduğum son gerçek anıyı bulmak için çabalıyor. Gözlerindeki hüsrân dolu gözyaşları. Kırmızı ayakkabılarına sıçrayan tiramisü. Bağırışlarımızın ara sokaktaki tuğlalardan yankılanıp öfkemizi yansıtmaması. Bunun yüz yüze son konuşmamız olacağını milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Alnımı direksiyona dayıyorum ve sadece yalnızken yaptığım gibi ağlıyorum. Tüm vücudumla. Çirkin bir şekilde. Page Six'in manşetine çıkacak ve boşanma davasını açtıktan altı saat sonra, sesinde en ufak bir titreme olmadan şirket çapında bir konferans düzenleyip herkese hiçbir şeyin değişmeyeceğini vaat eden kadın olarak ünümü sona erdirecek türden bir ağlama.

O kadın bir rol.

Maskarası akmış, omuzları sarsılan, Alphabet City'de devrilmiş bir çöp tenekesinin önündeki park edilmiş bir arabada çirkin bir şekilde ağlayan bu kadın ise gerçeğe çok daha yakın.

Tık, tık.

Başımı o kadar hızlı kaldırıyorum ki boynum çatırıyor. Elimini tersiyle yüzümü siliyorum, bu da maskarayı daha geniş bir alana yaymaktan başka hiçbir işe yaramıyor, ve dönüp camın diğer tarafında duran Saylor'ı görüyorum.

Oh.

Oh.

Bir an için, çok uygunsuz bir anda, ağladığımı unutuyorum.

Gönderdiğim takımı giymiş. Kömür rengi Tom Ford takım elbise. Ya terzim bir dahi ya da Tanrı bu adamın omuzlarına ekstra zaman ayırmış, çünkü ceket sanki vücuduna dikilmiş gibi oturuyor. Beyaz gömlek, kravat yok. Ben lacivert ipek bir kravat göndermiştim ama o görünüşe göre kendi kararını vermiş. Normal şartlarda bunu özensiz bulurdum ama üst düğmesi açık ve yakası boynuna degecek şekilde açık olduğu için, bu kararın doğru olduğunu kabul etmek zorundayım. Saçları yeni kesilmiş, yanları inceltilmiş ve omzunda sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi bir deri seyahat çantası asılı. Aynada duruşunu hiç çalışmak zorunda kalmamış bir adamın rahat özgüveniyle orada duruyor.

Camı indiriyorum. Ilık Mayıs havası ıslak yüzüme çarpıyor ve ne kadar berbat görüldüğümü her santiminde hissediyorum.

Saylor yüzümü gördüğünde ifadesi değişiyor. Bu hızlı bir tepki, dikkat etmezsen kaçıracağın türden bir değişiklik. Ama bana iyi olup olmadığını sormuyor. Başını eğmiyor ya da sesini, insanların senin kırılgan olduğunu düşündüklerinde kullandıkları o dikkatli tona indirgemiyor. Sanki zor bir sabah geçiren bir insanmışım gibi bana bakıyor, ki bu, tüm hafta boyunca kimsenin benim için yaptığı en nazik şey.

"Celeste. Ne güzel bir sürpriz. Orada buluşacağımızı sanıyordum," diyor, rahat ve sıcak bir ses tonuyla, sanki beş dakika önceki sohbetimize devam ediyormuşuz gibi. "Şık şapkalı bir şoför bekliyordum.

Belki de üzerinde adım yazılı küçük bir tabela. Ya da limuzinin arkasında biraz şampanya.”

Gülmekle hıçkırmak arasında bir ses çıkardım. “Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

Gülümsüyor ve bir an için kendimi iyi hissediyorum. İyi değil. Sadece... daha sağlam. Biraz dalgın.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye soruyor. "Bu kesinlikle bir yükseltme."

"Ne bir gelişme? Range Rover mı, yoksa onu süren ağlayan kadın mı?"

"Eşlik eden kişi," diye açıklıyor. "Hamptons'a mı gidiyoruz?" "Evet."

Çocuksu bir heyecanla ellerini birleştirir, kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak. "Lütfen bana yol oyunu sevdiğini söyle."

"Hiç oynamadım." Omuz silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, üç saat boyunca arabanın arkasında tek başıma düşüncelerimle baş başa kalmak istemedim. Aslında araba sürmekten nefret ederim. Çaresizlikten bu riski göze aldım."

Gözleri benden geçip kaldırım kenarında yan yatmış çöp kutusuna kayıyor. Ağzının köşesi seğiriyor—tam bir gülümseme değil, sadece kaçmaya çalışan bir gülümsemenin başlangıcı. "Peki nasıl gitti?"

"Başlama. İnan bana, berbat bir sürücü olduğumun farkındayım."

"Hayır, sana inanıyorum." Artık tam anlamıyla gülümsüyor ve bu, göğsümde rahatsız edici bir his uyandırıyor — buzda küçük bir çatlak, hazır olmadığım bir anda içeri sızan sıcaklık. "Bu çöp kutularına dikkat etmelisin. Kötü niyetli küçük şeyler birdenbire ortaya çıkıp masum lüks araçlara saldırıyorlar."

"Ha ha ha."

Sinirlenmek istiyorum, ama o anın absürtlüğü, sanki biri sormadan omuzlarıma bir battaniye örttüğü gibi üzerime çöküyor. Çöp kutusu. Mahvolmuş yüzüm. Mükemmel takım elbiseli, inanılmaz derecede yakışıklı eskort, sanki bu sahnede garip olan hiçbir şey yokmuş gibi arabanın camından bana gülümsüyor. Yine de bu, günlerdir yaşadığım ve zorlama hissettirmeyen ilk insan etkileşimi.

Parmak eklemleriyle cam çerçevesine iki kez vuruyor. "Emniyet kemerini çöz ve kapıyı aç."

Ben de öyle yapıyorum, o da kapıyı dışarıdan açıp bana elini uzatıyor. Parmakları sıcak, tutuşu sağlam ve emin, ben de sanki küçük bir felaketten kurtarılıyormuşum gibi onun beni sürücü koltuğundan çıkarmasına izin veriyorum, ki sanırım öyle de. Topuklu ayakkabılar giyiyorum — siyah Louboutin'ler, çünkü keder içindeyken bile kendim gibi giyinmemek benim doğamda yok — ve kaldırım düz değil. İçgüdüsel olarak, diğer elini dirseğime koyarak sendelememi engelliyor. Uzun boylu. Uzun boylu olduğunu biliyordum, aylar önce Forrest'in velayet duruşmasında onu ilk gördüğümde fark etmiştim, ama Brooklyn'de bir kaldırımda el ele dururken, bu durum bana farklı bir şekilde çarpıyor. Boyum çenesine geliyor. Dört inçlik topuklu ayakkabılar giyiyorum.

Elimi bırakıyor, göğüs cebine uzanıyor ve aksesuar olarak eklediğim lacivert fularını çıkarıyor.

"Buna uyan bir kravat vardı."

Arka cebini okşadı. "İstersen kesinlikle takarım... ama lütfen beni zorlama. Kravatlarla aram pek iyi değil. Bana süslü ilmekler gibi geliyorlar."

Dudaklarım seğiriyor ama gülümseme tam olarak yüzüme yansımıyor. "Bu seferlik seni bağışlayacağım."

Boyuna yakışmayan bir nezaketle, mendili kullanarak önce sağ gözümün altındaki cildi, sonra sol gözümün altındaki cildi siler. Hareketsiz duruyorum. Yüzü o kadar yakındır ki mavi gözlerindeki altın rengi benekleri görebiliyorum, ki bu şu anda kesinlikle odaklanmam gereken bir bilgi değil.

"Sana dürüst olmak istiyorum," diyor, hala silmeye devam ederken. "Tamam."

"Bu yetmez." Mendili geri çekip inceliyor. Siyah maskara, küçük bir Rorschach testi gibi ketenin üzerine bulaşmış. "Bir sorunumuz var." Mendili düzgünce katlayıp, sanki kanıtı saklar gibi cebine geri koyuyor. "Makyaj malzemelerin var mı?"

"Bagajda bir çantam var."

"Harika. Çünkü şu anda çok güzel bir rakuna benziyorsun ve bunu en derin saygımla söylüyorum."

İçimden bir kahkaha kopar — kısa, şaşkın, neredeyse acı verici. Kapıyı koruduğun zaman kederin arasından sızan türden bir kahkaha

Saylor sırtıyor ve bu, az önce ne yaptığını tam olarak bilen bir adamın sırtışı. Enkazın içine uzanıp küçük ve hafif bir şey çıkardı ve bana uzattı, ben de aldım ve üç saniye boyunca dünya sona eriyormuş gibi gelmedi.

“Ben sürsem nasıl olur?” diyor, çoktan bagaja doğru ilerlemiş. “Çöp kutularında saygınlığım var. Bana saldırmak için asla atlamazlar.”

Onu takip ederken asfaltta tıkırtı sesleri duyuluyor. Bagaj kapağını açıyor ve gecelik çantasını benim Hermès Togo Seyahat Çantamın yanına koyuyor. Şaşkınlıkla izlerken, çantayı açıyor ve beş dakikada kazanılması imkânsız bir rahatlıkla içindekileri karıştırmaya başlıyor. Onun bu cüretkarlığına tepki gösterme fırsatı bulamadan, acil durum çantamı buluyor — Tom Ford fondöten, Charlotte Tilbury kapatıcı, Dior maskara, Chanel allık, Pat McGrath göz farı paleti ve Hermès rujun bulunduğu deri çanta — normalde çantamda bulunan cephanelik, çünkü Celeste Brinley, acil durum planı olmadan toplum içinde görünmez.

Çantayı bana uzatır. “İhtiyacın olan bu mu?... Ne oldu?”

“Çantamı açtın. İçinde... iç çamaşırlarım var.” Deri çantayı ellerimde tutuyorum.

Sırtışını gizlemeye çalışmak için dudaklarını büzüyor. Girişimi başarısız oluyor. “Özür dilerim. Düşünmeden yaptım ve iç çamaşırlarını aramıyordum. Bir şeyleri almak benim için ikinci bir doğa. Annem...” Sesi kesiliyor. “Boş ver.”

Otomatik düğmeye basmak yerine, bagajı elle kapatır; vücudu sadece *işlevsel* bir araç olan, gösterişten uzak birinin rahatlığıyla hareket eder ve yolcu tarafına geçer. Onun peşinden aceleyle giderim, Louboutin ayakkabılarım kaldırımda minik ünlem işaretleri gibi tıklanır.

“Neden boş ver?” diye soruyorum, ani merakım karşısında kendime şaşıyorum. “Annen ne oldu?”

Bana kapıyı açar.

Bu çok küçük bir şey. Eli kapı çerçevesinin üzerinde, bana yer açmak için bir adım geri çekiliyor, koltuğa otururken belimin alt kısmına çok kısa bir dokunuş yapıyor. İlk randevumuzdan yaklaşık üç hafta sonra

ilk randevumuzdan yaklaşık üç hafta sonra bana araba kapısını açmayı bırakmıştı.

"Üzgünüm, küçük bir hata," diyor. "Bir müşteriyle birlikteyken, her şey onunla ilgili. Kendi meselelerimi tamamen bir kenara bırakırım." Başparmağını bagaja doğru uzatarak kelime oyununu vurguluyor.

"Aklındakileri bana söyleyebilirsin. Hoş bir dikkat dağıtıcı olur."

Emniyet kemerimi takmaya uzanırken onun durakladığını fark ettim. Açık kapının önünde duruyor, bir eli kapı çerçevesine dayalı ve bana bakıyor. Dikkatiyle bakmıyor. Kulüplerdeki erkeklerin kadınlara baktığı gibi ya da Greg'in ofisimizdeki yirmi iki yaşındaki kızlara baktığı gibi değil. Bundan daha istemsiz bir şey. Sanki bir köşeyi dönüp hazırlıklı olmadığı bir manzarayla karşılaşan biri gibi. Yüzünde hızlı ve gizli bir ifade geçiyor, sonra gözlerini kırıp bakışlarını emniyet kemeri tokasına yöneltiyor, çenesi neredeyse fark edilmeyecek kadar sıkılıyor.

"Bana mı bakıyorsun?" Sesim çıktığı kadar tiz ve gergin çıkmak istememiştim.

"Özür dilerim," diyor. Sessizce. Sanki içtenlikle söylüyor gibi. "Ben sadece..." Başını hafifçe sallıyor. "Seni fark etmemek imkansız. *Özür dilerim.*"

Greg'in son gerçek kavgamız sırasında benim yaşımdaki kadınlar için pazarın "en iyi ihtimalle niş" olduğunu söylediğinden beri soğukta bekleyen göğsümün bir köşesinde sıcak bir kıvılcım çakıyor. Kısa ve parlak bir alevlenme hissediyorum ve onu hemen söndürüyorum.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyorum, gerçi cevabı zaten biliyorum. *Onun öyle gülümsemesi için çok gencim.* Ama o sayıyı ondan duymam gerekiyor. O sayının aramıza girip işini yapması gerekiyor.

"Yirmi altı."

Benden on iki yaş küçük mü? O daha bir çocuk.

"Harika," diye cevap veriyorum. Bu kelime ağzımda paslanmış gibi geliyor, sanki 2005 yılında gömülmüş bir dil zaman kapsülünden çıkarmışım gibi. Tanrım, gerçekten yirmili yaşlarındaki birine havalı görünmeye mi çalışıyorum?

"Peki sen kaç yaşındasın?" diye soruyor, çünkü görünüşe göre bir kadına yirmi bir yaşından sonra yaşını sormak pratikte bir suç olduğunu öğreten eğitim kursunu almamış.

"Bana öyle bakman için çok yaşıyım."

Bu sözün etkisini bekledim. Sonra, yüzünde hafif bir tereddüt belirdi ve dürüst olduğu için onu cezalandırmak istemedim — tabii ki, içimde tehlikeli derecede gururlanmaya yakın bir şey vardı ve bu düşünceler kafama takılmadan önce onu bastırmam gerekiyordu — daha nazik bir şekilde ekledim: “Bu hafta sonu senden arkadaşlıktan başka bir şey beklemiyorum. Kendini bana çok destek olan bir küçük kardeş olarak düşün.”

Saylor kahkahalar atar.

Gülmek değil. *Kahkahalar*. Başlı arabanın kasasına yaslanır ve sesi parlak, savunmasız ve tamamen kendinden emin değildir; ve bir an için kafam karışır ve bu sesi bir şişeye doldurmak isterim.

“Küçük kardeş,” diye tekrarlıyor, kelimelerin tadını çıkarıyor. Onları çok komik buluyor. “Tamam, *harika*, Celeste. Küçük kardeş olabilirim. Çok destekleyiciyim.”

O kelimeyle benimle dalga geçtiğinden neredeyse eminim, ama buna fazla önem vermiyorum. “Güzel.”

"Küçük kardeşler müziği seçer mi, yoksa..."

"Fazla zorlama."

Hâlâ sırtarak kapımı kapatıp sürücü tarafına geçiyor. Koltuğunu ayarlıyor, uzun bacakları için yer açılana kadar geriye kaydırıyor — boy farkımızla ilgili sessiz bir yorum. Arabamı, kaldırımda bana davrandığı gibi kullanıyor: kolayca, doğaçla, tüm dikkatini gerektirmiyormuş gibi.

Bunu hem güven verici hem de biraz rahatsız edici buluyorum.

“Böyle ayakkabılarla araba kullanmak zor olmalı.” Yolcu tarafındaki zemine bir göz atıyor. “Ama çok güzeller. Forrest bana senin lüks moda tasarımcısı olduğunu söylemişti. Arkadaki ayakkabılarını ve çantayı sen mi tasarladın?”

"Hayır. Biz sadece giyim üzerine çalışıyoruz." Ayağımı kaldırıp ona kırmızı tabanları gösteriyorum. "Bunlar Louboutin. Seyahat çantam ise Birkin."

"Elbiseni mi? O Celeste mi?" Saylor, motor çalışırken rahat bir tavırla soruyor.

Sade siyah cenaze elbiseme bakarak içimden gülümsüyorum. "Target."

Bana şaşkın şaşkın baktı. “Kırk bin dolarlık çanta, kırk dolarlık elbise mi?”

"Yaklaşık olarak," diye itiraf ediyorum, göz teması kurduğumuzda midemin altüst olmasını sevmediğim için önüme bakıyorum.

"Neden kendininkilerden birini giymedin?"

Bu mantıklı bir soru. Ama duygularımın karmaşıklığını anlatmak çok zor. Sadece suçluluk duymuyorum. *Katmanlar* halinde suçluluk duyuyorum. "Açıklaması zor."

"Denememi ister misin?"

Saldırdığım çöp kutusuna, kaldırımda ve yolda yarı açılmış çöp torbasına bakıyorum. Plastik örtünün altında bir sürü şeker kağıdı görünüyor. "Whit yirmi yıldır en iyi arkadaşımdı ve işimin ve hırslarımın konuşmalarımızı ne kadar domine ettiğini şimdi fark ediyorum. Bu yüzden bugün, saygımdan dolayı, konunun benimle ilgili olmasını istemedim. Bugün *Celeste* olmak istemiyorum. Sadece Lessi."

"Lessi mi?" diye sordu Saylor, ses tonu yumuşak ve sıcak bir tona düştü; bu, hafif Avustralya aksanıyla tehlikeli bir ikili oluşturuyordu.

"O, birinci sınıftayken oda arkadaşı olduğumuzdan beri bana taktığı takma ad." Gülümsüyorum. "Bu isim beni efsanevi bir göl yarattığı gibi gösteriyor ve bundan nefret ederdim. Tabii o kullandığında hariç."

"Ah. Ben Cici falan olur diye düşünürdüm," diyor Saylor.

"Cici benim annem. Büyükannem, annem ve ben—hepsi Celeste. Çoğu kişi bunu bilmez ama teknik olarak şirketimin adı büyükannemden geliyor. Girişimci olmam için bana ilham veren oydu."

"Anlıyorum. Çok güzel bir duygu." GPS'i açar, verdiği adresi girer ve bir an rotayı inceler. "Trafik varsa yaklaşık iki buçuk saat sürer. Üç saate yakın da olabilir. Demek Whit Hamptons'ta yaşıyordu?"

Boğazım düğümleniyor. "Hayır. Jersey'de yaşıyordu." "Peki neden cenaze töreni Hamptons'ta?"

Ciğerlerimden hava, sanki lastikten bir çiviye çıkarmışım gibi, yavaş ve kontrollü bir şekilde sızıyor. Torpido gözüne uzanıyorum. İçinde, mat siyah bir kutunun içinde saat duruyor. Onu çıkarıp aramızdaki orta konsola koyuyorum.

Saylor saate bakar. Sonra bana. "Bu ne?"

“Bir Rolex Datejust. Gümüş kadranlı.” Sesimi düzgün, iş adamı gibi tutuyorum; yönetim kurulu odalarında, kumaş tedarikçileriyle ve titrediğimi görmesini istemediğim herkesle konuştuğum sesim. “Onu takar mısın?”

Direksiyondan ellerini çektikten sonra, kutuyu dikkatlice açar. Saat, ön camdan süzülen sabah ışığını yakalar ve ben, yüzünde sırayla beliren çeşitli duyguları izlerim: şaşkınlık, minnettarlık, bu kadar pahalı bir hediye almaya alışkın olmayan bir erkeğin sessiz direnişi. Belki de hiç bir şey almaya alışık değildir.

"Celeste, bu..."

"Gerekli." Ön camdan karşıdaki kahverengi taş binalara, kimsenin atmaya tenezzül etmediği ölü bir bitkinin durduğu bir yangın merdivenine bakıyorum. "Seni uyarmalıyım, aslanın inine girmek üzereyiz."

Bana baktığını hissedebiliyorum. Bekliyor.

"Cenazeyi Whitney'in annesi ayarladı," diyorum ve sesimin düzleştiğini duyuyorum, tıpkı zehirli bir şeyi kol mesafesinde tuttuğumda olduğu gibi. "Scarsdale Traces'ten Eleanor Montgomery-Trace. Bu yüzden tören Hamptons'ta yapılıyor."

"Anlamıyorum."

Bir nefes daha veriyorum, tadı acı olan bir nefes. "Whit, her şeyin zenginlik göstergisi olduğu bir dünyadan geliyordu. Keder bile. Özellikle keder. Eleanor ve Whit birbirlerinden uzaklaşmışlardı, ama bu, Eleanor'un East End'in gördüğü en güzel cenazeyi düzenlemesini engellemeyecek. Oradaki herkes bunun ne kadara mal olduğunu tam olarak bilecek." Bir ara veriyorum. "Mesele de bu. Katılan herkes, kelimeler kullanmadan paradan bahsedecek. O saat olmadan, sanki çok yalnız olduğum ve bu insanlara ne kadar yalnız olduğumu göstermeye cesaret edemediğim için bana eşlik etmesi için tuttuğum bir eskort gibi görünürsün. Boşanmamdan beri onları ilk kez görüyorum."

Saylor sessiz, düşünür. Saati takar. Ona yakışıyor—gümüş kadranı bileğinde, ağırlığı doğal bir şekilde yerleşiyor, sanki o kadar pahalı bir şeyi her zaman takması gerekmiş gibi. Bu gözlemi beynimin *kesinlikle hayır diye* işaretlenmiş kısmına kaydedip devam ediyorum.

“Rolex bir hediye değil. Bir zırh. Bu cenazede herkes zırh giyecek.” Kendi pahalı kalkanlarıma el hareketleriyle işaret ediyorum — büyükannemin vintage Tiffany elmaslarıyla üst üste takılmış Cartier Love bileziği, rahatsız edici derecede pahalı Van Cleef & Arpels küpeleri. “Bu bir kıyafet değil. Bir kostüm. Bir gösteriye gidiyoruz ve sen de o role uygun görünmelisin.”

“Bir cenaze için, role uygun görünmek... üzgün görünmek değil mi?” diye soruyor nazikçe.

“Evet, Saylor. Ruhu olan insanlar için.”

Kaşını kaldırıyor. “Buna gitmek istediğinden emin misin? Eğer arkadaşını bu şekilde hatırlamak istemiyorsan, belki de başka bir şekilde yas tutmalıyız.”

“Beni kışkırtma,” diye yalvarırım. “Ama katılmak zorundayım. Whitney için bir konuşma yazdım.” Cebime dokunuyorum çünkü bu elbise Target’tan ve *cepleri* var. Modanın güzel ironisi, elbise ne kadar ucuzsa o kadar işlevsel olmasıdır. En sevdiğim Celeste serisindeki elbiselerin hiçbirinde cep yok. Muhtemelen onları satın alabilecek paraya sahip kadınlar, eşyalarının sorumluluğunu üstlenecek bir maiyetin masraflarını da karşılayabilecekleri içindir.

Ağzı seğiriyor ama konuyu kapatıyor. “Haklısın. Peki bu insanlar. Ne beklemeliyim?”

“Eski para. Ya da otuz yıldır eski paraları varmış gibi davranan insanlar, ki bu bir şekilde daha da kötü. Bana bakıp hesap yapacaklar. Boşanmada ne kaybettiğimi. Yaşlanıp yaşlanmadığımı. Şirket hakkındaki söylentilerin doğru olup olmadığını.” Parmaklarımı avuç içlerime kıvırıyorum. “Greg’le ayrıldığımızdan beri çoğunu görmedim. Doğruyu söylemek gerekirse, Greg’le ayrılmadan önce de Whitney’i görmemiştim.” Sesim çatlar. İnce bir çatlak. Durmak kırılmaktan daha tehlikeli geldiği için devam etmeye çalışırım, ama hiçbir kelime çıkmaz.

“Oh, hey, dur bakalım.” Saylor orta bölmenin üzerinden uzanır ve avucuyla omzumu kavrar—elbisemin ince kumaşı arasından sıcaklığı hissedilir. Sıkma ya da okşama değil. Nazik ve kararlıdır, parmakları köprücük kemiğimin çıkıntısını kavrar, başparmağı altındaki çukura hafifçe bastırır. Sanki geri kalanım

içbükeyleşirken, omurgam öne doğru eğilirken, göğsüm eskiden soğukkanlılığımın olduğu boşluğun etrafında içe doğru çöküyordu. “İnsanlar birbirleriyle iletişimi koparır, Celeste. Bu onu sevmediğin anlamına gelmez.”

Başımı sallıyorum, suçluluğumu ona ikna etmeye çaresizce çalışıyorum. “Anlamıyorsun. Kavgaya ettik. Benim hatamdı.” Elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum. “Üzgünüm, bir hafta sonu için birine yüklemek için çok fazla. Sadece yargılayıcı bakışların nereden geleceğini anlamamı istiyorum. Rahatsız hissetmeni istemem.”

“Celeste.” Saylor’ın adımı söyleme şekli bakışlarımı ona çeviriyor. Kafamı çevirip göz göze geliyorum. “Bana anlatmak için fazla bir şey değil. Bu benim işim. Makyaj çantanı almak, seni götürmek, kaçış planı hazırlamak... hepsi işin bir parçası. Birkaç cenaze töreni için işe alındım ve tecrübelerime göre sana bir erkek arkadaş, bir partner lazım. Gergin bir ilk randevu değil. O yüzden benim nasıl hissettiğimi dert etme. Sadece sana nasıl hissettirdiğime odaklan.”

Ve işinde gerçekten de çok iyi. Bu sözler içime işliyor ve düşünmeden konuşuyorum. “Beni biraz fazla rahatlatıyorsun. Dilim çözülüyor.”

“Güzel. Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Dinleyeceğim.”

“Orada olmamı isteyeceğinden bile emin değilim,” diye fısıldıyorum. “Her şeyi mahvettim.”

Araba çok sessiz. Dışarıda Brooklyn hayatına devam ediyor — biri kornaya basıyor, bir köpek havlıyor, uzaktan çöp kamyonunun hidrolik sesi geliyor. Ama bu arabanın içinde sadece nefesim ve Saylor’ın doldurmadan tuttuğu boşluk var. Sessizliğinde bir istikrar var, bu da bana onun daha önce de böyle bir kederi yaşadığını düşündürüyor. Başka biri için. Sevdiği biri için.

Gözlerimin yine ıslandığını fark ediyorum. Parmak uçlarımı kirpiklerimin altına bastırıyorum ve parmaklarım siyah çıkıyor.

“Makyajım,” diye mırıldanıyorum. “Felaket olmuş.”

“Eh, kırmızı halıya çıkmaya hazır olduğunu söyleyemem,” diyor Saylor, ve onun dürüstlüğünde bir şey—kibarlık yapıp berbat görünmediğimi iddia etmeyi kesinlikle reddetmesi—beni onun yanında rahat hissettiriyor. Tam da ihtiyacım olan şey buydu. Saf dürüstlük. Ne demek istediğini tam olarak söyleyen biri. “Ama düzeltmene yardım ederim. Ya da belki de tamamen silerim. Makyajsız da aynı derecede güzel görünürsün.”

Gözlerimi ondan ayırıp tekrar öne bakıyorum. “Bu bir tavlak mı?”

“Oh evet. Hazır ol. Senin için zor geçeceğini düşündüğüm bu hafta sonu boyunca seni utandıracak ya da en azından dikkatini dağıtacak bir sürü iltifatım var. Neye ihtiyacın olursa ben buradayım.”

“Teşekkürler, Saylor. Ama bu iltifatları platonik ve küçük kardeşime yakışır şekilde turalım, olur mu?”

Dudaklarını büzüp, yüzünde her türlü suçluluk duygusu okunurken sırıtıyor. “O halde cephaneliğim oldukça etkileyici değil.”

Kıkırdıyorum ve kendimden nefret ediyorum. “Bunu yapma. En yakın arkadaşımın vefat ettiğini öğrendiğim bu hafta beni güldürme.”

Elini uzatıp dizime koydu. Bütün bu nazik dokunuşlar... Artık bunların stratejik olduğunu biliyorum. Yoksa değil mi? Manipüle mi ediliyorum, yoksa kucaklanıyor muyum, anlayamıyorum. “Bana ondan bahset. Whitney sanatsal bir isme benziyor. Yaratıcı mıydı?”

Başımı sallıyorum, sıcak anılar içimi dolduruyor, bacaklarımdaki tüylerim diken diken oluyor. “Whit her şeyde iyiydi. Sanat, yazma, yemek pişirme, spor, ne dersen. Onun gibi hayatı tadına varan başka birini tanımadım.”

Kahkahası beynimde yankılanıyor, sanki güzel bir hayalet gibi. Whit’le ilgili anılarımın labirentinde doğru görüntüleri doğru seslerle eşleştirmeye çalışıyorum. O kahkaha... saçları o bozuk saç maşasına sıkıştığı zamandan. Saçının büyük bir kısmını yakmıştı. Eşit görünmesi için 15 santim kesmek zorunda kalmıştık. O sıcak alet, onun güzel kızıl buklelerine ağır bir terör saldırısı düzenlemişti. Bu, herhangi bir mantıklı kadını çılgına çevirmeye yeterdi, ama Whit? O güldü. *Kahkahalarla*. Benimle birlikte. Kendine. Bir felaketi alıp bir şekilde mutluluk buldu. Ve evet, kısa saçları gerçekten çok yakışmıştı.

Saylor dizimi bıraktı ve elimi tuttu, parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Romantik bir şekilde değil. Filmlerdeki erkeklerin kadınlara uzanışları gibi değil, anlamlı bakışlar ve anlamlı sıkışmalarla dolu. O sadece elimi tutuyor. Sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi. Sanki elim orada boş ve soğuk durduğunu fark etmiş ve devrilmiş bir çöp tenekesini düzeltir gibi bu sorunu çözmeye karar vermiş gibi — basitçe, tantana yapmadan, çünkü yapılması gerekiyordu. Bu da aklıma bir şeyi getiriyor...

Önümüzde yan duran metal çöp kutusuna doğru başımı sallıyorum. “Onu kaldırmam gerek.”

“Yok, bilerek bıraktım. Komşumuzun köpeğinin pisliğini asla temizlemeyen komşumuzun. Bu yüzden sokağımız hep bok kokuyor. Belki bu onu bir şeyler temizlemeye zorlar, lanet olsun.”

Eli, elimdeki sıcak ve kocaman. Yüzüklerim avucuna baskı yapıyor ama o tutuşunu değiştirmiyor.

“Komşumuz mu?” diye soruyorum. “Bir... iş arkadaşınla mı yaşıyorsun?” İçim cız ediyor. Kahretsin, neden bu, onu genelev benzeri bir yerde yaşamakla suçluyormuşum gibi geldi? “Yani, bu günlerde Manhattan yakınlarında oda arkadaşı olmadan yaşamak zor.”

Saylor beni baştan aşağı süzdü ve bu beni rahatsız edici bir şekilde savunmasız hissettirdi. Sanki çıplak halde yargılanıyormuşum gibi... Cheetos'u tıkmış, dudaklarımda hâlâ turuncu toz kalmış halde.

“Komşumu kastetmiştim.”

Sormaması için verdiği ince imayı anlayarak, başımı şiddetle salladım.

Saylor koltuğunda dikleşir ve GPS'i kontrol eder. “Bu adres mi?” Onayımı bekler, sonra aynalarını kontrol eder ve sokağa yumuşak bir şekilde girer — benden farklı olarak, hiçbir şeye çarpmaz. Saylor'ın fizik kurallarına güvenen birinin rahat özgüveniyle trafiğe karışmasını izlerken vücudumdaki tüm gerginlik gevşer. Yolcu koltuğunda kıcımlı sallırım. Evet, en iyisi bu. Benim yerim burası—direksiyonun yakınında değil.

“Peki, bana Whitney'den bahseder misin?” diyor.

Ve önemli olan bunu söyleme şekli. *Whitney ile ne oldu, neden konuşmayı kestiniz ya da iyi olacak mısın gibi* sorular değil. Sadece: *bana ondan bahset*. Sanki o hâlâ tanınmaya değer biriymiş gibi. Sanki hikâye bağlam ya da hazırlık için değil, benim neyi kaybettiğimi anlamak istediği için önemliymiş gibi.

Yolcu penceresinden dışarı bakıyorum. Şehir yanımızdan akıp gidiyor—bakkalcıklar, çamaşırhaneler, her biri farklı bir yöne çeken dört köpeği gezdiren bir adam. Normal hayat. Sıradan bir Salı sabahı hayatı. Ve ben, neredeyse hiç tanımadığım yirmi altı yaşındaki bir adamla bir arabadayım, katılmaktan ödüm kopan bir cenazeye gidiyorum, on santimlik topuklu ayakkabılar, akmış rimel ve kaburgalarıma baskı uyguladığını hissedebileceğim kadar büyük bir kederle.

Bu sefer elini tutuyorum, avucumu sıkıca

On

un. "En güzel kahkahası vardı. Rakipsizdi," diyorum ona. "Ve bunu *çok severdi*. Benim, Tom Ford takım elbiseli, yakışıklı bir yirmi altı yaşındaki adamla cenazesine gelmemi." Serbest elimle gözlerimi siliyorum ve ıslak, boğuk bir kahkaha atıyorum. "Kesinlikle çılgına dönerdi."

Saylor elimi sıkıyor. "Seksi mi? Kardeşin hakkında böyle konuşmak mı yakışır? Biraz ürkütücü, Celeste." Bana göz kırpmak için gözlerini yoldan bir anlığına ayırıyor.

Ona hem kızgın hem de gülümser gibi bir bakış attım. "Kapa çeneni."

Kıkırdar. "Tamam, Lessi, biraz daha anlat. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Baraj kapakları açılır. Gözyaşları tekrar akar. Ve ben konuşmaya başlarım.

4. bölüm

Saylor

All great meet-cutes are generally unhinged.

İşimin gereği pek çok şüpheli mekâna gittim. “Deneyim galerileri”ne dönüştürülmüş depolar. Sanki biri parfüm reyonunu soda suyuna boşaltmış gibi tadı olan, içkilerin kırk dolar olduğu çatı barları. Bir kum adacığına çarpan bir yatta düzenlenen emeklilik partisi. Ama bu gezegende geçirdiğim yirmi altı yıl boyunca, vale park hizmeti olan bir cenazeye hiç katılmadım.

Adam, ben arabayı tam olarak durdurmadan Celeste'nin kapısını açıyor. Göğsünde altın rengi işlemeli, ütülü siyah bir polo tişört giyiyor — tanımadığım bir logo — ve son derece zengin insanlara bakmak için eğitilmiş, ama aslında onları görmeyen birinin dikkatli, tarafsız ifadesine sahip. İkinci bir görevli camıma yaklaşıyor ve ben anahtarları ona uzatıyorum, buradaki çöp kutularının Brooklyn'dekilerden daha dost canlısı olup olmadığını sormak için duyduğum dürtüye direnerek.

Gümüş tepsilerde şampanya kadehleri taşıyan, siyah kokteyl elbiseli iki kadın girişte bizi karşılıyor. Kabarcıklar öğleden sonra güneşinin ışığını yakalıyor, minik altın patlamalar camın yüzeyinde yükseliyor.

"Hoş geldiniz," diyor içlerinden biri, sanki bir anma törenine değil de bir spa merkezine gelmişiz gibi.

Celeste, bakmadan bir kadeh alıyor. Bakışları, okyanusa doğru uzanan bakımlı çimlere bakan

tavandan tabana pencereleri, okyanusa doğru uzanan bakımlı bir çim alana bakıyor. Her yüzey beyaz ortancalarla dolu. Uzak köşede bir yaylı dörtlüsü ısınma yapıyor ve havada zambak ve para kokusu var. Burası hiçbir şekilde *bir kadının öldüğünü* göstermiyor. Her şey, *onun öldüğü gerçeği için ne kadar para harcayabileceğimizi gösteriyor.*

"Şampanya," diyor Celeste düz bir sesle. "Bir cenazede."

Kendi kadehimden bir yudum alıyorum. "En azından iyi bir şampanya."

Bana bir bakış atıyor. Suçluluk duyarak kadehimi kaldırıp küçük bir kadeh kaldırma yapıyorum.

"Whitney bunu görebilseydi..." Celeste'nin parmakları kadehin sapını sıkıca kavrar. Cümlesini bitirmez, ama son iki buçuk saati Whitney Trace hakkında hikayeler dinleyerek geçirdim ve boşluğu doldurabilirim. Whit buradaki her santimetrekareyi nefret ederdi. Sadece ortancalar bile onu öfkeye boğardı.

Celeste omuzlarını dikleştirir. Dönüşüm anında gerçekleşir —arabadaki yumuşaklık, gözyaşları, ıslak kahkahalar, hepsi o kadar parlak bir duvarın arkasında kayboluyor ki, neredeyse içinde yansıma görebiliyorum. Bir nefeslik sürede, tamamen başka biri oluyor. Zırhlı biri.

"Eleanor'u bulmam lazım," diyor, odayı tarayarak. "Whitney için bir konuşma yazdım ve annesini tanıyorsam, bu programın her saniyesini tuvalet molalarına kadar planlamıştır. Eğer bir zaman dilimi istiyorsam, bunu şahsen sormam gerekecek." Elini uzatıp küpelerinden biriyle oynuyor; muhtemelen benim hayallerimde bile alamayacağım türden, sertifikalı kadife kutuda gelen mücevherlerden. "Ona tek başıma yaklaşısam daha iyi olur. Eleanor'la benim... geçmişimiz var."

"Emin misin?"

"Hayır. Ama seni bu işten uzak tutmayı tercih ediyorum. Eleanor, buz fırtınası kadar sıcak bir insan." Celeste bana bir bakış attı ve yarım saniye boyunca zırhı kaydı. Altında belirsiz bir şey parladı. "Tek başına idare edebilir misin?"

"Celeste, ben her yerde bedava içki ve ordövrlerin olduğu tuhaf ve lüks bir cenazede bulunan yetişkin bir erkeğim. Başa çıkabilirim."

Ağzının köşesi yukarı kalkar. "Trüflü brie atıştırmalıklarından uzak dur. Söz veriyorum, mideni aktif bir volkana çevirecekler."

"Trüflü brie atıştırmalıkları olacağını nereden biliyorsun?" Sanki Celeste benim henüz fark etmediğim bir şey görmüş gibi odayı tarıyorum.

“Çünkü her zaman vardır. Her zaman beyaz ortancalar, smokin giymiş personel, buzlu Dom Pérignon ve Belvedere şişeleri vardır. Damak temizleyici olarak nar sorbesi. Bu tür etkinlikler hep aynıdır. Kendi kızının cenazesi için bile senaryosunu değiştiremedi.” Celeste, duyamadığım bir şey mırıldanır. Ama sesi acı dolu gelir.

“Hey, arabada bunu söylemeyi unuttum.” “Ne?” diye soruyor.

Onu kucaklayıp, kollarımı omuzlarına nazikçe doluyorum. Dokunuşumun altında omurgası geriliyor ve bir anlığına, farlara yakalanmış bir geyik gibi bana karşı donup kalıyor — bu küçük teselli hareketi, görünüşe göre günün ona şimdiye kadar yaşattığı her şeyden daha şaşırtıcı. “Kaybın için gerçekten üzgünüm, Celeste.”

Yukarı bakıyor ve gözlerimiz buluştuğunda yemin ederim ki bir şeyin parladığını görüyorum. Uygunsuz bir şey değil. Belki sadece... yarının daha normal geçeceği umudu. Ertesi günün daha da öyle olacağı umudu. Sanki Celeste, tek bir bakışla bana her şeyin yoluna girecek mi diye soruyor. Kafasından gerçekten bu mu geçiyor bilmiyorum, ama sorulmamış sorusuna cevap vermek doğru geliyor. “Her şey yoluna girecek. Bunu atlatacaksın.”

“Teşekkür ederim.” Başını sallayarak yanağıma dokunuyor. Hızlı, neredeyse refleks gibi bir hareket—ama parmak uçlarının çeneme değmesinin tadını çıkarmaya fırsat bulamadan, kollarımdan kurtulup, tüm kariyeri boyunca düşmanca ortamlara girmiş bir kadının alışık olduğu adımlarla kalabalığın içinden geçip gidiyor.

Onun gidişini izliyorum. Podyumda yürüyor gibi hareket ediyor, ki bu ya profesyonel bir alışkanlık ya da bir hayatta kalma mekanizması. Muhtemelen ikisi de.

Odanın diğer ucunda, pencere camı desenli takım elbiseli bir adam gözüme çarpar ve konuşmasına dönmeden önce beni yavaşça, değerlendirircesine baştan aşağı süzer — ayakkabılarım, saatim, omuzlarım, yüzüm. Daha önce de bu tür bakışlara maruz kalmıştım, ama genellikle kapıda güvenlik görevlisi olarak çalışıyordum, içeride şampanya elimde durmuyordum.

Kadehimi boşaltıp, yanımdan geçen bir tepsiye koyuyorum ve tuvaleti aramaya gidiyorum.

Ana salondan uzanan koridor daha sessiz; her yer koyu renkli ahşap paneller ve gömme aydınlatmalarla kaplı. Ayakkabılarım mermer zeminde tıklıyor ve iki yağlı boya tablonun arasında asılı duran yaldızlı aynada kendi yansımamı görüyorum — bir yelkenli, bir at. Zenginlerin sanatı. Duvarların sanat eserlerinden daha pahalı olduğu binalarda, sırf duvar boşluğunu doldurmak için var olan türden şeyler.

Duruyorum.

Ayna, tam da tahmin ettiğim şeyi gösteriyor: giyinip süslenen bir adam. Takım elbise mükemmel. Celeste'nin gözü var, bunu kabul ediyorum — ama içindeki adam hâlâ Wollongong'da bir fibro evde büyüyen, babası çoktan ölmüş olduğu için tıraş olmayı bir YouTube videosundan öğrenen, annesinin ilaçları alındıktan sonra market alışverişi lüks olduğu için haftada üç gece akşam yemeğinde mısır gevreği yiyen aynı çocuk. Rolex ışığı yakalıyor ve ben bileğimi çevirip kadranın parlamasını izliyorum. Çok güzel. Ama aynı zamanda koluma bağlanmış bir yalan.

Celeste ve ben buraya gelirken yol boyunca eşitler gibi konuştuk. Bana Whitney'den bahsetti; yan yana yurt odalarında geçirdikleri ilk yıllardan, Whit'in arabasının Delaware'de bozulduğu ve Destiny's Child'ın "Survivor" şarkısını söyleyerek bir benzin istasyonuna otostop yaptıkları yolculuktan. Ben de ona annemin bahçesinden bahsettim, toprağı özlediği için yangın merdiveninde domates yetiştirdiğinden, sabahları onlarla sanki evcil hayvanlarmış gibi konuştuğundan.

İki buçuk saat boyunca, aramızdaki on iki yaş farkı ve birkaç yüz milyon dolarlık servet farkı yok oldu. Biz sadece arabada dürüstçe konuşan iki insandık.

Ama resimlerle ve cilalı mermerlerle çevrili bu koridorda dururken, aradaki farkın bir fay hattı gibi yeniden açıldığını hissedebiliyorum. Burası onun dünyası. Bunlar onun insanları. Onlardan nefret etse bile, onların dilini konuşuyor. Ben ise ödünç alınmış bir saat, ödünç alınmış bir takım elbise ve çöp kutularının karşılık verdiği, geldiğin için kimse sana şampanya ikram etmediği Alphabet City'ye dönüş bileti olan bir turistim.

O yüzden kes şunu dostum. Sürüş sırasında saçını kulağının arkasına attığı anı tekrar tekrar canlandırmayı bırak. Ona, annemin çamur maskesi takarken yanlışlıkla Forrest'a FaceTime'dan aradığı ve onun neredeyse ambulans çağıracağı anı anlattığımda nasıl güldüğünü —gerçekten güldüğünü, içten ve şaşkın bir şekilde— düşünmeyi bırak.

annemin çamur maskesi takarken yanlışlıkla Forrest'a FaceTime'dan aradığını ve onun neredeyse ambulans çağırmak üzere olduğunu anlattığımda nasıl güldüğünü düşünmeyi bırak. Gözlerinin tam rengini sınıflandırmayı bırak; bu rengin bir adı olmadığına eminim ama olmalı, çünkü adı olmadan dünya daha kötü bir yer.

O bir müşteri. Senden on iki yaş büyük. Yas tutuyor. Ve sana kk kardeşim dedi.

O zaman öyle davran.

Erkekler tuvaletinin kapısını itip açtım ve mermer-maun teması devam ediyordu. Aralarında boşluklu alüminyum levhalar değil, gerçek ahşap kapıları olan ayrı kabinler ve sepet içinde dizilmiş rulo el havlularının bulunduğu bir tezgah. Kk bir nane şekeri tabağı var. Bir mum yanıyor. Okaliptüs kokuyor.

Lavaboya yaklaşıp bileklerime soğuk su akıtıyorum, sakinleşmek için kullandığım bir numara. Su Rolex'in kadrana çarpıyor ve içgüdüsel olarak elimi çekip sallıyorum. *Doğru*. Ödünç alınmış bir saat. Muhtemelen suya batırmamalıyım.

Sonra

duyuyorum.

Kusma sesi.

Ses çok net: şiddetli, gr, içten gelen bir ses. Ses son kabinden geliyor ve içeride kim varsa gerçekten çok kötü bir an yaşıyor.

Bir kusma sesi daha. Düşük, acınası bir inilti, ardından yumuşak bir "hayatım

."

Donakaldım, su hala akıyordu. Burası erkekler tuvaleti. Bundan eminim

—yazıyı iki kez kontrol ettim çünkü yazı tipi o kadar süslüydü ki ss amaçlı Latince olabilir diye düşündüm. Ama tabelada ne yazdığına bakılmaksızın, bu kesinlikle bir kadın sesiydi.

"Hey," diye sesleniyorum, musluğu kapatarak. "İçeride her şey yolunda mı?"

İnleme durur. Sessizlik. Sonra yine kadının sesi, zayıf ve kısık:

"Kahretsin. Burası erkekler tuvaleti, değil mi?"

"Evet, yle."

"Tabii ki yle." Bir duraklama. Yine inlemeler. "Gidip... ben yokmuşum gibi davranabilir misin?"

"Uh, bunu kesinlikle yapamam. Hasta mısınız? Yardıma mı ihtiyacınız var?"

"Bu durumdan kurtulmak için bir zaman makinesine ihtiyacım var."

"Akşamdan kalma mı?" diye soruyorum.

"Sayılır. Ama bu, riskli bir öğleden sonra geçirdiğim dokuz aylık bir akşamdan kalma gibi."

Koşullara rağmen, neredeyse gülümsüyorum. Kabine doğru ilerliyorum. Kapı kilitli değil, aralık bırakılmış. İki parmağımla nazikçe itiyorum. "İçeri giriyorum, tamam mı? Bana bir şey atma."

Tuvaletin önünde diz çökmüş durumda; yirmili yaşlarının başında, siyah elbisesi uyluklarının etrafında toplanmış genç bir kadın. Sarı bukleleri bir tarafa toplanmış, yerçekimine karşı savaşı kaybeden bir toka ile gevşekçe tutturulmuş. Cildi solgun ve kızarmış, her iki yanağında da maskara izleri var. Bir eliyle porselen klozeti tutarken, diğer eliyle de sanki can simidiymiş gibi minik boncuklu bir çantayı sıkıca kavramış.

Sulu mavi gözleriyle bana bakıyor ve kısa, yenilmiş bir nefes veriyor. "Deli gibi görünüyorum."

"Tüm harika ilk karşılaşmalar genellikle dağınıktır." Kahretsin, bugün çok fazla akmış maskara gördüm ve cenaze töreni daha başlamadı bile.

Zayıf bir kahkaha atıyor, bu da hemen yeni bir mide bulantısı dalgasını tetikliyor. Yanına diz çöküyorum ve düşünmeden buklelerini yüzünden çekiyorum — kas hafızası, annemin kötü günlerinde yıllarca saçlarını tutmuş olmam, ağrı kesicilerin midesine kötü gelip bir saatini banyo zemininde geçirirken ben de yanında oturup yarısını okuduğu romanı yüksek sesle okuduğum günler.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor nefes nefese. "Çok centilmence. Bir yabancının saçımı tutması çok garip."

"Daha yeni tanıştığım insanlar için daha tuhaf şeyler yaptım." "Kaç tane romantik tanışma yaşadın?"

Bir yabancıya, mesleklerimden birinin para karşılığında romantizm uydurmak olduğunu itiraf etmek için uygun bir zaman gibi görünmüyor, bu yüzden sadece omuz silkiyorum.

Topuklarının üzerine oturur, elinin tersiyle ağzını siler. Omuzları, fırtınanın geçtiğini düşünen ama tanıya karar vermeye hazır olmayan birinin yavaş ve temkinli rahatlamasıyla sarkar.

“Yani dokuz aylık bir akşamdan kalma derken, sen...”

“Yani dokuz aylık bir akşamdan kalma derken, demek istediğin...”

“Hamileyim,” diyor, gayet doğal bir şekilde. “Dört aylık. Bu sabah bulantısı. Bu arada bu bir yalan. Pis, lanet bir yalan. *Sabah* bulantısı değil. Günün hangi saati olduğu umurunda değil ve bir cenazede olduğum da umurunda değil. Acımasız ve amansız.” Bir elini kabin duvarına dayıyor. “Bana yardım eder misin?”

Dirseklerinden tutarak ayağa kalkmasına yardım ediyorum, dengede durana kadar elimi sabit tutuyorum. Boyu kısa—belki 1,60—ve düz ayakkabı giyiyor. Omzuma zar zor ulaşıyor. Onu lavaboya götürüp soğuk suyu açıyorum, sonra iki adet şık rulo havlu alıyorum. Havluları ıslatıp sıkıyorum.

“Al.” Birini yüzüne tutuyorum, diğerini ise nazikçe ensesine bastırıyorum. “Soğuk kompres. Mide bulantısına iyi gelir.”

Havluyu yüzüne tutuyor ve kısmen rahatlama, kısmen de teslimiyet içeren bir ses çıkarıyor. “‘Seri katil değil’ desen de yeterdi ama görünüşe göre erkekler konusunda şansım artmış. Sen tam bir kahramansın. Neden bu işte bu kadar iyisin?”

“Çok pratik yaptım.”

Havlunun üzerinden bana bakıyor. “Hayatında çok hamile kadın mı var?”

Gülüyorum. “Hayır.”

Kadın beni baştan aşağı süzer. “Tamam. Ama senin gibi birine bakılırsa hayatında çok *kadın* var sanırım?”

“Vay canına. Biraz yargılayıcı bir tavır.”

Kadın onaylayarak başını sallıyor. “Evet, ama bu olumlu bir yargıydı. Bir iltifat.”

“İltifata yakın bir şey,” diye açıklıyorum. “Az önce bana resmen erkek versiyonu bir sürtük dedin.”

Ağzı açık kalır. “Bu biraz cinsiyetçi bir yaklaşım.” “Ne?” Gerçekten şaşkın ve kafam karışmış durumdayım.

“Sürtüğün erkek versiyonu diye bir şey yok. Sürtük, sürtüktür. Sürtüklük cinsiyete özel bir şey değildir.”

Ona gözlerimi kırkıyorum. “Bir daha fahişe de,” diyorum ciddi bir ifadeyle.

Bana şeytani bir gülümseme atıyor. “Sürtük.”

İkimiz de aynı anda yüzümüzü buruşturup, içten kahkahalarımızı patlattık. Onunkisi hafif ve melodikti. Benimki ise banyo duvarlarında yankılanan bir goril homurtusu gibiydi.

Tezgaha yaslanarak ona yer açtım. “Annemin şiddetli kronik ağrıları var ve çok fazla ilaç almak zorunda. Haplarını bir kaseye koysa, sanki mısır gevreği yiyormuş gibi görünür. Midesine çok ağır geliyor. Bir kuaför salonundan daha fazla saç tuttum ve her şeyden soğuk kompres yapma konusunda bir ustayım.”

“Her şeyden mi?”

“Lavabonun altında küçük bir bebek bezi ıslatıp dondurun. Alnınıza ya da ensenize koyduğunuzda harika işe yarıyor.”

“Bebek bezi mi?” Yüzü tiksinti ile buruşur ve midesi bulanır.

“Hayır, evet. Ama açıklığa kavuşturmak gerekirse, *temiz, kullanılmamış* bir bezden bahsettim.” “Bu daha mantıklı geliyor.”

Yüzündeki ifade yumuşadı. Havluyu indirdi ve maskara izlerini dikkatlice sildi. “Annen için üzüldüm. Neden bu kadar acı çekiyor?”

“Trafik kazası. Ön camdan dışarı fırladı.” Bugün ağlayacak günüm değil, o yüzden konuyu burada kapatıyorum. “Senden hoşlanırdı. Kusma konusunda kendini yalnız hissetmemesini sağlayan herkesi sever.”

Bu sözler onu gerçekten güldürür. Elini uzatır. “Bu arada, ben Raven.”

“Saylor.” Elini sıkıyorum. El sıkışı beklediğimden daha sıkı. “Whitney’i nereden tanıyordun?”

Soru, istediğimden farklı bir etki yarattı. Raven’ın yüzündeki —mizah kaybolur, yerine ham ve hassas bir ifade gelir. Aynaya döner, havluyu yanaklarına bastırır, ama yansımasını görebiliyorum. Çenesi titriyor.

“Whit...” diye başlıyor, sonra sözünü bitirmiyor, hızla gözlerini kırıştırıyor. “Onu *o kadar* iyi tanıımıyordum. Bir anlamda onun için çalışıyordum. Haftada bir kez telefonda konuşurduk ve randevularımın dışında ayda bir kez buluşurduk. O... gerçekten iyi bir insandı.” Raven kalbini işaret etmek istiyor sanırım, ama sol elini göğsüne koyup

yanlış tarafa dokunuyor. “İçten içe iyi biriydi. Bu olayın hiçbir mantığı yok. Burada olmalıydı. Bana geleceğine söz vermişti.”

Hiçbir şey söylemiyorum. Bazı anlar kelimelere değil, sessizliğe ihtiyaç duyar.

Raven burnunu çekip dikleşti. “Peki ya sen? Onu nereden tanıyordun?”

Ağzım açıldı ve hemen kapandı, çünkü Celeste ile o arabada geçirdiğimiz iki buçuk saat boyunca, Whitney’in çocukluğundan, Celeste’in suçluluk duygusundan, annemin domateslerinden ve Long Island Otoyolu’ndaki dinlenme tesislerinin geçerli bir besin kaynağı olup olmadığından bahsetmiştik. Spoiler uyarısı: değiller. Hiç tartışmadığımız konu ise, biri kaçınılmaz olarak Celeste ile birbirimizi nasıl tanıdığımızı sorduğunda ne söyleyeceğim. Birlikte miyiz? Arkadaş mıyız? Meslektaş mıyız? Sevgili miyiz? Bir galada mı, galeride mi yoksa keçi yogası tatilinde mi tanıştık?

Arka plan hikayesi için tek bir kelime bile uydurmadık. Harika.

“Bir arkadaşımın arkadaşısı,” diyorum, ki bu teknik olarak doğru. “Whitney’e çok yakın olan biriyle buradayım. Celeste Brinley.”

Raven donakaldı.

Bir kişinin düşünmek için durakladığı normal bir donakalma değil. Vücuttaki her molekülün yerine sabitlendiğı türden bir donakalma. Hâlâ nemli havluyu tutan eli, silme hareketinin ortasında durur. Gözleri aynada benimkilere sabitlenir, iri ve araştırıcı bir bakışla.

“Siktir git. Celeste ile mi buradasın? O bu binada mı?”

Dudaklarımı kapalı tutuyorum ve Raven bana “peki, kendini açıkla” anlamına gelen o evrensel bakışı atıyor.

“Affedersin, çeneni kapatmamı mı istiyorsun yoksa soruna cevap vermemi mi?”

Raven gözlerini devirdi ve ben de ipucunu anladım.

“Evet, Celeste burada. Eleanor’u bulup, konuşma konusunda ona danışmak için dışarı çıktı...”

“Aman Tanrım.” Raven iki elini yüzüne bastırır. “Aman Tanrım, işe yaradı. Şunu bilmeni isterim ki, gerçek bir dahiyle konuşuyorsun. Kağıt üzerinde falan değil, lise cebirinden zar zor geçtim. Ama planlar söz konusu olduğunda, aradığın kız benim.” Elini kaldırır, high-five yapmak için yalvarır.

Söyleyişindeki bir şey —rahatlamış ya da şaşırmış değil, ama *haklı çıkmış* gibi, sanki nefesini tutarak beklediği bir kumar az önce sonuç vermiş gibi— beynimin arka tarafında bir teli tetikliyor. “Hangi plandan bahsettiğini öğrenene kadar seni tebrik etmeyeceğim.”

Elini indirir, bana bakar, sonra kaçıp kaçamayacağını hesaplar gibi banyo kapısına bakar.

“Raven. Ne işe yaradı?”

“Tamam.” İki eliyle lavabonun kenarını kavrayarak dengede kalmaya çalışır. “Tamam. Bu kulağa çılgınca gelecek.”

“Şansına, son on dakikada delilik baremim önemli ölçüde yükseldi.”

Yine bir kahkaha—bu seferki gergin, neredeyse manik bir kahkaha. Aynaya dönüyor, tokasını kurcalıyor, bana doğrudan bakmıyor. “Taşıdığım bebek. Benim değil.”

Banyo sessizliğe büründü. Okaliptüs mumunun alevi titriyordu.

“Ben Whitney’in taşıyıcı annesiyim,” dedi. “Bu bebek Whitney’in.”

Onun yansımaya bakıyorum. O da bana göz kırpmıyor. Bu bilgi, her şeyi yeniden düzenleyecek bir şeyin yavaş ve ağır yüküyle göğsüme yerleşiyor.

“Whitney’in,” diye tekrar ettim.

“Whitney’in. O, her şeyden çok bir bebek istiyordu. Ve onu taşımam için beni seçti.” Raven’in eli, koruyucu ve refleksif bir hareketle karnına kayar. “Bunu bir süredir planlıyorduk. Her şeyi ayarlamıştı. Bebek odası, isim listesi, şey...” Sesi kırılır. Yutkunur. “Ama sonra öldü. Ve şimdi, annesi yan odada, hayatı boyunca nefret ettiğine emin olduğum bir kadın tarafından anılan bir bebeğe dört aylık hamileyim.”

“Eleanor.”

“Eleanor.” Raven’in çenesi sıkılır. “Zaten Whitney’in vasiyetine itiraz etmeye çalışan. Davet etmek bile istemeyen...” Durur. Dudaklarını sıkıştırır.

“Kimi davet etmek istemedi?”

Arkamızdaki kabin kapısı, sanki bir hayalet işini bitirip çıkmış gibi menteşesinde tembelce sallanıyor. Raven bu sese irkiliyor ve sessizleşiyor, parmakları tezgahın üzerinde bembeyaz oluyor. Bir

Bir an için yine kusacak sandım. Ama bilinçli bir karar gerektiren uzun bir nefes alarak kendini toparladı.

“Whit iyileşiyordu, ama hâlâ hastaydı. Bu yüzden, hamile kaldığımız anda vasiyetini hazırladı. Bana bebeğini dünyada en çok sevdiği kişiye bıraktığını söyledi,” der Raven dikkatlice. “En iyi arkadaşına. Herkesten daha çok güvendiği kişiye. Ama bu haftanın başlarında Eleanor bana velayeti alacağını söyledi. Ben vasiyette yokum, bu yüzden onu göremem ya da bu konuda bir şey yapamam. Ama hayatım üzerine yemin ederim ki Celeste orada. *Bunu biliyorum.*”

Bulmaca parçaları kafamda istediğimden daha hızlı bir şekilde bir araya geliyor. Midemdeki şampanya dönüyor.

“Eleanor bu bebeği istiyor,” diye devam ediyor Raven. “Avukatlarını çoktan topladı. Vasiyetname yazılırken Whitney’in aklı başında olmadığını iddia ediyor, ki *bu tam bir* saçmalık—Whitney, son anlarında bile tanıdığım herkesten daha zekiydi. Ama Eleanor’un çok parası ve bağlantıları var ve...” Yine durur, gözlerini sıkıca kapatır. “Celeste’ye bebekten bahsetmeyecekti. Onu cenazeye bile davet etmeyecekti.”

Sanki bir korku filminin son sahnesini izliyormuşum gibi hissediyorum. Aramanın başından beri evin içinden geldiğini anladığın kısım.

“Bence bu doğru değil, Raven. Celeste bana Traces’in avukatlarının bilgileri Celeste’in ofisine gönderdiğini söyledi. Eleanor’un haberi olmadan bu olamazdı.”

“Teknik olarak...” Oh, bu suçlu ses tonunu hiç sevmiyorum. Aynada gözlerime bakıyor. Gözleri kızarmış, meydan okuyan ve korkmuş.

“Kendimi adli kurye gibi göstermiş olabilirim. İnternette bazı adli belgeleri araştırdım ve yeterince resmi görünecek bir not hazırladım. Cenaze davetiyesini de ekledim. Celeste’nin gelmesi gerekiyordu çünkü Whitney bu bebeği Eleanor’un değil, *onun* doğurmasını istiyordu; ve eğer Celeste bunu bilmiyorsa...” Sesi titriyor. “O zarfı verene kadar Celeste ile hiç tanışmamıştım. Ama Whit’in ondan bahsediş şekli... Celeste’nin bunu bilmesi gerektiğini düşündüm. Bu bebeğin sağ salim *gerçek* annesine teslim edilmesini sağlamak benim işim. Celeste’nin kişisel numarası bende yoktu ve onun bir tür

nl olduğunu fark etmemiştim. Elimde sadece şirketinin adresi vardı. Bu yüzden bir emlak avukatından gelen bir teslimatmış gibi yaptım ve onun gelmesi için dua ettim.”

Ayak sesleri yaklaşıyor ve ben bu kesintiye hazırlıyorum kendimi. Ben de şimdi tezgâhı sıkıca tutuyorum, Raven’ın yanında durmuş, sanki ikimiz de türbülansa hazırlanan iki insan gibi. Ama koridordan geçen kişi, yüksek topuklu ayakkabılarıyla hiç şüpheye yer bırakmıyor; muhtemelen Raven’ın hiç gidemediği kadınlar tuvaletine gidiyor.

“Celeste bir şeyden şüpheleniyor mu?” diye soruyorum, cevabı bilmeme rağmen. “Bebek konusunda mı?”

Başını salladı. Yavaşça. “Ona doğru olmayan bir şey söylemek istemedim. Dediğim gibi, vasiyeti görmedim. Onu *buraya* getirmem gerekiyordu.”

“Yani sahte yasal belgelerle Celeste’i bir cenazeye çağırdın ve şimdi o, ölen en yakın arkadaşının, hamile olduğunu bilmediği çocuğunu miras alabileceğinden habersiz bir şekilde yan odada duruyor.”

Yüksek sesle söylendiğinde, bu kesinlikle delice geliyor. Raven, hakkını vermek gerekirse, yüzünü buruşturuyor.

“Böyle söyleyince...”

“Bunu söylemenin iyi bir yolu yok, Raven.”

“Biliyorum.” Gözleri yine doluyor. “Biliyorum. Ama sen onunla birlikteydin. Onunla buraya geldin. O...” Yzmde kullanabileceği bir şey arıyor. “Eğer o küçük minik yavrunun vasisi olarak atanırsa, o tür bir insan mıdır ki...”

“Son iki buçuk saati Whitney için ağlayarak geçirdi,” diyorum sessizce. “Bir konuşma yazdı. Kederiyle baş başa kalmaya dayanamadığı için, zar zor sürebildiği bir arabayla New York’u baştan başa dolaştı. Whitney’in onu burada istemediğinden korkuyor.” Bir ara veriyorum. “Evet. O yle bir insan.”

Raven rahatlamış bir şekilde tüm vücudunu gevşetir. Boncuklu el çantasını açar ve içinden küçük, yıpranmış bir VapoRub kutusu çıkarır. Kapağını açar, burnunun altına tutar ve titreyerek derin bir nefes alır.

şaşkınlıkla onu izliyorum. “O şey...”

“VapoRub. Mide bulantısını kesiyor. Sayılır. Bir makale okuduktan sonra denemeye başladım.” Tüpü uzatır. “İster misin? Sen de

"İşliyorum."

"Daha hızlı düşün, çünkü şimdi tuvalete gitmem lazım." "Sanırım tuvaletiniz koridorun sonunda."

Gözlerini devirdi. "Zaten tek başıma buradayım."

Kafama, sonra omuzlarıma dokunuyorum, son olarak da göğsüme. "Sadece fiziksel olarak burada olduğumdan ve dolayısıyla beni görebildiğinden emin oluyorum, değil mi?"

Raven dudaklarını büküyor. "Ayaklarım ağrıyor ve kadınlar tuvaleti muhtemelen on yıl uzaklıkta."

Tezgahtan kalkıyorum. "Tamam, peki. Zaten Celeste'yi bulmam gerekiyor. Kendi başına idare edebileceğinden emin misin?"

O, kesin bir şekilde başını salladı. "Zaten kendimi daha iyi hissediyorum. Cenaze töreninin başlamasına yaklaşık yirmi dakika var. Töreni atlatabilmem için birkaç kez daha önleyici kusma yapmak için bolca vaktim var."

"Harika. Ayrıca iğrenç. Dayan. Eminim, dağıttığın bu Pandora'nın kutusu açılıp hepimizin yüzleri eridiğinde seni tekrar göreceğiz."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Sanırım şu anda filmleri karıştırıyorsun." Ama ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı, mesanesini boşaltmak için daha fazla bekleyemeyen birinin evrensel dansı.

"Tamam, ben gidiyorum. Celeste bugün seninle konuşana kadar gitme, tamam mı? Söz mü?"

Raven küçük parmağını kaldırarak söz verir. Ben de benimkiyle beceriksizce parmaklarımızı birbirine dolarım. En son ne zaman birine küçük parmak sözü verdiğimi hatırlayamıyorum. "Öbür tarafta görüşürüz," der.

Bunun üzerine erkekler tuvaletinden çıkıp ana salona doğru ilerliyorum; ödünç aldığım ayakkabılar mermer zeminde tıklıyor, ödünç aldığım saat bileğimde tik tak ediyor ve içimde nasıl başlayacağımı hiç bilmediğim bir konuşma var.

5. bölüm

Celeste

This is an odd take on grief.

Eleanor'un sesi, ben mutfağa ulaşmadan önce koridorda yankılanıyor, keskin ünsüzleri havayı bıçakla tereyağını keser gibi kesiyor. Kapının önünde durup, bir cerrahın kontrollü hareketleriyle tezgâhta yaptığı hareketleri izliyorum.

Bu, kedere garip bir yaklaşım. O, bir yerlerde sessizce bir sandalyede oturup kızının fotoğrafına bakmıyor, normal insanların yaptığı gibi kaybın dalgalar halinde üzerine çökmesine izin vermiyor. Hayır. Eleanor Montgomery-Trace, benim dairem kadar büyük bir catering mutfağının ortasında durmuş, sanki ona borcu varmış gibi bir meze tepsisini işaret ediyor.

"Crostini'ler düzgün değil," diyor. "Ev yapımı gibi görünüyorlar."

"Ev yapımı, Bayan Trace. Talimat böyleydi," yanındaki kadın açıklıyor.

"Talimat rustik-zarif olmaktı. Bunlar sadece rustik. Arada fark var."

Mutfak kapısından geri çekilip kendimi koridorun duvarına yapıştırıyorum; güvenli bir şekilde gözden uzak ama duyacak kadar yakın. Kavrulmuş sarımsak ve taze çiçek kokuyor — Whit ile eskiden dehşet duyduğumuz akşam yemeği partilerine beni bir anda geri fırlatan rahatsız edici bir kombinasyon. Whit ile ben hâlâ üniversitedeyken,

ailem mesafeli davranırdı. Eleanor zorba biriydi; kalabalığın önünde şefkatli anne rolünü oynarken, özelde Whitney'e zorbalık yapardı. Kıyafetleri, saç, notları, vücudu — hepsi birer silah haline getirilmişti. Whitney'in sessizce gözyaşları içinde ayrıldığımız kaç etkinlik oldu; ben, onun görev bilincine sahip eşlikçisi olarak, hiçbir cesaretlendirici sözün onu annesinin kronik eleştirisi ve küçümsemesinden kurtaramayacağını bilerek sessizce arkasında sürüklenirdim?

O akşam yemekleri her zaman aynen böyle kokardı. Sarımsak. Çiçekler. Ve crostini'nin üzerine sürebileceğiniz kadar yoğun bir gerginlik havası. Whitney, boks maçı öncesinde köşe adamı gibi beni arabada önceden hazırlardı.

“Politikayla uzaktan yakından alakalı hiçbir şeyden bahsetme. Bu, bıçakla silahlı çatışmaya girmek gibi olur. Yeni perdeler hakkında tek kelime bile etme, tabii seçim sürecinin tüm hikayesini dinlemek istemiyorsan. Ve lütfen, Tanrı aşkına, eğer benim bedenimle ilgili yorumlara başlarsa, ona saldırmadan önce ayağıma bas.”

Tanrım, onu özlüyorum.

Kemerin aralığından, bir tepsiyle Eleanor'un yanından geçen bir aşçıya göz attım. Eleanor, bir trafik polisinin kamyonu durdurduğu gibi, parmağını kaldırarak onu durdurdu. Bir peçeteyi kaldırdı, altındaki şeyi inceledi, peçeteyi yerine koydu ve hiçbir şey söylemeden aşçıya devam etmesini işaret etti. Aşçı, sanki rehine durumundan kurtulmuş gibi derin bir nefes aldı.

Eleanor'un yanında duran kadın etkinlik koordinatörü olmalı. Ya da en azından öyle olduğunu varsayıyorum çünkü kulaklık takmış, elinde bir not defteri tutuyor ve başkalarının felaketlerini yönetmekten geçimini sağlayan insanlara özgü bir sabır yayıyor. Elini Eleanor'un koluna koyuyor.

“Bayan Trace. Her şey kontrol altında. Bu mekânda iki yüzden fazla etkinlik düzenledim ve size söz veriyorum, crostini'ler harika. Neden birkaç dakika ara vermiyorsunuz? Biraz hava alın. Bu kısmı ben halledeyim de siz günün geri kalanına odaklanın.”

Eleanor hemen cevap vermez. Yüzü, kemiklerimin etrafındaki derimi gerginleştiren o tanıdık ifadeye bürünür — bu, biri ona katılmadığı bir şey söylediğinde ama bunu herkesin önünde tartışmak istemediğinde kullandığı, alıştırılmış bir duraksamadır. Ama

yanılmayın, daha sonra sizi köşeye sıkıştırıp özel olarak paramparça edecektir. Biliyorum, çünkü on yıl önce Whitney'in nişanı bozulduğunu ve Whit'in artık annesiyle konuşmak istemediğini söylediğimde bana da aynı bakışı atmıştı.

"Peki," diyor Eleanor. Bu tek hecede, sıcak tepsileri donduracak kadar soğukluk var.

Tek bir keskin nefes aldıktan sonra, kendimi köşeyi dönüp mutfağa izinsiz girmek için zorluyorum.

Her yer paslanmaz çelik ve düzenli bir kaos: siyah önlüklü servis elemanları istasyonlar arasında dolaşıyor, kapaklı tencerelerden buhar yükseliyor, şampanya kadehlerinin dizildiği tepsiler askerler gibi sıralanmış. Eleanor, baştan aşağı siyah Chanel giysileriyle kusursuz bir şekilde ortada duruyor. Kızıl saçları o kadar sıkı geriye çekilmiş ki, sanki yüzünü yerinde tutuyormuş gibi görünüyor ve incileri, benden daha fazla cenazeye katılmış bir aile yadigarı gibi sessiz bir otoriteyle köprücük kemiğine yaslanıyor. Her zamanki gibi görünüyor: pahalı, kontrollü ve biraz ürkütücü.

Gözleri bana takılıyor ve arkasında bir şey parlıyor — şaşkınlık, hesaplama, sonra hiçbir şey. Bir saniyeden az bir sürede ifadesini düzleştiriyor.

"Celeste."

"Merhaba, Eleanor."

Aynı kişiye aşık olup onu kaybeden iki kadın gibi, mutfağın üç metrelik fayansları üzerinden birbirimize bakıyoruz. Ki, öyle de oldu. Sadece onu farklı şekillerde kaybettik.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım. Etkinliği nasıl öğrendin?"

Yüzümü buruşturup bariz olanı söylemek istiyorum, yani beni davet edenin o olduğu. Whitney'in cenazesine katılmayacak kadar acımasız olduğumu mu düşündü gerçekten? Ama bugün, tam da bugün ilk yumruğu atmak istemiyorum. "Bilgiyi Perşembe günü aldım. Seni aramaya çalıştım ama numara hizmet dışıydı."

"Ya da belki de engellendin," diyor Eleanor, dudakları sıkı

"Haklısın." Kalabalık odaya bakınıyorum. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii."

“Yani baş başa. Belki bir yürüyüş? Avlu çok güzel görünüyordu...”

“Oh, evet, lütfen. Ne harika bir fikir.” Etkinlik koordinatörü, çaresizliğe varan bir hevesle yanımda belirir. Eleanor’un mutfağından çıkmasını, denizcilerin ufuklarından fırtınaların çekilmesini istedikleri gibi ister. “Avlu muhteşem. Wisteria çiçekleri tam açmış. Buradaki her şeyin yolunda gitmesini sağlayacağım.”

Eleanor, koordinatöre, şarabına çok yakın konmuş bir sineğe bakar gibi baktı. Ama itiraz etmedi.

Ayrılmadan önce koordinatöre dönüyorum. “Affedersiniz, ben Celeste Brinley. Tören sırasında konuşma yapma şansı olacak mı acaba? Whitney için bir şeyler hazırladım ve ben de...”

“Var, ama konuşma kısmı genellikle aileye ayrılmıştır,” der nazikçe. Özür diler gibi. Sanki bu cümleyi daha önce de söylemiş ve bunun canını yaktığını biliyormuş gibi.

“Ben de ailenin bir üyesiyim.”

“Oh, o halde...”

Eleanor’un sesi arkamdan, soğuk ve kesin bir şekilde araya girer. “Celeste ve Whitney yıllardır konuşmamışlardı. Bu pek de aile sayılmaz.”

Mutfak sessizleşir. Tamamen sessiz değil—tencereler hâlâ hafifçe tıkırdamaktadır; biri ocağı ayarlamaktadır—ama konuşmalar durur. Catering çalışanları, kesme tahtalarına ve karıştırma kaselerine aniden yoğun bir ilgi göstermeye başlar.

Eleanor’a dönüyorum. Dilimin ucunu yakıp yakan sözleri yumuşatamadan tükürüyorum, “Sen ve Whitney kaç yıldır görüşmüyordunuz, Eleanor? On yıldan fazla mı? Öyleyse kendi mantığına göre, cenaze konuşmasını yapacak uygun kişi sen misin?”

Kahretsin. İşte oldu. İlk atış değildi. Ama kesinlikle en ölümcül olanı ben yaptım.

Aramızdaki hava donuyor. Ocağın yanındaki bir aşçı yanlışlıkla kaşığı tencereye sürüyor ve sessizlikte bu ses kulakları sağır ediyor.

Eleanor odayı gözden geçiriyor — donakalmış catering çalışanları, kalem tahtasını kalkan gibi tutan koordinatör — ve ağzı

gölümsemeye yakın bir ifadeye bürünür. Bana bir kobra gibi bakar, saldırmak için mükemmel anı bekler.

Başımı eğip utançla sallıyorum. "Özür dilerim. Bu yersizdi..."

"Saçmalık. Keder, duyguları yoğunlaştırır." Sesi sıcak, ölçülü ve resmi. Bu da gerçek fırtınanın daha sonra kopacağı anlamına geliyor. "Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim, millet. Lütfen devam edin."

Yanımdan geçmeden önce dirseğime dokunur. "Yürüyelim," diye fısıldar.

Yan kapıdan avluya çıkıyoruz ve mayıs sonu havası, istemediğim bir şal gibi etrafımı sarıyor. İlkbaharda Hamptons müstehcen derecede güzel; bu kadar mutsuzken hakaret gibi gelen türden bir güzellik. Wisteria, ahşap pergoladan ağır, menekşe rengi salkımlar halinde sarkıyor. Taş bir yol, özenle kesilmiş çitlerin arasından çimlere doğru kıvrılıyor; çimler ise kesintisiz bir yeşil örtü gibi okyanusa doğru uzanıyor. Uzaklardaki su, soluk gökyüzünün altında düz ve gümüş rengine. Bir yerlerde bir kuş şarkı söylüyor. Whitney'in öldüğünü bilmiyor. Hiçbiri bilmiyor. Buradaki hiçbir şey umursamıyor. Hiçbir şey doğru gelmiyor.

Kulak mesafesinden uzaklaştığımız anda Eleanor'a uzanıyorum.

"Gerçekten çok üzgünüm," diyorum ve onu kucaklıyorum. "Sana öyle dememeliydim, özellikle de çalışanlarının önünde."

Eleanor bana sarılmıyor.

Kollarımın arasında, bir mankenin elbisenin içinde durduğu gibi duruyor — orada ama içi boş. Vücudu sert, elleri yanlarında ve Chanel No. 5'in hafif, pudra kokusunu yayıyor; onu tanıdığımdan beri kullandığı ve artık sonsuza kadar duygusal bir mesafeyle anacağım bu koku.

Onu bırakıp geri çekiliyorum.

"Kaybın için ben de çok üzgünüm, Eleanor. Kızını ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Esinti, bir demet wisteria çiçeği yaprağını yakalıyor ve onları yanlış partide konfeti gibi aramızda süzölmeye bırakıyor. Eleanor onların düşüşünü izliyor, sonra bakışlarını bana kaldırıyor.

"Nasıl öğrendin?"

"*Geldiğin için teşekkür ederim*" demedi. "*Onu sevdiğini biliyorum*" demedi. "Nasıl öğrendin?" dedi. Sanki cevap, duygulardan daha önemliymiş gibi.

"Valcott ve Finch'ten bir mektup aldım," diyorum. "Whitney'in vasiyetiyle ilgili bir şeydi. Cenaze davetiyesi de mektuba eklenmişti."

Eleanor'un alnı gerilir. Hareket çok ince; kaşlarının üstünde bir parça gerginlik, ama ben yirmi yıldır yüzleri okuyorum. Kumaşın yanlış çekildiğini, dikişin bir milimetre kaymış olduğunu fark etmek benim işim. Yüzler de farklı değil.

"Valcott ve Finch," diye tekrarlıyor. Düz bir sesle. Kelimeleri sınıyor. "Evet."

Dönüp taş yoldan yürümeye başlıyor, ben de yanına takılıyorum. Okyanus esintisi saçlarımı yüzüme doğru itiyor, ben de saçımı geriye atıyorum, keşke bir toka getirseydim diyorum. Eleanor'un düzgün, cilalı topuzu kıpırdamıyor.

"Onlarla konuşacağım." Ses tonu değişmiştir; hâlâ kontrollüdür, ama altında gergin bir tel vardır. Kızgındır, ama bu öfkenin bana mı, avukatlara mı yoksa tamamen başka bir şeye mi yönelik olduğunu anlayamıyorum. "Bunun bu şekilde halledilmesini istememiştim."

"Nasıl halledilmesini istemiştiniz?"

Cevap vermiyor. Bir çit ağacının yanında diz çökmüş bir bahçıvan bize bir bakış atıyor, sonra gözlerini indirip, zenginlerin konuşmalarının onu ilgilendirmediğini ve baş belası olduğunu öğrenmiş birinin özenli kayıtsızlığıyla budama işine geri dönüyor.

Birkaç adım daha sessizce yürüyoruz. Yol, bir gül bahçesinin etrafında kıvrılıyor — soluk pembe ve beyaz çiçekler, titizlikle budanmış, tek bir solmuş çiçek bile yok. Eleanor'un zorlu konuşmalar sırasında arkasına saklanabileceği güzel bir manzara olması için özellikle burayı seçip seçmediğini merak ediyorum. Bu onun uzmanlık alanı. Arka planı o kadar titizlikle hazırlamak ki, ön planda neler olup bittiğini kimse fark etmesin.

Yol, çimlerin kenarındaki alçak bir taş duvara ulaştığında, okyanus önümüzde açılıyor. Orada duruyoruz, yan yana, birbirimize tam olarak dokunmadan, ikimiz de denize bakıyoruz.

, Atlantik'in kıyısında duruyor, aralarındaki bir metrelik mesafeyi kapatamıyor.

"Merak ediyorum, neden burası? Whitney Hamptons'tan nefret ederdi," diye düşünürüm. Bunu bir gözlem olarak söylemiştim, ama Eleanor'u kızdırır. Gözleri iğne deliği kadar daralır.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor Eleanor, artık her yanı keskin kenarlarla dolu. Bir çekmecedен kayan bir bıçak gibi. "Zaten bu kadar çok şeye sahip olan sen. Milyar dolarlık bir şirket. Mülkler. Çoğu insanın hayal bile edemeyeceği kaynaklar." Bana yan gözle bakıyor. "Kızım iki yıldır senden haber almadı, ve sen alacağı bir şey olduğu anda ortaya çıkıyorsun?"

Bu suçlama tam göğsümün ortasına saplandı. "Neden bahsediyorsun? Ben hiçbir şey toplamaya çalışmıyorum. Bana ne bıraktığını bile bilmiyorum." Sesim ince buz gibi çatladı; tırnaklarımı avuç içlerime batırırken sesim bir oktav yükseldi. Derin bir nefes alıp içimden üçe kadar saydım. "Eleanor, ben para istemiyorum. Mal mülk istemiyorum. Buradayım çünkü Whit yirmi yıldır en iyi arkadaşımdı ve ona veda etmek istiyorum. Senden bir şey almak için burada değilim."

"Öyle değil mi?"

Yürümekten vazgeçiyorum. Güller bulanıklaşıyor. Gözlerimi sertçe kırıp, başparmağımın tırnağını işaret parmağımın ucuna bastırıyorum — terapistimin bana öğrettiği bir numara bu, sarmal başlamadan önce acı vererek yönünü değiştirmek.

"Buradayım çünkü o artık yok," diyorum, "ve bu, ona özür dilemek için yapabileceğim en yakın şey."

Sözler ağızımdan çıkar ve hemen geri alabilmeyi, onları daha az acımasız, daha az çıplak bir şeye dönüştürebilmeyi dilerim. Ama artık dışarı çıkmışlar, tuzlu havada aramızda asılı duruyorlar ve restoranın arkasındaki o sokakta Whitney'e söylediğim son şeyi geri alamayacağım gibi, bunları da geri alamam — ikimiz de ağlıyorduk, ayakkabılarında tiramisu vardı, sesim o kadar yüksekti ki tuğlalardan yankılanıyordu.

"Seni asla affetmeyeceğim, Whitney. Beni seçim yapmaya zorladığın için seni asla affetmeyeceğim."

O beni seçim yapmaya zorlamıyordu. Beni kurtarmaya çalışıyordu. Aradaki farkı, artık çok geç olana kadar anlamadım.

Eleanor birkaç adım önümde durdu. Arkasını dönmedi. Rüzgâr ceketinin eteğini havalandırdı, wisteria çiçekleri düşmeye devam etti ve okyanus kıyıya karşı güzel, kayıtsız hareketlerini sürdürdü.

“Gitmiş birinden özür dileyemezsin, Celeste. Zarar çoktan verildi.”

Sırtına bakıyorum—cetvel gibi bir omurga, vernikli hapishanesinden kaçan tek bir kızıl saç teli bile yok, omuz vatkaları, sadece on yedi bin dolarlık kumaşın yapabileceği şekilde haute couture fısıldayan güvercin grisi yünün altında mükemmel dik açılar çiziyor. Kötü bir karakter gibi görünüyor. Ve onun acımasız mı, yoksa o kadar kırılmış ki acısının alabileceği tek şeklin acımasızlık mı olduğuna karar veremiyorum.

“Sadece erken gelip seni buldum çünkü bir konuşma yazdım. Whitney için. Ona verebileceğim tek şey bu ve bunu okuma fırsatı istiyorum. Hepsi bu.”

Eleanor beni inceliyor. Gözleri kuru ama etrafındaki cilt, beş yıl önce olmadığı kadar ince ve kağıt gibi, ve yaşlandığını —canlı bir kabloya dokunmuş gibi bir sarsıntıyla— yaşlandığını fark ediyorum. Sadece yıllar geçmesi değil. İçinden önemli bir şey koparılıp geri konulmadığında yaşanan türden bir yaşlanma.

“Whitney, Hamptons’ı sevmeye başladı,” diyor Eleanor. “Sonun gelmesinden önce burada birlikte çok zaman geçirdik.”

Ona açıkça karşı çıkmamak için dilimi ısıırıyorum. Whitney, annesiyle birlikte Hamptons’ta mı? Benim tanıdığım Whitney, köpekbalıklarıyla yüzmeyi tercih ederdi. Onu annesinin yörüngesine geri döndüren ne tür bir sarsıcı değişim olabilir ki?

“Onunla vakit geçirebildiğine sevindim.” Gözlerim yanıyor. Başparmağımı parmağıma daha sert bastırıyorum. “Ne zaman barıştınız?”

“Hastalandığında.”

“Hastalandığında mı?” diye tekrarladım. Bu, henüz cevabını bilmediğim çok önemli bir soruydu. Belki de ben eski kafalıyım ve en iyi arkadaşıma ne olduğunu öğrenmek için ölüm ilanını Google’da aramak istemedim. Bugün cevapları alacağımı düşünmüştüm, ama Eleanor’dan duymak istemiyordum.

“Kolon kanseri. Bir süre iyileşti. Kimse beklemiyordu...”

Kanser mi? Haber boğazımda bir taş gibi duruyor. Whit bunu benden saklamış — aramızdaki ilk ve son sır. Eleanor’un

yüzünde sormaya korktuğum cevapları arıyorum: en iyi arkadaşım neden benim yerime, on yıllardır kaçındığı annesine sığındı? Sanki biri içime uzanıp göğsümün ortasındaki pimi çekmiş ve içimden parçalanmama neden olmuş gibi, ciğerlerim içe doğru çöküyor.

“Bunca zamandır acı çekiyor muydu?” Sormak çok ağır geliyor, ama sormamak affedilemez olur.

Eleanor uzun bir süre sessiz kalıyor. İçerideki yaylı dördlüsü, neredeyse tanıdığım bir parça çalmaya başladı — belki Debussy. Notalar açık pencerelerden içeri süzülüyor ve hava gibi etrafımıza yerleşiyor.

“O hayatı dolu dolu yaşadı,” diyor Eleanor. Yumuşak bir sesle. O kadar yumuşak ki, rüzgârın sesinde neredeyse duyamıyorum. “Son gününe kadar kendisiydi. İnatçı. Komik. Tartışılması kesinlikle imkânsız biriydi.” Yüzünde bir şeyin hayaleti geçiyor — bir gülümseme değil, ama bir gülümsemenin anısı. “Uykusunda gitti. Huzur içinde. Umudumuz vardı. Remisyona yaklaşıyordu, ama sonra her şey değişti ve o kadar hızlı oldu ki hiçbirimiz...”

Durur. Yutkunur. Okyanusa bakar.

“Acı çekmedi,” diye bitiriyor Eleanor. “Sonunda çekmedi.”

“Onun yanında olamadığım için çok üzgünüm. Ya da senin yanında. Bilmiyordum.”

“Aksine. Bilmediğine sevindim.” Eleanor’un çenesi kalkar—küçük, meydan okuyan bir hareket. “Çünkü seni kaybettiğinde, bana tekrar ihtiyacı vardı.” Bir duraklama, nefesini tutar gibi kasıtlı. “Ve bunun için minnettarım.”

Bir stiletto topuğunun şampanya kadehini delip geçtiği görüntüsü aklımdan geçer. Kadeh, saldırganın etrafında paramparça olmadan önce dayanabileceği kadar basınca dayanır. Onun sözlerine öfkelenmiyorum çünkü sözleri acımasız olduğu için değil — gerçi öyle. Bunun nedeni, sözlerin doğru olması. Whitney’i terk ettim ve bu terk edilişin enkazı içinde, o on yıldır kaçındığı annesiyle ilişkisini yeniden kurdu. Benim yokluğum Eleanor’un kazancı oldu. Benim başarısızlığım onun ikinci şansı oldu.

Buna verecek bir cevabım yok. Aynı anda hem sana teşekkür eden hem de aynı cümleyle seni paramparça eden bir kadına

aynı cümleyle seni parçalayan bir kadına söylenecek hiçbir şey yok.

Eleanor dikleşir. Son altmış saniye içinde ortaya çıkan her ne kadar yumuşaklık varsa — o sessiz ses, hayalet gibi gülümseme, fark etmemiş gibi davrandığım ellerindeki titreme — hepsi kaybolur. Ceketini düzeltir, incilerini düzeltir ve bir kez daha, East End'deki en pahalı cenazenin ev sahibi Eleanor Montgomery-Trace olur.

Bu sefer beni kucaklar. Sert ve kısıdır, tamamen mimari, hiç sıcaklık yoktur, sanki bir tuğla binanın kucakladığı gibidir. Chanel No. 5 beni neredeyse boğar.

"Madem buradasın," diyor, beni bırakırken, "törenin tadını çıkar. Ama konuşma konusunda fazla takılma, Celeste. Senin gibi birinin iki yüz konuşun önüne çıkıp konuşmak isteyeceğini hayal edemiyorum." Gözleri benimkilere bir an fazla uzun süre takılıyor. "Bu hiç de senin güçlü yanın olmadı, değil mi?"

Öfkeden önce endişe kaplıyor beni. Midemde soğuk, sıvı bir şey birikiyor, suda mürekkep gibi uzuvlarıma yayılıyor. İki yüz kişi. Beni Greg'in karısı olarak, bir moda imparatorluğu kurup ardından evliliğinin herkesin gözü önünde çöküşünü izleyen kadın olarak, Whitney'in hayatından hiçbir açıklama yapmadan kaybolan arkadaş olarak tanıyan iki yüz çift göz. Hepsinin önünde bir kürsüde durmak, tamamen açıkta kalmak, benimle onların yargıları arasında, sabahın üçünde dizüstü bilgisayarımın klavyesine ağlayarak yazdığım bir konuşmadan başka hiçbir şeyin olmaması.

Eleanor ne yaptığını çok iyi biliyor. Whitney'in yirmi birinci doğum gününde, konuşmamı feci bir şekilde mahvettiğimden beri devam eden kalabalık korkumu biliyor. Greg'le boşandığımızdan beri durum daha da kötüleşti. O en azından bu konuda iyiydi, ben çöküşün eşiğindeyken yaslanabileceğim bir dayanak olmuştu. Ve şimdi Eleanor haklı. Dayanacak, arkasına saklanacak ya da kaçacak hiçbir şeyim yok. Özellikle de Whitney artık yokken.

Gözlerini kaçırmıyorum. "İyi olacağım."

"Elbette iyi olacaksın." İstemediğin bir numarayı yapan bir köpeği okşar gibi koluma hafifçe vurdu. "Catering firmasını kontrol etmeliyim. Crostini'ler benim yokluğumda zarar görmemiş mi diye bakmalıyım."

Binaya doğru büyük adımlarla yürür, topukları taş yolda, hayatında bir kez bile bir sonraki adımından emin olmayan bir kadının metronomik hassasiyetiyle tıklıyor. Yan kapı arkasında kapanır. Enstrümantal müzik kısa bir süre yükselir, sonra tekrar sönerek yok olur.

Avluda tek başımayım.

İki elimle taş duvara tutunup nefes alıyorum. Burnumdan içeri. Ağızımdan dışarı. Üçe kadar say. Tut. Bırak. Terapistimin bana öğrettiği egzersizler, etkinliklerden önce tuvalet kabinlerinde, şehir arabalarının arka koltuklarında ve Margot telefonlarıma cevap verirken kapıyı kilitleyip ofisimde yaptığım egzersizler. Whitney, nefesimin düzensizliğini duyduğunda, ben daha tek kelime etmeden telefonda bana anlatırdı bu egzersizleri.

“Nefesime uy, Lessi. Nefes al, iki, üç, dört. Tut. Nefes ver, iki, üç, dört. İşte böyle. İyisin. Her zaman iyisin. Onlar sadece insanlar. O kadar da korkutucu değiller.”

Kahretsin. Ben iyi değilim.

Göğsüm sıkışıyor. Kederden değil, kaygıdan. Kaburgalarımın başlayıp parmaklarım karıncaya ve görüş alanımın kenarları bulanıklaşana kadar yayılan türden bir sıkışma. Bu hissi tanıyorum. Yirmi dört yaşımdan beri tanıyorum, ilk defilemin sahne arkasında dururken, terzimin bana ondan geriye doğru saymamı söylerken bir kağıt torbaya hiperventilasyon yaparken. Gala gecelerinde, ödül törenlerinde ve spot ışıklarının kıyafetlerim değil, ben olduğum her sosyal etkinlikte bu hissi yaşadım. Greg ile ayrılmadan yıllar önce etkinliklere eşlik etmesi için eskortlar tutmaya başlamamın nedeni buydu; yanımda birinin olması, insanlarla dolu bir odada kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlamakla görevli birinin olması, o kapıdan içeri girebilmemin tek yoluydu.

Şirketimdeki kürsünün arkasında, kimse bana dokunamaz. Orası *benim* sahnem. Benim krallığım. Beş yüz yöneticiden oluşan bir salona hükmedebilirim, çünkü konuşma kumaşlar, vizyon ve iş hakkında; ve o alanda ben çok rahatım. Ama bir anma konuşması kişiseldir. Bir anma konuşması markayı bir kenara bırakır ve geriye sadece kadını bırakır; ve

kadın, tüm kariyerim boyunca saklamayı öğrendiğim yanımdır.

Whitney bunu biliyordu. Whitney, etkinliklerde sahne arkasında durup ben çıkmadan önce bana başparmağını kaldıran, nefesimin değiştiğini duyduğunda kulaklığımdan *"başarabilirsin Lessi"* diye fısıldayan kişiydi. En kötü günümde bana cesaretin korkunun yokluğu değil, yine de konuşmaya karar vermek olduğunu söyleyen oydu.

Ve şimdi, hiçbir güvencem olmadan onun anma konuşmasını yapmak üzereyim.

Duvardan elimi çekip parmaklarımı esnetiyorum. Taşın tozlu yüzeyinde soluk izler bırakmışlar. Bileğime bir wisteria yaprağı konmuş, onu parmağımla itiyorum, rüzgârla uçup çimlerin üzerinden okyanusa doğru yuvarlanışını izliyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum — Target marka elbisenin cebinden, ona sonsuza kadar minnettarım — ve Rina'ya bir mesaj yazıyorum.

Arkadaşım, yardımına ihtiyacım var. Hukuki bir mesele. Paris'ten döndüğünde beni ara.

Gönder tuşuna basıyorum, sonra ekrana bakıyorum. Rina vasiyetname konusunda ne yapacağını bilir. Eleanor benim varlığıma bu kadar düşmanca davranıyorsa, bunun sebebi benim bulmamı istemediği bir şeyin olmasıdır. Para olmalı. Belki de bir mülk. Belki de Whitney'in bana bıraktığı, ama Eleanor'un daha çok hak ettiğini düşündüğü bir şey. Her ne ise, ben istemiyorum.

Eleanor'la kavga etmek istemiyorum. Yas tutan bir anneyle hukuki bir savaşa girmek istemiyorum. Bir konferans odasında avukatların karşısında oturup, hayattayken başarısız olduğum bir kadının mirası için tartışmak istemiyorum. Rina, Whit'in bana bıraktığı her neyse, hak talebimden vazgeçmeme yardım edebilirse, belgeleri bugün imzalarım. Buraya tek bir amaçla geldim ve o mirasımı almak değildi.

Buraya geldim çünkü en iyi arkadaşım öldü ve ona söylediğim son söz *"Seni asla affetmeyeceğim"* idi ve o günden beri bu sözleri göğsümde bir şarapnel parçası gibi taşıyorum ve bana yardımcı olabilecek tek çözüm, bir kürsüye çıkıp, o hayattayken söylemem gerekenleri söylemek.

Artık aramızda olmayan birinden özür dileyemezsin. Eleanor bu konuda haklıydı.

Ama onu seven insanlarla dolu bir odada durup onlara onun gerçekte kim olduğunu anlatabilirim. Onlara tanıdığım Whitney'i anlatabilirim — Destiny's Child'a katılabilecek olan, o şarkıları o kadar iyi söyleyen; saç maşasıyla saçlarını yakıp da buna gülen; hayat ve aşk hakkında sanki ilahi şiirmiştir gibi yazılar yazan Whitney'i. Hiçbirimizin hak etmediği, ama yine de tanıma ayrıcalığına sahip olduğumuz Whitney'i.

Bu bir özür değil. Bu bir affetme değil. Bu, elimde kalan tek şey ve ellerim titrese, sesim kısalsa ve iki yüz kişi benim çöküşümü izlese bile bunu sunacağım.

Avlu şimdi boş. Wisteria rüzgarda sallanıyor. Okyanus, hepimizden çok önce burada olan ve bizden çok sonra da burada olacak bir şeyin sabit tarafsızlığıyla kıyıya çarpıyor.

Telefonumu cebime koyup binaya doğru yürüyorum. İçeride bir yerlerde Eleanor, catering ekibini korkutuyor. İçeride bir yerlerde Saylor, benim kendi hayatımda asla başaramadığım bir zarafetle, kendisine ait olmayan bir dünyada yolunu bulmaya çalışıyor. İçeride bir yerlerde iki yüz kişi koltuklarına yerleşiyor, çoğunun muhtemelen pek tanımadığı bir kadını anmak için hazırlanıyor.

Ve içimde bir yerlerde, endişe, suçluluk ve kederin altında, şüpheli bir şekilde Whitney'e benzeyen küçük, inatçı bir ses diyor ki: *Kaldır kışını oraya git ve söylemen gerekeni söyle, Lessi. Bana borcun olan tek şey bu.*

Tabii ki yanılıyor.

Ona çok daha fazlasını borçluyum. Ama işte buradan başlayacağım.

6. bölüm

Saylor

*I'll stop, smell the roses. I'll choose
glitter polish, even if I'm too old for it.*

Celeste'yi bulduğumda, törenin başlamasına birkaç dakika kalmıştı.

Ana salonun girişinde duruyor, kollarını kavuşturmuş, sanki kendini bir arada tutmak için karşı dirseğini bir eliyle sıkıca kavramış. Dudakları geldiğimiz zamankinden daha kırmızı, sanki yeni boyanmış gibi. Tuvaleti bulup makyajını tazelemiş olmalı, çünkü geri kalanı düzgün görünse de gözleri onu ele veriyor. Kırmızı çerçeveli. Hafifçe şişmiş. Ağlamış ve sonra ağlamamış gibi davranmaya çalışan bir kadının yüzü.

"İşte buradasın," diyor ve sesindeki rahatlama beni hazırlıksız yakalıyor. Sanki geri döneceğime emin değilmiş gibi. "Nereye kaybolmuştun?"

"Yolumu kaybettim." Yalanın tadı buruk. "Büyük bir mekan."

Ona anlatmak istiyorum. Kelimeler tam orada, trafik sıkışıklığındaki arabalar gibi dişlerimin arkasında yığılmış durumda — Raven, taşıyıcı annelik, bebek, sahte belgeler, Eleanor'un hukuki manevraları. Hepsi ağzımın arkasına baskı yapıyor, söylenmek istiyor.

Ama cenaze görevlileri herkesi koltuklarına yönlendirmeye başlamış. Yaylı dörtlüsü ısınma melodilerinden, kasıtlı ve hüzünlü bir melodiye geçmiştir. Ve Celeste'in elbisesinin cebinden

—konuşması, sabahın üçünde yazdığı, Whitney'in hatırı için mutlaka okumaya kararlı olduğu konuşma.

Ona bir bomba atıp sonra da onu kürsüye gönderemem.

Bu biraz beklemek zorunda kalacak. Merhamet adına ertelenen bir gerçek. "Hazır mısın?" diye soruyorum, kolumu uzatarak.

Elini dirseğimin kıvrımına geçiriyor. Parmakları buz gibi. "Hayır."

"Haklısın. Yine de girelim mi?"

"Kesinlikle."

Salona giriyoruz. Yüzseki sandalye, yükseltilmiş sahneye bakan düzgün sıralar halinde dizilmiş ve neredeyse her koltuk dolu. Ortancalar her yerde; koridoru süslüyor, sahneyi çevreliyor, beyaz mumlarla çevrili bir şövale üzerinde duran devasa Whitney portresinin etrafında kümelenmiş. Fotoğrafta gülümsüyor. Aslında gülüşünün ortasında, çok komik bir şey bulmuş gibi, yüzünün etrafında kırmızı bukleleri dağınık. O kadar canlı görünüyor ki, odanın geri kalanı müze sergisi gibi hissettiriyor.

Bir görevli bizi arka sıralara yönlendiriyor ve koridorun yanındaki iki boş koltuğu işaret ediyor. Celeste başını sallıyor ve oturmaya başlıyor, ama o sırada elinde bir dosya ve kulaklığı olan resmi görünümlü biri bizi durduruyor. Nazikçe Celeste'nin koluna dokunuyor.

"Bayan Brinley, özür dilerim. Lütfen benimle gelin. Ailenin yakınında, daha önde koltuklarım var."

Celeste yanımda kaskatı kesilir. Ağzını açar — muhtemelen reddetmek için — ama koordinatör çoktan harekete geçmiştir ve biz de müdürün odasına götürülen iki kişi gibi orta koridordan onun peşinden gideriz. Her adımda odanın derinliklerine doğru ilerleriz, stoik yüzlü, dik duruşlu insanların sıralarını geçeriz; çoğu, çaba sarf etmeden zenginliklerini gösteren sade siyah giysiler giymişlerdir. Yanlarından geçerken birkaç kişi başını çevirir. Fısıltılar duyarım.

"Celeste'nin yeni kocası mı?"

"Sanmıyorum. Duyduğuma göre daha yeni boşanmış." "Muhtemelen sadece gösteriş için yanına aldığı biri."

Onların cüretkar ve isabetli yorumları midemi bulandırıyor.

Ama ben buraya süs olmak için gelmedim. Daha çok... dekorasyon olmak için.

Koordinatör bizi, sanırım ailesi ya da yakın çevresi olan bir grup insanın hemen arkasındaki ikinci sıraya yerleştiriyor. Celeste'e sıcak, gizemli bir gülümseme atıyor. "Whitney en yakın arkadaşının yanında olmasını isterdi."

Kimse müdahale edemedi ortadan kaybolur, ama Whitney'in annesi olduğunu düşündüğüm Eleanor bunu fark etmiştir. Birinci sıranın en ucunda oturmaktadır ve bakışları bir güdümlü füze hassasiyetiyle bizi bulur. Sıkıca toplanmış kızıl saçlar. İnciler. Chanel. Tam olarak Celeste'in arabada tarif ettiği kadına benziyor, ancak şahsen daha da kötü, çünkü fotoğraflar, sanki tartılmış, ölçülmüş ve yetersiz bulunmuş gibi hissettiren o bakışın kendine özgü niteliğini yakalayamıyor.

Gözleri Celeste'den bana kayıyor ve değerlendirme yavaş ve kapsamlı. Ayakkabılar. Pantolon. Saat. Omuzlar. Yüz. Bu çekicilik değil; bir envanter. Beni kanıtları kataloglar gibi katalogluyor, ileride kullanmak üzere dosyalıyor.

Gözlerine bakıyorum ve bakışımı sabit tutuyorum, çünkü ben kalbimde bir Avustralyalıyım ve biz ilk önce gözlerimizi kaçırmayız. Bir an sonra, sahneye dönüyor.

Celeste bu bakışlaşmayı fark etmemiştir. Whitney'in portresine bakmaktadır, çenesi o kadar sıkı kilitlenmiştir ki derisinin altındaki kasların çalıştığını görebiliyorum. Elleri kucağında birleştirilmiştir. Yazılı konuşma metni dizinde durmaktadır, tuttuğu yerden hafifçe buruşmuştur.

Koltuğuma yerleşip odaklanmaya çalışıyorum.

Tören, o sabah aldığı notlardan okuduğu bir rahibin, Whitney hakkında özenli bir genel geçerlik içinde konuşmasıyla başlıyor. Onun nezaketinden, yaratıcılığın ve hayata olan sevgisinden bahsediyor. Hiçbir somut şeyden söz etmiyor; ne hikâye, ne ayrıntı, ne de onunla tanıştığına dair bir kanıt. Bu, sıfatlardan oluşan bir anma konuşması ve odada kimseye dokunmadan süzülüp gidiyor.

Ardından montaj geliyor. Sahnenin arkasında bir ekran iniyor ve ışıklar sönüyor; üç dakika boyunca oda, Whitney Trace'in fotoğraflar içinde büyümesini izliyor. Bebeklik fotoğrafları. Çocukluk. Mezuniyet. Görüntüler dönerken göz gezdiriyorum: Güneş çiçekleri tarlasında Whitney; kitap imza günü gibi görünen bir etkinlikte Whitney; kollarını iki yana açmış halde bir plajda Whitney. Ama beni asıl etkileyen şey, lise

mezuniyet fotoğrafından sonra, Celeste'nin neredeyse her karede görünmesi. Aniden, sanki iki hayatın birbirine paralel olarak gelişmesini izliyormuşum gibi hissediyorum; o kadar sıkı bir şekilde iç içe geçmiş iki hikaye ki, tek bir anlatı haline gelmişler. Bir aydınlanma beni sarar ve durumun büyüklüğü dışarıdaki okyanus kadar genişler. Bu arkadaşlıktan daha fazlası. Bu, Celeste'nin ikiz ruhuydu.

Belki de bu yüzden Celeste'nin transa geçmiş gibi ekrana bakmasını izliyorum. Anılar tek tek odayı dolduruyor, onu takip ediyor.

Sonra göğsümü sıkıştıran bir görüntü ekrana geliyor. Whitney ve Celeste, genç—belki onlu yaşların sonlarında—bir arabanın kaputunda oturmuş, bacakları sallanıyor, ikisi de gülüyor. Whitney'in kırmızı bukleleri kocaman, Celeste'nin saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış ve ikisi de aynı üniversite sweatshirt'lerini giyiyorlar; fotoğraf, ne kadar çok şey kaybedeceğini henüz bilmediğin zamanlarda var olan türden bir neşe yayıyor.

Yanımda, Celeste küçük bir ses çıkarır. Bir hıçkırık değil. Daha çok, zaten baskı altında olan bir şeyin çatlaması gibi bir ses. Karanlıkta elini bulur ve tutarım. Bana bakmaz, ama parmakları benimkilerin etrafına dolanır.

Başka bir fotoğraf: Whitney, gelinlik deniyor, sol elindeki devasa elması gösteriyor. Görüntü dört saniye içinde belirip kayboluyor, Whitney'in doğum günü mumlarını üflediği bir kareye dönüşüyor. Son fotoğraf, Whitney, Eleanor ve takım elbiseli, muhtemelen babası olan bir adamın aile portresi. Whitney'in hayatının tam bir montajı — Celeste, en yoğun kısmında orada, ama sonunda kesilmiş. Bu rahatsız edici bir sembolizm.

Kısa film sona eriyor. Nazik bir alkış. Işıklar yeniden yanıyor.

Eleanor sahnede. Eminim ki o, bizim onun hazırladığı sunumla dikkatimiz dağılmışken sahneye çıkmış olmalı. Podyumu iki eliyle kavrar ve teknik olarak mükemmel, duygusal olarak ise boş bir anma konuşması yapar. Whitney'in başarılarından bahseder — The Belly'deki kariyeri, gönüllü çalışmaları, “yaşam sevinci”. Ağlamıyor. Duraklamıyor. LinkedIn profilinden alınmış olabilecek tek bir hikaye bile anlatmıyor. Konuşma dört dakika sürüyor ve bittiğinde alkışlar

saygılı ve ölçülü, çabayı takdir eden ama bundan etkilenmeyen türden bir alkış.

Yerine geri döner. Salon, bekleyiş içindeki bir sessizliğe bürünür.

Bizi bu cenazenin VIP bölümüne eşlik eden etkinlik koordinatörü sahneyi geçerek ilerler, topuklu ayakkabılarının sesleri sessizliği bozar. Manikürlü parmaklarıyla mikrofonu ayarlar, öne eğildiğinde bileğindeki gümüş bilezik ışığı yansıtır. “Törenimizin resmi kısmını kapatmadan önce, Whitney’in en yakın arkadaşı Celeste Brinley birkaç söz söylemek istiyor.”

Elini bizim sıramıza doğru uzatır. İki yüz kişi başını çevirir.

Ve Celeste kıpırdamaz.

Eli hâlâ elimde ve bunu hissediyorum — ani, tam bir donma. Parmakları sertleşiyor. Sığ ama düzenli olan nefes alışı, bir an için tamamen duruyor, sonra kısa, hızlı nefeslerle yeniden başlıyor. Gözleri, sanki atlaması istenen bir uçurumun kenarıymış gibi sahneye sabitlenmiş durumda.

Yanına eğildim. “Sanırım sıra sende.”

"Farkındayım. Bacaklarım hareket etmiyor." Sesi zar zor duyuluyor. Zayıf. Bu kadınla geçirdiğim altı saat içinde onunla özdeşleştirdiğim tüm zeka ve soğukkanlılıktan yoksun.

“Sorun değil. Onları hareket ettireceğiz.”

Önce ben ayağa kalkıyorum, elini tutarak onu yanımda ayağa kaldırıyorum. Derin sulardan yüzeye çıkan biri gibi kalkıyor — yavaş, dengesiz, ışığa karşı gözlerini kırıştırıyor. Diğer elimi beline koyup onu koridora doğru yönlendiriyorum, buz gibi yavaş adımlarına ayak uyduruyorum. Topukları yere vuruyor — tak, duraklama, tak-tak — sönüp giden bir metronom gibi, her adımında ayakları altında çökecekmiş gibi.

Sahneye çıkan kısa merdivene ulaşıyoruz. Onu en alt basamağa kadar götürüyorum. Bir eliyle tırabzana, diğer eliyle benim elime tutunuyor ve bir an orada duruyoruz. İki yüz kişi izliyor. Podyumun arkasında gülen Whitney’in portresi. Bir milyar beyaz ortanca. Pencerelerden içeri dökülen okyanus ışığı.

“Bunu yazdın,” diye fısıldıyorum, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle, “çünkü onu seviyordun. Hepsi bu. Sadece Whitney ile konuş.”

O başını sallıyor. Elimi bırakıyor. Merdivenleri tırmanıyor.

Yerime geri dönüyorum ve avuçlarımın terlediğini fark ediyorum. Onları Tom Ford pantolonuma siliyorum, bu paraya karşı bir suç gibi geliyor ama Celeste şu anda beni yargılayacak durumda değil.

Podyuma ulaşır, görev bilinciyle konuşmasını açar, sonra iki eliyle yüzeye düzleştirir. Sessizdir, kırıksıklıkları düzeltir, zaman kazanır. Mikrofon kağıdın hışırtısını yakalar.

"İyi günler." Nihayet. Sesi sağlam. Neredeyse normal. Muhtemelen tam zamanında ortaya çıkan yönetim kurulu başkanı Celeste. "Benim adım Celeste Brinley ve Whitney Trace..."

Durur. Yutkunur. Tekrar dener.

"Whitney Trace yirmi yıldır en yakın arkadaşımı. Ve ben..."

Sesi kırılıyor. Dramatik bir şekilde değil, sadece ince bir çatlak, küçük başlayıp yayılan türden bir kırılma. Boğazını temizliyor. Konuşmasına bakıyor. Kağıt ellerinde titriyor.

“Özür dilerim. Ben...” Yine yutkunur. “Okulun ilk gününde, birinci sınıfta tanışmıştık. O, benim oda arkadaşım olmamam gerekirken oda arkadaşım olmuştu. Ama şey... bu...” Derin bir nefes alır. “Özür dilerim. Bu pek alakalı değil. Neyse, bana söylediği ilk şey şuydu...”

Ama kelimeler ağzından çıkmıyor. Oturduğum yerden görebiliyorum — halka açık konuşma konusundaki kas hafızasının, aslında söylediği şeyin gerçekliğiyle çarpıştığı anı ve onu kürsüye çıkaran zırhın parçalandığını. Omuzları içe doğru kıvrılıyor. Çenesi düşüyor. Konuşma metni, titrek ellerinde beyaz bir bayrak gibi dalgalanıyor.

“Üzgünüm.” Elini ağzına bastırıyor. Mikrofon her şeyi yakalıyor — düzensiz nefesini, boğuk hıçkırığını, yüzleşmekten korktuğu herkesin önünde parçalanmakta olan bir kadının çıplak duygularını. Tavana bakıyor. “Çok üzgünüm, Whit. Deniyorum. Yapamıyorum — bunu yapamıyorum. Üzgünüm... Seni çok seviyorum...”

Oda sessizdir. Eleanor’un anma konuşmasındaki kibar, dikkatli sessizlik değil. Bugün ilk kez gerçek bir şeyin gerçekleşmesini izleyen iki yüz kişinin nefesini tutmuş olduğu sessizlik.

Ve kendi kendime düşünüyorum... bir cenazede insan böyle davranmalı. Bu, buraya geldiğimizden beri bu binada yaşanan tek dürüst şey. Şampanya... abartılı çiçekler... Eleanor'un cenaze konuşması. Hepsi çok yersiz görünüyordu.

Bu ise tam yerine oturuyor. Podyumda titreyen, maskarası yine akmak üzere olan Celeste, bu odada gerçekten yas tutan tek kişi. Ve hepsi orada oturmuş, onun boğuluşunu izliyorlar.

Bilinçli bir karar vermeden ayağa kalkmışım.

Sahne merdivenlerini ikişer ikişer çıkıp yanına geldim. Yanımda o kadar küçüktü ki — topuklu ayakkabılarla yükseltilmiş, on binlerce dolar değerindeki mücevherleriyle süslenmiş olsa bile. Şu anda onu hiçbir şey koruyamaz. *Benim dışımda.* Kollarımı ona doladım ve göğsüme çektim. Yarım saniye direndi, vücudu sahneye çıkma, toparlanma, başa çıkma içgüdüleriyle kaskatı kesilmişti. Sonra pes etti.

Dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum. Saçları tanıdık bir kokuya sahip. Belki yasemin, ya da gardenya ve narenciyenin belirgin bir karışımı. Sanki bu sabah Celeste saçlarını Head & Shoulders ile yıkamış gibi. Ne kadar da harika bir basitlik. Şampuan. Sıradan insanların kullandığı şampuan. Celeste, tüm o lüks katmanların altında, sadece bir insan.

"Buradayım," diyorum, mikrofonun yakalayamayacağı kadar sessizce. "Bunu birlikte yapalım, olur mu?"

Yüzünü yukarı doğru kaldırıyor. Gözleri şişmiş, kırmızı, ıslak ve korku dolu, ama bu yıkımın altında bir yerlerde onu görüyorum. Güven. Aylarca ya da yıllarca kazanılmış değil, saatler süren dürüstlük ve mutlak çaresizlikle şekillendirilmiş.

Başını sallıyor.

Bana konuşmayı uzatır.

Onu nazikçe bırakıyorum, bir elimi omzunda tutarken kürsüye çıkıyorum. Kağıt, onun elinden geldiği için ılık ve avuç içlerinin terlediği kenarları nemli. El yazısı düzgün, kesin, mimari — geçimini resim yaparak kazanan bir kadının el yazısı.

Mikrofonu ayarlıyorum. Yüzü görünmeyen kalabalık bana odaklanmış durumda, ama ben korkmuyorum. Kollarını kendine dolayan, kürsünün yanına geçen Celeste'ye bakıyorum. Bana hafifçe başını sallıyor.

Sayfaya bakıyorum ve okumaya başlıyorum.

“Whitney Trace, tanıdığım en cesur insandı. İnsanların genellikle ‘cesur’ derken kastettikleri anlamda değil—gürültücü bir cesaret değildi, kendini göstermeye çalışan bir cesaret de değildi. Whitney, gerçekten önemli olan yönleriyle cesurdu. Sessiz yönleriyle. Bedeli ağır olan yönleriyle.”

Sesim odada yankılanıyor, beklediğimden daha sağlam.

Celeste’nin sözleri ağızımda sağlam, özenle seçilmiş, tartılmış gibi geliyor.

“Yalan söylemek daha nazik olacağı halde insanlara gerçeği söyleyecek kadar cesurdu, dünya ona kendini saklamayı öğretmişken tüm kalbiyle sevecek kadar cesurdu. Sizi sonsuza dek değiştiren o yıkıcı şekilde cesurdu; herkesin beklentilerinin ağırlığı ezici olsa bile kendini seçti. Çoğumuz özgürlükten bahsederiz, ama bence Whitney bunu gerçekten yaşadı. En karanlık günlerimde beni sevdi ve ben bir gölgeden ibaret hale geldiğimde, bana bunu söyleyecek kadar cesurdu.”

Bir an duruyorum. Etki yaratmak için değil, çünkü bu sözler beni derinden etkiledi. Kendisi ve Whitney hakkında yazıyor, ama annem hakkında da yazıyor olabilirdi. Birini bırakacak kadar çok sevmiş olan herkes hakkında.

“Whitney ile 3 Eylül 2005’te tanıştım. Sosyal kaygımdan dolayı kendi yatakhane odam olması konusunda ısrar etmiştim. Biriyle odayı paylaşma fikrini aklım almıyordu. Ama işte o, ikiz odamızda bir kutu kitabı boşaltıyordu ve bana bakıp gülümsedi—” Bir sonraki satıra gözlerimi kısarak bakıyorum. Celeste’in el yazısı burada biraz titriyor, sanki yazarken ağlıyormuş gibi. “Ona tek kişilik oda istediğimi söyledim, o da o yıl son anda eklenmiş olduğunu itiraf etti. Oxford’a gitmesi gerekiyordu ve bencilce de olsa, evraklarını karıştırdıkları için çok mutluyum çünkü Whitney hayatıma gelen en iyi şeydi. Okulda bir süre geçirdikten sonra sonunda arkadaşlar edineceğimi düşünmüştüm ama evren benim bundan daha büyük bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Bir kardeşe ihtiyacım vardı. Ve üniversitenin ilk gününde bir tane edindim. Whitney’in çok aceleci davrandığını ve bu işten zarara uğrayanın kendisi olduğunu fark etmesi biraz zaman aldı. Ama ben ona bir midye gibi yapıştım. Şanslıyım ki, aramızdaki sözsüz anlaşma sonsuza dek sürecektir türden bir şeydi. O da küçük yazıları okumalıydı.”

Odayı yumuşak bir kahkaha dalgası kaplar. Şaşkın bir kahkaha — cenazelerde insanları hazırlıksız yakalayan, yas tuttukları kişinin trajik bir aziz değil, bir insan olduğunu hatırlatan türden bir kahkaha.

“Whit’in hayata bakış açısı çok güzeldi. O kadar korkusuzca yaşıyordu ki. Her hata onu daha derin bir gerçeğe itiyordu. Her pişmanlık ona önemli bir ders veriyordu. Bakın, Whit’in yaptığı, belki de hepimizin yapması gereken şey, kendimizin her bir halini kutlamaktır. Yolda tökezleyen, ortalığı dağıtan ve bizi utandıran hallerimizi. Whit kendine gülmeyi, kendini affetmeyi ve kendinden büyük şeyler beklemeyi biliyordu.”

Boğazım düğümleniyor. Celeste’ye bakıyorum. Hareketsiz duruyor, gözyaşları yüzünden akıyor, silmiyor. Akmasına izin veriyor.

“Whitney’in bir yeteneği vardı,” diye devam ediyorum. “Herhangi bir odaya girip, ona en çok ihtiyacı olan kişiyi bulabilirdi. En önemli kişiyi değil. En ilginç kişiyi değil. Sessizce parçalanmakta olan kişiyi. Onu bulur, yanına oturur ve orada kalırdı. Bu onun süper gücüydü. Sadece orada kalırdı. Ve hayatımdaki en büyük pişmanlığım, bunu bugün ona söyleyememek...”

Bir saniye durmam gerekiyor. Boğazımı temizliyorum, başparmağımı kürsünün kenarına bastırıyorum.

“Whit, beni seçtiğin için teşekkür ederim. Beni gördüğün için teşekkür ederim. Kendimde hiç cesaretim yokken bana cesaretini ödünç verdiğin için teşekkür ederim. Seni hak etmedim. Hiçbirimiz hak etmedik. Ama şunu bilmeni isterim: tüm kalbimle, zamanın ve mesafenin değerli yıllarımızı çalmasına izin verdiğim için özür dilerim. Her zamanki gibi *haklıydın*. Her konuda. Ve hayatımın geri kalanını suçluluk duygusuyla boğulmuş olarak yaşamak beni çok daha iyi hissettirse de, senin benim için bunu istemeyeceğini biliyorum. Eğer burada olsaydın, bana bir sonraki adımı atmamı, yeni bir sayfa açmamı, yeni halimi kucaklamamı söyledin. İşte ben de bunu yapacağım. Bu sana verdiğim söz. Durup, güllerin kokusunu içime çekeceğim. Yaşım için çok büyük olsam bile, parlak ojeyi seçeceğim. Bir daha asla karbonhidratları kesmeyeceğim. Hatta, besin piramidinin en alt katmanında besleneceğim. Hayatın tadını çıkarmak gerektiği gibi yaşayacağım. Senin her zaman istediğin gibi.”

Oda değişti. Hissedebiliyorum — sessizliğin niteliğinde bir değişiklik, saygılı bir dikkatten daha derin bir şeye doğru. İnsanlar öne doğru eğiliyor. Üç sıra geride bir kadın ağzına mendil bastırıyor.

Tekrar başlarken sesim neredeyse kırılıyor, Celeste'nin acısının büyüklüğü bu sayfada o kadar canlı ki, yüksek sesle konuşmak neredeyse dayanılmaz hale geliyor — sanki bir odadaki yabancılara birinin günlüğünü okuyormuşum gibi, ama o benden bunu istedi ve bu güven beni ayakta tutan tek şey. Ve bitirmem gerekiyor. Sadece bir satır kaldı.

“Ve seni tekrar görebilmek için günleri sayacağım. Seni seviyorum, Whitney Trace. Sonuna kadar. Sonun *ötesine kadar.*” Sayfayı indirdim.

“şimdi dinlen, Whit. Bunu fazlasıyla hak ettin, dostum. En iyi dostum. *Kız kardeşim.*”

Ardından gelen sessizlik çok geniş. Boş değil, dolu.

Kendi soğukkanlılıklarının enkazı içinde oturan, yargılamaya hazırlandıkları bir kadının sözleriyle yıkılmış iki yüz kişiyle dolu.

Sonra alkışlar. Eleanor'un anma konuşmasının ardından gelen o nazik, golf alkışı gibi değil. Bu farklı—ham, düzensiz, dağınık alkışlardan başlayıp sürekli ve samimi bir şeye dönüşüyor. İnsanlar hem gözlerini siliyor hem de alkışlıyorlar; bu, şimdiye kadar gördüğüm hiçbir ayakta alkışlamadan daha fazla samimiyet ifade eden, tuhaf bir fiziksel hareket.

Eleanor'a bakıyorum. Elleri kucağında, çok hareketsiz oturuyor. Yüzünden ne hissettiği okunamıyor—ama dudakları ince bir çizgiye yapışmış gibi görünüyor ve göğsü, toplum içinde bir şey hissetmemek için çok çaba sarf eden bir kadının kasıtlı ritmiyle inip kalkıyor. Keder mi, öfke mi, utanç mı, bilemiyorum. Belki de hepsi birden.

Gözlerim kalabalığı tarıyor ve Raven'ı buluyor. Arkada duruyor, muhtemelen mide bulantısı yüzünden o kadar uzun süre oturamadığı için, ve gözyaşlarıyla dolu yüzüyle bana gülümsüyor. Eli karnının üzerinde. Tam olarak anlayamadığım iki kelimeyi dudaklarıyla söylüyor, ama sanırım *"teşekkür ederim"* diyor.

Celeste'nin konuşmasını dikkatlice katlıyorum — orijinal kıvrımları boyunca, onun isteyeceği gibi — ve ona dönüyorum.

Hareket etmemiş. Onu bıraktığım yerde duruyor, kolları artık yanlarında, yüzü ıslak, ama makyajı bir mucize eseri hala yerinde. Yorgun ve bitkin görünüyor, ama garip bir şekilde, inanılmaz derecede güzel — kıyafetlerle, makyajla ya da satın alabileceğiniz herhangi bir şeyle ilgisi olmayan türden bir güzellik. Her duvar yıkıldığında ve geriye sadece kişi kaldığında ortaya çıkan türden bir güzellik.

Ona doğru adım atıp elini tutuyorum.

Parmakları benimkilere o kadar sıkı sarılıyor ki neredeyse acıtıyor — *bırakma, bırakma, sakın bırakma* diyen bir tutuş — ve ben de aynı güçle sıkıyorum. Avuç içlerimiz arasında bir akım gibi geçen sessiz bir antlaşma.

Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum.

Birlikte sahneden iniyoruz. Merdivenlerden aşağı, koridordan geçip koltuklarımıza dönüyoruz. Kısa bir süre sonra, rahibin son duasıyla tören sona eriyor. Tören biter bitmez Celeste koltuğundan fırlıyor ve bizi izleyen yüzlerce kişinin önünden geçerek koridordan aceleyle ilerlerken, Eleanor'un misafirleriyle dolu bu odada beklemediğim bir şey fark ediyorum.

Sıcaklık.

Yürümeye devam ediyoruz. Ana salondan geçip, şampanya standını, ortancaları ve yeniden yumuşak ve hüzünlü bir parça çalmaya başlayan yaylı dördlüsünü geçiyoruz. Çiçeklerin hâlâ açtığı, okyanusun hâlâ kayıtsız olduğu ve kuşların hâlâ kimseye şarkı söylemediği avluya varana kadar durmuyoruz.

Celeste elimi bıraktı. Derin bir nefes aldı. Bana döndü.

Ve uzun, sessiz bir an boyunca birbirimize bakıyoruz. Bu sabah tanışan ve bir şekilde buraya gelen iki insan — Atlantik'in kıyısındaki bir avluda durmuş, bir oda dolusu yabancıyı ağlatan bir konuşma yapmış, ona söylemem gereken ama uygun bir zaman bulamadığım bir sırla birbirimize bağlı.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor.

Cebimde telefonum titriyor. Onu görmezden geliyorum.

"Saylor," diyor. Sadece ismimi söylüyor. Sanki bu ismin, bu sabah, onun korktuğu herkesin önünde sahnede onu kucaklamadan önce ifade ettiği anlamı hâlâ taşıyıp taşımadığını test ediyormuş gibi.

Artık daha
fazlasını ifade
ediyor. "Evet?"

Elini uzatıp yakamı düzeltir — onun gönderdiği, onun seçtiği gömleğin, onun seçtiği takım elbisenin bir parçası. Parmakları boynumun yanını okşar ve tam bir saniye nefes almayı keserim.

"Teşekkür ederim. Ben okuyamadığımda sen okuduğun için."

"Kimse yazamadığında yazdığın için teşekkür ederim."

Başını sallıyor. Gözlerini siliyor. Omuzlarını dikleştiriyor. Ve işte böylece, zırhı tekrar yerine oturmaya başlıyor — parça parça, tuğla tuğla — çünkü Celeste böyle yapar. Yeniden inşa eder.

Ama artık altında ne olduğunu gördüm. Ve bunu unutmayacağım.

"Bu gece burada kalmayı planlıyordum ama belki de dönmeliyiz," diyor. "Yapmam gerekeni yaptım. Buraya gelip söylemek istediğim şeyi söyledin. Artık eve gitme zamanı." Bir kez daha derin ve güç veren bir nefes alıyor ve ben, onun dünyasını bir kez daha paramparça edecek kişi olacağım için kendimden nefret ediyorum.

Ama başka seçeneğim var mı?

"Bence kalmalıyız, Celeste. Sana söylemem gereken bir şey var. Ve bu çok önemli."

7. bölüm

Celeste

*Somewhere between peanut butter
and pickled jalapeños, we made sense.*

“Sana söylemem gereken bir şey var. Ve bu çok önemli.”

Saylor’a bakıyorum. Etrafımızdaki avlu, dalgaların ritmik hışırtısı dışında sessiz; dalgalar yükselip kırılıyor. Yüzünde tam olarak okuyamadığım bir ifade dolaşıyor. Tam olarak gergin değil. Dikkatli. Benim kumaş seçtiğim gibi kelimelerini seçiyor; karar vermeden önce her seçeneğin ağırlığını hissediyor.

Zihnim her zamanki gibi davranıyor: olası en kötü senaryolara koşuyor ve onları yıkım düzeyine göre sıralıyor.

Eleanor ona bir şey söyledi. Tören sırasında onu köşeye sıkıştırdı ve benim dengesiz, dramatik, zahmete değmeyecek biri olduğumu söyledi. Ona bir çek uzattı, ya ortadan kaybolması ya da daha kötüsü, beni cenaze için eskort tutan çaresiz bir yaşlı kadın olarak ifşa etmesi için.

Belki de işi bırakıyordur. Ağlamalar, panik atak, konuşma, iki yüz yabancıнын önünde sahnede tüm vücuduyla sarılma... Bu gün çok ağır geçti. Belki de bunun aldığı paraya değmediğine karar vermiştir.

Bu son düşünce, olması gerektiğinden farklı bir etki yaratıyor. Keskin ve derin, kanayabileceğini bilmediğiniz bir yerde kağıt kesiği gibi. Bu adamı bir günden az süredir tanıyorum. Onu kaybetmenin şimdiden

korkulacak bir şey gibi hissettirmesi, daha sonra, muhtemelen terapistimle ve kocaman bir kadeh şarap eşliğinde ele almam gereken bir sorun.

Saylor binaya doğru bir bakış atıyor. Pencerelelerden akşam yemeği düzeninin şekillendiğini görebiliyorum — beyaz ketenle örtülü uzun masalar, daha fazla ortanca, gümüş şamdanlar. Eleanor'un personeli askeri bir hassasiyetle hareket ediyor. Bir cenazede, uşakların servis ettiği bir akşam yemeği. Görünüşe göre, gerçekte yas tutmaktan kaçınmanın başka yolu kalmamış, bu yüzden oturup beş servislik bir yemek yiyeceğiz, bir yaylı dörtlüsü iddialı klasik müzik çalarken ve herkes bunun normalmiş gibi davranırken.

Bunun normal olan hiçbir yanı yok. Bunun iyi hissettiren hiçbir yanı yok.

"Burada değil," diyor Saylor, beni büyük bir rahatlamaya boğarak. Bana dönüyor ve yüzündeki ifade kararlı bir hal alıyor. "Erken ayrılmaya ne dersin? Şampanya ve trüflü brie servis etmeyen bir yerde yemek yemeye?"

Malikanenin salonuna bakıyorum. Okyanusa bakıyorum. Karşımda duran, benim seçtiğim takım elbiseyi giymiş, sanki yıllardır tanışıyor muyuz gibi en iyi arkadaşımın cenazesinden ayrılıp bir şeyler yemeye gitmemi isteyen adama bakıyorum.

"Bana bir söz ver."

O, hiç rahatsız olmadan başını salladı. Hiç korkmamış gibiydi. Sanki bütün gün bu sözü vermek için bekliyormuş gibi.

"Eğer ölürsem," diyorum, "cenazemde cateringli, resmi bir akşam yemeği düzenlenmemesini sağlamak senin kişisel sorumluluğunda. Ortanca yok. Yaylı dörtlüsü yok. Nar sorbesi yok."

"Peki ne istiyorsun?"

"Potluck. Crock-Pot'lar. Kağıt tabaklar. Marketten alınan, neon yeşili avokado katmanı olan o berbat görünümlü yedi katmanlı sos. Buradaki kimse itiraf etmez ama o şey çok lezzetli. Sıcaklık, sevgi ve hikâye anlatan insanlar istiyorum, ve kesinlikle hiç..." Arkamızdaki binayı işaret ediyorum. "Bu her neyse, ondan hiç istemiyorum."

Saylor'ın ağzı kıvrıldı. "Tabii, Celeste. Anladım. Potluck, ucuz sos ve rahat kıyafetler. Sana ne kadar kararlı olduğumu göstermek için çorap ve sandaletle geleceğim."

Kendime rağmen, bugüne rağmen... gülümsüyorum. "Teşekkürler. Peki ya sen? Hayalindeki cenazeyi sana nasıl sunabilirim?"

Göğsünü işaret etti. “Oh, ben mi? Hayır, ölmeyi planlamıyorum. Ama karşılığında bir şey istiyorum.”

“O zaman ne istiyorsun?”

Bakışları dudaklarımın üzerinde gezindi. “Tabii ki bu hafta sonu değil, ama hazır olduğunda, seninle tekrar görüşebilir miyiz? İş dışında demek istiyorum.”

“Ne için?”

Gözleri gökyüzüne doğru yükselir, sonra tekrar aşağıya iner. “Tabii ki cenaze düzenlemelerini daha ayrıntılı olarak konuşmak için.”

“Tabii ki,” diye tekrarlıyorum, hâlâ anlamamış bir şekilde. “Bir dakika... ne?”

“Celeste, ben sana çıkma teklif ediyorum... mümkün olan en uygunsuz zamanda ve yerde. Ama açıkçası, zorlukları severim.”

“Zorluk mu?” Kahkahalarla patladım—karnımın derinliklerinden başlayıp tüm vücudumu saran türden bir kahkaha. Saylor’ın yüzünün hayal kırıklığıyla buruşmasını izlerken bile kendimi tutamıyorum. Ses kontrolümün ötesinde içimden dökülmeye devam ediyor. Parmak uçlarımda yükselip ellerimi omuzlarına koyuyorum ve pürüzsüz yanağına hızlıca bir öpücük konduruyorum.

Tıraş losyonunun hafif kokusunu alıyorum ve gün batımında okyanusa çarpan parlak şimşekler gözümün önüne geliyor. Yaratıcılık bana böyle yaklaşır. Bu, bir davetle başlayan bir danstır; bir görüntü, bir koku, bir tat. Tasarımcı olarak sahip olduğum tek süper güç budur. Beynim sahne kurmayı sever. Willow koleksiyonum, kavurucu bir yazda çiçek açan sazlardan, güneşli bir günde kar gibi havada uçuşan karahindiba tohumlarından ilham aldı. Scarlett serim, geceleri Londra’da yağan yağmur fırtınasından ilham aldı. Yoğun, öfkeli damlalar yere çarparak el bombaları gibi patlıyordu. O seri tamamen koyu tonlardan, keskin, seksi açılardan ve dantelle harmanlanmış deriden oluşuyordu. Görsellere alışkınım ama bu tuhaf. İlhamım hiç bir zaman böyle başlamamıştı — yanağa konan küçük, masum bir öpücükle.

“Saylor, çok tatlısın, ama eskiden Blockbuster kartım vardı. Anlıyor musun? Whit ve ben DVD kiraladığımız bir dönemde büyüdük ve Bluetooth ilk çıktığında bize radyasyon zehirlenmesi yaşatacağını düşünmüştük. Yani, beni dışarı davet ederek iltifat ettiğin için çok teşekkür ederim ama senin için çok yaşıyım. Şu anda romantik bir ilişkiye hiç ilgim olmadığını da belirtmem gerek yok.”

Ne bekliyor ki? Beni baştan çıkarmak için eskort tuttuğumu mu sanıyor? Hayır, sadece, en azından dış dünyaya, sanki Greg'in artıkları değilmişim ve en sevdiği gıcırdayan sallanan sandalyesine el örgüsü battaniye örtmüş, çocuksuz bir bekar kadın olarak kaçınılmaz kaderime yavaşça boyun eğiyormuşum gibi görünmeye çalışıyorum.

Bir süre bana bakıyor, sanki zihninde aktif olarak bir B Planı oluşturuyormuş gibi. "Blockbuster da neyin nesi?"

"Aynen öyle." Tanrım, insanların benim tezlerimi doğrulamasına bayılıyorum. Saylor gibi bir erkeğin bana *öyle* bakmasının verdiği baş döndürücü kız öğrenci heyecanını içime atarken, gururla kendini beğenmiş gülümsememi takınıyorum. "Neyse, bana ne söylemek istemiştin? Stresli görünüyorsun."

"Hadi yemeğe gidelim," diyor Saylor. "Burada bekler misin? Eğer senin için sorun yoksa, bir arkadaşımı bulup bize katılabilir mi diye soracağım."

Bu adam, onu reddettikten sonra üçlü yapmayı mı önerdi? Bu oldukça büyük bir sıçrama. "Bir arkadaş mı edindin? Bir cenazede mi?"

"Şey, ben çok sevimli biriyim. Sana göre değil, belli ki. Ama bazı kadınlara göre." "Ah, şimdi de somurtmaya mı başladın?"

"Kendini hazırla," diyor, gülümsemesi kulaklarından kulaklarına yayılıyor. "Ama hayır, onun daha iyi açıklayabileceği bir durum var. Kesinlikle tüm bunlardan uzakta yapmamız gereken bir konuşma."

Buna karşı çıkamam. "Peki. Eleanor, akşam yemeğini kaçırdığımı fark edip, catering ekibini gönderip beni deli gömleği giydirip, yetişkin hayatımda en az altmış kez yediğim aynı beş servislik yemeği 'tadını çıkarmam' için geri sürüklemeyi gidelim."

"İşte. Onu görüyorum. Ama Eleanor'un yanında." Saylor, konukların tavandan tabana camın arkasındaki fuayede toplandığı ana binayı işaret etti. "Sen arkadan gizlice dolaşsana. Ben arkadaşım ile görüşüp arabayı alayım. Beş dakika bekle, sonra ön tarafta buluşalım, tamam mı?"

"Tabii." Sesimdeki şüpheyi gizlemeye çalışmıyorum. Ama tartışacak kadar duygusal olarak bitkinim. Saylor bahsedince açlığımı da hissettim. O aceleyle uzaklaşıyor ve ben kesinlikle arkasına bakmıyorum. Kalabalığın içine doğru koşarken kışının ne kadar kaslı görüldüğünün farkında bile değilim. Talimatlara uyarak birkaç

bekledim, sonra binanın etrafındaki taş yoldan ön girişe doğru yürüdüm. Buzul hızında ilerliyor olmalıyım ki, çok sinir bozucu Louboutin ayakkabılarımla tepeyi tırmandığımda —Christian bunları egzersiz için tasarlamamıştı— Saylor orada bekliyordu, Range Rover'im da vale istasyonunun etrafından dönüyordu.

Yaklaştıkça daha fazla duyuyorum. Daha fazla duydukça daha fazla dehşete kapılıyorum. Saylor şımarık bir ev kedisi rahatlığıyla uzanıyor.

"Gerçekten çok güzel bir konuşmaydı. Erken ayrılmak zorunda kalman ne yazık," diyor otopark görevlisi.

"Katılıyorum. Hepsi Celeste'nin sözleri, benim değil. Çok güzel bir mesaj yazmış ve gitmek hiç istemiyoruz ama ne yazık ki her iki tarafından da kusuyor, bu yüzden şimdi çıkarsak herkes için daha güvenli ve hijyenik olur."

"Zavallı canım. Neyin sebep olduğunu biliyor musun?"

"Truffle brie atıştırmalıkları olabilir mi?" diyor Saylor. "Sadece birkaç tane yedi, ama etkisi çok hızlı ve şiddetli oldu. İkinci katta, kesinlikle girmek istemeyeceğiniz bir hademe odası var."

Saylor'ın yanına geldiğimde, ağzım açık kalmış ve tek gördüğüm, öfkeli kırmızı bir arka planın önünde duran yüz­süz silueti.

"İyileşin, Bayan Celeste. Kendinize iyi bakın," diyor görevli, anahtarları Saylor'un eline bırakırken. Saylor, adam uzaklaşmadan önce, benim göremediğim bir banknotu ona ustaca uzatıyor. Çok nazik, çok erkeksi. Yaşına göre çok olgun. Şu anda hiç de önemli değil, çünkü adam az önce bir yabancıya benim şiddetli ishal olduğumu söyledi.

"Ne *oluyor*, Saylor? Beni tam olarak ne yapmakla suçluyorsun, bir hademe odasında?"

Elini göğsüne koyar. "Bir arka plan hikayesinin tohumlarını ekiyordum. Şimdi, eğer biri yokluğunu fark ederse, en azından vale ekibi kendini iyi hissetmediğini bilir."

Bir parmağımı kaldırıyorum. "Duygusal olarak bunalmış." Bir parmak daha ekleniyor. "Ailevi acil durum." Üçüncüyü kaldırıyorum. "Şiddetli migren." Yüzüne üç parmağımı sallıyorum. "İnsanlara *her iki taraftan da kusuyordum* demeden *aynı şeyi* başarmak için daha iyi seçenekler!"

Saylor gülümsemesini saklamaya çalışarak başını sallar. "Hey, şimdi anladım. Sanırım trüflü brie ile ilgili notlarına takılıp kalmışım ve onu

. Migren demeliydim.”

O kahkahasını tutamayınca elimini tersiyle koluna vuruyorum.

Hâlâ kıkırdarak, arabamın yolcu kapısını benim için açar. “Araban seni bekliyor. Tabii sen sürmek istemiyorsan?” diye alay eder.

Gözlerimi devirerek koltuğa tırmanıyorum, sanki emniyet kemeriyle bir derdim varmış gibi agresif bir şekilde kemerimi bağlıyorum. Arabamın kokusu biraz yabancı geliyor. Benim ve Saylor’ın kokularının karışımı—şampuan, sabun, parfüm, tıraş losyonu, biraz da taze çamaşır kokusu. Hepsi birbirine karışarak tamamen yabancı bir şey yaratıyor. Aslında hoş bir şey, neredeyse sarhoş edici.

SUV’yi vitesle takmadan önce, Saylor telefonunu çıkarır ve hızlıca bir mesaj yazar.

“Kime mesaj atıyorsun?” diye soruyorum, sanki beni ilgilendiriyormuş gibi.

“Sana bahsettiğim arkadaşım. Buradan yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta bir hamburgerci önerdi. Riptide, sanırım.”

Gülümsemeden edemiyorum. “Riptide hâlâ burada mı?” diye gülerek soruyorum, koltuğuma yerleşip kendi neşeme kapılıyorum; bu, bugünün acısından anlık da olsa hoş bir kaçış oluyor.

“Biliyor musun?” diye soruyor Saylor.

“Tabii ki. Whit’le birkaç yaz tatilini burada geçirdik. Orada o kadar çok yedik ki, damarlarımda hâlâ hamburger ve patates kızartması yağları dolaşıyor herhalde. En tuhaf ve en lezzetli hamburgerleri orada yapıyorlar. Her zaman aynı şeyi sipariş eder, sonra da yarısını birbirimizle değiştirirdik.”

“Harika,” diyor Saylor, kimseye sinyal vermeden sinyal lambasını yakıyor. Burada yalnızız, kaçmaya çalışan tek araba biziz. “Bugün Whitney’i anmak için ne kadar mükemmel bir yol. Her zamanki siparişin ne?”

“Oh, eminim menü değişmiştir.”

“Yine de anlat. Bunu bir Whitney hikayesi daha olarak kabul et.” Kavşakta, değerli bir şey ödünç almış ve onu kırmaktan çok korkan biri gibi, abartılı bir dikkatle sola-sağa-sola-sağa bakıyor.

“Whit, barbekü soslu ve turşu jalapeño biberli baharatlı Hawaii burgeri alırdı, ben ise... başka bir tane.” Kendime geliyorum, bunun başkalarına ne kadar tuhaf geldiğini hatırlıyorum.

“Farklı bir tane mi? Biraz daha ayrıntı verir misin?”

"Özellikle değil."

"Celeste. Benden cenazeni planlamamı istedin. Utangaçlık yapmanın sırası değil. Hadi, söyle bakalım."

"Beni yargılayacaksın."

"Sen marul yaprağı ekmeği seven bir kızmısın?" "Kadın," diye hatırlatıyorum ona. "Ve hayır."

"O zaman söyle. Yargılamayacağıma söz veriyorum. Muhtemelen."

Yavaşça nefes vererek teslim oldum. "Bu... brioche ekmeği arasında, üzerine bolca domuz pastırması ve çilek kompostosu sürülmüş, üzerine de kremalı fıstık sosu gezdirilmiş bir hamburger."

Saylor uzun bir süre sessiz kaldı. Sadece, hız sınırının 10 km altında giden kırmızı bir Hyundai'yi geçerken sinyal sesini duyuyorduk. Sağ şeride güvenli bir şekilde geri döndüğünde, bana doğru bir bakış attı. "Az önce fıstık ezmeli ve reçelli bir hamburgeri süslü bir şey gibi göstermeye mi çalıştın?"

Yanaklarım kızarır. "Ne dedimse onu dedim."

O kahkahaya boğulur. "Belki de valeye yalan söylemedim. Yarım baharatlı Hawaii burgeri ve senin tuhaf Frankenstein karışımınla, ikimiz de bir uçtan ya da diğer uçtan kusabiliriz."

"Biz mi?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak.

"Oh, evet. Ben de varım. Turşu için turşu. Oh, dur, iğrenç. Fıstık ezmeli burgeri turşuyla yemiyorsun, değil mi?"

"Ne? Bu delilik." Garip kahkaham açık bir itiraf gibiydi. Bir keresinde turşuyu denemiştim. Beklediğim kadar nefret etmemiştim.

Kahkahalarımız dinince, Saylor orta konsolun üzerinden uzanıp elimi bir anlığına tuttu, sonra bıraktı. "Az önce sana çıkma teklif ettiğim için özür dilerim. O anın heyecanına kapıldım ve doğru zaman değildi."

"Önemli değil, Saylor. Bugün duyguların çok yoğun olduğu bir gün oldu. Birine yakın hissetmek istemek doğal bir şey. Kızmadım. Bunu unutabiliriz."

"Evet, belki, ama yine de. Ve gelecek için de özür dilerim."

Kafamı hızla çeviriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Önleyici bir özür demek istedim."

"Ne için?"

O, sahte bir kayıtsızlıkla önündeki yola bakıyor. Yemin ederim dudaklarının köşesinin bir gülümsemeye dönüştüğünü görüyorum. "Sana tekrar çıkma teklif ettiğim zaman için."

Riptide tıpkı eskisi gibi.

Beni ilk etkileyen şey bu oldu — nostalji değil, hüznün değil, ama değişmeyi reddeden bir yerin saf inatçılığı. Dalga logolu, güneşten solmuş aynı ahşap tabela. Tamamen kapanmayan aynı sineklik kapı. Pencerede parlayan aynı neon bira tabelaları, bunlardan biri 2006'dan beri titriyor ve belli ki güneş patlayana kadar titremeye devam edecek.

Ardından anılarım, yağ, tuz ve belki de çöreklerin tatlı kokusuyla sarılıp bana geliyor. Çörekleri burada pişiriyorlar, ya da eskiden pişiriyorlardı. Koku beni bir zaman makinesine atıyor ve birdenbire yirmi bir yaşımdayım, köşedeki masada Whitney'in karşısında oturmuş, bir sepet patates kızartmasını paylaşıyor ve Orlando Bloom mu yoksa Viggo Mortensen mi *Yüzüklerin Efendisi'ndeki* daha iyi aşk ilgisi olduğunu tartışıyoruz. Whitney Viggo taraftarıydı. Sert, düşünceli, işkence görmüş. Tabii ki o daha iyi bir kahramandı. Sonunda benim hatalı olduğum konusunda anlaştık ve o bunu bana hiç unutturmadı.

"İyi misin?" diye soruyor Saylor, ekran kapısını açık tutarken.

"Evet." Sesim, sanki su altında bağıırıyormuşum gibi, istediğimden daha kalın çıkıyor. "Sadece uzun zamandır buraya gelmemiştim."

İç mekan küçüktü; belki on beş masa, duvarlar boyunca vinyl koltuklar, döner tabureli bir tezgah. Işık sıcak ve hafif sarıydı, herkesi eski bir filmdeymiş gibi gösteren türden. Kasanın üzerinde renkli tebeşirle yazılmış menülerin bulunduğu bir kara tahta vardı ve köşede biri kovboy şapkası takmış, şaşırtıcı derecede yetenekli bir çizgi film karakteri çizmişti.

Tek yuvarlak masanın bulunduğu köşe kabinini arıyorum — Whit'in ve benim en sevdiğimiz yer — ve boş. Tabii ki boş. Evrenin bugün hastalıklı bir mizah anlayışı var.

"Şu masa," diyorum. "Sakıncası yoksa."

Saylor, boş bir tarladaki korkuluk gibi resepsiyon masasına dikilmiş "Yerine Kendin Otur" tabelasına doğru başını salladı. Hatırladığım kadarıyla bu tabela şu anlama geliyordu: *Arkada sigara içiyorum. Beni aceleyle getirme.*

Biz kabine kayarken vinyl gıcırıyor. Masada tanıdık bir sallantı fark ediyorum — daha önce yüzlerce kez katlanmış peçetelerle sabitlediğim sallantı. Parmaklarım otomatik olarak bir peçeteye uzanıyor ve onu özenle katlıyorum. Onu dengesiz ayağın altına sıkıştırıramadan, Saylor'ın dirseği masaya çarpar ve yüzeyde dalgalanmalar yaratır. Kenarını kavrar ve tüm masayı şaşırtıcı bir güçle döndürür, tıpkı bir ebeveynin oyun parkındaki atlıkarıncaya çocuğunu bindirmeye çalışması gibi. Aşağı bastırdığında, yüzey sabit kalır. Hafifçe sallayarak denerim — hiçbir şey olmaz. Saylor ne yaptıysa, sallanma gitmiştir.

Sonunda bir garson ortaya çıkıyor. Tam da açlığımın öfkeye dönüştüğü sırada. Pek iştahım yoktu ama en son yediğim şey Cuma sabahı bir mini Kind bar'dı ve kederin dikkatimi dağıtması da artık sona erdi. Midem kendini sindirmeye çalışıyor ve ben vahşileşmekten yaklaşık üç dakika uzaktayım.

Garson, beklediğim gibi bir genç değil, benim yaşlarımda, güneşten sararmış saçları olan ve kulağının arkasına bir kalem takmış bir kadın. İki bardak su ve ünlü ekşi krema soslu sıcak çörek sepetini masaya koyuyor.

"Ne istediğinizi biliyor musunuz, yoksa biraz zaman mı gerekiyor?"

Saylor menüye bakmıyor bile. "Garip bir fıstık ezmeli-reçelli burgeriniz var mı? Bir de acılı Hawaii usulü bir tane?"

Garson omzunun üzerinden bakıp mutfağa doğru bağırır. "Bir Sweet Nut ve bir Burnin' Love istiyorum." Saylor'a tekrar bakar. "Yuvarlak mı, çubuk mu?"

Kaşlarını kaldırır. "Çubuk mu?"

"Bu lokanta dilidir. Çubuklar patates kızartmasıdır. Yuvarlaklar ise ev yapımı kettle cipsidir," derim, bana onaylayıcı bir şekilde başını sallayan garsona bakarak. Anıları fiziksel olarak hissedebiliyorum. Kıcımlı saran yumuşak vinyl, hareketli mutfağın çıkardığı tıkırtı ve çınlama sesleri. Fritöz yağı, odun dumanı, ev yapımı dondurmanın tatlı kokusu—bu kokular beni bir anda on yıl öncesine götürebilir.

Her şeyin daha basit görüldüğü, gülmenin daha kolay olduğu, yaşlanmanın başkalarına olan bir şey olduğu zamanlara. Whit'in hâlâ burada olduğu zamanlara. Kendimi hâlâ tanıdığım zamanlara.

"Biri dairesi, biri çubuklu, sonra da paylaşalım mı? Sen ve Whitney böyle yapardınız, değil mi?"

Gülümsüyorum. "Evet. Kulağa harika geliyor."

Bu o kadar tatlı bir düşünce ki, Whitney'in her türlü patatesten nefret ettiğini ona asla söylemeyeceğim. Hamburgerlerimizi hiçbir şey eşliğinde yedik.

"Başka bir şey var mı?"

"Milkshake?" diye soruyorum Saylor'a. "Paylaşabiliriz. Çok büyükler.

Hangi tadı istersen." "Ben seçebilir miyim?"

Başımı şiddetle sallıyorum. *Lütfen çikolata de, lütfen çikolata de.*

"Üstüne fudge konmuş vanilya mı?" diye sordu, sipariş vermekten çok soruyordu.

Fudge çikolatadır. Neredeyse doğru cevap vermişti.

"İki bardak mı, iki pipet mi?" Garsonun bakışları, durumu anlamaya çalışırken benimle Saylor arasında gidip geliyor.

"İki bardak lütfen," diyorum.

"Pipet," diye cevaplıyor Saylor aynı anda.

Garson notunu alıp ortadan kayboluyor, görünüşe göre son kararı kendisi veriyor. Koltuğa yaslanıp bir an için kendimi buraya bırakıyorum. Whitney ve benim sonsuz gibi gelen yazlar boyunca kendimize ait saydığımız bu yerde.

Riptide'da kağıt menü yok. Bunun yerine, restoranın uzak duvarındaki devasa beyaz tahtaya gözlerini kısarak sipariş vermek gerekiyor. Düzenli müşteriler bunu umursamıyor. Turistler ise bundan nefret ediyor. Ama eğlencenin yarısı da bu. O kadar çok seçenek var ki, aceleyle panik içinde sipariş vermek zorunda kalıyorsun ve çoğu zaman nefret edeceğini sandığın şey, bir şaheser çıkıyor. İşte bu yüzden Sweet Nut burgerine aşığım. Menü, kaçınılmaz evrimi rahatsız edici bir şekilde hatırlatan "TikTok Famous" adlı yeni bir bölümün eklenmesi dışında hemen hemen aynı görünüyor. Ama tezgah. Tabureler. Sallantılar. Temel unsurlar aynı ve bugün buna ihtiyacım vardı. Tanıdık bir şeye ihtiyacım vardı.

Ön kapı gıcırdayarak açılır, kapıdaki ziller rahatsız edildiklerine yüksek sesle itiraz eder.

"Saylor!" diye sesleniyor, belli belirsiz tanıdığım bir ses. Dönüyorum. Ve onu hemen tanıyorum.

Sarı bukleler. Mavi gözler. 1,60'ı zor bulan minyon yapısı, siyah cenaze elbisesinin tam olarak gizleyemediği, artık hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde hamile olduğu belli. Bu kadını en son gördüğümde, ofisimin kapısında durmuş, elinde kahverengi bir resmi zarf tutuyor, gözleri yaşlarla dolmuş, benimle tanıştığına çok sevindiğini söylüyordu.

Raven. Bizi fark eder ve masaya doğru dümdüz gelir, buraya ait olduğuna karar vermiş ve davet edilmeyi beklemekle ilgilenmeyen birinin rahatlığıyla Saylor'ın yanına kayar.

"Merhaba." Masanın karşısından bana, neredeyse çılgınlık sınırında bir yoğunlukla gülümsüyor. "Aman Tanrım, Celeste, konuşman inanılmazdı. Ağlıyordum. Hem de çirkin bir şekilde. Whitney her saniyesini çok sevecekti. Seninle çok gurur duyardı."

Saylor'a bakıyorum. Yüz ifadesi özenle tarafsız, ama omuzları neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe kalkıp tekrar iniyor, sanki bir darbeye hazırlanıyor ve bunu kötü bir şekilde saklıymuş gibi.

Raven'a bakıyorum. Ofisimden gelen kadın. Valcott & Finch'ten gelen yasal kurye. Beni buraya getiren zarfı bana veren kadın. Şu anda Whitney'in restoranında, Whitney'in masasında oturmuş, sanki onu tanıyormuş gibi Whitney hakkında konuşan kadın.

"Raven," diyorum yavaşça. "Belgeleri ofisime sen teslim ettin."

"Evet!" Bir rulo ekmeği alır, sosun içine batırır ve dört aydır mide bulantısı çeken ve şu anda bir anlık rahatlama yaşayan birinin coşkusuyla ağzına atar. "Beni hatırladığına inanamıyorum."

"İsimleri hatırlamakta yeteneğim var. Whitney'i tanımadığını sanıyordum. Yine de cenazeye katıldın mı?" Bunu kaba bir şekilde söylemiyorum. Ama aniden, bu tabloda bir şeylerin çok yanlış olduğunu fark ediyorum. Ya da çok doğru olduğunu. Henüz emin değilim.

"Doğru. Evet. O..." Elini salladı. "Bir yalandı."

Cümlesini, daha fazla açıklamaya gerek yokmuş gibi bitiriyor. Çok yanılıyor.

"Affedersin. Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Bu sefer, bir dedektifin tahtadaki iğneleri birleştirir gibi, onu ve Saylor'ı işaret ediyorum.

"Yeni tanıştık. Cenazede," diye cevaplıyor Saylor. Dikkatlice.

"Ve şimdiden bu kadar samimi misiniz?" Kıskançlık adındaki o sessiz kaltağı susturuyorum. Önce Greg, şimdi de Saylor. Erkeklerin de eskiden bu kadar çabuk benimle *arkadaş* olmak istediklerini hatırlıyorum. Yaklaşık on yıldan fazla bir süre önce.

"Hızla yakınlaştık," diye ekliyor Raven, hiç de dikkatli davranmadan. "Erkekler tuvaletinde kusarken saçlarımı tuttu. Yani yeni tanıştık ama arkadaşlığımızın yoğunluğu en az bir yıllık gibi."

"Erkekler tuvaleti mi?"

"İşaretler çok kafa karıştırıcıydı," diye ekliyor Saylor.

Bunu aklımın bir köşesine yazıyorum. Üçümüzün arasında havada bir şey oluşuyor — bir basınç değişimi, sanki şiddetli bir fırtına patlak vermeden birkaç dakika önceki aldatıcı sıcaklık gibi. Saylor fazla hareketsiz. Raven fazla hareketli. Ve Saylor'ın bütün öğleden sonra bana anlatmaya çalıştığı şey — o büyük şey, ayrı bir yer ve üçüncü bir kişinin gerektirdiği şey — sarı bukleleriyle ve hafif bir bebek göbeğiyle karşımda oturuyor.

"Raven," diyorum. "Ne iş yapıyorsun? Valcott ve Finch'te?"

Raven'ın aldığı çörek, ağzına ulaşmadan yarıda donuyor.

Saylor'a bir göz atar. Saylor ona hafifçe başını sallar.

"Tamam." Raven ekmeği bırakır ve tüm vücudunu kullanacakmış gibi derin bir nefes alır. "Valcott ve Finch'te çalışmıyorum. O da yalanlardan biriydi."

"Yalanlardan *biri mi?*"

"Birçok yalandan biri," diye araya girer Saylor. Raven ona, sanki "*Sakin beni satmaya kalkma dostum, yoksa seni de benimle birlikte batırırım*" der gibi keskin bir bakış atar.

"Orada çalışmıyorum. Hiç çalışmadım. Traces sayesinde o firmayı tanıyordum, o kadar."

Kabine çok dar geliyor. Odanın diğer ucundaki kovboy şapkalı tebeşirli burger bana sırtıyor.

"O zaman sen kimsin?" diye soruyorum. Sakin. Fazla sakin. Ya bir aydınlanmanın ya da bir suçun habercisi olan türden bir sakinlik.

Raven'ın elleri karnına kayıyor. Yine o hareket—koruyucu, otomatik, ofisimde ona hamileliğinin nasıl gittiğini sorduğumda yaptığı hareketin aynısı. Bana bakıyor ve açık renkli gözleri yaşlarla doluyor; oturduğundan beri ilk kez enerjisi manik halden, ham, korkmuş ve çaresizce dürüst bir hale dönüşüyor.

"Adım Raven Pecker. Ve ben bir taşıyıcı anneyim."

"Pecker mi?" Saylor başını Raven'a doğru çevirir, kaşlarını endişeyle çatır. "Bu senin gerçek soyadın mı?"

Raven önceki neşeli tavrına geri döner. "Oh, berbat bir şey. Annemin kızlık soyadı Drews. Annemle babam boşandıktan sonra annem soyadımı tire ile birleştirmem için ısrar etti, bu yüzden uzun bir süre herkes benimle dalga geçti çünkü soyadım..."

"Drew's Pecker. Oh, bu berbat, Raven." Saylor sempatik bir kahkaha attı. "Üzgünüm."

Tamam, bu çok tuhaf. Saylor'ın flört ederek para kazandığını biliyorum, ama benimle bir cenazeye gidip, bir yabancıyı bulup, fırtınalı bir romantizm başlatıp, birkaç dakika sonra bana ciddi ve sevimli bir şekilde çıkma teklif etmesi imkansız. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Saylor neden birdenbire bu kadar ilgileniyor...

Oh.

Aklıma bir düşünce gelince gözlerim utanmadan Raven'ın karnına takılıyor. Ama bu imkansız... değil mi? Kesinlikle imkansız.

"Raven." Adını tam bir cümle gibi söylüyorum, bu da onu ve Saylor'ı susturuyor. "Kimin bebeğini taşıyorsun?"

Saylor'la gergin bir bakış alışverişinde bulunur, bu da şüphelerimi daha da pekiştirir.

"Whitney'in. Şey, Whitney ve Donör Sıfır-iki-beş-üç-üç-yedi'nin." Sanki sözleri botoksmuş gibi donup kalmış, ifadesiz yüzümü inceliyor. Görünüşe göre rahatsız edici sessizliği doldurma ihtiyacı duyuyor. "Donör numarasını uydurdum. Bu

muhtemelen doğru değildir. Sadece resmi bir baba olmadığını söylemek istedim. Yani, sadece Whitney'in. Şey, ve senin."

"Anlamadım?" Boğazımdan çıkan tiz, gergin sesi zar zor tanıyorum, sanki biri sönmekte olan bir balona basmış gibi.

Dünya başım dönüyor.

Dramatik bir şekilde değil, bayılma ya da filmlerdeki gibi baygınlık gibi değil. Daha çok, bir tekneyken iskelenin hareket ettiğini, senin ise sabit durduğunu fark ettiğin ve istikrarlı olduğunu sandığın her şeyin aslında yüzdüğünü anladığın an gibi.

Whitney'nin bebeği.

Whitney'nin bir bebeği olacaktı.

Whitney — annelik onun için "eğer" değil, "ne zaman" sorusuydu; gece yarısı "Juniper" isminin çok hipster mı, yoksa "Matilda"nın çok eski moda mı olduğunu soran mesajlarla beni uyandıran, bebek odası için DIY fikirlerini not almak için küçük bir defter taşıyan Whitney. Zaten mükemmel okul sonrası çikolatalı kurabiyeyi yapmaya çalışan Whitney. O zaten bir anneydi, sadece henüz bebeği yoktu.

Onun için o trenin çoktan kaçtığını
sanıyordum. Bu nasıl mümkün olabilir?

Whitney anne olacaktı. Ve ben bunu bilmiyordum.

"Sana söylemek istiyordu," diyor Raven, sanki içimden geçenleri duyabiliyormuş gibi. "Senden sürekli bahsediyordu. Onu neredeyse her gördüğümde. Bana seninle ilgili hikayeler anlatırdı; ne kadar yetenekli ve zeki olduğunu, ne kadar güzel ve nazik olduğunu. İkinizin konuşmadığınızı fark etmemiştim. Senin hakkında konuşma şeklinden kimse böyle bir izlenim edinemezdi. Yakında sana resmi olarak vaftiz annesi olmanı isteyeceği zaman, bebek haberiyle sana sürpriz yapacağını söylemişti..."

"Raven." Saylor'ın sesi nazik ama kararlı. "Yavaş ol. Bırak nefes alsın."

Ama nefes almama gerek yok. Anlamam gerekiyor.

"Whitney bebeği bana bıraktı," diyorum. Bu bir soru değil. Raven oturduğu andan itibaren —aslında ondan önce bile— parçalar kendiliğinden bir araya gelmeye başlamıştı. İlk uyarı işareti

avludaydı, Eleanor “*ne almaya geldin?*” diye sorduğunda; mutfakta, sanki ben onun beklemediği bir tehditmişim gibi bana baktığında. “Eleanor bebekten haberdar mı?”

Raven başını salladı.

“Eleanor, Whitney’in başına bir şey gelirse bebeği almamı istediğini biliyor mu?”

Yine başını sallıyor. “Vasiyetinde adın geçiyor, Celeste. Whitney, hamile kaldığımız gün bana söylemişti. Eğer başına bir şey gelirse, dünyadaki tek bir kişiye bebeğini emanet edeceğini söylemişti.” Çenesi titriyor. “O kişinin sen olduğunu söylemişti. Evrakların çoktan hazırlandığını da özellikle belirtmişti.”

“Raven, eğer bu doğru olsaydı, vasiyetin icracıları bana vasiyetnamenin bir kopyasını gönderirdi. Belki Whitney sana bunu söyledi, ama fikrini değiştirdi. Sonunda Whitney annesini seçmiş olabilir. Sorun değil.”

Ama Raven başını o kadar şiddetle bir yandan diğer yana sallıyor ki sarı bukleleri bulanıklaşıyor. “Eleanor kirli oynuyor. Sen vasiyette yer alıyorsun, Celeste. Eleanor bunu senden saklamaya çalışıyor.”

“Bu yasa dışı,” diyor Saylor. “Başı büyük belaya girebilir. Bunu yapıp sonuçlarına katlanacağını sanmıyorum.”

“O hiçbir riske girmiyor,” diye kendi kendime düşünürüm. Saylor ve Raven’a, belli bir servete sahip olduğunda, kanunların üstünde hareket edebileceğini düşünmeye başladığını nasıl açıklayabilirim?

Saylor masanın üzerinden uzanıp parmaklarımı avucuna alır. “İyi misin?”

Başımı sallıyorum, ama parmaklarım farklı bir hikâye anlatıyor; sanki sallanan dünyada tek sağlam şeymiş gibi elini sıkıca tutuyorlar. “Yani aslında törene davet edilmedim mi?”

Raven masumca omuz silkiyor. “Yani, ben seni davet ettim. Whitney’in bebeğini taşımak bana bu yetkiyi veriyor mu bilmiyorum, ama yine de davet ettim.” Hayıracaba Eleanor böyle gibi görünmesine görmüş bir hayalet gibi o mutfakta ortaya çıktığımda bir hayalet gördü. Benim de onun bildiklerini bilip bilmediğimi anlamaya çalışıyordu. Onun istediği şeyi benim de isteyip istemediğimi. *Ama Eleanor mu? Bir bebekle mi?* Bu doğru olamaz. Eleanor anneliğe, devasa bir fırın eldiveni giymiş bir cerrahın apandisit ameliyatı yapması gibi yaklaşıyor—

teknik olarak mümkün, ama temelde ilgili herkes için felaket.

Masaya bakıyorum. Az önce parmağımla izlediğim çizik aniden haritadaki bir nehir gibi görünüyor—yıllarca süren tabaklar, dirsekler ve yarısı yenmiş hamburgerlerin yüzeye oyduğu bir yol. Whitney tam olarak bu noktada kaç kez oturdu? Bu masada kaç kez sohbet ettik, ağzımız doluyken güldük, birbirimizin milkshake'lerinden yudumladık, erkeklerden, patronlardan ve oturup, çenemizi kapatıp, güzel görünmemizi isteyen bir dünyada genç kadın olmanın imkansız yükünden şikayet ettik?

O tam burada oturdu. Bu hamburgerleri yedi. Bu bebeği hayal etti. Ve çocuğunu kimin büyüteceğine karar verme zamanı geldiğinde, onu terk etmiş olsa bile, bu masada karşısındaki kadını seçti.

Bu tür bir inanç, diğer taraftan bakıldığında nasıl bir his uyandırır? Whitney'in, benim bunu asla göremeyebileceğimi bilerek o vasiyete adımı yazmasının bedeli ne oldu?

"Ne zamandır biliyordun?" diye soruyorum Saylor'a. Sesim sabit. Düz. Bir giysiyi prova sırasında bir arada tuttuğum gibi kendimi de bir arada tutuyorum — iğneler, bant, gerginlik ve bırakırsam her şeyin dağılacağını bilme duygusu.

"Törenin hemen öncesinden beri. Raven tuvalette bana söyledi."

"Konuşmamı okuduğunda biliyordun."

Gözlerime bakıyor. Gözünü kırpmıyor. "Evet."

"Neden bana söylemedin?"

"Zamanlama. Çünkü o konuşmayı yapman gerekiyordu. Sana daha önce söyleseydim, kürsüye asla çıkamazdın. Ve o konuşma bugün yaptığın en önemli şeydi."

Gözlerimi kapatıyorum. "Ben yapmadım ki. *Sen yaptın.*"

"Hey," diyor, tüm dünyayı eriyip yok edecek bir şekilde bakışlarımı yakalıyor. "Ben sadece bir sözcüydüm. Senin kalbin. Senin sözlerin. Önemli olan bu."

Elbette haklı. Bebeği bilseydim, ya tamamen parçalanırdım ya da Eleanor'a çok sert çıkardım. Konuşma cebimde kalırdı ve onunla birlikte Whitney'e sunabileceğim tek özür de.

O anı korudu. Bana o anı yaşattı.

Beni mahvedebilecek bir sırrı saklayan, tüm dünyamın patlamasına kadar geri sayımın başladığını bilerek kürsüde durup sözlerimi okuyan, beklemek gibi imkansız bir karar veren ve doğru olanı yapan adama bakıyorum.

En son ne zaman bir erkek sadece söylediklerimi yapmakla kalmayıp, ihtiyacımı da önceden tahmin etti? En son ne zaman birinin *ihtiyacımı bildiğine* güvendim? Çok uzun zaman oldu.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Koltuktan kayar gibi kalkıp, sanki başkasının bacaklarıymış gibi hissettiğim bacaklarımla tuvalete doğru yürürüm. Tuvalet küçücük; tek bir kabin, bir lavabo, birinin sökmeye çalışıp vazgeçtiği sörf tahtası çıkartması olan bir ayna. Kapıyı kilitlerim, porseleni sıkıca tutarım ve yansıma baka baka bakarım.

Sanki bir savaştan geçmiş, aynı anda hem kaybetmiş hem de kazanmış bir kadın gibi görünüyorum. Maskara — bir şekilde, bugün elde edeceğim tek zaferi hâlâ koruyor. Gözlerim şişmiş. Dudaklarım solmuş. Target marka elbisem, bütün gün oturup, ayakta durup, yıkılıp, kucaklanmaktan buruşmuş.

Whitney bana bebeğini bıraktı.

Ağlama sesim içimden, derinliklerimden geliyor. Podyum gözyaşları değil

—onlar keder, utanç ve herkesin gözü önünde yaşanan ıstırap. Bu başka bir şey. Bu, kalıcı olarak kilitli olduğunu sandığım bir kapının açılma sesi. Üzerinde "*Anne*" yazan kapı. Greg'in çivilerle kapattığı, benim duvar kağıdıyla kapladığım ve yokmuş gibi davrandığım kapı.

On dört yıllık "tekrar konuşuruz"ları düşünüyorum. Greg'in yemek masasında elimi okşayıp "markaya odaklanalım tatlım, çocuklar sonra gelir" dediği günleri. Ve "sonra" gelecek yıl oldu, gelecek yıl "*belki*" oldu, "*belki*" de onun ilişkisi ve benim sessizliğim ve uğruna savaşmaya çok korktuğum bir hayalin sessiz, boğucu ölümü oldu.

Whitney bunun için mücadele etti. Hasta olan, ölmek üzere olan, vazgeçmek için her türlü sebebi olan Whitney — bir taşıyıcı anne buldu, hamileliği planladı, iyileşmek için çok çalıştı ve iyileşemezse diye bir vasiyet yazdı. Benim yapmaktan çok korktuğum her cesur şeyi yaptı. Ve sonra, son cesaret gösterisiyle, o rüyayı bana geri verdi.

“Feminist bir ikon olmak ve anne olmak istemek sorun değil, Lessi. İstersen hepsine sahip olabilirsin. Greg’in ya da başka birinin, istediğin şeyin artık önemi kalmamasını sağlamasına izin verme.”

Alnımı serin aynaya dayıyorum. Nefesim camı buğulandırıyor.

Eleanor bu bebeği istiyor. Whitney’in vücudunu, saçını ve seçimlerini kötü niyetli yorumlar ve ikiyüzlü iltifatlarla kontrol eden o Eleanor. Ona, kadınlar böyle yapar diye aldatan nişanlısını affetmesini söyleyen o Eleanor. Kızını sadece ben önce ayrıldığım için geri alan ve şimdi kızının son arzusunu çalmaya çalışan o Eleanor.

Raven’ı düşünüyorum—yirmili yaşlarında, muhtemelen dehşete kapılmış, kime teslim edeceğini bilmediği bir bebeğe dört aylık hamile, yasal belgeleri sahtecilikle düzenleyip Manhattan’a doğru yola çıkan, çünkü ölen bir kadın onun doğru şeyi yapacağına güvenmişti.

Saylor’ı düşünüyorum — yirmi altı yaşında, ödünç aldığı takım elbiseyle patates kızartması yiyen, kendisine ait olmayan sırları saklayan, zar zor tanıdığı bir kadın boğuluyordu ve o buna seyirci kalamadı diye merdivenleri ikişer ikişer tırmanan.

Whitney’i düşünüyorum — cesur, inatçı, imkansız Whitney’i — beni her şeyini bırakacak kadar seven ve bunun için mücadele edeceğime inanacak kadar bana güvenen Whitney’i.

Bileklerime soğuk su akıtıyorum. Dört sayıyorum. Bekliyorum. Bırakıyorum.

Üç dakika. Kendime üç dakika veriyorum. Sonra kendimi toparlıyorum, çünkü benim işim bu, Whitney’in benden yapmamı isteyeceği şey bu ve bu bebeğin benden beklediği şey de bu: parçalanıp yeniden ayağa kalkan bir anne.

Ellerimi kuruluyorum. Elbisemi düzeltiyorum. Dışarı çıkıyorum.

Döndüğümde Raven ve Saylor gergin bir sessizlik içinde oturuyorlar. Raven ağlamış — ruloların geri kalanına dokunmamış, bu da onda gördüğüm en endişe verici işaret olabilir. Saylor, ben masadan kalktığımdan beri nefesini tutuyormuş gibi görünüyor.

Yere oturuyorum. Ellerimi birleştiriyorum. “Ne zaman doğuracaksın?” diye soruyorum

Raven’a. “Ekim.”

"Tamam. Ve vasiyetnamenin aslını görmedin mi?"

"Hayır. Ama yemin ederim Whitney bana anlattı." "Eleanor resmi olarak itirazda bulundu mu?"

"Hukuki detayları bilmiyorum. Ama taşıyıcı annelik sözleşmesinin kopyalarını istiyor. Ayrıca bebeğin Flamin' Hot Cheetos canı çektiğini söyledikten sonra, bir koridor gözetmeni gibi diyetimi takip ediyor. Sanki her şey çoktan kararlaştırılmış gibi davranıyor." Raven'ın parmakları masada yumruk haline geldi. "*Whitney* karar verdi. Sadece Eleanor'dan izin istemedi."

Bunu sindiriyorum. Rina'yı düşünüyorum—avludan attığım mesajı. *Arkadaşım, yardımına ihtiyacım var. Hukuki mesele.* Mesajı attığımda hukuki meselenin ne olduğunu bilmiyordum. Artık biliyorum. Ve inandığı hiçbir kavgayı kaybetmemiş Rina, bunu duyduğunda çılgına dönecek.

Burgerler geliyor. Garson onları aramıza koyuyor—son bir saattir hayalini kurduğum fıstık ezmeli-pastırmalı canavar ve meşhur baharatlı Hawaii, ikisi de buhar çıkıyor, ikisi de absürt derecede büyük. Milkshake, tam da Saylor'ın sipariş ettiği gibi, iki pipetle geliyor.

Kimse yemek için kıpırdamıyor. Raven'ın siparişini beklemememizin ne kadar kaba bir davranış olduğunu şimdi fark ettim. Ama öte yandan, hukuk kuryesi kılığına girip ofisime dalarak, üzerinde oturduğu sır yığınıyla hayatımı alt üst etmesi de bir bakıma kabaydı. O yüzden, bunu berabere sayacağım.

"Ne yapmak istersin?" diye sordu Saylor sessizce.

İki hamburgeri bakıyorum. Benimki ve Whitney'inki. Yan yana, her zamanki gibi. Yarısını yiyip sonra değiştirirdik — onun baharatlısını benim tatlımla, benim tuhaflığımı onun acısıyla. Hiç farkında olmadan yüzlerce kez yaptığımız bu takas, tüm arkadaşlığımızın bir metaforuydu. O bana cesaret verdi. Ben ona yumuşaklık verdim. Ve ortada, fıstık ezmesi ile turşu jalapeño biberleri arasında bir yerde, birbirimizi tamamlıyorduk.

Hawaiian'ı alıyorum. Whitney'in hamburgeri. Ağzıma götürüyorum. Bir ısırık alıyorum.

Mükemmel. Dağınık, baharatlı, ezici ve tam da olması gerektiği gibi.

Onu masaya koyuyorum. Elimle çenemdeki barbekü sosunu siliyorum, yapabileceğim en hanımefendiye yakışmayacak, *siktir et* tarzında.

Raven'a bakıyorum. Sonra Saylor'a.

"Mesele benim ne istediğim değil. Eğer bu doğruysa ve Whitney bana bu bebeği bıraktıysa, o zaman onun isteğini yerine getireceğim. Eleanor kavga istiyorsa," diyorum, "*kavga edecek*."

Yüksek sesle değil. Dramatik değil. Parmaklarımda teriyaki sosu ve aramızda bir milkshake varken, hayatımın en güzel yıllarının kokusunu taşıyan bir restoranda, eskiden diğer yarımın oturduğu bir masada söyledim. Savaşmaya değer bir şey bulmuş bir kadının sessiz, geri dönüşü olmayan kesinliğiyle söyledim.

Raven'ın yüzü rahatlamayla buruşur. Masadan uzanıp ellerimi tutar — yapışkan soslu olsa da — ve sanki aylardır dönen bu dünyada tek sağlam şeymiş gibi tutar.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim." "Bana teşekkür etme. Whitney'e teşekkür et. O her zaman benden daha iyi bir zevke sahipti .” Raven'ın ellerini sıktım. "Hamburgerler hariç. Benim hamburgerim daha üstün ve bu konuda sonuna kadar savunurum."

Raven gülüyor — ıslak, dağınık, yüzde altmışı ağlamaktan ibaret bir kahkaha. "Evet, o iğrenç şey de neyin nesi ki? Kim hamburgeri üzerine fıstık ezmesi sürer ki?"

Boğazım düğümlenir. Ellerini daha sıkı tutarım.

Masada karşımda oturan Saylor sessiz. Ona bir göz attığımda o ifadeyi yine görüyorum — konuşmanın ardından avluda gördüğüm, henüz bir isim koyamadığım ifadeyi. Bu, Greg'in bana eskiden attığı bakış değil; o bakış her zaman sahiplenme, değerlendirme ya da özen gösterme numarasıyla ilgiliydi. Bu, müşterilerimin bir tasarımdan memnun olduklarında bana attıkları bakış da değil.

Bu, birinin tırtıldan kelebeğe dönüşmesini izlemekten büyülenmiş gibi görünen bir adamın bakışı. Dünyayı sarsan bir gerçek. Whitney'in bir bebeği var. O yapamıyorsa, bu bebeği benim yapmamı istedi. Dolayısıyla görevim açık. Amacım belli. Tarih boyunca hiç kimse bu kadar çabuk evrimleşip kanatlarını açmamıştı. İşte bu Whitney'in büyüü.

Konuşmamın kelimelere dökemediğim kısmı. Whitney, insanların kendilerini fark etmelerini sağladı. İyi yanlarını, kötü yanlarını. O bir aynaydı ve yansıması her zaman sessiz gerçektir.

Fıstık ezmeli hamburgeri elime alıyorum.

Havaya kaldırıyorum. "Whitney'e," diyorum.

Saylor, Hawaii sandviçinin kendi payını alır. Raven bir ekmek parçası kapar ve kendiliğinden benim kadeh kaldırışıma katılır.

"Whitney'e," diye tekrarlıyorlar.

Yiyoruz. Ve gün boyunca ilk kez, keder boğuluyormuşum gibi hissettirmiyor.

Sanki bir şeyin başlangıcı gibi hissettiriyor.

8. bölüm

Saylor

*Do you think I'm too young for you, or do you
think you're too old for me?*

Because those are two different things.

Akşam yemeğinden sonra, kararsız kalan Celeste, sonuçta şehre geri dönmek istemediğine karar verdi. Raven'a güzel bir otelde oda ayarlamayı teklif etti, ama Raven hava kararmadan Jersey City'ye dönmekte ısrar etti. Celeste endişesini içine attı, ama gözlerinin arasındaki kırılganlıkların acıdan büzüldüğünü gördüm. Şimdiden bu bebeği korumak istiyor. *Artık, onun bebeği.*

Veda edip "görüştürüz" dedikten sonra, Celeste ve ben gidecek hiçbir yerimiz olmadan arabasına bindik. Yolda gördüğüm bir Motel 6'yı önerdim. Sanki ona zehirli atıkların içinde çırılçıplak yıkanmasını önermişim gibi bana baktı. Bunun yerine, tek bir telefon görüşmesiyle Celeste, Hampton'ın en seçkin oda ve kahvaltı tesisinde bir süit ayarladı — web sitesine göre sıradan ölümlülerin altı ay önceden rezervasyon yapsa ve kişisel bağlantıları olsa bile yer bulamayacağı bir yer.

Aslında bu biraz abartılı. İki telefon görüşmesi oldu. İlki, söz konusu görevi yerine getirmesi için asistanına yapıldı ve bu işe yaramayınca Celeste, bağlantısını şahsen aradı. Celeste'nin sakin kalmaya çalışırken burun deliklerinin genişlemesinden anlaşıldığı kadarıyla, asistanı Margot işini kaybetme konusunda çok endişelenmeli.

Celeste'ye göre, Margot sürekli işini eline yüzüne bulaştırdığı halde altı haneli bir yıllık maaş alıyor. Her zaman

zihinsel sağlık nedenleriyle işten erken ayrılıyor ve hatta haftalık manikür-pedikür masrafları için küçük kasayı kullanmaya çalıştı. Margot, iş-yaşam dengesi konusunda çok net sınırlar koymuş ki bu, görünüşe göre yanlış yönde bir doksan-on bölünmesi. Bakın, birinin sağ kolu olmak için altı haneli bir maaş alıyorsanız, bazen patronunuzun hayatı altüst olduğunda o kolun Cumartesi günü telefona cevap vermesi gerekir. Bu, kabul ettiğiniz işin bir parçası. Maaş çekinizdeki o fazladan sıfırın anlamı da bu.

"Teşekkürler, Dianne. Çok naziksin. Lütfen akşam yemeği servisi için endişelenme, biz çoktan yedik... Şampanyaya gerek yok... Evet, törene katıldım, sorduğın için teşekkürler... Sade su gayet iyi."

Konuşmanın sadece Celeste'nin kısmını duyabiliyorum, ama karşı tarafta kim varsa pasaport yenilemek için yeterli sayıda soru soruyor.

Telefonu kapatır ve GPS'e bir adres girer; cihaz anında U dönüşü yapmamı ister.

Bir süre sessizce yol alıyoruz. Arabanın camından, Hamptons, muhtemelen adresleri yerine isimleri olan bakımlı çitler ve malikanelerden oluşan bir serap gibi bulanıklaşıyor. Manzarayı keyifle izlemeye çalışıyorum, ama sonunda aramızdaki sessizlik gerginleşiyor, çok derine daldıktan sonra yüzeye çıkmadan önceki son saniyeler gibi göğsüme baskı yapıyor.

"Ee, Tidewater House mu?" GPS'e bir göz atıyorum.

"Gizlilik için. Cenazeye katılan konuklardan hiçbirinin orada kalması pek olası değil. Aylar öncesinden rezervasyon yaptırman gerekir."

"Bu kadar geç haber verip nasıl yer bulduk?"

Dikkatle sürdürdüğü allığının altında küçük bir çukur oluşana kadar yanağının içini ısıırıyor. "Benim dünyamda, bir telefon etmek bir iyilik istemek demektir. Han sahibinin kızı, gelecek vaat eden bir podyum mankeni. Karşılığında birkaç defile için onu işe almış olabilirim..."

"Her zaman senin için hazır bir oda."

Celeste başını çevirip pencereden dışarı baktı. "Saylor, sana dürüst bir soru sorabilir miyim? Duygularımı incitme."

"Bu bir tuzak gibi geliyor ama yutacağım. Lütfen devam et." "Ben pek anne gibi görünmüyorum, değil mi?"

“Anlamadım?” Yoldan gözlerimi ayırıp yüzünü inceledim. Okunacak bir şey yoktu. Sadece camın ötesindeki düşüncelere dalmış bir kadının mükemmel profili. “Senin için annelik nedir?”

Bir an durur. “Mesele de bu. Aslında bilmiyorum. Whit ve ben, bizi birer yatırım olarak gören ebeveynler tarafından yetiştirildik. Dünyadaki tüm paraya sahip oldukları için bizi en iyi özel okullara gönderdiler, markalı kıyafetlerimiz vardı, on altıncı yaş günümüzde yepyeni arabalar aldık. Ama bunların hiçbiri... sıcak hissettirmedi. Ve bizim için yaptıkları her cömert davranış, beklentilerle doluydu. Biz henüz ödenmemiş temettülerdik. Whit böyle bir anne olmak istemiyordu. Ben de böyle bir anne olmak istemiyorum. Ama hiç tanımadığım bir şey nasıl olabilirim?”

Bu soru, ikimizin de başlatmadığı ama ikimizin de söndürmekten sorumlu hissettiği bir yangının dumanı gibi arabada asılı kalıyor. Bu, hemen söndüreceğiniz türden bir yangın değil; ne kadar süre parlayacağını izlediğiniz türden bir yangın.

Annemi düşünüyorum. Okul öğle yemeklerimi, peçeteye katlanmış küçük notlarla hazırladığı günleri — ilham verici sözler ya da değerli şeyler değil, sadece basit gözlemler. *Bu sabah Red'i beslediğin için teşekkürler. Çok sorumluluk sahibisin, Saylor. Seninle gurur duyuyorum. Bilmen gerektiğini düşündüm. Ya da: Çok seviliyorsun, tatlı oğlum. Eve geldiğinde kurabiye hazırlayacağım.* Bunları kafeteryada açıp gözlerimi devirdim çünkü on iki yaşındaydım ve annemin her türlü sevgi gösterisine direnmek benim tek görevimdi. Ama bu anı bunca zaman boyunca aklımda kaldı. Nostaljinin derinliklerine bir şey ekmişti ve tüm bu küçük tohumlar annemin mutlu bir çocukluk ekmesiydi. Babam yanımda olmasa bile kendimi hiç yalnız ya da kaybolmuş hissetmedim. O benim her şeyimdi.

"Buna gelmene gerek yoktu, Celeste," diyorum. "Seni kim sorumlu tutabilir ki?"

"Ben." Bana dönüp bakıyor. "Tabii ki gelmek zorundaydım. Tabii ki burada olmak zorundaydım. O benim en yakın arkadaşımdı."

"Elbette, ama cenazede kimse seni yargılamazdı. İki yıldır biriyle konuşmuyorsan, aranızda mesafe olması doğaldır. Bazen geri dönemezsin."

Hâlâ bana bakmıyor, ama başını sallayarak itiraz ettiğini fark ediyorum. “Bunu cenazede bulunanlar için yapmadım. Whit için yaptım. Çünkü onu seviyordum. *Seviyorum.*”

“Bence annelik budur. Kendi rahatını aşp birini sevmek. Seni göreceklelerinden emin olmasan bile oraya gitmek. Sadece sen ve çocuğun için önemli olsa bile doğru olanı yapmak. Tüm yapboz parçaları yerinde, Celeste. Harika bir anne olacaksın.”

Şu anda bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. “Emin misin?”

Gözlerimi yoldan ayırmıyorum çünkü şu anda ona bakarsam, konuyu kaybedeceğim. “Kesinlikle. Annelik, doğuştan gelen bir gen değildir. Bir kişilik türü de değildir. Kendinden daha önemli bir şeyi taşımaya istekli olmak ve korkmuş olsan bile elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmaktır. Sen bütün gün bunu yaptın.”

Ardından gelen sessizlik, öncekinden farklı. Daha sıcak. Daha az baskı var. Sanki yüzey kırılmış ve ikimiz de nefes alıyoruz.

“Whitney, kendi yolumdan çekilirsem harika bir anne olacağımı söylerdi,” diyor Celeste sessizce. “Ona bunun büyük bir ‘eğer’ olduğunu söyledim.”

“Whitney seni senin kendini tanıdığından daha iyi tanıyor gibi görünüyor.” “Bu onun bir yeteneğiydi. Sana bir ayna tutardı ve sen kendini onun gözünden görürdün; bu da her zaman senin kendin hakkında taşıdığın imajdan daha cömert bir imajdı.” Celeste’nin sesinde, bir kişiyle değil de bir anıyla konuşan birinin kendine özgü bir tonu var. Kenarları yumuşak. Şimdiki zaman geçmişe kayıyor. “O, insanların kendilerini fark etmelerini sağlardı.”

Tidewater House, Celeste’nin şirketinin çekeceği bir katalogdan çıkmış gibi ağaçların arasından yükseliyor—taş ve sedir, zevkli peyzaj, arabadan iner inmez nefesini vermeni sağlayacak türden bir aydınlatma. GPS varışımızı duyuruyor. Park eder etmez, çantamı ve Celeste’ninkini alıyorum, sadık bir yük katırı gibi onun yardımını reddediyorum.

Lobi, sedir ağacı, beyaz çay ve artık varlığını gürültüyle hissettirmeyecek kadar uzun süredir ortalıkta olan paranın kokusuyla doludur. Resepsiyondaki kadın Celeste’yi ismiyle selamlar—aslında “Bayan Prescott” der, bu da Celeste’nin “*Brinley*” olduğunu açıklamasından önce kadına keskin bir bakış atmasına neden olur—

ve bizi süite bizzat eşlik ederek, sanki küçük bir müzede rehberlik yapıyormuş gibi odadaki olanakları anlatıyor. Ücretsiz bornoz dolabı. Espresso makinesi. Yatak açma hizmetinin yastığın üzerine lavanta koymayı da içermesi, sanki yastığın bir kişiliğe ihtiyacı varmış gibi.

Süit absürt.

Gösterişli bir absürtlük değil. Metrekare açısından absürt. Bir futbol takımını oturabilecek büyüklükte bir oturma odası. Fransız kapıların ardında, sanki bir bulut mobilya sektörüne iş başvurusunda bulunmuş gibi görünen bir kral yatak bulunan bir yatak odası. Ayaklı bir küvet ve sanki nazikçe vaftiz ediliyormuşsunuz gibi hissettiren yağmur duş başlığından birine sahip bir banyo. Mermer tezgahlı ve muhtemelen sadece dekorasyon amaçlı kullanılacak taze meyve kasesi bulunan bir mini mutfak. Ne israf ama. Gitmeden önce o papayayı yiyeceğim.

Okyanusa bakan bir balkon var. Karanlıkta dalgalar görünmüyor ama seslerini duyabiliyorum — dünyanın nefes alışığı gibi, düzenli ve ağırbaşlı.

"Burası..." Tam bir tur atıyorum. "Dairemden ve katımdaki tüm dairelerden daha geniş. *Hepsi bir arada.*"

Celeste, bu tür mekanlarda düzenli olarak bulunan birinin soğukkanlı değerlendirmesiyle süiti inceliyor. "İşe yarar." Bana göz kırptıyor. "Kanepe, çift kişilik yatağa dönüşüyor. Üşürsen dolapta yedek battaniyeler var."

Fransız kapıları işaret ediyorum. "Önce dolapta canavar var mı diye bakmamı ister misin?"

"Çok tatlı."

Valizini bıraktığım yerden alır ve banyoya girer. Kapı kapanır ve bir an sonra duşun açıldığını duyarım; pahalı tesisat ve eski taş duvarların sesinin altında, sahip olduğu tek özel alanda günün yorgunluğunu atan birinin boğuk ritmi duyulur.

Kapıya gitmiyorum. Seslenmiyorum.

Bunun yerine, kanepeye oturup telefonumu çıkardım.

BEN

Selam. Hafta sonu iyi geçti. Uzun hikaye. Nasılsın?

Telefonu bırakmadan annem cevap verdi. Her zaman telefonun yanındadır — onu evine hapseden, üç katlık ürkütücü beton merdivenlerin ötesindeki dünyaya açılan kapısıdır. Acaba şu anda bir şeye ihtiyacı var da istemekten çekiniyor mu diye merak ediyorum. Kimseyi rahatsız etmek ya da hak ettiği yeri işgal etmek istemiyor olabilir.

ANNE

İyiyim canım. Callie esneme egzersizleri yapmak için uğradı. Sonra bir yemek programı izledik. Etkinlik nasıldı?

BEN

Bilirsin. İş. İlginç insanlarla tanıştım.

ANNE

İlginç insanlar mı, yoksa ilginç bir kişi mi? Konuyla alakasız ama, ölmeden önce büyükanne olmak isterim. 😊

Ekrana bakıyorum. Annem, sismologların sarsıntıları okuduğu gibi, telefonda da satır aralarını okuyabiliyor — çoğu insanın gözden kaçıracağı, dildeki ince değişiklikleri anında yakalayıp, ileride sorgulamak üzere hafızasına kaydediyor.

BEN

İnsanlar, anne. Çoğul.

ANNEM

Mm-hmm. Yemek yiyor musun? Son zamanlarda zayıflamış görünüyorsun.

BEN

Az önce iki tane tuhaf ama çok lezzetli hamburger yedim.

ANNE

Aferin oğlum. Eve sağ salim dön. Seni çok seviyorum. Ve birkaç kez daha. xx

BEN

Seni seviyorum anne. Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni.

Telefonu elimde tutarak, az önce geçen konuşmayı düşünüyorum; yıllardır yaptığımız diğer tüm konuşmalarla tıpatıp aynı olan konuşmayı. O iyiymiş gibi davranıyor. Ben de iyiymiş gibi davranıyorum. İkimiz de aynı sıcak, dikkatli yalanı akıcı bir şekilde söylüyoruz.

Sanki bir sezon boyunca yemek yeme yarışmalarının rastgele TikTok videolarını izlemiş gibi hissettikten sonra, Celeste nihayet duşunu bitiriyor. Banyo kapısının menteşeleri, kapı açılırken neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir inilti çıkarıyor ve odaya lavanta kokulu bir nem bulutu yayıyor.

Celeste, otelin bornozlarından birine sarılmış olarak ortaya çıkıyor — beyaz, devasa, vücudunu o kadar tamamen yutuyor ki, çok zarif bir hayalet gibi görünüyor. Yüzü temizlenmiş. Makyaj yok. Takı yok. Zırh yok. Fondöten, maskara ve görünüşüne yapısal mühendislik gibi uyguladığı mimari hassasiyet olmadan, farklı görünüyor. Tam olarak daha genç değil. Korumasız. Tüm temel çizgilerin görünür olduğu ama hiçbirinin cilalanmadığı kaba bir eskiz gibi.

Gözleri kızarmış ama sakın. Ağlaması bitmiş. Celeste'nin kimsenin görmesini istemediği şeyleri sakladığı o bölmede bir kenara itilmiş.

Bornozunu daha yukarı çekiyor. "Sanki bir hastane koğuşundan kaçmış gibi mi görünüyorum?"

"Çok seçkin, lüks bir hastane koğuşundan."

"Teşekkürler. Tam da bu enerjiyi hedefliyordum." Mini mutfığa doğru bakıyor. "Lütfen şarap olduğunu söyle."

Bakıyorum. Minibar, küçük, özenle seçilmiş bir içki dükkanı gibi dolu; o türden, sıfatlara göre fiyatlandırılan bir dükkan. Fransız ve kırmızı bir şişe buluyorum ve iki kadeh dolduruyorum, kendimi biraz

Çünkü hayatım buna bağlı olsa bile, bir masa şarabı ile bir Malbec arasındaki farkı size sileyemem.

Celeste kadehi alır, koltuğun en uzak köşesine yerleşir ve bacaklarını altına çeker. Bornoz, etrafında bir gelinlik gibi yayılır. Bir yudum alır, gözlerini kapatır ve ayak parmaklarından geliyor gibi görünen bir nefes verir.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyorum, kanepenin diğer ucuna oturarak. "Yoksa konuşmak istemez misin?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Ama sessizce oturursak, kafam karışır ve bornozla kafamın karışması özellikle iç karartıcı olur." Gözlerini açar. "Televizyon?"

Şöminenin üstüne monte edilmiş, kanepeye doğru açılı duran televizyon, dikkatimizi dağıtmak için mükemmel bir araç. Sehpanın üzerinde uzaktan kumandayı bulup açıyorum. Bir yayın menüsü belirliyor.

"Ne izleyeceğiz?" diye soruyorum.

"Duygusal derinliği sıfır olan bir şey. En büyük sorunun popüler kızın baloya davet edilip edilmeyeceği olduğu bir şey."

Sayfayı kaydırıyorum ve bir çocuk dondurma alırken gösterdiği coşkuyla, aniden çığlık atıyor.

"Dur. *O film.*"

Başparmağım aşağı ok tuşunun üzerinde durur. "Bu mu? *She's All That* mı?"

Celeste'nin yüzü değişiyor. Bu sabah saat altı civarında alnına kazınan keder, yorgunluk ve endişe çizgileri... Hepsi yok oluyor ve yerini, sevdiği bir şeyle yeniden bir araya gelmiş bir kadının ifadesine bırakıyor.

"Aman Tanrım. Evet. *She's All That*'i hiç izlemedin mi?"

"Hayır. Eski bir film mi?"

"*O kadar da* eski değil," diye yanıtlıyor Celeste. "Amerikan sinemasının bir başyapıtı. Balo gecesinde tulum giymiş Freddie Prinze Jr. mı? Bu tam bir kültürel an. Nesiller arası farkları aşıyor."

Omuz silkiyorum ve "daha fazla bilgi" yazan düğmeye basıyorum. "1999'da gösterime girmiş. Benim doğduğum yıl."

Celeste'nin gülümsemesi bir dizi tepkiyle yok oluyor. Ağzı açık kalıyor, gözleri şaşkınlıkla büyüyor, sanki

Sonra yüz hatları daha içgüdüsel bir ifadeye bürünüyor—kaşları birbirine yaklaşıyor, ağzı yana doğru bükülüyor—sanki kendisi hakkında asla unutamayacağı rahatsız edici bir gerçeği keşfetmiş gibi.

"Doğru. Doksan dokuz," diye düşünür.

"Tamam, Celeste, bana gerçeği söyle. Sence ben senin için çok mu gencim, yoksa sen benim için çok mu yaşlısın? Çünkü bunlar iki farklı şey."

Gözlerimi dikip bana bakar, gözlerinde meydan okuma dans eder, alaycı gülümsemesi beni koltuğumun kenarına doğru iter. Ama "hadi filmi izleyelim" der sadece.

Oynat düğmesine basıyorum. Açılış jeneriği akıyor ve bu filmin reklamında söylendiği kadar modası geçmiş olduğunu hemen anlıyorum. Sadece moda bile bir zaman kapsülü gibi. Kalın saç çizgileri, kargo pantolonlar, platform sandaletlerin dünyasına giriyoruz. Film müziği, iflas etmiş bir mağazanın içinden gelen seslere benziyor. Neler olduğunu hiç anlamıyorum ama kendimi tamamen kaptırmış durumdayım.

Celeste bağlamı sağlıyor. Sanki beni farklı bir döneme götürmeye çalışan bir tarihçiymiş gibi, kültür üzerine sessiz gözlemlerle başlıyor. "Bu arada, o zamanlar o saç kesimi seksi kabul ediliyordu" sözü sadece başlangıç. Sonunda, Celeste'nin yorumları tam bir anlatıma dönüşüyor. Her sahneyi biliyor. Oyuncular söylemeden önce bazı replikleri ağzıyla söylüyor. Freddie Prinze Jr. güneş gözlüklerini çıkarıp başını yavaş çekimde çevirdiğinde, tıbbi bir haber almış bir kadın gibi göğsünü tutuyor.

"İşte buydu," diye fısıldıyor. "Bayılma anı."

"Güneş gözlüğünü çıkardı. İçeride."

"Evet." Bana bir bakış atıyor. "Ve bu hayatımı değiştirdi."

Gülüyorum. İş etkinliklerinde ve müşteri yemeklerinde kullanmak için kendimi eğittiğim ölçülü, stratejik gülüş değil. Gerçek olanı — karnımdan başlayan ve rahatsız edici bir düşünce gibi beni pusuya düşüren, sanki sürekli gülen birine aitmiş gibi gelen, ki ben öyle değilim. Celeste, tam da bunu amaçlamış bir kadının memnuniyet dolu ifadesiyle bana bakıyor ve ben, aylardır ilk kez böyle güldüğümü fark ediyorum.

Film başlıyor. Şarabımızı içiyoruz. O, balo montajını ve “spor açısından çığır açıcı” olduğunu ısrarla söylediği bir hacky sack sahnesini anlatıyor. Jenerik akarken, o çoktan bir sonrakini sıraya koymuş bile.

Çok yorgunum. Bu sabah eve geldiğimde ipin ucundaydım. Uykusuzluğu uzatmak neredeyse fiziksel olarak acı verici. Bu noktada kesinlikle ağır makine kullanmamam gerekir, ama Celeste'nin bir okul kızı gibi kıkırdamasını izlemek için bu değerli fırsatı kaçırmamın imkanı yok. Uyanık kalmak anında hayatımın misyonu haline geliyor.

"*Ten Things I Hate About You*. Tartışmaya açık değil. İyi sinema eğitimin devam etsin."

"Yani, doksanlarda seksi bulduğun erkekler hakkındaki eğitimimden bahsediyorsun. Bu şu film mi..."

"Heath Ledger. Evet. Ve bu odada Heath Ledger hakkında tek bir olumsuz söz bile söylersen, seni balkonda yatırırım."

"Anlaşıldı."

Bunu izlemiştim — en azından fragmanlarını. Lisedeki "*The Taming of the Shrew*". Paintball sahnesi. Tribünler. Heath Ledger'ın stadyum merdivenlerinde şarkı söylemesi, bir insanın filmde yaptığını izlediğim en samimi ve büyüleyici şeylerden biri. Bu, boombox'ı başının üstünde tutan ve yatak odası penceresinden o kıza serenat yapan adamla aynı seviyede.

Bu gerçekten eğlenceli. Çaresizliğin monotonluğundan hoş bir kaçış.

İkinci perdede bir yerde, kanepenin coğrafyası değişiyor. Bu, kıyı şeridinin değişmesi gibi oluyor — o kadar yavaş ki, başını kaldırıp manzaraya baktığında fark ediyorsun. Celeste en uzak köşede başlamıştı. Şimdi ortada, ayakları battaniyenin altına çekilmiş, omuzu benimkinden 7,5 santim uzakta. İkimizin de hareket ettiğini hatırlamıyorum. Ama işte buradayız.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye soruyor sessiz bir sahnede. "Tabii ki."

Celeste bana bakıyor. Gözleri nemli ama gülümsüyor. "Whitney seni çok severdi."

"Sanırım ben de onu severdim."

Jenerik akıyor. Başka bir film başlatmıyor. Onun —üçüncü sütun, *Clueless*, onun açıkladığı gibi tamamlanmış üçlü—ama bunun yerine sadece orada oturuyor, bornozuna, battaniyeye ve sessizliğe sarılmış, sanki geri kalanımızın göremediği bir şeyi izliyormuş gibi karanlık ekrana bakıyor.

"Bir tane daha?" diye soruyorum.

"İsterdim, ama pilim yaklaşık yüzde dörde düştü."

"Bu yüzden mi film boyunca konuşmayı kestin?" diye takılıyorum.

"Evet, temel işlevleri korumak için yorumlama işlevi kapatıldı. Yorgun değil misin?"

En az birkaç santim daha yakına kaymış. Gözlerinin içine bakıyorum. "Artık değil." Ve bu doğru. Nedense, bu canlandırıcı geliyor.

Filmi başlatıyor. Alicia Silverstone ekose etekli bir şekilde ekranda beliriyor ve Celeste, nihayet dünyada kendisinden hiçbir şey beklenmeyen tek yeri bulmuş bir kadın gibi kanepeye uzanıyor.

On iki dakika sonra, başını omzuma yasladı.

Hareket etmiyorum. Duruşumu değiştirmiyorum. Yapmam gereken şeyi yapmıyorum, yani hafifçe kayıp, bir tampon oluşturup, bu hafta sonu her şeyi yerle bir etmeden önce aramızda var olan sınırı korumak. Saçları hâlâ nemli ve lüks otel şampuanı gibi kokuyor — bu sabahki Head & Shoulders değil, bitkisel ve Fransız bir şey — ama bunun altında sadece o var. Yumuşak ve yakın, sanki hareket etmeyeceğime güvendiği bir duvarmışım gibi bana yaslanıyor.

Daha önce de bana yaslandılar. Mesleki, kişisel, fiziksel olarak. Diğer insanlar parçalanırken, ben omuz, duvar ve sabit duran şey oldum. Rolüm bu. İşlevim bu. Bu odada olmamın sebebi bu.

Ama bu öyle hissettirmiyor.

Bu, bunun tam tersi gibi geliyor. Bu, birinin bir şeye ihtiyacı olduğu için değil, yakın olmak istediği için bana yaslandığını hissettiriyor. Ve bu iki şey arasındaki fark —ihtiyaç

ve istemek, işlev ve seçim arasındaki fark o kadar büyük ve o kadar yabancı ki, çok hareketsiz oturup bunun olmasını beklemekten başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Yirmi dakika civarında nefes alış değişiyor. Daha yavaş. Daha derin. Eli ön koluma konmuş, parmakları gevşekçe kıvrılmış, omzuma dayanan ağırlığı hafif, sıcak ve sadeliğiyle yıkıcı.

Uyuyor.

Battaniyeyi alıp onu kıpırdatmadan ikimizin üzerine çekiyorum. Ekranda Cher bir münazara dersinde bir şey hakkında tartışıyor ve ben olay örgüsünü tamamen kaçırmış durumdayım. Gözlerim ağırlaşıyor. Bu rahat sisin altında sıkışıp kalmış gibi hissettiğim için şu anda hareket etmek imkansız geliyor; kanepeler sersemletici bir sihre sahip.

Onu yatak odasına taşımalıyım. Bu devasa kanepenin diğer ucunda, ya da yerde, ya da bana tehdit ettiği balkonda uyumalıyım. Yaklaşık dokuz saat önce, merdivenleri koşarak çıkıp iki yüz kişinin önünde dağılan onu kucakladığımda ortadan kalkan profesyonel mesafeyi bir şekilde korumalıyım.

Bunun yerine, başımı yastığa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Yarın Alphabet City'ye döneceğim. Sıkışık daireye, ilaç programına ve komodinin üzerinde hâlâ göndermediğim Dr. Yassa'nın e-postasının yazılı olduğu yapışkan nota. Yarın takım elbiseyi iade edip, bu hafta sonundan önce beni bekleyen hayata geri döneceğim—barmenlik yaptığım, kapıları koruduğum, Rina'dan rezervasyonları aldığım ve dört saat uyuduğum hayata. Kendim hariç herkese baktığım hayata.

Ama bu gece, asla karşılayamayacağım bir süitin kanepesinde, parasını ödemediğim bir takım elbise içinde, bana anne gibi görünüp görünmediğini soran ve sorunun kendisinin cevap olduğunu fark etmeyen bir kadınla birlikte — bu gece, kimseyi taşıyorum.

Ve biri, farkında olsun ya da olmasın, beni taşıyor.

Celeste'nin nefes alıp verişinin ve Alicia Silverstone'un federal posta sistemi hakkında bir şeyler açıklamasının sesiyle uykuya dalıyorum ve hiçbir şey görmüyorum rüyamda.

9. bölüm

Saylor

*We slept. We were together. What part of this
are you struggling with?*

Ne beklediğimi tam olarak bilmiyorum. Ama
dokuz gün bekledim.

Cenazeden bu yana tam dokuz gün. Riptide standından bu yana dokuz gün. Şu anda beynimde açgözlü bir şekilde yer kaplayan Celeste'nin yanındaki kanepede uykuya daldığımdan bu yana dokuz gün. Ama Celeste'nin beni düşünmediği çok açık.

Hiçbir haber almadım. Numarasını bile almamıştım ki bu şimdi çok saçma geliyor. Kanepede uyuyakaldığımız ertesi sabah, sanki benden kurtulmak istermiş gibi beni eve bıraktı. Bu pek hoş bir his değildi ama kafasında çok şey vardı.

Sorun değil. *Sorun değil.* Bana haber vermek zorunda değil. O benim kız arkadaşım değil. Arkadaşım da değil. O, bir hafta sonu geçirdiğim bir müşteri ve hafta sonu bitti; aramızda ne olursa —travma bağı, çökmek üzereyken beni kollarına almamın o kadar doğal olması—bitti. Üçüncü sıradan bir adamın *Hamilton'a* ağladığını izlediğim anın ve West Village'daki bir barda bir yabancıyla boşanma sürecini konuştuğum gecenin yanına, "unutulmaz deneyimler" başlığı altında dosyaladım.

Ama bu, dosyalanmış değil. Dosyalanmaya yakın bile değil. Boş bir odadaki bilye gibi beynimde serbestçe dolaşıyor, başımı her eğdiğimde

Celeste'nin bebekle nasıl gittiğini pek de tesadüfi olmayan bir şekilde sorduğumda, Rina sayesinde temel bilgileri öğrendim. Rina bana ağzını sıkı tutan, avukatvari bir cevap verdi. Hukuk jargonunun arasından anladığım kadarıyla, Rina Celeste'yi Tri-state bölgesindeki en iyi aile avukatıyla tanıştırmış. Eleanor, Celeste'yi bebeğin vasisi olarak belirleyen vasiyeti gerçekten de itiraz ediyor. Raven'ın hamileliği iyi gidiyor ve bebeğin cinsiyetini öğrenmek için yakında ultrason muayenesi var. Ama hepsi bu. Bilmeme izin verilen tek şey bu çünkü bu arayışı ben başlatmış gibi hissetsem de, Mordor'a giden büyük yolculuktan atıldım.

Ayrıntılar — hukuki strateji, sosyal hizmet görevlisi, Celeste'nin uyuyor mu, çılgına mı dönüyor mu, sabahın dördünde oturma odasında bir o yana bir bu yana mı dolaşıyor, beni özlüyor mu — bunları bilmiyorum. Çünkü bilmeye hakkım yok. Çünkü cenaze bitti ve yapılması gereken şey, normal hayatıma dönmek ve mesajım okundu da cevap gelmeyen bir ergen gibi telefonumu kontrol etmeyi bırakmak.

Bu arada, normal hayatım bu plana pek uymuyor.

Pazartesi'den Çarşambaya kadar barda vardiyalarımı yapıyorum. Perşembe sabahını annemle geçiriyorum, ilaçlarını yeniden düzenliyorum, banyoda sallanmaya başlayan gevşek tutunma çubuğunu tamir ediyorum. Cumaya gelindiğinde, kendimi meşgul edecek işlerim ve görevlerim bitmiş oluyor, bu yüzden odamda tek başıma oturup telefonuma bakıyorum. Ekranı kaydırıyorum ama dans eden tavuk videoları ya da yemek yeme yarışmaları bile dikkatimi çekecek kadar eğlenceli değil. Genellikle cuma geceleri Rina'nın işi olup olmadığına bakarım. Eskort olarak barmen ya da kapı görevlisi olmaktan çok daha fazla kazanıyorum ama geçen hafta sonundan sonra bu imkansız görünüyor.

Açıklaması zor, ama Celeste ile aramızdaki mesafeyi şimdiden hissediyorum. Kelimenin tam anlamıyla. Fiziksel olarak. Artık yanlış yönde adım atmak istemiyorum. Bir değişikliğe ihtiyacım var. Böyle devam edemem. Yerimde koşuyorum, kemiklerim ağrıyor, kaslarım yorgun ve *hiçbir yere* varamıyorum.

Uygulamayı kapatıyorum. Komodinden Rolex kutusunu alıyorum. Elimde çevirip duruyorum.

Saatin değeri otuz, belki kırk bin dolar. Fiyat etiketi takılı bir saatli bomba gibi dairemde duruyor. Onu saklayamam. Rehin veremem. Ve onu şahsen iade etmek istememin tek nedeninin FedEx'e etik olarak karşı olmam olduğunu iddia edemem.

Onu görmek istiyorum. Dokuz gündür uydurduğum tüm gerekçelerden arındırılmış gerçek bu. Celeste'yi görmek istiyorum. İyi olduğunu bilmek istiyorum. Hangi odada olursa olsun orada oturup o şeyi tekrar hissetmek istiyorum — o tanıma hissini, o frekansı, başkalarının da benim tek başıma konuştuğum dili konuştuğunu hissetmeyi.

Parmaklarımı durduramadan, Celeste'nin genel merkezini Google'da aratıyorum. Görüntü aramasında Manhattan'ın lüks bölgesinde bulunan etkileyici bir bina çıkıyor. Sadece on beş dakika uzaklıkta.

Hey, bu resmen delilik.

Ama ben çoktan bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtmışım. Küçük dolabımı yakalı bir gömlek ararken karıştırıyorum. Bugün cevaplar alacağıma karar verdim bile. Onu son gördüğümünden bu yana geçen dokuz gün, iki saat ve yaklaşık dört yüz telefon kontrolünden sonra, sahip olduğum en güzel kıyafetleri giyiyorum, Rolex kutusunu koltuğumun altına sıkıştırıyorum ve metroyla Midtown'a gidiyorum.

Binada bir güvenlik masası var. İki güvenlik görevlisi, bir turnike, ya buraya aitsin ya da değilsin diyen türden bir rozetli giriş sistemi. Ben ait değilim. Ayrıca bunun için bir planım da yok, ki bunu muhtemelen metro yolculuğu sırasında düşünmeliydim, karanlık camda kendi yansımama bakıp bir yedek oyuncu gibi giriş cümlelerini prova etmek yerine.

Kalem etekli ve kulaklıklılı bir kadın, rozetini çoktan uzatmış halde turnikeye doğru yürüyor. Onun iki adım arkasına düşüyorum, birlikteymişiz gibi görünecek kadar yakın, onu takip ediyormuşum gibi görünmeyecek kadar uzak. Rozetini okutuyor. Turnike tıklıyor. Sıfırlanmadan önce aralıktan geçiyorum, vücudumu öyle bir açıyla çeviriyorum ki Rolex kutusu bir teslimat gibi, yakalı gömleğim ise

üniforma gibi görünsün ve tüm havam "bunu her gün yapıyorum, bu binadan sıkıldım, lütfen bana bakmayın" desin.

İki güvenlik görevlisi de
bana bakmıyor. Operasyon
tam başarı. İçeri girdim.

Asansörler cilalı çelikten bir duvar gibidir. En üst kat düğmesine basarım çünkü eğer Celeste Brinely iseniz — bir eskiz defteri ve büyükannenizden miras kalan bir isimle bir imparatorluk kurduysanız — üçüncü katta oturmazsınız. En üstte oturursunuz. Manzaranın standartlarınızın yüksekliğine uygun olduğu yerde.

Kapılar kırk yedinci katta açılıyor ve tahminim doğru çıkıyor.

Burası kaos. Güzel bir kaos; üretken türden, herkesin bir amaç uğruna hareket ettiği ve kimsenin, elinde bir kutu tutarak asansörden inen yakalı gömlekli adamı sorgulamaya vakti olmadığı türden. Koridorda giysi askıları sıralanmış. Kumaş ruloları, renkli sarhoşlar gibi duvara yaslanmış. Biri, her iki kolunun altında birer manken gövdesi taşıyarak yanımdan hızla geçiyor; bu, gerçek hayatta şahit olmayı hiç beklemediğim bir manzara.

Yürümeye devam ediyorum. Ana koridordan aşağı, dikiş makinelerinin vızıldadığı ve tasarımcıların mankenlere iğneler taktığı açık atölyelerin önünden geçiyorum. Bir kadın telefonda "el hissi" denen bir şey hakkında hararetle tartışıyor; ben bunu araştırmamayı tercih ediyorum. Herkes beni fark edemeyecek kadar meşgul; yaratıcı ortamların güzel yanı da bu: yeterince kendinden emin yürürsen, manzaranın bir parçası olursun.

Duvardaki bir tabela dikkatimi çekiyor. Şık, minimalist, binanın dış cephesindeki logoya aynı yazı tipi. Üzerinde "Celeste" yazıyor. Şirket adının kendi adınız olması ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu ancak bu anda anlıyorum. Çünkü şu anda nereye gidiyorum? Celeste'nin ofisine mi? Yoksa bir toplantı odasına mı?

Yine de oku takip ediyorum. Koridor daralıyor, gürültü azalıyor ve enerji atölye ortamından yönetici ortamına geçiyor. Daha sessiz. Daha temiz. Buradaki havanın kokusu farklı; daha az kumaş tozu, daha fazla hırs kokuyor.

Cam duvarlı köşe ofisin dışında bir masa var. Açıkça bir yönetici asistanının masası; çift monitör, telefon konsolu, bir şekilde hem canlı hem de kırılgan görünen küçük bir orkide. Sandalye boş.

Asistan yok. Kapı bekçisi yok. Sadece benimle dokuz gündür aralıksız düşündüğüm kadın arasında korumasız bir eşik var.

Camın arkasından Celeste masasında oturuyor. Başı eğik. Belge hiyerogliflerle yazılmış gibi gösteren, şaşkın bir yoğunlukla bir şeyler okuyor. Saçları geriye toplanmış. Siyah blazer. Daha önce görmediğim gözlükler — okuma gözlüğü, ince çerçeveli, onu tüm tezini reddetmek üzere olan çok şık bir profesör gibi gösteriyor.

Oh, lanet olsun. Hiç iyi değil. Bu yaramaz profesör görünümü belimin altında bir şeyler uyandırıyor ve ben buradaki varlığımın yırtıcı değil, hoş bir sürpriz olmasını istiyorum.

Camı tıklattım.

Başını kaldırıyor. Ve bir saniye boyunca, hiçbir filtreden geçmeden —soğukkanlılığı devreye girmeden, zırhı yerine oturmadan önce— yüzünde hazırlıklı olmadığım bir şey oluyor. Dudakları aralanıyor. Gözleri büyüyor. Eli, belgeyi çevirirken havada donuyor. Tam olarak şaşkınlık değil. Bundan daha saf bir şey. Tanıma. Rahatlama. Gelmeyeceğini düşündüğü bir vuruşu bekleyen birinin bakışı.

Sonra gözlerini kırıyor ve CEO Celeste, binaya geri dönüyor.

Ayağa kalkar. Masanın etrafından dolaşır. Cam kapıyı kendisi açar ve orada durur, kollarını henüz kavuşturmamış ama bunu açıkça düşünürken bana bakar.

"Buraya nasıl çıktın?" "Karizma ve yakalı gömlek." "Güvenlik seni durdurmadı mı?"

"Güvenlik görevlileri... çok meşguldü."

"Yoğundu mu?" diye inanamayan bir sesle tekrarladı. "Bu endişe verici, Saylor. Güvenlik, herkesin iş yerinde kendini güvende hissetmesi için var. Yabancılar giremez."

"Ve harika bir iş çıkarıyorlar. Kendimi çok güvende hissediyorum. Yukarı çıkarken tek bir yabancı bile görmedim."

Ağzı seğirdi. Beni geçirmem için kenara çekildi ve ben de ofisine girdim. Tam hayal ettiğim gibiydi ve daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu — devasa pencereler, köşede ışığı yansıtan heykeller, masasının arkasındaki mantar panosuna tutturulmuş eskizler

masasının arkasındaki mantar panoya tutturulmuş eskizler, tanımlayamadığım ama beynimin onu onunla ilişkilendirdiği pahalı bir şeyin hafif kokusu. Köşede, yarısı bitmiş gibi görünen bir elbise giymiş bir manken var, güneş ışığını yakalayan ve minik ışın kılıçları gibi parıldayan iğnelerle muslin kumaşla örtülmüş.

Celeste kapıyı kapatıyor. Arkamda kilit tıklıyor.

Şimdi kollarını kavuşturuyor. "Neden buradasın, Saylor? Rina iyi mi?"

Soru, cam duvarlı ofiste, içindeki insanlar tamamen hareketsiz dururken bile hareket etmeye devam eden şehrin kırk yedi kat yukarısında, aramızda asılı kalıyor. Pencerelerden Manhattan kendi işini yapıyor; taksiler, vinçler ve bir milyon insan bir yerlere gidiyor, ama bunların hiçbiri önemli değil çünkü Celeste o geyik gibi kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve ben metroda prova ettiğim tüm mantıklı cevapları unutmuşum.

"Seni görmeye geldim."

Başını eğip parmaklarını şakaklarına bastırıyor, sanki ben mükemmel bir giysideki tasarım hatasıymışım gibi beni inceliyor. "Ama neden?"

"Nedenini biliyorsun." Bu duyguyu anlaması için ona yalvarıyorum, böylece bunu garip bir şekilde açıklamak zorunda kalmayacağım. Ama o, sanki yerinde donmuş gibi, eriyip çözülmeyi beklercesine stoik bir şekilde duruyor.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum. O da benimkilerden. Sessizlik canlı bir varlık gibi; nefes alıyor, genişliyor, aramızda, ikimizin de söylemeye cesaret edemediğimiz şeyleri bilen, odadaki üçüncü bir kişi gibi yerini alıyor. Çenesinin hareket ettiğini görebiliyorum; ne kadarını açığa çıkaracağına o anda karar veren birinin, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir sıkıp gevşetme hareketi.

Belli ki kararını vermiş: henüz değil.

"Nedenini bilmiyorum. Bu yüzden sordum," diyor, ama ses tonundaki keskinlik kaybolmuş. Geriye kalan daha sakin bir ses. Belki meraklı. Ya da rol yapmaktan yorgun.

Rolex kutusunu kaldırıyorum. "Sadece bunu geri getirmek için geldim." Bu bir kaçış, ama ortamı okuyorum. Ve buradaki her şey, buraya gerçekten ait olmadığımı söylüyor. Bu kötü bir fikirdi. Dürtü kontrolü, bende açıkça eksik olan bir beceri.

“Onu sende kalmasını istemiştim. Bana bu kadar hoş bir randevu yaşattığın için teşekkür olarak, Saylor. Aslında, sen bundan çok daha fazlasıydın. Anında bir arkadaş ve sırdaş oldun. Bunun için minnettarım.”

Kahretsin, bir haftadan biraz fazla bir sürede yüksek duvarlar örmüş. Sanki Çin Seddi'nin üzerinden bakmaya çalışırken parmak uçlarımda duruyormuşum gibi.

“Rehin vermekten başka bir işe yaramaz. Bu kadar güzel bir şey, Sekizinci Cadde'deki Fast Jerry's'e gitmemeli.”

“Fast Jerry kim?”

“O, sadece çaresiz kaldığında gitmen gereken bir rehin dükkanının sahibi olan bir tefeci. İyi para veriyor ama oradan sağ çıkabilirsen şanslısın.”

Sol gözünü kısarak baktı. “Ne? Saatile ne istersen yap, Saylor. Ama lütfen bir daha Fast Jerry'ye gitme. Beşinci Cadde'de saygın bir ikinci el mücevher dükkanı var. Çok dürüst ve *yasa*l. Kartını ister misin?”

“Bir müşteriden böyle bir hediye kabul edemem. Bunun fazla olduğunu biliyorsun.” Başparmağımı ve işaret parmağımı kaldırıp havayı sıkıştırıyorum. “Ve bu beni bu kadar küçük hissettiriyor.”

“Öyle demek istemedim...” Diye iç geçiriyor. “Sakla şunu. *Lütfen*.”

Kutuyu masasının kenarına koydum. O kutuya baktı. Bana baktı. İkimiz de kutuyu kıpırdatmadık.

“Bahse girerim ben senden daha inatçıyım,” diyorum. “Bundan çok şüpheliyim...”

Cam kapıya gelen bir vuruş ikimizi de ürkütür. Camın arkasından, bir kadın yüzünü kapıya yaklaştırır; kendi ofisinin kilitli olduğunu yeni fark etmiş birinin şaşkın aciliyetiyle. Genç, esmer bir kadındır; bir elinde bir smoothie, diğeri elinde telefonu tutmaktadır. Yüzündeki ifade, profesyonel hayatında hiç kilitli bir kapıyla karşılaşmadığını ve bunun gerçek olup olmadığından emin olmadığını gösterir.

Celeste gözlerini kapatıyor. Burnundan derin bir nefes alıyor ve dişlerinin arasından, duvar kağıdını bile sökebilecek kadar güçlü, kontrollü bir nefes veriyor.

Kapının kilidini açar.

“Margot.”

"Merhaba! Özür dilerim, ben sadece... Kapı kilitli miydi? Kilitlendiğini bilmiyordum. Kilitlendiğini biliyor muydun? Sana bir smoothie getirdim."

"Evet, Margot. Ofisimin kilitlendiğini biliyorum. Ve smoothie istemedim."

"Biliyorum, ama buradan geçerken boba çayı içmek için uğradım. Bu kahveden çok daha sağlıklı..."

"Belimi düşünmen için teşekkür ederim, ama seni özellikle cortado almaya göndermiştim. Enerjiye ihtiyacım var. Bütün gece burada kalıp sonbahar koleksiyonu üzerinde çalışacağım."

"İşte bu yüzden bu daha iyi. Beyin için besleyici... yeşil... spirulina var içinde." Margot, savaşın şartlarını anlamayan bir ülkenin barış teklifi gibi elinde tutuyor. Burada yabancı olan benim, ama ben bile ona çenesini kapatmasını ve kendi mezarını kazmayı bırakmasını söylemek istiyorum.

"Keten fabrikasını aradın mı?"

"Sesli mesaj bıraktım."

"Sesli mesaj."

"Aslında iki mesaj bıraktım."

"Peki Bergdorf toplantısı?"

"Hâlâ önümüzdeki Salı için takvimde duruyor."

"Hangi Salı günü? Midtown'daki saat ikide mi, yoksa Chicago'daki saat ikibuçukta mı? Çünkü en son baktığımda ikisi de takvimdeydi ve kendimi iki ayrı kadına nasıl böleceğimi henüz çözemedim, gerçi şu anda bunu düşünmeye başladım."

Margot gözlerini kırptırdı. Smoothie'ye baktı. Celeste'ye baktı. Sanki ben bir kurtarma halatı uzatabilirmişim gibi bana baktı. Ben hiçbir şey sunmadım. Bu, bir kadın ile asistanı arasındaki ve aralarındaki derin, kalıcı uçurumla ilgili bir meseleydi.

"Toplantının onların ofisinde mi yoksa senin ofisinde mi olacağından emin değilim."

Celeste gözlerini kapatır, sanki cam çiğniyormuş gibi yüzünü buruşturur. "Lütfen öğrenir misin?"

"Uh, evet. Ben... gidip bir bakayım," der Margot, smoothie'yi hâlâ elinde tutarak geri çekilir, sanki piknik sepetini tutarken bir ayından kaçan biri gibi.

"Margot," diye seslenir Celeste arkasından. "Toplantı onların ofisinde olacaksa, seyahatimi ayarlayabilir misin lütfen?"

"Evet." Margot coşkuyla başını salladı. "Tabii ki yapabilirim. Nereye gidiyorsunuz ve hangi günlerde?"

Celeste, kulaklarından duman çıkan bakışlarımla göz göze gelir ve bana, onun neyle uğraşmak zorunda olduğunu görüp görmediğimi sessizce sorar.

"Biliyor musun Margot? Boş ver. Sadece toplantı yerini teyit et."

Margot, smoothie'yi ofisin n tarafındaki yan masaya koyar. Margot kapının diğer tarafına geçip gözden kaybolduğunda Celeste masaya koşarak smoothie'yi alır. "Bu bir sanat eseri. Kil atmanın kendisine ruhani aydınlanma sağladığını söyleyen papanın çırağı tarafından elle şekillendirilmiş bir mlek. Bu, kiliseye tam olarak katılmadan önce yaptığı son parça. Ve şimdi... zerinde yeşil bir smoothie halkası var."

Celeste uzun bir süre tavana bakıyor. Bana tekrar baktığında, ifadesinde neredeyse komik bir şey var — doğmamış bir bebeğin velayeti için mücadele eden, mahkemede ölen en iyi arkadaşının annesiyle savaşan bir kadının kara mizahı, ama yine de bir şekilde en ısrarcı günlük krizi, takvimi kullanamayan altı haneli maaşlı bir asistan.

"O benim en büyük sorunum," diyor Celeste. "Eleanor Montgomery-Trace ile hukuki bir savaşın içindeyim, hayatımın her köşesini değerlendirip herkese neden anne olmaya uygun olmadığımı kanıtlayacak bir sosyal hizmet görevlisine hazırlanmaya çalışıyorum, sonbahar koleksiyonum teslim tarihini çoktan geçmiş olmasına rağmen bir türlü bir araya gelmiyor ve nedense beni çileden çıkaracak olan şey Margot ve onun lanet spirulina smoothie'leri."

Celeste yüzünü ellerinin arasına gömüyor ve aramızdaki mesafeyi açıp onu kollarıma almamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Bugün mesai saatleri içinde değilim. Artık ona dokunmam bile yasak mı?

"Ne yapmıyor? Her şeyi yapmasının dışında?" diye soruyorum.

Celeste odanın karşısına geçip smoothie'yi sehpanın üzerindeki bardak altlığına koydu, ardından masasının kenarına oturdu. Yönetici tavırları biraz gevşedi—sadece bir anlığına, altta yatan yorgunluğu görebilmem için yeterli kadar. "Kişisel işler. Hukuk ekibime ya da tasarım ekibime devredemeyeceğim işler. Birinin gerçekten oraya gidip işi yapmasını gerektiren işler." Gzlklerinin altındaki

. “Avukat, Eleanor’un davasının güçlü olduğunu söyledi. Artık mesele Whit’in ne istediği değil. Mesele, bebek için en iyisinin ne olduğu. Yüksek katlı bir apartmanda yaşayan bir Manhattan CEO’su gibi görünmektense, çocuk yetiştirmeye hazır biri gibi görünmemin davama yardımcı olacağını düşünüyor. Eleanor mahkemeye, yaşam tarzımın annelikle bağdaşmadığını zaten söyledi. Dairem Tribeca’da camdan bir kutu. ‘Çocuksuz kariyer kadını’ diye bağırıyor. ‘Bebek odası’ diye bağırıyor.”

“O zaman farklı bir yere ihtiyacın var.”

“Aslında farklı bir yerim *var*. Ailem Milano’ya taşındığında bana Westchester’daki evlerini bıraktı. Altı yıldır boş duruyor. Bahçesi var. İyi okulların olduğu bir mahallede. Bir sosyal hizmet görevlisinin görmek isteyeceği her şeye sahip.” Bir an durdu. “Ayrıca ailem ayrıldığından beri el değmemiş. Mobilyaların üzeri çarşafarla örtülü odalar var. Mutfak 2000’lerin başından beri yenilenmemiş. Ana yatak odasında French Script desenli bir ikili koltuk var.”

“French Script mi?”

“Hani, krem rengi keten kumaşın üzerine, kumaş baskı makinesinin sinir krizi geçirmiş gibi, mantıksız bir şekilde kaligrafi harfleri basılmış olanlardan. Çocuklar için tehlikeli değil ama son derece modası geçmiş. Yemin ederim, annemin yemeklerinden daha kötü olan tek şey, kumaş zevki.”

Burnumdan hava üfledim, sonra öksürerek bunu gizlemeye çalıştım. “Bunu düzeltecek birine ihtiyacın var.”

“Burasını zaman kapsülü yerine bir ev gibi gösterecek birine ihtiyacım var. Ve bunu sosyal hizmet görevlisinin ziyaretinden önce halletmem gerekiyor, ki o da”—telefonuna bakıyor—“iki hafta sonra. Koordinasyon gerektiren çok şey var ve müteahhitlerin nasıl olduğunu bilirsin. Evliliğimizin beşinci yılında, bir tadilat Greg ile beni neredeyse mahvediyordu.” Omuz silkiyor. “Geriye dönüp bakınca, keşke bitseydi diyorum. Kendimi boşa harcanan birkaç yıldan kurtarabilirdim.”

“Ben yapabilirim.”

Celeste’nin gözleri benimkilere kilitlenir. “Neyi yapabilirsin?”

“Evi. Zamanında hazırlayabilirim. El işlerinde iyiyim —asansörü bozuk ve ‘hızlı yanıt’ın anlamını aynı mali çeyrekte geri dönüş yapmak olarak gören bir ev sahibiyle

'duyarlı' kelimesini aynı mali çeyrekte geri dönüş yapmak olarak anlayan bir ev sahibiyle bir binayı idare ediyorum. Boyama, onarım, hafif tadilat, mobilya montajı—hepsini kendi dairem ve birkaç komşum için yaptım. Ve hızlı çalışırım.”

“Saylor, bu küçük bir daire değil. Bu tam bir banliyö evi. Beş bin fit kare. Beş yatak odası. Dört tam banyo ve iki tuvalet. Çökmekte olan bir terası olan kocaman bir arka bahçe. O evi zamanında düzgün hale getirmek için küçük bir ordu gerekir.”

Duvara yaslanıp, ona kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum. “Az önce, bir şirketi yönetirken ve velayet davasıyla uğraşırken, müteahhitleri incelemek ve hızlı bir tadilatı yönetmek için vaktin olmadığını söyledin. Ama ben buradayım. Ve benim vaktim bol, ayrıca duvar kağıdı konusunda çok kesin fikirlerim var.”

Beni inceliyor. Gözlerinin arkasında yapılan hesaplamaları neredeyse görebiliyorum—risk, lojistik, beni çocukluk evine sokmanın, bana cenaze konuşmasını okutmaktan farklı bir tür samimiyet olduğu gerçeği. Biri halka açık. Diğeri ise eski fotoğraflarla dolu dolaplar, büyüdüğü odalar ve kendini bulduğu yeri birine göstermenin getirdiği özel bir kırılganlık.

“Neden?” diye soruyor. Sert bir şekilde değil. Gerçekten merak ediyor. “Neden hayatımın bir parçası olmakta bu kadar ısrarcısın?”

Onu işaret ediyorum. “Söz veriyorum, bunu anladığımda ilk bilen sen olacaksın. Önemli olan tek şey şu anda, *ben*... bunun bir parçası olmak istiyorum. Yardım etmek istiyorum.”

Ofis sessiz. Cam duvarların ardında, kırk yedinci kat koreografisini sürdürüyor: tasarımcılar hareket ediyor, makineler uğulduyor, Margot muhtemelen “Google takvimi nasıl kullanılır” diye Google’da arama yapıyor. Ama burada sadece biz varız, masadaki Rolex ve bundan sonra ne olacağı sorusu.

“Sana ödeme yaparım,” diyor Celeste. “İşin karşılığında.

Müteahhit ücretleri üzerinden.” “Buna gerek yok...”

“Evimi bedavaya yenilemene izin vermeyeceğim. Bu bir iyilik değil. Bu bir iş. Ücretini alacaksın ve ilişkimiz tamamen profesyonel kalacak.”

“Profesyonel. Tabii. Tıpkı cenaze töreni gibi.” “Cenaze töreni profesyoneldi.”

“Yani... birlikte yattık.”

Yüzü kızarır ve sanki yüzsüz manken dışında bizi duyacak biri varmış gibi ofise bakınır. “Yatmadık.”

“*Clueless* izlerken omzumda uyuyakaldın.” “Bu birlikte yatmak değil.”

Ona göz kırptım. “Uyuduk. Birlikteydik. Bunun hangi kısmını anlamakta zorlanıyorsun?” Sırıtmamın ortaya çıkmasını engellemek için Herkül gibi bir çaba sarf ettim.

“Saylor, bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum.”

El bileğimi çevirerek devam etmesini işaret ettim.

“Boşanmam benim için gerçekten zordu. Ve ne yazık ki, Greg ve ben birbirimizin yörüngesinden kaçamıyoruz gibi görünüyor. Kabul ediyorum, Rina ve ajansı kendimi bir ezik gibi hissetmememi sağladı. Bu yüzden Forrest’ı birkaç düğüne ve törene götürdüm. Bu yüzden seni cenazeye götürdüm. Bununla gurur duymuyorum; bu bir hayatta kalma mekanizmasıydı. Ama kırk yaşına yaklaşıyorum, tamam mı? Benim için çok genç bir adamla ateşli ve yoğun bir romantizm bir hedef değil, sadece bir sapma olur. Ve benim sapmalara vaktim yok. Yani profesyonel dediğimde, *ciddiyim*.”

Aramızda büyüyen yoğun gerilimi bozmaya korkarak sessizliğin dans etmesine izin verdim. Sanki benden önce gözlerimi kaçırmamı beklermiş gibi bana bakışını seviyorum. Onun gerçeğini gördüğümü ve anladığımı kanıtlamak için. Ama anlamıyorum. “Yani duyduğum kadarıyla, romantizminizin ateşli ve yoğun olacağını mı düşünüyorsun?”

“Saylor,” diye tersledi.

Gülümsüyorum. Öyle değil—ama öyle olmak istiyor. Bunu ağzının köşesinde oluşan çatlakta, depremin öncesindeki titremede görebiliyorum.

“Peki,” diyorum. “Müteahhit ücretleri. Bana ne kadar istersen öde. Adresi ve anahtarı verirsen bu hafta sonu işe başlarım.”

“Yarın sabah seni oraya götürürüm,” diye içini çeker. “Taahhütte bulunmadan önce neyle uğraşacağını görmem gerek. Ofisimden katılmam gereken erken saatte bir Zoom toplantım var. Toplantıdan hemen sonra, saat 10'da burada buluşabilir miyiz?” Gözlüklerini çıkarır ve masanın üzerine koyar

masanın üzerine koyar; gözlüğü olmadan yüzü, kanepede gördüğüm yüzle aynıdır — açık, korunmasız, o güzel zırhın hepsi çıkarıldıktan sonra ortaya çıkan Celeste. “Saylor?”

“Evet?”

“Yine ofisime girmeyi planlıyorsan diye sana bir yaka kartı yaptıracağım. Lütfen taramayı düzgün yap ve güvenliğimi atlatmaya çalışma.”

Ona bakıyorum—gözlüğü çıkmış, kolları artık kavuşturulmamış, 47 kat yukarıda, onun beş dakikalık ilgisi için cinayet bile işleyecek insanlarla dolu bir şehrin üzerinde, köşe ofisinin masasının kenarında oturuyor. Ve aklımdan geçenleri ona tam olarak söylemeyi düşünüyorum. *Bu çok büyük bir şey gibi geliyor. Dünyayı sarsacak kadar büyük. Bir gezegene çarpan bir meteor gibi. Hayatlarımızın tüm ekosistemi değişmek üzere. Bunu hissedebiliyorum.*

Ama o buna hazır değil. Belki de ben de, yanından geçen herkesin bu sözlerin düşmesini görebileceği cam bir ofiste bunu söylemeye hazır değilim.

"Evet hanımefendi."

Masadan uzanıp üzerinde Celeste logosu bulunan sade siyah bir kartviziti alıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa, burada cep ve ofis numaram var." Saat kutusunu işaret ediyor. "Saati unutma."

"Hayır. Onu bırakacağım. Ama bunu alacağım." Yeşil smoothie'yi alıyorum. İnce plastik bardaktan aşağı akan buğu anında elimi ıslatıyor.

"Z kuşağı," diye mırıldanır. "Sebzeleri içmeye takıntılısınız."

"Siz milenyum kuşağı," diye cevap veriyorum. "Her zaman Z kuşağının davranışları hakkında yorum yapıyorsunuz. Biraz kıskançlık mı seziyorum, Bayan Brinley?"

"Kesinlikle. Senin doğduğun yıl için canımı verirdim. Sırf gençliğin tadını almak için seni öpmek istiyorum."

Eminim şaka yapıyordu, ama dikkatimi çekti. "Buradayım. Dene bakalım."

Evet, gözlerini devirdi. Ama aynı zamanda kızardı da, o yüzden bunu bir zafer sayıyorum. "Hoşça kal, Saylor. Yapmam gereken işler var. Yarın görüşür müyüz?"

"Tabii. Saat 10'da."

Celeste'nin kesinlikle kaçırdığı taze ve kremsi yeşil smoothie'yi yudumlarken, Rolex'i masasına bırakıp o itiraz etmeden dışarı çıkıyorum. Koridordan aşağı, köşedeki yarı elbise giymiş ve çoğu insanın tam bir elbise giydiğinde olduğundan daha iyi görünen mankeni geçiyorum. Atölyeleri, giysi raflarını ve hâlâ kumaşın dokunuşu hakkında tartışan kadını geçiyorum. Asansöre biniyorum. Kırk yedi kat aşağı iniyorum.

Lobi. Turnike. Hâlâ bana bakmayan güvenlik görevlileri.

Manhattan parlak ve gürültülü, kırk dakika öncekiyle tamamen aynı, ama ben hiç de aynı değilim.

Metroya doğru yürürken, ön camında dev bir Eyfel Kulesi çıkartması olan kitsch bir butik kahve dükkanının önünden geçiyorum. Celeste'nin kahve almak istediği yerin burası olup olmadığını bilmiyorum, ama burası bana onu hatırlatıyor, bu yüzden içeri giriyorum.

Taze ekmeğin kokusu, zengin bir tatlılıkla harmanlanmış, durup oturmak, gevşemek ve keyfini çıkarmak istememe neden oluyor. Ama bir görevim var. Doğruca kuyruksuz tezgaha gidip bir cortado istiyorum.

"Hepsi bu mu?" diye soruyor kahverengi önlüğü giymiş barista.

"Evet, ama teslimat yapabilir misiniz? Caddenin hemen karşısında."

"Celeste binasına mı? Tabii, yaklaşık beş dakika sonra bir grup siparişi var. Yani teslimat ücreti yok. Hangi kat ve ofis?" Bir elinde kağıt bardak, diğer elinde Sharpie kalem tutuyor.

"Bu Celeste Brinley'e gitmeli. CEO'nun ofisi. Bir de fıstıklı muffin ekleyebilir misiniz? Patronumun karnının doyduğundan emin olmalıyım." Cüzdanımdaki son yirmiliklerden birini çıkarıp ona uzatıyorum.

Barista bana gülümsüyor. "Ah, yeni asistan mısınız? Hiç şaşırmadım, sonuncusu işe yaramazdı. Bayan Brinley çoğu zaman burada, kahvesini kendisi alıyor."

Buranın Celeste için uğrak yeri olduğunu bilmek göğsümü gururla dolduruyor. Onu, ikimizin de düşündüğünden daha iyi tanıyor gibi görünmek beni garip bir şekilde gururlandırıyor.

"Hayır, Margot hâlâ burada... şimdilik. Ben sözleşmeli çalışıyorum." Omuz silkiyorum. "Üstü kalsın."

Bununla birlikte, yoluma devam ediyorum, metroya, eve dönüyorum. Ama artık umut ve heyecanla doluyum.

Yarın. Onun çocukluk evini göreceğim. Celeste'in büyüdüğü evde duvar kağıtlarını söküp, duvarları boyayacağım ve tamir edilmesi gereken her şeyi tamir edeceğim. Bir şey inşa edeceğim. Bir müşteri için değil. Annem için de değil. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez, gerçekten bitmesini istediğim bir şey inşa ediyorum.

Metroyla eve gidiyorum ve telefonuma bir kez bile bakmıyorum. Gerek yok. Nereye gittiğimi çok iyi biliyorum.

10. bölüm

Celeste

A Pollock painting in espresso and mascarpone.

Saat altı da alarmım çalıyor ama ben çoktan uyanmışım.

Verimli bir uyanış değil bu; gözlerini açtığında beynin üç adım önde olup günün programını bir telgraf şeridi gibi gözden geçiren türden bir uyanış değil. Bu başka bir tür. Vücudunun seni saat dört buçukta uyandırdığı ve o zamandan beri burada yatıp tavana bakarak, kendi parçalanışının yapısal incelemesini yapan bir kadın gibi sıvadaki her çatlağı saydığın türden bir uyanış.

Valencia ile görüşme saat yedi on beşte. Milano ofisi, kumaş geliştirme ekibi, sonbahar koleksiyonu için ipek organzanın son onayı. Üç aydır bu özel ipeği arıyorum — henüz var olmayan bir ağırlık ve parlaklık, giderek daha fazla sınırlanan İtalyan tekstil mühendislerine “hareket halindeki ay ışığı” olarak tarif ettiğim bir şey. Onlar benim titiz olduğumu düşünüyor. Ben ise onların hayal gücü yoksunu... ve tembel olduğumu düşünüyorum. Manhattan'ın çoğu hala uykudayken, kamera karşısında, blazer giymiş, masamın üzerinde kumaş örneklerini yaymış halde, sadece benim çözebileceğim bir çıkmaza girdik.

Bu görüşmeyi kaçıramam. Bu, o görüşme. Eğer kaçıırırsam, sonbahar koleksiyonu durur, üretim takvimleri çöker ve sekiz aydır üzerinde çalıştığım Bergdorf'a özel ürün, yağmurda eriyen şeker gibi yok olur.

tüm ekibim bu an için çalışıyordu. Margot, nadir görülen bir yetkinlik gösterisiyle, programdaki aksaklığı gerçekten de çözdü ve ben, hazır olmadan çok önce en önemli ortaklarımı ofisimde bekliyorum.

Otururum.

Oda eğiliyor.

Dramatik bir şekilde değil—filmlerdeki bayılma sahneleri gibi değil, elini alnına koyup yere yığılma gibi de değil. Sanki daire bir döner platformun üzerine yerleştirilmiş ve biri acımasızca hızını yukarı aşağı ayarlıyormuş gibi, sadece yavaş, mide bulandırıcı bir dönüş. Başım zonkluyor. Normal bir baş ağrısı değil; gözlerin arkasında başlayıp yayılan, her ışık kaynağını kişisel bir saldırıya dönüştüren türden bir ağrı. Şöyle diyen türden: iki haftadır düzgün uyumadın, kortado ve adrenalinle hayatta kaldın ve vücudun sana danışmadan bugün borcunu tahsil etme günü olduğuna karar verdi.

Yastığa yaslanıyorum.

Tavan hala çatlak. Perdelerden süzülen ışık soluk, zayıf ve gri; henüz sabaha karar vermemiş bir şehrin rengi. Saylor'a tarif ettiğim gibi cam kutu olan Tribeca'daki dairem, iklim kontrolü mükemmel, sessiz ve tamamen boş. 186 metrekare İtalyan mermeri ve özel yapım dolaplar; bağırırsam beni duyacak tek bir kişi bile yok.

Bu, profillerde yazmadıkları kısım. Forbes dergisi makaleleri, İş Dünyasındaki Kadınlar yuvarlak masa toplantıları ve atölyemde kararlı ve arkadan aydınlatılmış bir şekilde fotoğraflandığım dergi sayfaları —hiçbiri bunu yansıtmıyor. Sabah altı versiyonu. Yaşlanmanın acımasız kaderine karşı savaşmak için on iki adımlı bir güzellik rutiniyle anti-aging gece kremleri ve serumlarıyla kaplanmış kadın, iki kişilik bir yatakta tek başına yatarken, ayağa kalkacak kadar yapısal bütünlüğü olup olmadığını hesaplamaya çalışıyor.

Eleanor'u düşünüyorum ve hesaplamam başarısız oluyor.

Eleanor, bir hukuk ekibi, Scarsdale'de bir malikane ve istediğini hak edip etmediğini bir kez bile sorgulamamış bir kadının kendine özgü özgüvenine sahip. Eleanor, avlunun karşısından bana bakıp, sanki ben bir insan değil de ödemek istemediği bir borçmuşum gibi, "*ne almaya geldin?*" dedi. Eleanor,

şu anda, benim —Celeste Brinley, CEO, tasarımcı, dokunarak iplik sayısını belirleyebilen kadın— bir çocuğu yetiştirmeye uygun olmadığı yönünde bir dava hazırlıyor.

Ve en kötüsü. Beni saat dört buçukta uykusuz bırakan ve saat altıda kafamda delikler açan kısım. Haklı olabilir. Velayet konusunda değil. Benim hakkımda. Cam kutu, boş daire ve yumuşak bir şeye yer bırakmayan on sekiz saatlik iş günleri hakkında. Bu hayatı bilerek kurdum. Bir koleksiyon tasarladığım gibi tasarladım. Her unsur kasıtlı, her seçim bilinçli, her zayıflık desen aşamasında ortadan kaldırılmış. Ve şimdi bir sosyal hizmet görevlisinin bu dairede dolaşıp tam olarak ne inşa ettiğimi görmesine izin veremem: bir vitrin. Güzel, soğuk ve bir çocuk için tamamen misafirperver olmayan bir yer.

Whit'i düşünüyorum ve baş ağrım şiddetleniyor.

Her şeyden çok anne olmak isteyen Whit. En çok istediği şeyi korumak için, onu büyüten annesi dahil hayatındaki herkesten beni seçen Whit. Gururum, korkum ve doğru arkadaş yerine yanlış erkeği seçmekle meşgul olduğum için iki yıldır konuşmadığım Whitney.

Greg'i düşünüyorum ve bir şey fırlatmak istiyorum. Penthouse'umun balkonundan aşağıya.

Şu anda bu şehrin bir yerlerinde olan Greg, muhtemelen şirketimin gelirinin bir kısmını zimmetine geçirerek kiraladığı bir dairede, velayet davaları, sosyal hizmet görevlileri ya da her alanda aynı anda ve şikayet etmeden yetkinlik göstermesi beklenen bir kadın olmanın getirdiği özel ıstıraptan rahatsız olmadan, derin bir uykuda.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor. Takvim hatırlatması.

Valencia — kumaş onayı — yetmiş beş dakika.

Telefonu elime alıyorum. Elim titriyor, bundan hoşlanmıyorum. Ellerim vücudumun en sabit parçasıdır. Kumaş keser, eskiz yapar, jestler yapar ve tutar — tüm kariyerimin araçlarıdır ve şu anda sanki yedi espresso içmişim gibi titriyorlar, oysa aslında hiçbir şey içmedim, çünkü mutfağa gitmek için ayağa kalkmam gerekiyor ve ayağa kalkmak için henüz göreve başlamamış halim gerekiyor.

Ve sanırım bunu kontrol edemiyorum.

Başım zonkluyor, rahatsız edici, iç karartıcı düşünceler, bir anda çok fazla topu fırlatan bir pinball makinesi gibi beynimde sekip duruyor. Bu durum beni çaresiz bırakıyor ve bu sabah moda dünyası hakkında tek bir mantıklı düşünce bile kuramıyorum. Başka seçeneğim yok.

Asla yapmadığım bir şey yapıyorum.

E-postamı açıp üretimden sorumlu başkan yardımcısına bir mesaj yazıyorum.

Gönderen: C. Brinley, CEO

Konu: SON DERECE ACİL

Maria,

Geç haber verdiğim için özür dilerim, ama bu sabah Valencia'dan gelecek aramayı tek başına cevaplamanı istiyorum. Senin gözüne güveniyorum. Kumaş uygunsa organzayı onayla. Değilse, onlara Pazartesi günü arayacağımı söyle. Kendimi iyi hissetmiyorum.

-Celeste

Ekranında bu kelime yabancı geliyor. Kendimi iyi hissetmiyorum. Ateşliyken bile çalıştım. Hastane yatağından telefonlara cevap verdim. Boşanmam kesinleştiği on iki saat sonra provaya gittim, hayatımın on yılını feda ettiğim ellerimle etek ucunu iğneledim. Kendimi iyi hissetmemek benim sözlüğümde olmayan bir kelime. Marka kılavuzumda da yok.

Yine de gönder tuşuna basıyorum.

Sonra mesajlarımı açıyorum. Saylor'ın adı orada—yeni bir kişi, bir şekilde haftamın en anlamlı anı haline gelen kartvizit alışverişinden eklenen. Yenilgiyi kabul eden bir kadının titrek elleriyle yazıyorum:

BEN

Üzgünüm, Saylor. Westchester'a yapacağımız geziyi ertelememiz gerekiyor. Bugün kendimi iyi hissetmiyorum. Kendime geldiğimde sana ulaşırım.

Düzeltilme yapamadan gönderiyorum. Kimsenin endişelenmemesi, kimseyi fazla derinlemesine okumaması, kimse çatlakları görmemesi için normalde eklediğim nitelermeleri, profesyonel dolgu cümlelerini veya üç ek cümleyi ekleyemedim. Sonra telefonu kapatıyorum. Sessize almadım. *Kapattım*. Ekran karardı, oda sessizleşti ve ben, bir insanın olabileceği en tam anlamıyla yalnız kaldım — kendi seçimimle, mecburiyetten, bu halde görülmektense ortadan kaybolmayı tercih eden bir kadının kendine özgü korkaklığıyla.

Yorganı başımın üzerine çekiyorum. Karanlık anında, tam ve izin veriyormuş gibi hissettiren bir sıcaklıkla çöküyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Ve rüya geliyor, ama bu bir rüya değil. Rüyanın kıyafetlerini giymiş bir anı; mükemmel bir şekilde korunmuş, acımasızca net, sanki hiç durmadan devam eden bir şeyin sadakatini yansıtarak göz kapaklarımda arkasında oynuyor.

Cumartesi gecesi La Fondue Douce. Ve tüm restoran bize ait. Kabul ediyorum, abartılı bir şey ama otuz altı yaşına girmek, erimiş peynir ve mahremiyeti hak eden bir şey gibi gelmişti. West Village'da bir yan sokakta gizlenmiş bir yer; çıplak tuğlalar, bakır tencereler, herkesi bir Vermeer tablosu gibi gösteren türden bir mum ışığı. Yirmi misafir var. En sevdiklerim. Rina, yeni bir arkadaş, atölyeden birkaç tasarımcı, hâlâ grup sohbetine mesaj atan üniversite arkadaşları. Greg masanın başında oturuyor çünkü Greg her zaman masanın başındadır, masa onun olmasa bile, gece ona ait olmasa bile.

Whitney yanımda. Onun için yaptığım bir elbise giyiyor — su gibi vücuduna uyum sağlayan, eğik kesimli koyu zümrüt yeşili bir ipek elbise. Onu iki hafta önce, özellikle bu gece için bitirdim. Yaka kısmı üç denemeden sonra tamamlandı. Etek ucu elle dikildi. Bu, şimdiye kadar yaptığım en iyi şeylerden biri ve onun bunu giymesini izlemek, birinin sana yazdığın mektubu okumasını izlemek gibi bir his veriyor; senin eserin, onun vücudu, sevgi ve zanaatın birleşimi.

Kırmızı bukleleri açık. Çillerini görebiliyorum çünkü altı ay önce fondöten sürmeyi bıraktı ve dini keşfetmiş bir kadının inancıyla “çilleri kapatmak kendi yüzüne karşı işlenen bir nefret suçudur” dedi. Çok güzel ve huzursuz görünüyor, ve ben o huzursuz kısmına daha fazla dikkat etmeliyim, ama etmiyorum, çünkü fondü mükemmel ve şarap, Whit'in mezun olduğumuz gece içtiğimiz şarap olduğu için özellikle seçtiği bir Sancerre, ve ben otuz altı yaşındayım ve hayatıma aşışım.

En azından kendime anlattığım versiyon bu.

Yanımda Greg bir hikaye anlatıyor. O, her şeyi yaptığı gibi hikayeleri de anlatıyor: gereğinden yüksek sesle, içeriğin gerektirdiğinden daha fazla yer kaplayarak. Bu hikaye bir golf gezisi ve beni etkilemesi gereken bir ünlüyle ilgili. Masa, her anlama gelebilecek o kibar, şarabın etkisiyle gevşemiş bir şekilde gülüyor. Yarı dinleyerek, bir parça ekmeği Gruyère peynirine batırırken, Greg'in garsonumuza doğru eğildiğini fark ettim — yirmili yaşlarında esmer bir kız, kendi yüzüne çok fazla çaba harcadığını hissettiren, doğal güzelliğe sahip bir kız — ve bileğinin iç kısmına dokunarak kulağına bir şeyler fısıldadı.

Üç saniye sürüyor. Belki daha az. Başparmağı kadının nabız noktasına dokunuyor ve kadın gülümsüyor — hizmet gülümsemesi değil, gerçek bir gülümseme — ve Greg, geri çekilip hiçbir şey olmamış gibi hikayesine dönmeden önce bu teması bir an fazla sürdürüyor.

Ekmeğimi sosa batırıyorum. Çiğniyorum. Yutuyorum.

Whitney'nin eli masanın altında dizimi bulur ve sıkar.

Ona bakmıyorum. Ona bakarsam ne göreceğimi biliyorum ve bu gece bunu görmek istemiyorum. Doğum günümde değil. Kiraladığım bu restoranda değil, seçtiğim bu hayatta değil ve yıpranmaya başlayan bir dikişe gösterdiğim titiz dikkatle bir arada tuttuğum bu evlilikte değil — sabit eller, eşit basınç, sadece dikmeye devam edersem kimsenin kumaşın parçalandığını fark etmeyeceğine dair sessiz inanç.

Ama otuz dakika sonra, doğum günü pastam servis edildikten hemen sonra, Whitney ortadan kaybolur. Onun gittiğini fark ettiğimde doğum günü mumlarım hâlâ dumanlar çıkarıyordu.

Ve gerçekten gitmiş. El çantası yok. SoHo'daki bir konsinye dükkanında bulduğu ve en büyük maddi başarısı olarak gördüğü vintage Chanel ceket, artık sandalyesinin arkasına asılı değil. Restoranın önünden gelen soğuk bir esinti, kapının kısa süre önce açıldığını gösteriyor, bu yüzden misafirlerim havadan sudan konuşup yüzeysel sohbetlere dalmışken şansımı deniyorum ve masadan kalkıyorum.

Rina kalktığımı fark etti ve endişeli bir bakış attı. Gülümsedim ve başımı salladım, "her şey yolunda" der gibi. Sadece biraz hava almam lazım. Bir paket kutusu aldım ve kare şeklindeki plastik kaba bir dilim pasta koydum. Tiramisu; misafirlerimin çoğunun üzülmesine rağmen en sevdiğim tatlı. Ama bugün benim doğum günüm. Whit, "sıradan pasta İtalyan halkına ihanettir" diyerek Carroll Gardens'daki o yerden özel sipariş vermişti. Tatlıya bile kalmadı ki bu hiç Whit'e yakışmayan bir davranış. Ona bir dilim paketliyorum; ya bir armağan ya da bir rehine olarak. Henüz emin değilim.

Tahmin ettiğim gibi, Whit'i kaldırımda buluyorum. Orada volta atıyor, ki bu Whitney'in patlamamak için yaptığı bir şey — kısa, sık turlar, topuk sesleri, kollarını kavuşturmuş, zümrüt yeşili elbisesi sokak lambasının ışığını yakalayıp yeşil parçacıklar halinde geri yansıtıyor.

"Whit."

Yürüyüşünü durdurdu. Döndü. Yüzü kızarmıştı ve gözleri yanıcı bir şeyle parlıyordu.

"Yapma," diyor.

"Neyi yapma? Sadece iyi misin diye bakmaya geldim." "İyiyim. İçeri dön. Partinin tadını çıkar."

"Belli ki iyi değilsin."

Parmaklarını şakaklarına bastırır — bu hareketin, bir anda fark ettiğim üzere, ondan çaldığım bir hareket olduğunu anlarım. Ya da o benden çalmıştır. On sekiz yıllık dostluktan sonra, bu intihal iki yönlüdür.

"Artık bunu yapamıyorum, Celeste."

"Neyi?"

"Orada oturup numara yapmayı." Restorana, pencerelerden sızan sıcak ışığa, boğuk kahkahalara ve masamın başındaki adama doğru eliyle işaret etti. "Olanları görmüyormuş gibi davranmayı. Greg'in..." Durdu. Nefes aldı. Tekrar başladı.

“Ne cüret! Bugün senin doğum günün ve o, gözünün önünde utanmadan başka kadınlara asılıyor.”

"Ah, sarhoş olduğunda biraz flörtçüdür. Sen de pireyi deve yapıyorsun."

"Lessi! Uyan artık. İçerideki garson buzdağının görünen kısmı. Peki ya iki telefonu olması ne olacak..."

"İki iş telefonu. Tamamen farklı iki iş..."

"Bulduğun uçak bileti makbuzu, sana hiç bahsetmediği bir şehre gidiyordu."

"Çünkü birbirimizin bakıcısı değiliz! Buna güven denir. O olmadan hiçbir şeyimiz kalmaz."

"Buna gaslighting denir. Greg, sana yaptığı muameleyi hak ettiğini hissettirmiş."

Sesi, camı kıran bir taş gibi sokağın sessizliğini bozdu. Karşıdan köpeğini gezdiren bir çift buraya doğru baktı. Whit umursamadı. Whit hayatında hiç bir zaman yabancıların rahatı için ses tonunu ayarlamamıştı.

"Ağzımı kapalı tutuyordum," diyor, sesi artık daha alçak ama yoğunluğu azalmamış. "Yıllardır, Celeste. Yıllardır. Çünkü kendime bunun bana düşmediğini söyleyip durdum. Sen yetişkin bir kadınsın, kendi seçimlerini yaparsın ve seninle evliliğin arasına girmek benim işim değil. Ama yapamıyorum..." Sesi boğuluyor. "Bunu görmüyor olman imkansız. Bunu saklamaya bile çalışmıyor. Geç saatlere kadar dışarıda kalması. Telefonunu kemik tutan bir Rottweiler gibi korumasını. Odadaki senden başka her kadına bakışını. Ve şakalar, Celeste. Yaşınla ilgili. 'Benim vintage karım.' 'Klasik model.' Bu çekici değil. Bu şakacılık değil. Sana ve herkese

—onun gözünde senin son kullanma tarihinin geçtiğini hatırlatıyor ve bunun ona başka kadınlara bakma izni verdiğini düşünüyor."

"Whitney, kes şunu. Hemen kes şunu."

"Hayır. Sen kes şunu. Bunun normalmiş gibi davranmayı kes. Kendine on yıl sonra evliliğin böyle olduğunu söylemeyi kes, çünkü öyle değil. Bu, bir kişi vazgeçtiğinde ve diğeri bunu itiraf etmeye çok korktuğunda olan şeydir."

Öfkeyi, onu anlamadan önce hissediyorum — midemden başlayıp göğsüme doğru yükselen ve boğazımda beton gibi sertleşen

boğazımda beton gibi sertleşiyor. Greg'e değil. Ona. Whitney'e, ona diktığım elbiseyle burada duran, benim gittikçe daha küçük karelere katlayıp kilitli çekmecelerde sakladığım gerçekleri bana söyleyen Whitney'e.

"Evliliğin neye benzediğini bilmemen benim suçum değil," diyorum. Sesim düz. Kontrol altında. Yönetim kurulu odalarında, biri yanlış hesap yaptığında ve sesimi yükseltmeden bunu anlamasını istediğimde kullandığım ses. "Hiç kimseyle bir yıldan fazla birlikte kalmadın. İlişkileri sık uçan yolcu milleri gibi biriktirip, işler rahatsız edici hale gelir gelmez onları paraya çeviriyorsun. O yüzden, bağlılığı mevsimsel bir trend gibi gören birinden evlilik tavsiyesi almadığım için beni affet."

Sözlerim etkisini gösteriyor. Etkisini izliyorum. Whitney'in yüzü, kumaşın lekeyi emdiği gibi bu etkiyi emiyor, hasar temas noktasından dışarıya doğru yayılıyor, dokunduğu her şeyi karartıyor.

"Bu haksızlık," diyor sessizce.

"Doğum günümde bana pusu kurman da adil değil."

"Sana pusu kurmuyorum. Seni uyandırmaya çalışıyorum. Ama sen uyumuyorsun, değil mi? Rol yapıyorsun. Hayatını yaşamak yerine rol yapıyorsun." Durur. Çenesi hareket eder. Güvenli olanla doğru olan arasında seçim yaptığını görebiliyorum ve Whitney'in her zaman hangisini seçtiğini biliyorum. "Anneme dönüşüyorsun."

Sokak sessizleşiyor. Ya da belki de sessizleşmiyor. Belki taksiler hala korna çalıyor, köpek hala nefes nefese ve şehir kayıtsızlığını sürdürüyor. Ama kulaklarımda hiçbir şey yok. Sadece o cümle, arkadaşlığımızın tam ortasında az önce yaktığı ateşten çıkan duman gibi, aramızdaki soğuk havada asılı duruyor.

"Özür dilerim," diyor, artık daha yumuşak bir sesle, ama iş işten geçmiş. "Bu biraz sert çıktı. Ama Celeste. Annem evliliğinin tamamını görmezden gelerek geçirdi çünkü alternatif, hayatını hak etmeyen birinin etrafında kurduğunu itiraf etmekte. Ve sen de aynı şeyi yapıyorsun. Ayrılırsan neyi kaybedeceğinden korktuğun için bir erkeğe tahammül ediyorsun. Annem parayı ve statüyü seçti. Duygusal travmanın, bakımlı çimleri, özel yatları ve kimsenin gitmek istemediği resmi akşam yemeği partileriyle dolu malikanelere değdiğini söyledi. Annem kendini seçmek yerine bir yalanı seçti.

beni seçmek yerine. Şimdi, sen de aynı kararla karşı karşıyasın. Ne istiyorsun?”

Paket kutusuna bakıyorum. Tiramisu, ucuz bir şeyin içinde hapsolmuş değerli bir şey gibi plastik kabının içinde duruyor. Bir anlığına onu sabit tutuyorum. Sonra elimi açıp bırakıyorum.

Kaldırıma çarparak ikiye ayrılır. Krema, kakao ve bisküviler betona, Whitney’in topuklu ayakkabılarının parmaklarına, üç hafta boyunca diktiğim zümrüt yeşili elbisenin eteğine sıçrar. Espresso ve mascarpone ile yapılmış bir Pollock tablosu.

“Bu ne cüret. Beni, dünyada en çok nefret ettiğin kadınla karşılaştırmaya nasıl cüret edersin?”

Whit ayakkabılarındaki pastaya bakıyor. Elbisesine. Yaptığım pisliğin içine bulaşmış durumda. Başını kaldırdığında, öfkesi sönmüş. Geriye kalan şey daha da kötü bir şey: hüzün, ağır ve kasıtlı, bunun olacağını bildiği halde yine de gelmeyi seçen birinin ifadesi.

“Annemi nefret etmiyorum,” diyor. “Onun için yas tutuyorum. Çünkü o zeki ve güçlü bir kadın, ama bir erkeğin onu ikisinin de olmadığına ikna etmesine izin verdi. Ve senin için bunu istemiyorum, Lessi. Elli yaşında uyanıp, en güzel yıllarını nefret ettiğin bir adamla evliliği sürdürerek geçirdiğini fark etmeni istemiyorum.”

Ellerim titriyor. Ayakkabılarımda da tiramisu var. Birbirimize benziyoruz—lekeliyiz, tatlı ve dürüstlüğü’n enkazı içinde duruyoruz.

“Ondan uzaklaşmaya hazır olduğunda,” diyor Whitney, “yanında olacağım. Cesur olup gerçeklerle yüzleşmeye hazır olduğunda, ben de seninle birlikte yüzleşeceğim. Ama o zamana kadar—” Sesi, gerginlikten kopan bir iplik gibi kesiliyor. “Bunu kendine yapmanı izleyemem. Dünyada en çok sevdiğim kişi, onu öldüren bir evliliğin içinde kaybolurken, o masada oturup gülümsemek ve kadeh tokuşturmak istemiyorum.”

“Yani bana bir ültimat veriyorsun,” diyorum. “Greg ya da sen.”

Whitney cevap vermez. Etek ucunda tiramisu lekesi olan zümrüt yeşili elbisesiyle kaldırımda durur ve sessizliği, şimdiye kadar duyduğum en gürültülü şeydir. Taksi seslerinden, köpeğin havlamasından ve kesinlikle görmezden gelmeye çalışan çiftten daha gürültülüdür. Arkamdaki restorandan hâlâ sızan kahkahalardan daha gürültülüdür.

Yirmi kişinin fondü yediği ve hiçbirisi hayatımın bu kaldırımında paramparça olduğunu bilmeyen o restorandan sızan kahkahalardan bile daha yüksek.

“Bunu sana asla affetmeyeceğim,” diyorum. Sesim kendime aitmiş gibi gelmiyor. Sanki yerde bulduğu bir senaryoyu okuyan birine benziyor—düz, ezberlenmiş, tanımadığım ama olmayı seçtiğim bir kadına ait. “Beni seçim yapmaya zorladığın için.”

Arkamı dönüyorum. Restorana geri giriyorum. Sıcak ışık beni yutuyor. Kapı arkamda kapanıyor ve soğuk hava, pasta, zümrüt yeşili elbise ve Whitney — benim Whit'im, ikiz ruhum, kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyan on sekiz yıllık arkadaşım — kapının diğer tarafında kalıyor.

Oturuyorum. Greg nereye gittiğimi soruyor. Ona biraz hava almam gerektiğini söylüyorum. Bana biraz daha şarap dolduruyor ve golf gezisi ve ünlüyle ilgili hikayesine geri dönüyor, ben de şarabımı içiyorum, uygun yerlerde gülüyorum ve on dakika önce dünyada en çok sevdiğim kişinin oturduğu yanımdaki boş sandalyeye bir kez bile bakmıyorum.

Sandalye iki yıl boyunca boş kalır.

Altı ay sonra, Greg'i elini başka birinin bileğine koymuş halde yakalıyorum. Bu sefer bir garson değil. Şirketimizden bir stajyer. Yatak odamızda. Ve Whit'in sesi, çalmayı durduramadığım bir çan gibi içimde yankılanıyor: Cesur olmaya hazır olduğunda. Bununla yüzleşmeye hazır olduğunda.

Yüzleşiyorum. Boşanma davası açıyorum. Cesurca davranıyorum, nihayet, çok geç, benden cesur olmam için yalvaran kadın beklemekten yorulup çekip gittikten sonra.

Whit'i hiç aramıyorum. Aramak istiyorum. Her gün aramak istiyorum. Ama sana gerçeği söylediği için cezalandırılan birine ne dersin? Ateşin içinden elini tutmayı teklif eden ve "Seni asla affetmeyeceğim" cevabını alan bir arkadaşına ne dersin? Aramaya niyetleniyorum. Sözleri prova ediyorum. Kendime sürekli şunu söylüyorum: Haftaya. Boşanma kesinleştğinde. Hazır olduğumda. Özür dileme hakkını kazandığımda.

Ve ben oyalanırken, Whitney hastalanıyor. Ben korkaklık ederken, Whit bir taşıyıcı anne buluyor. Ben kendi hayatımda kaybolurken, Whitney ölüyor.

İki yıl sonra, Mayıs ayında bir Salı günü ölür...

Ve ben hâlâ prova yapıyorum.

Yüzüm ıslak ve yorgan, tek görevini yerine getiremeyen bir koza gibi etrafıma dolanmış halde uyanıyorum. Daire şimdi aydınlık — sabahın ortasında, agresif ve keskin bir ışık, her yüzeydeki her lekeyi ortaya çıkaran türden. Telefonum kapalı. Valencia'dan gelen arama ben yokken gerçekleşmiş. Ben burada, geçen yıl Noel'den sonra kontrolden çıkan bir yağ yangını nedeniyle kapanan bir restoranın anılarına boğulmuş yatarken dünya dönmeye devam etmiş.

Artık hepsi gitti. Bina, insanlar, hepsi kaçınılmaz kaderlerine doğru ilerliyor, anılar küle dönüştü.

Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum. Çatlaklar hâlâ orada. Daire hâlâ boş. Ve bu şehrin bir yerlerinde, Saylor telefonuna bakıyor, iptal mesajımı görüyor ve muhtemelen iyi olduğumu düşünüyor, çünkü gerçekte nasıl olduğumu değil, kendimi *iyi hissetmediğimi* yazdım; oysa gerçekte paramparça olmuş, içim boşalmış, kendi korkaklığımla mahvettiğim bir dostluğun enkazında yatıyorum.

Bebeği hayal ediyorum. Bazen bunu yaparım — gözlerimi kapatıp onu hayal etmeye çalışırım, henüz bir *kız mı erkek mi* olduğunu bilmesem de, Raven'ın bir sonraki ultrasonu yapılmamış olsa da. Yine de bir kız hayal ediyorum, çünkü Whitney'in bir kızı olacaktı. Kızıl bukleler. Çiller. Whitney'in minyatür yüzü — her zaman fazlasını gören, sen söylemeden gerçeği bilen o gözler, benim daha iyi bir insan olacağıma güvenen birinin sessiz, yıkıcı beklentisiyle beşikten bana bakıyor.

Bir gün, Whit'in gözlerine sahip bu çocuk bana bakacak ve ben, Whitney'in olabileceğime inandığı kadın olmak zorunda kalacağım — restorana geri dönen kadın değil. Greg'i seçen kadın değil. Asla yapmadığı bir özrü iki yıl boyunca prova eden kadın değil.

Cesur olan. Whit'in beklediği kadın. Her zaman orada olan, lüks pantolon takımlarının ve

yönetim kurulu odalarının ve mükemmel yapılandırılmış hayatın altında, çok geç olana kadar yaşamaya korkarak duran kadın.

Yine çok geç kalamam.

Oturuyorum. Oda eğiliyor, ama daha az. Baş ağrısı zonkluyor, ama daha hafif. Ellerim hala titriyor, ama tam zamanında fark ediyorum ki, ellerim daha önce de titredi ve yine de kumaş kesti, yine de eskiz yaptı, yine de boşanma belgelerini imzalayacak kadar sabit bir şekilde kalemi tuttu. Titremek, kırılmakla aynı şey değil. Titremek, içinizdeki bir şey hareket etmeye çalıştığında olan şeydir.

Telefonumu açmıyorum. *Henüz değil.* Dünya bir saat daha bekleyebilir. Şimdilik, aydınlık, boş çatı katında oturuyorum ve kendime her şeyi hissetme izni veriyorum — kederi, öfkeyi, suçluluk duygusunu, korkutucu umudu — hiçbirini karelere katlamadan, çekmecelere kilitlemeden, etrafında bir yol bulmaya çalışmadan.

Şimdilik, sadece oturup hissettiriyorum.

Bu, bütün hafta boyunca yaptığım en cesur şeydi.

11. bölüm

Saylor

You're about as romantic as a cactus. know that?

Forrest, toprak yollarda öğrenmiş ve şerit kavramına hiçbir zaman tam olarak alışmamış bir adam gibi sürüyor. Sol eli kiralık kamyonetin direksiyonunda gevşek duruyor, sağ dirseği ise hava 10 derece olmasına ve rüzgârın parmak eklemlerini pembeye çevirmesine rağmen pencereden sarkıyor. Kamyonetin kasası, bir Çarşamba sabahı saat yedide Home Depot'ta bulunan her şeyle dolu: boya ruloları, damlama bezleri, elektrikli matkap, üç farklı kalitede zımpara kağıdı, ahşap dolgu macunu, bir atölye süpürgesi ve su şişeleri ve benzin istasyonundan alınmış kurutulmuş etle dolu bir soğutucu. Çünkü Forrest, "boş mideyle tadilat yapamazsın, insanlar bu yüzden parmaklarını kaybeder" diye ısrar etmişti.

"Şunu bir netleştirelim," diyor Forrest, diğer arabaları gerçekten bir engel olarak görmeyen birinin rahat saldırganlığıyla I-87 otoyoluna girerken. "Celeste ile iki hafta önce tanıştın. Bir cenazede. Orada onun kiralık partneriydin. Ve şimdi onun çocukluk evini mi yeniliyorsun?"

"Sözleşmeli iş. Bana para ödüyor." "Müteahhit ücretleri."

"Ben de öyle dedim."

"Ve sabahın altısında beni arayıp yardım istedin çünkü..." "Çünkü sen benim arkadaşımsın ve nazıkçe rica ettim."

"Aynen şöyle dedin: 'Hawk, kalk. Sana ihtiyacım var.' Sonra da telefonu kapattın. Bu nazikçe rica etmek değil. Bu, pazarlık yapılmayan bir rehine pazarlığı."

"Yine de buradasın."

"Buradayım." Aramızda sıkışmış olan soğutucuya uzanıp bir parça kurutulmuş et çıkardı. Dişleriyle kopardı. "Çünkü ben iyi bir insanım ve ayrıca Koda annesiyle birlikte, Sora da huzur içinde yazabilmek için beni evden kovdu. Anlaşılan ben dikkatini dağıtan biriyim."

"Çünkü ona dokunmadan duramıyorsun," diyorum. "Sırt üstü yatıp bacaklarını havaya kaldırmışken kitap yazmak zor olur."

"Sen hayatımın aşkından bahsediyorsun."

"Hey, beni yanlış anlama. Ben onun tarafındayım. O zavallı kızı rahat bırak ve bırak da çalışsın. Senin kız arkadaşın olmak çok yorucu. Yoksa... dur. Artık nişanlım mı?"

Forrest gülümser. "Yüzüğü aldım. Bay Cooper, biraz isteksizce de olsa, bana izin verdi. Şimdi ona nasıl teklif edeceğimi bulmam gerekiyor."

"Benimle evlenir misin? Dört kelime dostum. O kadar da karmaşık değil." "Sen bir kaktüs kadar romantiksin, biliyor musun?"

Forrest, Sora ortaya çıkıp onu emekliye ayırmadan önce Rina'nın en çok talep edilen eskortlarından biri olmasını sağlayan o sırtışını takınıyor — rahat, sıcak, insanları onu birkaç dakikadır tanıdıkları halde yıllardır arkadaşmış gibi hissettiren türden bir gülümseme. Kolları dirseklere kadar kıvrılmış bir flanel gömlek ve üzerinde gerçekten çamur bulunan iş botları giyiyor, çünkü Forrest, New York'ta gerçek çamur bulunan iş botlarına sahip tek kişi. Wyoming'li bir çiftlik çocuğu, sık bir hukuk öğrencisine dönüştü. Çocukluğunu sığırları güderek ve çitleri onararak geçirdi, sonra hepsini Manhattan'a takas etti; düşünürseniz, bu da benzer beceriler gerektiriyor: sürüyü okumak, ortalığı sakın tutmak, ne zaman yolundan çekileceğini bilmek.

"Oraya vardığımızda tam olarak ne yapacağız?" diye soruyor.

"Değerlendirme. Temizlik. Yapabileceğimiz her şeye başlama. Orayı bir zaman kapsülü olarak tanımladı. Anlaşılan ebeveynleri altı yıl önce ülkeyi terk etmiş, o zamandan beri kimse oraya dokunmamış. Bunun hafif

dekoratif bir yenileme mi, yoksa *Fixer Upper* dizisinin bir bölümü mü, ama bunu yakında öğreneceğiz.”

“Peki bu ne zamana kadar yapılmalı?”

“Haftaya. Celeste hâlâ arkadaşının doğmamış bebeğinin velayeti için mücadele ediyor. Bir sosyal hizmet uzmanı, Celeste’in bir çocuğa bakıp bakamayacağını belirlemek için evi değerlendirmek üzere geliyor.”

“Ne? Bu biraz fazla müdahaleci değil mi? Koda doğduktan sonra kimse ev ziyareti yapmamıştı.”

“Ölmüş en iyi arkadaşının annesi bebeği senden almaya çalışmıyordu. Bu noktada bu, iki kadın ve iki hukuk ekibi arasındaki bir mücadele ve dürüst olmak gerekirse...” Söylemek üzere olduğum sözlerden nefret ediyorum. “Kağıt üzerinde, Celeste ve Eleanor birbirlerinin kopyası gibiler. Zenginler, her türlü imkân ve kaynak parmaklarının ucunda. Mesele bebeğe bakmak değil, artık kimin daha uygun olduğu meselesi. Eleanor’un bir bebeği var. Bunu daha önce yaptı. Eleanor banliyöde yaşıyor. Eleanor pek seyahat etmiyor...”

“Yani Celeste’in işi bitti.”

Başımı sallıyorum. “Özetle öyle. Bir avantaja ihtiyacımız var. Bu ev o avantaj olabilir.”

Forrest alçak sesle ısıklık çaldı. “Vay canına dostum. İşin çoktan bayağı derinlere girmişsin. İlgili olmadığın bir velayet davası için bir haftadan az bir sürede koca bir evi mi tamir ediyorsun?”

“Hayır. İlgili olmadığımız bir velayet davası için bir haftadan kısa sürede 5.000 metrekarelik bir evi tamir *ediyoruz*.”

Forrest homurdanır. “Yeni arkadaşlara ihtiyacım var. Daha az iyilik isteyen arkadaşlara.”

Otoyol şehrin kuzeyinde açılır, Westchester etrafımızda yayılırken ufuk aynasında silüet küçülür — daha yeşil, daha sessiz, sanki biri Manhattan’ı bir hata gibi hissettirmek için özel olarak tasarlamış gibi görünen bir banliyö yayılımı. Evler büyür. Çimler genişler. Her garaj yolunda koleksiyon parçası gibi görünen araçlar sergilenir.

“Celeste tüm bunlarla nasıl başa çıkıyor?” diye sorar Forrest. “Onu kontrol etmek istiyordum ama Sora ve ben işlerle boğuşuyoruz ve Koda her iki haftada bir bizimle kalıyor, o yüzden...”

"Zorlanıyor. Cumartesi günü randevumuzu iptal etti ve o zamandan beri neredeyse hiç cevap vermiyor. Sanırım bunun ağırlığı sonunda onu yakaladı."

"Mantıklı. O her zaman dayanabildiği kadar dayanır, sonra birdenbire pes eden tiplerden biri. Tam hızda koşan, sonra birdenbire duran insanlardan biri." Bir an durdu. "Onu etkinliklere götürdüğümde, bütün gece mükemmel olurdu—çekici, eğlenceli, her şeyi kontrol altında tutan biri. Sonra arabaya biner ve tamamen sessizleşirdi. Sanki performans sergilemek için tüm enerjisini tüketmiş ve geriye hiçbir şey kalmamış gibi."

"Aynen öyle. Sanki her konuşma onun pilini bitiriyormuş gibi, son nefesini vermiş gibi. Kendime sürekli, onu rahatlatacak ne olabilir diye soruyorum. İşten sadece cenazelere katılmak için ara veriyor gibi görünüyor."

"Celeste rahatlamıyor. Eski sevgilisi ensesinde dururken nasıl rahatlayabilir ki?"

Derin bir nefes alıp, fazla meraklı görünmemeye çalışıyorum. "Evet, o adam hakkında ne biliyorsun? Sorun yaratıyor mu?"

"Greg'le sadece bir kez karşılaştım. Aslında Sora'yla tanıştığım gece. Ortak bir arkadaşlarının düşünündeydik."

"Peki, kararın ne?"

"Tam bir pislik." Forrest'ın çenesi gerildi. "O, bir oda dolusu insanın önünde seni küçük düşüren, sonra da sen üzüldüğünde şaşkınmış gibi davranan türden bir adam. Muhtemelen insanları küçük düşürdüğünü sandığı zekice esprileriyle mastürbasyon yapıyordur. Yemin ederim, adamın egosu var."

"Neden boşandılar?"

Forrest bana bir bakış attı. "Sence neden?"

"Aldattı mı?"

"Aldatmayı bir spor haline getirdi. Olimpiyatlara katılmaya hak kazandı. Lanet olası altın madalya bile kazandı."

Göğsümün içinde bir öfke kıvılcımı duman çıkarmaya başlıyor. Celeste'in artık Greg'le birlikte olmamasına seviniyorum — şu anda itiraf edebileceğimden daha fazla nedenden dolayı. Ama onun Celeste'i incitmiş olması beni sinirlendiriyor. O ateşi kaynamaya bırakacağım ve zamanı gelince patlatacağım.

"*Tanrım*. Sence hâlâ ona takılıp kalmış mı?"

Forrest bana bir bakış attı. Yavaş bir bakış, asıl konuya gelmeden önce eğlenceye saplanan türden bir bakış. "Celeste'in kime takılıp kaldığı neden bu kadar ilgini çekiyor?"

“Mesleki merak.”

“Mesleki merak. Tabii.” Sanki beni bu çukuru kazarken izlemek için dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi, kasıtlı bir sabırla kurutulmuş etini çiğnıyor. “Bence Celeste, her zaman Greg’e ayak uydurmaya çalışan biri. Greg yeni bir kız arkadaş edindi mi, o da bizden birini ayarlıyor. Greg bir etkinliğe katılıyor mu, o da daha iyi görünerek katılmak zorunda kalıyor. Bu aşk değil. Bu rekabet. Ve o kaybediyor çünkü oyunun tamamen kendi kafasında olduğunu fark etmiyor. Greg de yardımcı olmuyor. Celeste üzerinde tuhaf bir sahiplenme duygusu var. Onu istemiyor, ama başkalarının da onu istemesini istemiyor. Bu felç edici bir durum. Ondan uzaklaşması gerekiyor, ama şirketin ortakları onlar.”

“Bütün bunları onunla çıktığın dört randevudan mı çıkardın?”

Bana yine o bakışı attı. “Onunla tek bir randevudan sonra evini yeniliyorsun. Üstelik o da bir cenaze törenine gitmekti.”

“Haklısın. Yani sence onu sevmiyor, sadece takılıp kalmış, hayatına devam edemiyor mu?”

“Sıkışıp kalmış değil. İlerlemiş. Sadece ileriye değil. Daha çok yana doğru.” Bir ısırık daha. “Neden? O kadar mı ilgileniyorsun?”

“Onun evini yeniliyorum, Hawk. Bilmen gereken tek şey bu.” “Bu bana pek bir şey ifade etmiyor.”

“Aynen öyle.”

“Çarşamba günü sabah altı da beni arayıp bir kadının evini yenilemende yardım etmemi istedin. Kesinlikle sadece evini yenilemediği belli olan bir erkeğin özel bir yoğunlukla sorduğu bir kadın.” Bana soğuk bir bakış attı. “O bakışı daha önce görmüştüm. Aynamda. Yaklaşık sekiz ay önce, Sora hakkında kendime tam olarak aynı yalanı söylerken.”

Bu sözlerin etkisini hissetmek için bir mil boyunca sessiz kaldım.

“Celeste tüm bu durumdan dolayı gergin,” dedim, konuyu biraz değiştirerek. “Bebek. Anne olmak. Bana, anne olmanın ne demek olduğunu bilmediğini söyledi çünkü ebeveynleri ona pek ilgi göstermemiş.”

Forrest yavaşça başını salladı. “Hannah ve ben de tam olarak ebeveynlik planlamıyorduk. Bunu biliyorsun. Yirmi iki yaşındaydım, çok korkuyordum ve ne yaptığımı hiç bilmiyordum.”

“Seni hazır yapan neydi?”

“Hiçbir şey. Asla hazır olamazsın. İşin sırrı da bu. Herkes kendini yeterli hissetmeyi bekliyor ama o his asla gelmiyor. Sadece yapmaya başlıyorsun ve gerisini, bebek bezleri ve varoluşsal korkunun içinde boğulurken çözüyorsun.” Gülümsüyor—kolay gülümsemesi değil, daha derin olanı. Koda hakkında konuşurken ortaya çıkan gülümseme. “Ama mesele şu ki, bunun seni korkutması? İşte bu yeterlilik. Eğer seni korkutmasaydı, bir sosyopat olurdun. Celeste’in annelikten korkması, onun en anneye özgü özelliği.”

“Ben de ona temelde bunu söyledim.”

“Büyük zihinler.” Sanki kadeh kaldırır gibi kurutulmuş et çubuğunu bana doğru eğdi. “Cidden ama, Celeste iyi bir anne olacak. Yoğun bir kişiliğe sahip, mükemmeliyetçi ve muhtemelen bebek emeklemeye başladığında onu kırmızı halıya çıkacak gibi giydirecek. Ama çok sevgi dolu. Bunu anlayabilirsin. Onunla on dakika geçirmiş olan herkes bunu anlayabilir.”

Hawk haklı. Bunu kesinlikle anlayabiliyorum.

Otoyol iki şeride daralıyor. Artık Westchester'ın derinliklerindeyiz, alışveriş merkezlerini ve banliyö istasyonlarını geçtik, ağaçların insanlardan daha fazla olduğu ve her garaj yolunun benim bloğumdan daha uzun olduğu bölgeye girdik.

“Annen nasıl?” diye soruyor Forrest, sanki bir şeyden kaçındığımı hissetmiş gibi.

“Aynı. İyi günler, kötü günler. Callie gelecek hafta ayrılıyor, Kansas’a taşınıyor. O yüzden ilaçların yerine geçecek bir şey arıyorum ve terapi için birini arıyorum.” Ben izliyorum ağaçları ağaçları bulanık geçip “Ama başka bir şey daha var. Bu cerraha, Dr. Yassa’ya e-posta attım. O, Mount Sinai’nin onarım ve rehabilitasyon konusunda uzmanlaşmış yeni beyin cerrahı. Bu deneysel lazer tedavilerini uyguluyor. Sinir yenilenmesi gibi.” “Uh-oh, Saylor. Üzgünüm dostum, ama bu hikaye hem korkutucu tanıdık geliyor.”

Forrest haklı. O benim geçmişimi biliyor, annemle benim neden Avustralya’yı vatanımız olarak görürken Amerika’da mahsur kaldığımızı biliyor. Yaklaşık dört yıl önce başka bir cerrah bize benzer bir hikaye satmıştı. Anneme hayatını geri verebilecek, hayat değiştiren deneysel bir prosedür. Her şeyimizi sattık. Evimizi, çiftliğimizi, kamyonetimi. Her şeyimizi bu tek piyango biletine yatırdık... ve kaybettik. Prosedür

işe yaramadığı için değil. Ama çünkü o işlem hiç var olmamıştı. Saf ve aptalca bir şekilde dolandırıldım ve hiçbir şeyimiz kalmadan, geri dönebileceğimiz bir evimiz olmadan New York'ta mahsur kaldık. Annemin hayatını ikinci kez mahvettim, çünkü görünüşe göre bir kez yetmemişti.

"Bu yüzden bu sefer Rina'yı işin içine kattım. O, bir okyanus ötedeki sudaki kanın kokusunu bile alabilir. O da araştırdı. Her şey yasal. Tek bir sorun var... aslında iki."

"Neler?"

"Yaklaşık altmış başarılı operasyon yaptılar ve sonuçlar akıllara durgunluk veriyor. Tekerlekli sandalyeye mahkum olan hastalar, on yıllardır ilk kez adımlarını atıyorlardı."

"Bu harika dostum. Mucize gibi."

"Evet, ama iki vaka vardı; biri tam felç, diğeri ölüm." "Bu yüzde doksan altı üzerinde bir başarı oranı demek," diyor Forrest diye düşünmeden cevaplar, zihinsel matematik kullanarak istemeden bana ne kadar zeki olduğunu hatırlatır. Bazen onun Columbia Hukuk Fakültesi'nden birincilikle mezun olduğunu unutuyorum.

"Doğru, ama ne ölüm ne de tam felç benim alabileceğim bir risk değil. Öte yandan... tedavi gerçekten umut verici. Lazer tedavisi—sinir yollarıyla ne yapıyorlarsa—erken sonuçlar bile güçlü. Gerçekten güçlü. Annemin antrenman yaparken ne kadar mutlu göründüğünü hayal edip duruyorum. Tekrar koşabilseydi nasıl olurdu, biliyor musun?"

Forrest bir an sessiz kalır. Koşmanın annem için ne anlama geldiğini bilir. Ona Red'den, Wollongong'daki sabahlardan, çiftlik işlerine başlamadan önce her gün beş mil koşan kadından bahsetmiştim. Annem gerçekten yaşamıştı... ta ki koşamayana kadar.

"Benden tavsiye mi istiyorsun, Say? Çünkü bu kararı ben veremem..."

"Öyle değil dostum. Sadece yüksek sesle düşünüyorum. Her şey yolunda gidip hasta olarak kabul edilsek bile, riskler neredeyse sıfır olsa bile, bu yine de yüz altmış bin dolarlık bir masraf. En az. Deneysel bir tedavi olduğu için sigorta karşılamıyor, masrafları tamamen biz karşılamamız gerekiyor."

"Kredi çekmen gerekecek."

Yutkunuyorum. "Kredi notum var mı, onu bile bilmiyorum. Varsa bile, durumum kötü. Yıllardır el altından para alıyorum. Kredi almak bir

seçenek değil.”

Bu açıklama, durgun suya atılan bir taş gibi kamyonetin kabinine öküyor. İkimiz de sadece çöküşünü izliyoruz.

“Annen biliyor mu?” diye sordu Forrest sonunda. “Ne düşünüyor?”

“Para durumunu özene kadar ona söylemeyeceğim. Ve risk durumunu. Ve... hepsini.” Başımı cama yaslıyorum. Cam soğuk. “Her gün acı içinde yürüyor, Hawk. Apartmanımıza çıkan merdivenleri tırmanışını izlemek, birinin işkence görmesini izlemek gibi. Bir keresinde durumu o kadar kötüydü ki onu taşımak zorunda kaldım. Beni *o halde* görmek istemediğini düşündüğüm için daireden giderek daha az çıkıyor. Annem asla şikayet etmez, asla yardım istemez ve asla, bir kez bile olsa, kendine acımaz. Ona bir şans olduğunu söylersem ve sonra bunu gerçekleştiremezsem — ya da daha kötüsü, gerçekleştirsem ve işler ters giderse —”

“Hey.” Forrest’ın sesi sakın. Çiftlik çocuğu sesi, atları ve çocukları sakınleştiren, bir de bir müşteriyle bir ilişkiye atılmaya çalışan, bunalmış bir eskortu sakınleştiren ses. “Her şeyi sırayla hallet. Parayı hallet. Riski araştı. Doktorla konuş. Ve hazır olduğunda annenle konuş. Ama bunu tek başına üstlenme. Bu güç değil. Bu sadece şehitlik kompleksi olan inatçılık.”

“Tıpkı bir terapist gibi konuşuyorsun.”

“Bir baba gibi konuşuyorum. Aynı beceriler, berbat bir maaş. Yani... maaş yok.”

Gülüyorum. Bu, gerçek bir mizah olmaktan çok bir baskı tahliyesi gibi çıkıyor, ama Forrest bunu olduğu gibi kabul ediyor ve sessizliğin geri gelmesine izin veriyor, rahat ve talepkar olmayan bir şekilde, birbirlerine karşı rol yapmaya ihtiyaç duymayan insanlar arasında sessizliğin işlediği gibi.

“Sence o benim ligimin dışında mı?” diye soruyorum bir süre sonra. Otoyoldan çıkmışız ve evler yine daha lüks hale gelmiş; taş cepheler, dairesel garaj girişleri, tam zamanlı personel gerektiren türden peyzajlar.

“Ne ligi?”

“Dostum, etrafına bir bak.” Mahalleyi işaret ediyorum: ferforje kapılar, benden daha uzun çitler, posta kutusunda numara yerine isim yazan bir evin önüne park edilmiş bir BMW. “O

büyüdübüyüdü buralarda buralarda mı? O
temelde Alicia Silverstone 'daki
Forrest."

Forrest bana banabir bakış bana bana karışıklık
karışıklık ve endişe. "*Clueless* da neyin nesi?"

"Şu anda ciddi misin? O bir film. Bir klasik. Amerikan sinema tarihi."

"Hiç izlemedim."

"Tam bir Z kuşağısın."

"İkimiz de Z kuşağıyız."

"Evet ama ben kültürlü bir Z kuşağı üyesiyim. Sen ise çiftlik Z kuşağı
üyesisin. Muhtemelen sinemanın zirvesinin *Yellowstone* olduğunu
düşünüyorsundur."

"*Yellowstone* bir televizyon dizisi ve bir başyapıt, başka türlü bir şey
duymak istemiyorum." Jerky çubuğunu bana doğrulttu. "Ama soruna
cevap vermek gerekirse, hayır. Kimse kimsenin liginin dışında değildir.
Bu, reddedilme riskini almamak için erkeklerin kendilerine uydurdukları bir
saçmalıktır. Kalbin doğru yerdeyse ve ona iyi davranıyorsan, gerisi
sadece coğrafya ve vergi dilimleriyle ilgili."

"Sabahın sekizinde benzin istasyonunda kurutulmuş et yiyen bir
adam için bu şaşırtıcı derecede akıllıca bir söz."

"Bilgelik ve kurutulmuş et birbirini dışlamaz." Çiğniyor. Yutuyor.
Forrest'in ciddileştiği gibi ciddileşiyor—sessizce, haber vermeden, sen
bakmıyorken gökyüzünün maviden griye dönmesi gibi. "Ama Saylor. Eğer
Celeste'den gerçekten hoşlanıyorsan—ki hoşlandığını söylemiyorum,
çünkü diğer herkes bunu anlamış olsa da sen henüz anlamamışsın—belki
bir süreliğine Rina'dan iş almayı bırakmalısın."

Parmak eklemlerimi tek tek çıtlatıyorum. *Evet, senden çok
öndeyim dostum.* "Cenazeden beri hiç iş almadım," diye itiraf
ediyorum.

"Güzel. Böyle devam et. En azından bu aşık olma hali geçene kadar."

Aşık olmak mı? Tanrım, bir aşık olmak için fiziksel iş mi yapıyorum?
Bu kadını sevseydim ne olurdu bir düşün. Bir dağı yerinden oynatmak için
gönüllü olmaktan korkuyorum. Gerçi... Celeste benden isteseydi, vay be,
çok cazip gelirdi. Onun nesi var bilmiyorum. Hiç bu kadar çok yönlü birini
görmemiştim. Onunla her karşılaştığımda yeni bir gizem ortaya çıkıyor.
Kabul edilmiş yeni bir meydan okuma. Dikkatimi çeken yeni bir macera.
Sırtımda yük ve önümde ulaşılması imkansız bir hedef

önümde, beni yolumdan alıkoymak çok zor. Celeste... çok şey ifade ediyor. Hem de en iyi şekilde. Ama aynı yolu yürüyüp, onu seven biriyle karşıya geçen Forrest'tan tüm bunları duymak, bunu daha az saçma hissettiriyor.

"Artık iş yok," diyorum.

GPS bizi ana yoldan saptırıp bir kapıdan geçiriyor — gerçek bir kapı, taş sütunlar, bir listeyle isimlerimizi kontrol eden bir güvenlik görevlisinin bulunduğu bir güvenlik kulübesi. Celeste önceden haber vermiş. Tam bir çöküntü içindeyken, beş gün boyunca mesajlara zar zor cevap verirken bile, geçebilmemizi sağlamış.

Güvenlik görevlisi bize geçmemiz için işaret ediyor ve mahalle yine değişiyor. Önceki evler etkileyiciyse, bunlar mimari şaheserler. Yoldan en az yarım dönümlük arsalar üzerinde geriye çekilmiş, her biri farklı — kolonyal, Tudor, duvarları sevmeyen biri tarafından tasarlanmış gibi görünen modern cam bir yapı. Eski ağaçlar caddeyi süslüyor, gövdeleri bu kamyonetinkinden daha geniş olan türden, o kadar yeşil ki Photoshop'la işlenmiş gibi görünen çimlerin üzerine gölge desenleri düşürüyorlar.

"İşte," diyor Forrest, hızını keserek. "Numara bu."

Ev, bir dizi olgun meşe ağacının arkasında, kavisli bir araba yolunun sonunda yer alıyor. İlk düşüncem, Celeste'nin tarifinin ya inanılmaz derecede mütevazı ya da kasten yanıltıcı olduğu, çünkü bu tamir edilmesi gereken bir ev değil. Bu, bir belgesel ekibine ve tarihi koruma hibesine ihtiyaç duyan bir ev.

Kolonyal tarzda bir ev. Beyaz ahşap kaplama, siyah panjurlar, ön tarafı saran ve yan tarafa doğru kaybolan kapalı bir sundurma. İki katlı, ayrıca çatı pencereleri olan bitmiş bir çatı katı gibi görünüyor. Bahçe muazzam — bir malikanenin bahçesi kadar büyük değil, Eleanor'un bahçesi kadar büyük değil, ama bir çocuğun yorulana kadar koşup yine de yer kalacak kadar büyük. Ayrı bir garaj, tohumlanmış arka bahçeye giden taş bir yol ve arka tarafta, araba yolundan görülebilen ve reklamda da belirtildiği gibi kötü durumda olan bir teras var. Birkaç tahta eğrilmiş. Korkuluk eğilmiş.

Ama iskelet. İskelet muhteşem. "Kahretsin," diyorum sessizce.

"Ne?"

"Bu ev kesinlikle benim ligimin dışında."

Forrest kamyoneti park konumuna getirip motoru durdurur. "Az önce sana tam olarak şunu söyledim..."

"Ne dediğini biliyorum. Ama bunu ben bu evin büyüklüğünü görmeden önce söyledin."

Arabadan iniyoruz. Buradaki hava farklı; daha ince, daha temiz, kesilmiş çim kokusu ve tanımlayamadığım bir çiçek kokusu taşıyor. Siren yok. Çöp kamyonu yok. Gece yarısı bulaşık makinesini çalıştıran üst kat komşusu yok. Sadece kuşlar, rüzgâr ve insanların birbirlerini duymayacak kadar geniş alana sahip oldukları bir yerin muazzam sessizliği var.

Ön kapıda bir tuş takımı var. Celeste'nin bana mesajla gönderdiği kodu giriyorum. Kodu doğum gününe ayarlamış, bunu ya kolaylık olsun diye ya da bilinçsiz bir yakınlık göstergesi olarak yapmış, ben de bunun anlamını derinlemesine düşünmemeyi tercih ediyorum—ve kilit tıklayarak açılıyor.

İlk olarak giriş holü dikkatimi çekiyor. Çift kat yüksekliğinde tavan, ikinci kata doğru kıvrılan bir merdiven, ayak izlerimizin iz bırakacağı kadar kalın bir toz tabakasının altındaki parke zemin. Tavanda devasa bir kristal avize asılı, altı yıldır mihrapta bekleyen bir gelin gibi örümcek ağlarından bir peçe takmış. Hava bayat ve soğuk, çok uzun süredir kendi havasını soluyan bir evin kendine özgü kokusunu taşıyor: kapalı odalar, yerleşmiş toz, en son kullanılan temizlik ürünlerinin hayaletleri.

"Vay canına," diyor Forrest, giriş salonunun ortasında durup yavaşça bir tur atarken.

Ben çoktan ilerlemeye başlamışım. Giriş holünden geçip oturma odasına giriyorum; yüksek tavanlar, taç pervazlar, mermer şömine rafı olan bir şömine. Mobilyalar beyaz çarşafarla örtülmüş, odaya çok sofistike bir hayaletli ev havası veriyor. Birini çekip kaldırdığımda, yıllarca insanların oturup kullanmasından kurtulmuş, mükemmel durumda, büyük, bordo renkli bir deri kanepeyle karşılaşıyorum. Ama aynı zamanda, ne demek istediğimi anlarsanız, Dexter'ın laboratuvarına ait gibi görünen bir mobilya gibi de duruyor.

Sırada mutfak var. Her açıdan büyük ama korkunç derecede modası geçmiş—meşe, sofistikeliğin zirvesindeyken kalma meşe dolaplar, hafif sararmış granit tezgahlar, çalışan ama 2000'lerin başındaki tuhaf tasarım seçimlerini vurgulayan bir müzeye ait ev aletleri. Buzdolabının fişi çekilmiş, kapısı açık bırakılmış. Lavabo kuru. Ama üzerindeki pencereden

ve manzara bambaşka. Celeste'nin sosyal hizmet görevlisinin buraya gelmesini istemesine şaşmamalı. Teras, bahçe, alçak bir dalda hâlâ lastik salıncak asılı duran yaşlı bir meşe ağacı — tam da bir aile dergisinin kapağına koyacağınız türden bir arka bahçe.

Evde dolaşmaya devam ediyoruz. Arka kapının yanındaki, farklı yüksekliklerde kancaları olan portmantoyu geçiyoruz — yetişkinler için iki tane yüksek, bir çocuk için iki tane alçak. Mutfak ile koridor arasındaki kapı pervazında, solmuş ama okunaklı kalem izleri var: *Celeste, 7 yaşında. Celeste, 8 yaşında. Celeste, 9 yaşında.* Her biri bir öncekinden biraz daha yüksekte, el yazısı yıldan yıla değişiyor — bir ebeveynin özenli el yazısı, çocuğun kendi harflerine, ardından bir gencin aceleyle yazdığı karalamalara yerini bırakıyor ve izler *Celeste, 14 yaşında* ile son buluyor. On dört. Bu ritüeli aşmış olduğu yıl, ya da ölçülmek istemediği yıl, ya da belki her ikisi de.

Başparmağımı 9 yaşındaki izine bastırıyorum ve göğsümde bir şeyler yeniden düzenleniyor.

"İyi misin?" Forrest arkamdan soruyor. "Evet.

Sadece bakınıyordum."

Üst kat. Beş yatak odası. Ana yatak odası en büyüğü — çarşafın altındaki kral yatak, çift lavabolu ve derin küvetli özel banyo. Ve ikili koltuk. Onu hemen görüyorum, pencerenin altındaki duvara dayalı, Celeste'nin bahsettiği o French Script kumaşla kaplanmış. Haklıymış. Çocuklar için tehlikeli değil. Sadece aşırı derecede modası geçmiş, "*Bu odayı 2003'te dekore ettim ve bu konuda taviz vermeyeceğim*" diyen türden bir kumaş.

Üçüncü yatak odası daha küçük, soluk sarıya boyanmış, gömme rafları ve arka bahçeye bakan bir penceresi var. Bir bebek odası. Ya da olabilir. Taze boya, bir beşik, doğru dokunuşlarla burası bebeğin uyuyacağı oda olabilir.

Dördüncü yatak odası beni donakaldırdı.

Burası Celeste'nin eski odası. Hemen anlıyorum — anlamaya çalıştığınız birini şekillendiren bir mekanın kendine özgü enerjisi. Duvarlar lavanta rengi. Pencerenin altında kedi şeklinde bir lambası olan bir masa var. Kağıt kapaklı kitaplar ve eskiz defterleriyle tıka basa dolu bir kitaplık. Ve masanın üzerindeki duvarda,

sürpriz bir şekilde modern görünen bir tulum. Çizgiler yer yer titreşim — gelecekteki dilini öğrenen deneyimsiz bir el — ama içgüdü zaten orada. Göz. Vizyon. Celeste'nin sanatın henüz var olmadan onu görme şekli.

Kapının eşiğinde duruyorum ve hazırlıklı olmadığım bir şey hissediyorum. Çekicilik değil — o, cenazeden beri içimde kaynıyordu ve ben bununla barışmıştım. Bu, şefkat. Birinin nereden başladığını görmekten, nereye vardığını bilmekten ve bu iki nokta arasındaki mesafenin tamamen emek, cesaret, yalnızlık ve kimsenin tanık olmadığı binlerce seçimden oluştuğunu anlamaktan gelen türden bir şefkat.

O her zaman olağanüstü olacaktı. Boyunun uzaması durduğu on dört yaşında bile, o çoktan olağanüstü olmaya başlamıştı.

"Saylor." Koridordan Forrest'ın sesi geliyor. "Gel de şuna bir bak."

Onu son yatak odasına kadar takip ettim; o oda çoğunlukla depo olarak kullanılıyordu. Yerden tavana kadar istiflenmiş kutular, eski mobilyalar, üzerine bir palto asılmış bir koşu bandı; bu egzersiz aletinin yedek bir askıya dönüştüğünü gösteriyordu. Ama Forrest kutulara bakmıyordu. Duvara bakıyordu; bir şifonyerin üzerinde yaldızlı bir çerçeve içinde bir aile fotoğrafı asılıydı.

Üç kişi. Bir adam — uzun boylu, gümüş saçlı, iyi terzilik ve ılımlı şarap tüketimini akla getiren Avrupa tarzında seçkin bir adam. Bir kadın — siyah saçlı, zarif, benim bile pahalı olduğunu anlayabileceğim bir ipek bluz giymiş ve gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeye. Ve aralarında, belki on ya da on bir yaşında, kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü, yetişkinlerin fark ettiğinden daha fazla dikkat eden bir çocuğun ciddi ifadesine sahip bir kız.

Küçük Celeste. Elleri kucağında. Çenesi dik. Şimdiden sakın. Şimdiden izliyor.

"Ben mi deliyim yoksa o tam olarak aynı mı görünüyor?" diye düşünür Forrest. "Gözleri tamamen aynı."

"Evet. Öyle. İnanılmaz." Celeste'nin yaşını bu kadar önemsemesi tuhaf, çünkü ben bunu hiç görmüyorum. Ona bakıyorum ve

bir kadın, sofistike bir tavır, seksi gözlükler ve tatlı gözyaşları görüyorum. Gördüğüm şey... istediğimi sandığım şey.

Aşağı kata geri dönüyoruz. Mutfakta durup pencereden lastik salıncağa, yabani otlarla kaplı bahçeye ve yeni tahtalara ihtiyacı olan terasa bakıyorum ve kafamda bir liste yapıyorum. Bir müteahhit listesi değil, henüz değil. Farklı bir liste. Bir sosyal hizmet görevlisinin içeri girip benim gördüğümü görebilmesi için bu evin altı gün içinde neye dönüşmesi gerektiğinin listesi: bir çocuğun sevildiğini bilerek büyüyebileceği bir yer.

"Tamam." Forrest'a dönüyorum. "Bu evi yeniden canlandırmak için birkaç günümüz var. Güzel ve yaşanmış bir ev. Bir hikaye anlatması gerekiyor; bir aile evi. Müze değil. Vitrin değil. Bir çocuğun koridorda koştuğu ve kapı pervazına boyunu işaretlediği bir yer."

Forrest mutfak tezgahına yaslanıp kollarını kavuşturur. "Bunu tüm samimiyetimle söylüyorum, Saylor."

"Ne?"

"Sen berbat birisin."

Kıkırdıyorum. "Hadi ama. İki eski çiftçi çocuğunun başa çıkamayacağı bir şey değil bu."

"Çiftlik," diye düzeltir Forrest, tezgahtan kalkarken. "Ben bir çiftlikte büyüdüm. Ben bir kovboyum. Kovboylar çiftlik çocuklarından çok daha havalıdır. Bizimle ilgili bir müzik türü ve kitaplar var. Barnes and Noble'da tavuk besleyen çocuklarla ilgili bir romantizm bölümü görmüyorum."

"Hadi canım. Sen şımarık bir çiftlik çocuğu gibisin. Seni fersah fersah geride bırakıp yine de kışını tekmeleyebilirim."

"Benden daha çok çalışmak mı? Sen Avustralyalısın. Babamın çiftliği senin ülkenin tamamı kadar büyük, dostum. Benim dayanıklılığım yok sende."

"Aslında bir kıta ve..."

"Tamam, burada durup coğrafya tartışacak mıyız, yoksa bu kadının evini tamir edecek miyiz?"

Mutfağa bakıyorum. Modası geçmiş dolaplara, sararmış granit tezgaha, rüya satabilecek manzaralı pencereye. Burada büyüüp burayı terk eden ve şimdi geri dönmeye çalışan kızı düşünüyorum

dönmeye çalışan kızı düşünüyorum, kendisi için değil, henüz var olmayan ama şimdiden bir eve ihtiyacı olan bir bebek için.

“Hadi evi tamir edelim,” diyorum.

Forrest flanel gömleğinin kollarını bir kademe daha sıvıyor. “Nereden başlayalım?” “Önce teras. Yapısal bir sorun var; sosyal hizmet görevlisinin

. Sonra bebek odası. Boya, raflar, sanki biri bebek bekliyor ve bunun için gerçekten heyecanlıymış gibi gösterelim. Ondan sonra mutfak — derinlemesine temizlik, dolaplara yeni donanım, bütçe izin verirse aletleri değiştir. Sonra, günlerimiz ya da enerjimiz bitene kadar, hangisi önce gelirse, oda oda temizlik yapalım.”

“Peki ya o iğrenç duvar kağıdı?” Forrest, çirkin çiçek desenlerinin duvarları süslediği oturma odasını işaret etti.

“O duvar kağıdı bu gece yok olacak.”

Forrest başını salladı, getirdiğimiz soğutucudan iki şişe su aldı, birini bana attı ve arka kapıya doğru yöneldi. Onu takip ederek terasa çıktım; teras, uzun süre oturduktan sonra sandalyeden kalkan bir adam gibi ağırlığımız altında gıcırdadı. Arka bahçeye baktım—meşe ağacına, lastik salıncağa, güzel bir hafta sonu geçirdikten sonra yeniden güzelleşecek bahçeye—ve eskiden burada yaşayan kahverengi gözlü bir kızı düşündüm. Duvarına elbiseler çizen, kendini kapı pervazına göre ölçen ve büyüdüğünde, sadece vizyonu, inatçılığı ve dünyayı bildiği kadar güzel kabul etmeyi reddetmesiyle sıfırdan olağanüstü bir şey inşa eden bir kız.

Bu evi ona layık hale getireceğim. Bebeğe layık hale getireceğim. Whitney'in Celeste'nin olabileceğine inandığı kadına layık.

Altı gün. İki adam. Elektrikli aletler ve benzin istasyonundan alınmış kurutulmuş etle dolu bir kamyonet.

Daha kötüsünü de
atlattık. Muhtemelen.

12. bölüm

Celeste

If it were for sale, I'd make sure it was yours.

35 km/s hız sınırında 49 km/s hızla gidiyorum, sol sinyal lambam üç dönüş önce yanıp sönmeye başladı ve hız göstergesinin iğnesi, yavaşlamam gerektiğini her hatırladığımda biraz daha yukarı çıkıyor. Ben kaosum. Kaosun vücut bulmuş haliyim. Ve umurumda bile değil.

Yeni avukatım on bir dakika önce aradı; ben o sırada iç çamaşırları ve külotlu çoraplarla dolabımın önünde durmuş, iki kez reddettiğim bir bluzu elimde tutmuş, ofise dönüşümün ilk iş gününde ipek mi pamuk mu giymem gerektiğine karar vermeye çalışıyordum. Cevap, meğer, önemsizmiş, çünkü Denise Bilch — yeni, zeki, pahalı, şükürler olsun ki açık sözlü avukatım — "tarihi öne aldılar" dedi ve işe gitmek için yaptığım tüm sabah planım havaya uçtu.

İki gün. Ziyaretin cuma günü olması gerekiyordu. Kendimi toparlamak, Westchester'a gidip Saylor'ın neler yaptığını görmek, odaları dolaşıp cevaplarımı prova etmek ve bir sosyal hizmet görevlisinin bana bir çocuğu emanet edebileceği bir imaj oluşturmak için iki günüm daha vardı. Oysa sosyal hizmet görevlisi bugün saat 11'de geliyor; çünkü görünüşe göre mahkemenin takvimi değişmiş ve kimse bana bu konuda en ufak bir uyarıda bulunmayı akıl etmemiş.

Denise, Eleanor'un ekibinin hızlandırmayı talep ettiğini söyledi. Tabii ki talep ettiler. Eleanor benim hazırlıksız olmamı istiyor. Eleanor benim

paniklememi istiyor. Eleanor satranç oynarken, ben dört gündür yatakta yatıp tavandaki çatlaklara bakıyor ve şimdiye kadar yapılmış en hüzünlü parfüm reklamının seçmelerine katılan bir kadın gibi yorganın içine gözyaşlarımı döküyordum. Siyah-beyaz olanlardan, bir Don Juan'ın kalbini kırmasının ardından Fransız noir sahnesinde sıkışıp kaldığı türden. Ama sorun değil — bu parfüm sihirli bir iksir ve bir püskürtmeyle gençleşiyor, canlanıyor ve her şey renk kazanıyor.

Bende böyle sihirli bir iksir yok.

Benim sahip olduğum şey, saf kararlılık ve Eleanor'u ortaya çıkıldığı yer olan Pan'ın Labirenti'nin dolambaçlı labirentine geri göndermek için kökleri derinlere uzanan bir arzu.

Sabahıma bir risk daha eklemek istemediğim için arabaya binmeden önce Saylor'a mesaj attım. Benim araba kullanmam zaten yeterince tehlikeli. Parmaklarım titreyerek bir mesaj attım. Otomatik düzeltme her iki kelimedenden birini mahvediyordu.

BEN

Sosyal hizmet görevlisinin ziyareti bugüne alındı. Saat 11'de. Şu anda yola çıkıyorum. Sen sormadan söyleyeyim, ben iyi değilim. Lütfen evin biraz olsun hazır olduğunu söyle.

Cevabı otuz saniye içinde geldi.

SAYLOR

Nefes al. Hawk bugün meşgul ama ben saat altıda buradayım. Yeterince iş yaptık. Her şey yoluna girecek. Ben hazırım. Sen hazır mısın?

BEN

Hayır

Bu, gaza basıp, protesto korna seslerinin senfonisi eşliğinde trafiğe dalmadan önce gönderdiğim son mesajdı. En azından dürüsttü. Hiç de iyi değilim.

Nefes al. Bana nefes almamı söylüyor, sanki bu şimdiye kadar öğrenmiş olmam gereken bir beceriymiş gibi, sanki oksijen, dolabımdaki panik atak ile

ve arabaya bindiğim an arasında unutmuşum gibi. "Sadece kuru temizleme" uyarısına uymadığım için teknik olarak mahvolmuş bir bluz giyiyorum, ki bu benim kendi dinime karşı işlenmiş bir günah sayılır.

Saw Mill River Parkway önümde uzanıyor — ağaçlar, korkuluklar, ara sıra birilerini anlamlı bir hayata götüren minivanlar. Kesinlikle benim hayatım değil. Ellerim direksiyonu sıkıca kavlıyor. Saçlarım, kırmızı ışıktaki dikiz aynasında topladığım alçak bir topuzda, ki bu görünüşe göre hayatı saç tokası ve kinle bir arada tutan bir kadının imza stili.

Bluzum krem rengi. Yün siyah pantolon. Louboutin babetler — otoriter ama agresif değil, "Ben ciddi biriyim ve kaçan bir çocuğu yola çıkmadan önce yakalamaya hazırım" diyen bir ayakkabı. Sürüş için ihtiyacım olmasa da okuma gözlüklerini taktım çünkü beni düşünceli gösteriyorlar, sonra da bir insan olarak görünmek yerine bir rol için kostüm giyiyormuşum gibi geldiği için çıkardım. Ama sonra tekrar taktım çünkü şu anda sahip olduğum tek şey bu kostüm.

Gerçek Celeste dört gündür yatakta. Gerçek Celeste işlerini yoluna koyamamış. Gerçek Celeste, Whit'in korkunç bir hata yapıp yapmadığını içten içe merak ederken, iyi bir anne olacağına bir yabancıyı ikna etmek için çocukluğunun geçtiği eve giden otuz sekiz yaşında bir kadın.

O, benim kim olduğumu düşündüğüne o kadar odaklanmıştı ki, belki de gerçekte kim olduğumu gözden kaçırdı. Beni kızına veya oğluna layık bir anneye dönüştürmenin ne kadar zor olacağını fark etmemiş olabilir.

Çıkış hızla yaklaşıyor. Çok keskin bir dönüş yapıyorum, lastikler gıcırıyor ve sonra kendimi yerel yollarda buluyorum — ağaçlarla çevrili, çitlerle süslenmiş, absürt derecede bakımlı yollarda, herkesin evinde bir ev ofisi, iki yedek yatak odası, bir misafir evi, havuz olduğuna ve tabii ki herkesin annesinin günlük tam kahvaltıda ipek giydiğine inanarak büyüdüğüm mahallenin yolları.

Güvenlik kapısından adeta fırlıyorum, Range Rover'ımın sağ üst köşesindeki minik sensör devreye giriyor. Güvenlik görevlisi dikiz aynasından el sallıyor, telsizini dudaklarına dayıyor

. Muhtemelen diğerk güvenlik görevlilerine, ışık hızında gelen çılgın bir kadının geldiğini uyarıyordu.

Hedefime yaklaşırken, meşe ağaçları katedralin tavanı gibi başımın üstünde birleşiyor ve ön cama ışık benekleri düşürüyor.

Ve sonra evi görüyorum.

Bir yıldan fazladır buraya gelmemiştim. En son, doğum günümde tek başıma arabayla gelmiştim — Greg'den boşandıktan sonraki ilk doğum günümdü. Yirmi dakika boyunca garaj yolunda oturdum, sonra içeri girmeden eve geri döndüm; çocukluğumun, şu anki yetişkinlik gerçekliğim kadar yalnız olduğunu fark ettim. Bununla yüzleşemedim. Ev, biz yaşarken bile boş geliyordu. Çocukluğumdan nefret etmiyordum. Ailem Whitney'inkilerle aynı kalıptan çıkmış değildi, ama büyüdüğüm ortamda bir boşluk vardı. Sıcak anılarım yok, sadece işlevsel anılarım var. İyi beslendim, tıbbi bakım gördüm, harika bir eğitim aldım, ama bugüne kadar, ailemin en sevdiğim yemeğin veya rengin ne olduğunu söyleyemeyeceğine bahse girerim. Beni gerçekten tanımıyorlar. Tanımaya ihtiyaç duyduklarını hiç hissetmediler.

Bana bu evi hediye ettiklerinde, sanırım büyük bir jestle çocukluğumu bana devrediyor olduklarını düşündüler. Benim burayı bir müze olarak gördüğümü ve benim de sergilenmekte olduğumu anlamadılar. Bunda sıcak bir yan yoktu. Okuldan sonra sıcak çikolatalı kurabiye yoktu. Yetenek gösterisinin seyircileri arasında bana gülümseyen yüzler yoktu. Lise balosuna hazırlanmama yardım etmek için orada değillerdi. Greg ile gitmekten bile heyecan duymuyordum. Tasarladığım elbiseyi giymekten gurur duyuyordum. Bunların hepsi beni tanımak için kaçırılmış sonsuz fırsatlardı.

Ama şu anda baktığım ev, benim terk ettiğim ev değil.

Veranda süpürülmüş. Panjurlar — o kadar çok soyulmuş ki cüzzamlı gibi görünen siyah panjurlar — yeniden boyanmış. En son gördüğümde çatlaklarla dolu ve yabancı otlarla kaplı olan ön yol temizlenmiş ve kenarları düzeltilmiş. Girişin iki yanındaki çiçek tarhları ayıklanmış, ölü bitkiler sökülmüş, toprak havalandırılmış. Biri — Saylor — ön kapının iki yanına iki saksı krizantem koymuş. Sarı. Neşeli. *Burada birinin yaşadığını ve burayı önemseddiğini* gösteren türden bir ayrıntı.

Araba yoluna girip, Saylor'un seyyar atölyesi haline gelmiş gibi görünen kiralık kamyonetin arkasına park ediyorum. Ellerim hâlâ titriyor. Bluzum temiz olabilir de olmayabilir de. Arkamdan koyu gri bir sedan geliyor; komşum olduğunu düşünmek istiyorum ama şansının uzun bir tatile çıktığı bir kadının kesinliğiyle bunun sosyal hizmet görevlisi olduğunu biliyorum. Kahretsin, *kahretsin*, umarım çılgın sürüşümü fark etmemiştir. Bu, annelik başvurumda iyi bir izlenim bırakmaz.

Onunla aynı anda arabadan iniyorum.

Beklediğimden daha genç. Otuzlu yaşların ortalarında, belki. Doğal saçları geriye toplanmış, desenli bluzunun üzerine lacivert bir blazer giymiş, rahat babetler giymiş, koltuğunun altına deri bir evrak çantası sıkıştırmış. Her şeyi fark edip çok az konuşmakla görevli birinin sakin, gözlemci enerjisine sahip, ki bu benim tüm kişiliğimin tam tersi.

"Bayan Brinley?" Elini uzattı. "Ben Janet Lundy. Mahkeme tarafından atanan aile hizmetleri değerlendiricisi."

"Janet. Geldiğiniz için teşekkür ederim." Kaderimi elinde tutan insanlara ayırdığım, sıkı ama sıcak bir el sıkışmasıyla elini sıktım. "Biraz dağınık olduğum için özür dilerim. Şehirden zar zor yetiştim. Programda bir karışıklık oldu; değişikliği bu sabah öğrendim."

"Bu kasıtlı. Esnekliğin aslında değerlendirdiğimiz unsurların bir parçası olduğunu görüyoruz." Gülümsüyor—profesyonel, tecrübeli, hiçbir şey belli etmeden. Gözleri çoktan eve çevrilmiş. "Gidelim mi?"

Bu çok hızlı oldu. Az önce beni hazırlıksız yakalamak için eski bir numara kullandığını mı itiraf etti? Anında ondan nefret ettim.

Ben kapıya ulaşamadan ön kapı açıldı ve Saylor sanki burası ona aitmiş gibi orada duruyordu. Aslında, günlerce süren çalışmanın ardından, bir bakıma öyle de sayılırdı. Kot pantolon ve beyaz tişört giymişti; fark ettim ki, ben gelmeden önce düzgün bir şeyler giymiş gibi, giysileri temizdi

—ve kumral saçları geriye taranmış, sanırım beş dakika önce lavaboda yıkadığı için hâlâ nemli. Ön kolunda bir boya lekesi var; ya gözden kaçırmış ya da kasıtlı olarak bırakmış, çünkü bu leke, sosyal hizmet görevlilerinin muhtemelen akıcı bir şekilde konuştuğu bir dilde "*çalışıyordum*" diyor.

"Selam," diyor bana bakarak. Ve bunu söyleme şekli — yumuşak, kararlı, beş gün boyunca zar zor cevaplanan mesajların ve ben parçalanırken onun yeniden inşa ettiği bir evin ağırlığını taşıyan tek bir hece — içimde varlığından haberdar olmadığım bir fay hattı boyunca bir şeyin çatlamasına neden oluyor.

"Merhaba," diye karşılık veriyorum, ama sesim istediğimden daha kısık çıkıyor.

Hayatında hiç bir yabancıнын yanında gerginlik hissetmemiş bir adamın rahat ve samimi gülümsemesiyle Janet'e dönüyor. "Merhaba hanımefendi. Ben Saylor. İçeri gelin."

İçeri adım attığımızda, ağzımın açık kalmasını engellemek için kendimi zor tutuyorum.

Giriş holü. Tozlu, örümcek ağlarıyla kaplı ve altı yıllık bayat hava kokan giriş holü... pırıl pırıl. Parke zeminler temizlenmiş ve cilalanmış. Avize yanıyor, her kristal berraklığında, duvarlara prizmatik ışıklar saçıyor. Giriş masasındaki seramik vazoda taze çiçekler duruyor. Merdiven korkuluğu silinmiş ve yağlanmış. Limonlu temizlik maddesi, taze boya ve altında sıcak bir koku var — belki tarçın, sanki biri pasta pişiriyormuş gibi, ki bu delice çünkü geçen hafta mutfakta çalışan bir fırın bile yoktu.

"Evde bazı tadilatlar yapıyoruz," diyor Saylor, Janet'e kendi evini gezdiren bir erkeğin sahiplendiği rahatlıkla onu ileriye doğru yönlendiriyor. "Celeste, banliyölerin bebek için daha iyi bir ortam olacağını düşündü. Daha fazla alan. Bir bahçe. Çocukların bisiklet sürdüğü ve insanların birbirlerine el salladığı türden bir mahalle." Oturma odasını işaret ediyor. "Hâlâ tadilatın ortasındayız, ama ana yaşam alanları çok güzel şekilleniyor. Sence de öyle değil mi?"

Biz. Biz dedi. Sanki burası bizimmiş gibi. Sanki bunu birlikte inşa ediyormuşuz gibi.

Oturma odası beni ikinci kez durdurdu. Çarşafklar yoktu. Bordo kanepeler temizlenmiş ve şöminenin etrafına yeniden yerleştirilmişti; üzerinde dekoratif yastıklar vardı — bu yastıkları nereden buldu acaba? — ve bir koluna yumuşak bir battaniye atılmıştı. Şömine rafı tozlanmış ve mumlarla süslenmişti; üzerinde de üst kattaki koridordan tanıdığım çerçeveli bir fotoğraf vardı. Fotoğrafta, sahilde duran annem, babam ve ben

, ben belki altı ya da yedi yaşındayım, gülüyorum, dizlerimde kum var. Saylor o fotoğrafı seçti. Bu evdeki onca şeyin arasından, benim en mutlu görüldüğüm fotoğrafı seçti.

Janet notlar alıyor. Dosyasında küçük, verimli işaretler. Yorum yapmıyor, ki bunun onun tarzı olduğunu öğreniyorum.

Mutfak. Neredeyse tanıyamıyorum. Dolapların yeni donanımı var — fırçalanmış nikel, modern, tüm odayı dönüştüren on dolarlık bir değişiklik. Tezgahlar, sararmış granit neredeyse kasıtlı gibi görüne kadar ovulmuş. Aletler aynı ama pırıl pırıl olana kadar temizlenmiş ve lavabonun üzerindeki pencere — arka bahçe manzaralı pencere — yeni perdelerle çerçevelenmiş. Sade. Beyaz keten. Benim seçeceğim türden perdeler, yani Saylor benim söylediğim ya da söylemediğim bir şeye dikkat etmiş, ve hangisi beni daha çok altüst ediyor bilmiyorum.

Buzdolabı çalışıyor. Refleks olarak açıyorum ve içinde süt, yumurta, meyve, sebze, meyve suyu olduğunu görüyorum. Üzerinde benim el yazım olmayan bir notla "*artık makarna*" yazan bir kap var. Saylor burada yemek yiyor. Muhtemelen burada uyuyor. Pratikte burada yaşıyor.

"Bahçe henüz yapım aşamasında," diyor Saylor, Janet'i arka pencerelere doğru yönlendirirken. "Ama terası sağlamlaştırdık ve bahçe de eski haline dönecek. Bahçecilikten hiç anlamam... Tamamen yeşil bir elim var ve en azından domates, biber, patlıcan hayal ediyorum." Arka kapıyı açıyor ve üçümüz, en son gördüğümde eğrilmiş, yanlanmış ve tehlikeli olan terasa çıkıyoruz. Şimdi sağlam. Düz. Eskilerin çürüdüğü yerlere yeni tahtalar, korkuluk düz, tüm yapı zımparalanmış ve cilalanmış. Bunu o yaptı. Kendi elleriyle.

Harika. Son derece cömert ve nazik. Bu dostça sıfatlara yoğunlaşıyorum, çünkü beynim birdenbire Saylor'ı yıpranmış kot pantolonlu, gömleksiz, bu adamın sahip olduğunu *bildiğiniz* altı pakına ter damlayan haliyle hayal etmeye başladı.

"Celeste, iyi misin?" diye soruyor Saylor, fantezideki Saylor göğsüne bir bardak su döküp Baywatch dizisinin seçmelerine katılıyormuş gibi koşmaya başlamadan hemen önce beni ateşli rüyamdan uyandırıyor.

"Ha? Evet. İyiyim." Yüzümün kızardığından eminim.

Janet, meşe ağacına asılı lastik salıncağa bakıyor. Bir şeyler yazıyor. Sonra, dönüp eve doğru bakıyor ve vücut dilini kullanarak bize yolumuza devam etme zamanının geldiğini anlatıyor.

Saylor bizi merdivenlerden yukarı çıkarır. Üçüncü basamağa çıktığımda genellikle duyduğum o acıklı inilti yerine, ayağım yere değdiğinde sadece sağlam bir gümbürtü duyulur. Soldaki ikinci kapıyı atlar ve günlerdir kafasında turlar düzenleyen bir adamın akıcı yönlendirmeleriyle yanından geçer. Ana yatak odası temiz ve düzenlenmiş. French Script ikili koltuk gitmiş; yerine, odayı on yıl daha yeni gösteren, krem rengi keten kumaştan basit bir döşemeli bank konulmuş.

"Nerede..." diye başlıyorum.

"Garajda," diyor Saylor kulağıma fısıldayarak, Janet'in duymayacağı kadar alçak sesle. "Yakamadım. Düşündüm de."

Kahkaham beni şaşırtır. Tutamadan ağızımdan kaçır; kısa, parlak, günlerdir çıkarmadığım bir ses. "Yak," diye mırıldanırım. "O şeyden nefret ediyorum."

Janet buraya bakıyor. Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. "Sırada ne var?" diye soruyor Janet.

"Çocuk odası," diye cevaplar Saylor, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

Üçüncü yatak odasının kapısı kapalı. Saylor kapıyı açıp kenara çekiliyor, ben de içeri giriyorum. Boğazım kapanıp nefes alamadan önce küçük bir nefes alabiliyorum. Bir kadının nefesini kesmenin en agresif, en acımasız şekli.

Duvarlar soluk adaçayı yeşili; yumuşak, sıcak, cinsiyet ayrımı gözetmeyen bir renk. Yerleşik raflar zımparalanmış ve beyaza boyanmış. Uzak duvara yaslanmış küçük bir beşik var; sade, ahşap, özenle monte edilmiş. Üstünde alt değiştirme minderi olan küçük bir şifonyer var. Pencerenin yanındaki köşede bir sallanan sandalye var, oturan kişi lastik salıncakları, meşe ağacını ve aşağıdaki bahçeyi görebilecek şekilde yerleştirilmiş. Beşiğin üstündeki rafta bir sıra çocuk kitabı var — sırtları parlak, açılmamış, yeni.

Pencerenin yanındaki duvarda ise küçük, özenli harflerle şöyle yazıyor: *Sen çok seviliyorsun.*

Nefes alamıyorum.

Janet'in beni izlediğini hissedebiliyorum. Saylor'ın beni izlediğini hissedebiliyorum. Bir hafta önce var olmayan bir odada duruyorum, üç haftadır tanıdığım bir adamın henüz var olmayan bir bebek için inşa ettiği bir odada, ve mahkeme tarafından atanan bir değerlendircinin önünde ağlamamaya çok uğraşıyorum çünkü ağlamak dengesizlik gibi görünebilir, oysa bu aslında başka bir insandan aldığım en büyük nezaket gösterisi.

"Burası çok güzel," diyor Janet. Dosyasına bir şeyler yazıyor. "Buna açıkça çok kafa yormuşsunuz. Sanırım burada yeterince şey gördüm. Uğrayabileceğim bir tuvalet var mı?"

Saylor yüzünü buruşturur. "Girişin hemen yanındaki birinci kattaki tuvalet temizdir." Yüzündeki ifadeye bakılırsa, temiz derken işlevsel olduğunu kastediyor. Bu evin su tesisatında sorunlar olduğunu çok iyi biliyorum.

Merdivenlerden inen ayak seslerini duyduğumuz anda, tuttuğum nefesimi bırakırım. "Saylor, bu nasıl olabilir ki..."

Ellerini havaya kaldırarak teslim olur. "Bunların senin kullanacağını şeyler olduğunu söylemiyorum. Bunlar Forrest'ın kızı Koda'dan kalan eşyalar. Deposunu basıp bulabildiğimiz her şeyi buraya koyduk."

"Hepsini almak istersem ne kadar?" Sesim kısılır. Kendimi tutamadığım hıçkırık sesinden dikkatleri başka yöne çekmek için boğazımı temizlerim. Ben kendi ağlamamdan bıktıysam, eminim Saylor da bıkmıştır. Ama yine de yirmi yıllık en iyi arkadaşımı yeni kaybetmiş ve doğmamış bebeğini miras almış durumdayım. Birinin bana biraz anlayış göstermesi gerek.

"Ne kadar?" diye tekrarladı Saylor. "Bence bunlar satılık değil, Celeste. Forrest bize bunları ödünç verdi, ama bunların manevi değeri var. Muhtemelen geri istiyor. Bunlar Koda'nın anıları, anlıyor musun?"

Aniden, ebeveynlikle ilgili bir gerçek net bir şekilde ortaya çıkıyor. Mesele sadece çocuğumun hatırlayacağı anılar yaratmak değil. Mesele, benim bile tutunmak isteyeceğim anılar yaratmak.

"Mantıklı. Özür dilerim. Sormakla duyarsız davrandım."

"Oh, haydi ama. Hayır. Kendimi fazla övmek istemem ama oda harika görünüyor. Ben de olduğu gibi kalmasını isterdim. Eğer satılık olsaydı, senin olmasını sağlardım."

Başımı sallıyorum. "Biliyorum. Teşekkür ederim."

Janet ana katı kurcalarken, biz de üst katın geri kalanını geziyoruz. Açıkça ortalığı karıştırıyor. En az beş dakika önce tuvaletin sifonunun çekildiğini duydum. Ama Saylor'ın anlatımına o kadar dalmışım ki umursamıyorum — rahatça, kendinden emin bir şekilde, banyo tadilatlarını, depolama planlarını, daha sonra oyun odası olarak kullanılabilecek misafir odasını gösteriyor. Kesinlikle özel turu tercih ediyorum, çünkü bu evden sanki onun bir parçasıymış gibi bahsediyor.

Mahalle hakkında konuşuyor: okullar, parklar, komşu ailenin iki yaşında bir kızı olduğu gerçeği. Evden sanki hayatı boyunca orada yaşamış gibi, sanki evin tarihi kendi tarihiymiş gibi bahsediyor ve Janet aşağıda gözetlerken koridorda onun arkasında dururken, evi her şeyi öğrendiği gibi öğrendiğini anlıyorum: söylenerek değil, dikkat ederek.

Yine alt kat. Oturma odası. Janet, portföyünü dizine koymuş, kanepenin kenarına yerleşmiş durumda. Bu, röportaj kısmı ve zırhımın oluşmaya başladığını hissedebiliyorum — yönetici duruşu, ölçülü cevaplar, yatırımcıların, alıcıların ve yönetim kurulu üyelerinin karşısına oturmuş ve onlara terlediğini bir kez bile göstermeyen kadın.

Ama Saylor yanıma oturuyor. Yakın. Dokunmuyor, ama ondan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim, boya, talaş ve sabun kokusunu alabileceğim kadar yakın, ve onun yakınlığı zırhıma hiçbir yönetim kurulu odasının başaramadığı bir şey yapıyor. Zırhım gevşiyor. Tamamen değil. Ama yeterince. Etkisiz hale getirecek kadar.

Janet hiç acımadan konuya giriyor ve hemen çalışma programımı soruyor. İşime dahil ettiğim esnekliği anlatıyorum: uzaktan çalışma günleri, operasyonları yürütebilecek bir başkan yardımcısı, takvimimi yeniden düzenleme imkânı, seyahatleri azaltma ve özellikle bebeklik döneminde çocuğumun ihtiyaçları için yanında olabilme imkânı. Destek sistemlerimi soruyor. Rina'yı, ailemi sayıyorum – ki bunun biraz zorlama olduğunu itiraf etmeliyim – ve avukatımı. Kulağa zayıf geliyor. Yedek bakıcım avukatım mı? Eyvah. Ama ne demem gerekiyor? Merak etme, bir sürü dadı tutacak param var mu? Bu pek sıcak bir cevap değil.

Sonra Janet, Saylor'a, bana ve kanepede aramızdaki küçük boşluğa bakıyor.

“Şunu söylemeliyim,” diye başlıyor Janet, kalemi dosyanın üzerinde duruyor. “Ve şeffaf olmak istiyorum — benim rolüm gözlemlemek ve rapor etmek, tavsiye vermek değil. Ama şunu paylaşacağım: mahkemenin benzer mali profillere sahip iki bekar vasi arasında karar verdiği durumlarda, istikrarlı bir ilişkinin varlığı önemli olabilir.” Duraklıyor, sözlerini hatırlanacağını bilen birinin özeniyle seçiyor. “İki ebeveynli bir hane şart değil. Ama ikinizin birlikte olduğunuz kesinlikle dikkate alınıyor.”

Pardon... az önce “birlikte” mi dedi?

Ev hanımı ve kiralık işçi havası mı yayıyoruz? Bunun nedeni, Saylor’ın geldiğinden beri bana köpek yavrusu gibi bakması ve onun garaj yolundaki kamyonetin arkasında bana çok seksi şeyler yaptığına dair halüsinasyonlar görmem mi?

Onun bu düşüncesi, pimi hâlâ takılı bir el bombası gibi uçümüzün etrafında dönüp duruyor. Saylor yanımda duruşunu değiştiriyor — ne bir irkilme, ne bir kasılma, ama daha uyanık bir hal. Sanki bir frekans değişimi gibi. Sanki o da benim duyduğum şeyi duymuş gibi: *eğer birlikteyseniz, Eleanor’a karşı bir avantajınız var.*

Onu düzeltmeliyim. Şöyle demeliyim: Biz birlikte değiliz. O, tuttuğum bir müteahhit. Üç haftadır tanıdığım, olağanüstü nazık ve kafa karıştırıcı derecede adanmış, kendi elleriyle boyadığı bebek odası yeşili bir evin kanepesinde bana çok yakın oturan biri. Bütün bunları söylemeliyim çünkü dürüst biriyim ve mahkeme değerlendircisine yalan söylemek muhtemelen yasa dışı ve kesinlikle tavsiye edilmez.

Ama söylemiyorum. Çünkü şöminenin üzerindeki çerçeveli fotoğrafa bakıyorum — sahilde gülen halimin olduğu fotoğrafa — ve rafta bebek kitaplarının, duvarda sözlerin olduğu odayı düşünüyorum, ve zümrüt yeşili elbisesiyle kaldırımda durup benden cesur olmamı isteyen Whitney’i düşünüyorum, ve gerçek şu ki, Saylor’ın bana sunduğu avantajı kabul edecek kadar cesurum. Eleanor söz konusu olduğunda kirli savaşacak kadar cesurum.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Ve sessizliğim, geçemeyeceğim bir sınır çiziyor.

“İkinizin arasında güçlü bir dinamik olduğu açık,” diye devam ediyor Janet, aramızda bakışlarını gezdirerek. “Ama şunu belirtmeliyim ki, tecrübelerime göre mahkeme

ilişkinin algılanan istikrarını dikkate alıyor.” Gözleri Saylor’a, sonra bana kayıyor. “Örneğin yaş farkı—açık sözlülüğümü bağışlayın—bazen, şey, geçici olarak algılanabilir. Özellikle de uzun vadeli uygunluğu değerlendiren bir yargıç için.”

Geçici. Bu kelime bana bir tokat gibi çarptı. Rahatsız edici olduğu için değil; bu klinik, ölçülü bir kelime, benim de kafamda kullandığım kelime. Bir sapma. Geçici. Bir varış noktası olmayan ateşli ve yoğun bir romantizm. Janet, Saylor Rolex kutusu ve yakalı gömleğiyle ofisime girdiğinden beri kendime söylediğim şeyi yüksek sesle dile getirdi ve bunu başka birinin ağzından duymak, bunun gerçekte ne olduğunu ortaya çıkardı: bilgelik kılıfına girmiş bir savunma mekanizması.

“Geçiş dönemi, oyalanmak anlamına geliyorsa... bu biz değiliz. Biz, şey, kesinlikle son aşamadayız. Evet.” Saylor kaşlarını kaldırarak bana çılgın bir gülümseme atıyor. “Kazanmak için buradayız.” Eli dizime konuyor.

Bu teması, irtifa değişikliğini hissettiğin gibi hissediyorum: basınç, sıcaklık, vücudundaki her sinirin anında yeniden ayarlanması. Avucunun içi geniş ve dizimin tamamını kaplıyor. Güzel, güçlü, nasırlı işçi elleri. Greg’e asla ait olamayacak eller, çünkü onun tek bildiği iş, telefonu kullanarak yapamadığı işi başkasına yaptırmak.

"Demek bebeğin hayatında önemli bir rol oynamayı planlıyorsun."

Bana bir bakış atıyor, sanki izin istiyor gibi. Ona hızlıca başımı sallıyorum. Saylor baskı altında benden çok daha iyi yalan söylüyor. Buna kırmızı bayrak değil, turuncu bayrak diyelim. En azından benim için yalan söylüyor, değil mi?

“Kesinlikle. Celeste ve ben şimdiden bebek isimleri konusunda tartışıyoruz. Ben Reed Bailey’i seviyorum—cinsiyet ayrımı yapmayan, biraz farklı bir isim. Celeste tabii ki bebeğimize daha asil ve Fransız bir isim vermek isteyecek—Sandrine, Fleur, Vivienne... veto listesi uzayıp gidiyor.”

"Vivienne'in nesi var?" Soru, kelime kusmuğu gibi ağızımdan dökülür. Ben, benim bulmadığım isimler konusunda savunmaya geçiyorum, bu çocuğa aslında birlikte isim vermediğimizi bir an için unutuyorum.

“Anlarsın ya,” diyor Saylor. “Tipik sevgililer kavgası. Vivienne hakkında ne düşünüyorsun, Janet?”

Garip bir gülümseme atıyor. Nazik olmaya çalışıyor gibi, ama bir terslik seziyor. “Bence Vivienne güzel bir isim. Ama

benim asıl endişem bu değil. Raporumu netleştirmek için soruyorum, siz tam olarak ne durumdasınız? Gevşek bir ilişki mi? Erkek arkadaş-kız arkadaş mı? Gelecek planları mı yapıyorsunuz?”

"Bu seçeneklerden hangisi devamıza yardımcı olur?" diye soruyorum keskin bir şekilde.

"Davanıza yardımcı *olmayacak* şey uydurma olacaktır," diyor Janet, sözlerini vurgulayarak. "Ama ikinizin ciddi bir ilişki içinde olması raporumda dikkate değer bir nokta olur. Açıkçası evli değilsiniz, ama bunun ciddi bir ilişki olduğunu bilmek benim yapabileceğim bir ayırım olur."

"Peki o zaman *tatlım*, sanırım netlik olması adına, haberleri paylaşmanın zamanı geldi." Saylor bana kocaman, çizgi film karakteri gibi gözler yapıp bakıyor. "Yüzüğün nerede? Arabada mı? Gidip takmalısın."

Kalbim kelimenin tam anlamıyla durdu. Bunu biliyorum çünkü nefesimi tutuyorum, tamamen hareketsiz oturuyorum ve göğüs kafesimin içindeki yumuşak vuruşu bekliyorum, ama o vuruş gelmiyor. Kahretsin. Şu anda kalp krizi mi geçiriyorum?

"Yüzüğüm... yüzüğüm mü?" diye kekeliyorum.

Saylor rahat bir nefes alır. "Tamam, bu biraz utanç verici. Maddi olarak pek bir katkım yok. Sahip olduğumuz her şey, bu güzel kadının zor kazanılmış başarısından geliyor. Ama o, eğer ve ne zaman evlenme teklif edersem, duygusal bir şey istediğinde ısrar etti. Kendi paramla onun için aldığım bir şey, bir ip parçasına yapıştırılmış bir fıstık bile olsa. Bu kadın maddiyatçı değil. Ben de alabileceğim en iyi elması aldım, ama ona verdiğimde çok cılız görünüyordu. Kendimi kötü hissediyorum, bu kadın koca bir buz pateni pistini hak ediyor, anlıyor musun? Bu yüzden, onun güzel parmaklarına layık bir şey alabilene kadar bunu kimseye söylememesini istedim."

Bu adam neden bu kadar abartılı bir hikaye anlatıcısı? Önce Hamptons'daki ishal. Şimdi de bir yoksulun bir prensese evlenme teklif etmeye çalıştığına dair uydurma bir hikaye. Saylor hayatında hiç "yeter" demenin ne demek olduğunu duymamış mı?

"Utanmıyorum," diye ekliyorum. "Yüzüğümü seviyorum. Sadece, *senin dışında* kimseye nişanlandığımızı söylemedik, *Janet*," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Yani... siz ikiniz nişanlandınız mı?" diye sorar Janet, kalemi havada donmuş, bir sonraki emri beklerken.

Saylor bana dönüyor ve gözlerinde görüyorum — “*Aman Tanrım, ne yaptım ben?*” diye *bir anlık* titremeyi, hemen ardından daha parlak ve daha pervasız bir şeyin bastırıldığını. Kararlılık. Davetsizce ofisime geldiğinde yüzündeki aynı ifade. Riptide kabininde bana yalnız olmadığımı söylediğinde yüzündeki aynı ifade.

“Evet,” der, göğsünü kabartarak. “Evleniyoruz. Vay canına, bunu yüksek sesle söylemek çok iyi geliyor. Bunu çok uzun zamandır saklıyorduk. Aslında...” Kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çeker ve öper.

Bu dikkatli bir öpücük değil. Bu sahnelenmiş bir öpücük ya da stratejik bir öpücük ya da iki kişinin bir yalanı satmak için önceden planladığı türden bir öpücük değil. Bu, üç haftadır bunu düşünen ve sonunda bunu yapmak için bir bahane bulan – ya da yaratan – bir erkeğin öpücüğü. Ağzı sıcak ve sert ve ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi beni öpüyor, ki bu sinir bozucu çünkü ben aynısını söyleyemem. Ailemin oturma odasındaki bordo renkli kanepede, mahkeme tarafından atanan bir aile hizmetleri değerlendiricisinin önünde, yirmi altı yaşındaki Avustralyalı bir müteahhit-eskort tarafından öpülüyorum ve beynim tamamen boşalmış durumda.

Vücudum kalıyor.

İki saniye boyunca — belki üç, belki bir asır, zaman artık güvenilmez hale geldi — ona karşılık veriyorum. Janet yüzünden değil. Velayet davası yüzünden de değil. Çünkü ağzı benim ağzımın üzerinde ve içimde yıllardır, belki de on yıllardır sıkı sıkıya tutunmuş bir şey serbest kalıyor. Bir yumruk açılıyor. Bir dikiş gevşiyor. Kendini o kadar sıkı tutmuş ki, başkası tarafından kucaklanmanın nasıl bir his olduğunu unutmuş bir kadının özel teslimiyeti.

Sonra geri çekiliyorum. Yüzümü toparlıyorum. Bluzumu düzeltiyorum. Tekrar CEO Celeste Brinley oluyorum—ya da dudakları hâlâ karıncalanırken ve elinin dokunduğu dizim hâlâ sıcakken işlev görebilecek bir versiyonu.

“Nişanlandım,” diye tekrarlıyor Janet. Ondan gördüğüm ilk samimi gülümsemeyi gösteriyor. “Tebrikler.” Dosyasına bir şeyler yazıyor. Uzun bir şeyler. Okumayı çok istediğim ama kesinlikle görmeyi isteyemeyeceğim bir şeyler. “Bu harika bir haber. Raporuma bunu ekleyeceğimden emin ol.”

“Şimdilik bunu gizli tutmaya devam ediyoruz,” diyor Saylor sakın bir sesle. “Olan biten her şey – Whitney’in vefatı, velayet davası, Celeste’nin şirketi, tadilat – hepsi birden üst üste geldi. Nişanımız bizim için her şey demek. Hepimiz kutlamaya gerçekten hazır olana kadar bu habere biraz nefes alması için zaman tanımak istiyoruz.”

"Elbette. Tamamen anlaşılabilir bir durum." Janet dosyasını kapatıp ayağa kalkar. "Bugün için ihtiyacım olan her şey var. Ev şimdiden çok güzel. Tadilat bittiğinde, burası bir çocuk için mükemmel bir ev olacak. Özellikle çocuk odası... Burası için büyük özen gösterildiği belli. Biz de bunu görmekten çok mutlu oluruz."

İkimizin de elini sıkıyor. Kapıda durup geriye dönüyor.

"Şunu belirtmeliyim ki, bir sonraki ziyaretim önceden planlanmayacak. Mahkeme, aileyi doğal ortamında gözlemlemek için en az bir veya iki kez habersiz değerlendirme yapılmasını tercih ediyor. Bir sonraki ziyaret, önümüzdeki birkaç hafta içinde herhangi bir zamanda olabilir." Bunu, hava tahminini söyler gibi hoş bir şekilde söylüyor, ama alt metin çok açık: *Geri geleceğim. Haber vermeden. Ve ne bulursam bulayım, bugün gördüklerimle uyumlu olması gerekiyor.*

"Burada olacağız," der Saylor, elini belime koyarak.

Janet ayrılır. Gri sedanı garaj yolundan geri geri çıkar, yola döner ve meşe ağaçlarının arkasında kaybolur.

Ön kapı kapanır.

Saylor'ın eli sırtımdan kayar.

Ve ev — bu parlak, boyanmış, sahnelenmiş, imkansız ev — etrafımızda sessizliğe bürünür, tıpkı seyirciler gittikten ve oyuncular inşa ettikleri sahnede kalıp hangi kısımların gerçek olduğunu hatırlamaya çalışırken bir tiyatro gibi.

Ona dönüp bakıyorum.

O zaten bana, sınıflandıramadığım bir ifadeyle bakıyor —zafer ile dehşet arasında bir şey—az önce bir uçurumdan atlamış ve aşağıda su olup olmadığını hâlâ hesaplamaya çalışan bir adamın yüzü.

"Ne," diyorum yavaşça, "ne yaptın?"

"Şansımızı artırdım."

"Mahkeme tarafından atanan bir değerlendiriciye nişanlandığınızı söyledin."

"Söyledim."

"Nişanlanmadık."

"Nişanlanmadık."

"Beni öptün."

"Öptüm."

"Bir devlet memurunun önünde."

"Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu."

"Saylor." Sesim titriyor ve bundan nefret ediyorum. Titriyor olmasından nefret ediyorum çünkü öfkeden mi, korkudan mı yoksa hala dudaklarını dudaklarımda hissedebildiğim, dudaklarının tam basıncını, çenesinin pürüzlülüğünü, ona karşılık verdiğimde elinin omzumda sıkılaştığını hala hissedebildiğim için mi titriyor, emin değilim. Çünkü ona karşılık verdim. Ona karşılık verdim. Başka birinin, önemli bir kişinin, deri evrak çantasının ve verimli küçük notlarının önünde. Ona karşılık verdim ve yine yapardım, bu da bu sabah telefon çaldığından beri fark ettiğim en korkutucu şey.

"Saylor, bu bir oyun değil. Eğer yalan söylediğimizi öğrenirse..."

"O zaman öğrenmesine izin vermeyiz." Bunu basitçe söylüyor. Küstahça değil. Sesinde şakacılık yok, yüzünde alaycı bir gülümseme yok. Ciddi görünüyor. Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. "Habersiz geri dönüyor. Bu da burada birinin olması gerektiği anlamına geliyor. Burada yaşamak. Burasını bir sahne değil, bir ev gibi göstermek. Ben taşınabilirim. Eğer sakıncası yoksa, annem de benimle gelebilir — zemin katta ihtiyacı olan her şey var, merdiven çıkmasına gerek yok. Evi sıcak ve canlı tutabiliriz. Janet'in bir sonraki ziyaretine hazırlıklı olarak, 24 saat burada olabiliriz. Ve velayet hakkını aldığı anda, bebek doğduğunda, yolumuza devam ederiz."

Beynim lojistiği hesaplıyor. Her şey mantıklı... duygusal hesaplar hariç. Zihnim fanteziden gerçek hayattaki aşka kaymadan Saylor'la evcilik nasıl oynayabilirim? Yirmi altı yaşında, cehennemden daha ateşli ve niyetini bolca açıkça belli ediyor. Buna ne kadar direnebilirim?

"Tamam, bu bir başlangıç," diyorum yavaşça, ta ki aklıma başka bir düşünce gelene kadar. "Dur, annenin zemin katta kalması ne demek? Siz bana büyük bir iyilik yapıyorsunuz. Tanrı aşkına, ona ana yatak odasını verin."

Saylor'ın bakışları botlarına düşer. “Annem çok kötü bir trafik kazası geçirdi. Omurgası o kadar bükülmüş ki, resmen örgü gibi olmuş. Şiddetli kronik ağrıları var ve yürümekte büyük zorluk çekiyor. Dördüncü katta yaşıyoruz; merdivenler bizim düşmanımız.”

“Aman Tanrım, Saylor. Bunu duyduğuma çok üzüldüm.” Az önce kendime yeniden koymam gerektiğini söylediğim sınırları görmezden geliyorum. Bileğini tutuyorum, ön kolunu nazikçe sıkarak dirseğini okşayana kadar yukarı doğru ilerliyorum. “Ve ona sen mi bakıyorsun?”

Omuzlarını silkiyor. “Sanırım ben hem onun sorunu hem de çözümüyüm.”

Ona bakıyorum. Annemlerin giriş holünde duruyor — bu çocuk, bu adam, ofisime zorla girip çocukluğumun geçtiği evi yeniden inşa eden, az önce kanepede beni öpüp buna strateji diyen bu imkansız insan — ve ona bağışlamak istiyorum. Onu sarsmak istiyorum. Bizi neye bulaştırdığının farkında olmadığını, bunun bir dolandırıcılık olduğunu, pervasızca bir hareket olduğunu, benim adıma yapılmış en sorumsuz, dürtüsel ve potansiyel olarak felaketle sonuçlanabilecek şey olduğunu söylemek istiyorum.

Ama annesinden bahsederken gözlerindeki bakış... Tüm mantıklı öfkem dağılıyor. Göğsümde, adını koyamadığım, durduramadığım ve kesinlikle durdurmak da istemediğim bir sıcaklık yayılıyor.

"Celeste," diyor, sesi artık sessiz. Gösteri bitti. Janet gitti. Sadece biz, ev, sessizlik ve kapalı bir kapının ardındaki basınç gibi aramızda oluşan her ne varsa var. "Bunun çılgınca olduğunu biliyorum. Bunu sen istemedin, biliyorum. Ama Eleanor'un bu bebeği senden almasına izin vermeyeceğim. Ve bu, birkaç hafta boyunca senin ailenin evine taşınmak ve nişanlanmış gibi davranmak anlamına geliyorsa, o zaman bunu yapacağım. Hiç tereddüt etmeden."

"Neden?" Sesim neredeyse bir fısıltıdan ibaret.

Ofiste yaptığı gibi gözlerime bakıyor. Riptide'da yaptığı gibi. Tidewater House'daki kanepede, ben omzunda uyuyakaldığımda, üzerimize bir battaniye örttüğü ve karşılığında hiçbir şey istemediği gibi.

“Nedenini biliyorsun,” diyor, ki bunun onun sloganı olduğunu öğreniyorum.

Ve biliyorum. Sorun da bu. Nedenini tam olarak biliyorum ve buna hazır değilim, ama yine de burada—giriş holümde duruyor,

, sanki ben onun hayatı boyunca sorduğu bir sorunun cevabıymışım gibi bana bakıyor.

Parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum. Hâlâ sıcaklar.

"Taşın," diyorum. "Ne zaman istersen taşınabilirsin. Anneni de getir. Sana siyah kartımı vereceğim. Rahat etmeniz için ihtiyacınız olan her şeyi satın alın."

O başını sallıyor ama ben ona sertçe bakıyorum ve o isteksizce omuz silkiyor.

Az önce ilk sessiz güç mücadelemizi yaşadık. Çok sevimli. Ben kazandım. "Peki Saylor?"

"Evet?"

"Bu hâlâ profesyonel bir ilişki. Bir daha bir devlet yetkilisinin önünde haber vermeden beni öpersen..." Uygun bir tehdit arıyorum. Öpücük, yalan ve az önce başlattığımız şeyin büyüklüğü yüzünden hâlâ titreyen beynim, işe yarar hiçbir şey sunmuyor. "...sonrasını sonra düşünürüm. Ama sonuç ağır olacak."

O sırtıyor. O sırtış. Tüm bunları başlatan sırtış.

"Anlaşıldı."

Yanımdan geçip mutfağa doğru yürüyor, muhtemelen hayatım uçurumdan yuvarlanmadan önce yaptığı işe devam etmek için. Ve ben çocukluğumun geçtiği evin girişinde duruyorum, buruşuk krem rengi bluzum, Louboutin ayakkabılarım ve özenle yapılmış topuzumla, parmaklarımı ağzıma götürüyorum ve sahte olması gereken ama olmayan, bir strateji olması gereken ama tamamen başka bir şey olan, her şeyi değiştiren ve beni kendi soğukkanlılığımın enkazı içinde, geçimini tasarım yaparak kazanan bir kadının nasıl olup da öngöremediği bir duruma düştüğünü merak ederek bırakmış olan öpücüğün hayaletini hissediyorum.

Whitney gülerdi. Whit başını geriye atar, kahkahalar atar ve "*Sonunda, Lessi. Sonunda. Artık yaşıyorsun, kızım*" derdi.

Neredeyse

gülümsüyorum.

Neredeyse.

13. bölüm

Celeste

*This man is building you Barbie's dream house, Celeste.
And I hate to break it to you, but he thinks he's Ken.*

İpek yanlışı.

Kırk dakikadır aynı kumaş parçasına bakıyorum — stüdyomdaki raylı aydınlatmanın altındaki manken üzerine iğnelenmiş, sanki bir kasayı açmaya çalışır gibi birkaç dakikada bir çeyrek inç döndürüyorum. Ağırlığı doğru. Düşüşü doğru. Rengi — kumaşlara isim vermek işimin yüzde altmışını oluşturduğu ve hiçbir şeye "kahverengimsi turuncu" dememeyi tercih ettiğim için "paslı şafak" olarak adlandırdığım soluk bir bakır rengi — neredeyse doğru. Ama dokusu yanlışı. Bir sertlik var, bir isteksizlik, sanki kumaş ne yapmasını istediğimi biliyor ve işbirliği yapmamayı seçiyormuş gibi.

Birkaç hafta önce duygusal çöküşüme yenik düşmek yerine Valencia ile o görüşmeye katılmayı seçseydim, şu anda bu sorunla uğraşmıyor olurum. Üretimden sorumlu başkan yardımcım Maria, o toplantıda muhtemelen bağırمامıştır. Bu hiç iyi değil. Valencia'nın dikkatini çekmek için onlara bağırmanızın, aksi takdirde dinlemezler. Yemin ederim bunu standart prosedürlerimize ekledim.

Sonbahar koleksiyonu üç hafta içinde üretim ekibime teslim edilecek. Yirmi iki parçadan on birini tamamladım. Bergdorf'a özel bir koleksiyonum var, en iyi ihtimalle yarısı bitmiş, en kötü ihtimalle ise bana aktif olarak direniyor. Sabahın ikisinde harika görünen, ancak sabah saat 10'un ayık ışığında tasarım yapmayı unutmuş bir kadının ateşli rüyaları gibi görünen

sabahın ikisinde harika görünen ama sabah saat 10'un ayık ışığında tasarım yapmayı unutmuş bir kadının ateşli rüyaları gibi görünen eskizler asılı.

Bu bana olmaz. Ben oyalanmam. Kumaşa bakıp konuşmasını beklemem çünkü kumaş bana her zaman şarkı söylemiştir — dokular ve olasılıklar içinde, bir bedeni kasıtlı olarak giydirdiğinizde neye dönüşebileceğinin kendine özgü dilinde. Ama geçen bir haftadır kumaş sessizliğe büründü ve ben stüdyomda, gelmeyeceğini bildiği bir telefon aramasını bekleyen bir kadın gibi duruyorum.

Bu arada, gelecek telefonların hepsi duymak istemediğim kişilerden geliyor. Muhasebeden Amy, üretimin bütçeyi en az yüzde yirmi aştığını ve daha uygun maliyetli malzeme kullanmamız gerektiğini hatırlatıyor. *Olmaz*. Halkla ilişkiler danışmanım, neden Vogue röportajını onaylamadığımı soruyor. *Çoğunlukla şu anda söyleyecek bir şeyim olmadığı için*. Denise Bilch, üç gün önce göndermem gereken belgeleri istiyor — Greg ile boşanmamızla ilgili, ortaya çıkarmak istemediğim bir şey. Ve Margot, yeşil smoothie ister miyim diye soruyor, çünkü belli ki hiçbir şey öğrenmemiş.

Benim istediğim şey Westchester'da olmak. Bütün bunlardan uzak olmak.

Bu düşünce davetsizce geliyor, son zamanlarda tüm tehlikeli düşüncelerin geldiği gibi — izinsiz, bağlamsız, zararsız bir şeyin gündelik kıyafetlerini giymiş gibi, oysa aslında bu, tüm gün boyunca aklıma gelen en dengesizleştirici düşünce. Evde olmak istiyorum. Saylor'ın mutfığa ne yaptığını görmek istiyorum. Çocuk odasındaki sallanan sandalyeye oturup lastik salıncağa bakmak ve beş dakika da olsa Janet Lundy'nin düşündüğü gibi biri gibi hissetmek istiyorum: bir partneri, bir planı ve tarçın ve taze boya kokan bir evi olan bir kadın.

Bunun yerine, buradayım. Uysal olmayan bakır rengi ipeğe bakıyorum. Eleanor'un mahkemeye verdiği ifadesinde tarif ettiği tam da o halimle: bir çocuk yetiştirmek için çalışmayı bırakmayı bilmeyen, kariyerine takıntılı bir CEO.

Ofisimin kapısı çalınıyor. Sanki bu cam duvarların ardında görünmezmişim gibi görmezden geliyorum. Bunun yerine, ofisimin sabit telefonu yüksek sesle çalıyor. Arama Margot'un masasından geliyor. Kafamı kaldırmadan cevap veriyorum.

"Margot, eğer o bir smoothie ise, her şeye yemin ederim ki..."

"Bu bir bánh mì ve benden, o yüzden pençelerini çek."

Ofis kapımda, bir Cuma öğleden sonrası için en hoş sürpriz bekliyor. Rina'yı içeri davet ediyorum, koltuğumdan kalkıyorum ve kaba davrandığım için özür dilemeye hazırlanıyorum.

Kahverengi bir kağıt torba ve iki buzlu kahveyle içeri giriyor, hayatımdaki tek işlevsel yetişkin gibi görünüyor, ki aslında öyle de olabilir. Kömür rengi bir pantolonlu takım elbise ve kırmızı topuklu ayakkabılar giymiş — güçlü bir kıyafet, bu da ya bir toplantıdan geldiği ya da bir toplantıya gittiği ya da her ikisi de olduğu anlamına geliyor, çünkü Rina, benim on sekiz saatlik günlerimi bile rahat gösterecek bir hızda çalışıyor, üstelik bu, öğretmenliği bıraktıktan sonra bile böyle.

"Hiç bir şey yemedin," diyor. Bu bir soru değil.

"Kahve içtim."

"Kahve yemek değildir, Celeste. Kahve, senin bir besin grubuna yükselttiğin bir başa çıkma mekanizmasıdır." Çantayı sehpa kollarına koyar, stüdyomda hiçbir şeyi kırıltmamak gerektiğini çok iyi bilen bir kadının hassasiyetiyle bir yığın kumaş örneğini kenara iter. "Ye. Sonra bana neden uyumamış gibi görüldüğünü söyle."

"Uyudum."

"Benim uyuduğum gibi uyudun, yani bir gözün açık, telefonun yüzünden 15 santim uzakta şarj olurken dört saat." Kanepeye doğru ilerliyorum, o da karşımdaki tabureye oturup bacak bacak üstüne atıyor. "Koleksiyon nasıl gidiyor?"

"Koleksiyon bana komple kuruyor." "O kadar mı kötü?"

"Yirmi ikiden on bir. Son teslim tarihine üç hafta kaldı. Ve koleksiyonun tamamını bir arada tutması gereken ana parça, bakır renkli elbise, şu anda bana sessiz muamele ediyor, iki orta parmağını havaya dikmiş durumda." Elbise mankenini işaret ediyorum. "Hareketi bulamıyorum. Dalgalı olmalı. Sıvı metal gibi hissettirmeli. Oysa sanki..."

"Bir perde gibi."

Ona bakıyorum. "Evet. Tam olarak bir perde gibi."

"Bazen yeni bir bakış açısına ihtiyacın olur. Biraz uzaklaş. Sandviçini ye. Yarın tekrar bak."

“Yarınım yok. Üç haftam var ve Bergdorf’taki bir alıcı, bu ay Instagram’da trend olan herhangi bir yirmi dört yaşındaki tasarımcıyla beni değiştirmeye tereddüt etmeyecek.” Yine de bánh mì’yi açıyorum çünkü Rina getirmiş ve Rina, ben reddetmeye kararlı olsam bile, genellikle ihtiyacım olan şeyler konusunda haklıdır.

Bir ısırık alıyorum. Mükemmel. Turşu daikon, kışniş, jalapeño, ekmek gevrek ve sıcak. Mükemmel olmasından nefret ediyorum çünkü bu, Rina’nın haklı olduğu ve benim aç olduğum halde bunun farkında bile olmadığım anlamına geliyor; bu da bir tema haline geliyor—çevremdeki insanlar benim ihtiyaçlarımı benden önce tespit ediyorlar.

Rina kahvesini yudumlarırken, görevini tamamlamış bir kadının sabırlı memnuniyetiyle beni yemek yerken izliyor. Sonra, en önemli haberlerini verdiği zamanki gibi, gayet doğal bir şekilde: “Saylor istifa etti.”

Çiğnemeyi bırakıyorum. “Neyi bıraktı?”

“Ajansı. Resmen. Dört gün önce beni aradı, her şey için teşekkür etti ve işinin bittiğini söyledi.”

Bánh mì çiğnenmemiş halde ağızda duruyor. Acıtsa da kendimi yutmaya zorluyorum. “Vay canına. Nedenini söyledi mi?”

“Odaklanmak istediği başka şeyler olduğunu söyledi.” Rina’nın ifadesi dikkatlice tarafsız. Bu, müzakerelerde takındığı yüz, “Sana anlattığımdan daha fazlasını biliyorum ve senin bunu çözmeni bekliyorum” diyen yüz. “Demek üç oldu. Forrest, Taio ve şimdi de Saylor. En iyi üç adamım, altı ayda gitti. Hepsi aşk yüzünden.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Bunu kişisel algılamaya başlıyorum.”

“Saylor aşık değil... yani, bana. Kendi yaşından birine aşık olması mümkün. Benim gibi olmayan birine...”

“Hey. Dikkatli ol. Biz aynı yaştayız. Kendin hakkında ne söylersen, benim hakkımda da söylüyorsun.”

Tedirgin oluyorum. “Demek istediğim, Saylor benim yüzümden ayrılmadı.”

Bu sözler, teleprompter okuyan bir kadının inancıyla ağızdan çıkıyor. Rina onlara cevap verme zahmetine bile girmiyor. Sadece buzlu kahvesinin kenarından bana bakıyor ve yüzündeki ifade kabaca şöyle: *tabii, Celeste. Ne olursa*

geceleeri rahat uyuyabilirsin. Uyuduğunu varsayarsak tabii, ki uyumadığını zaten tespit ettik.

"Senin ailenin evinde yaşadığını söyledi. Annesini de yanına mı aldı? Velayet davasında sana yardım mı ediyor? Bunlar komşuluk ilişkisi ya da platonik iyilikler gibi mi geliyor?"

"Bu bir iyilik değil. Ona müteahhit olarak para ödüyorum." "Evet, ben de öyle yapıyordum."

"Nereye varmak istiyorsun, dostum?"

Gülümsemesi kurnaz ve kendini beğenmiş. "Sadece şunu söylüyorum: Eğer bir şey ördek gibi görünüyorsa, ördek gibi vaklıyorsa, ördek gibi yürüyorsa, ördek gibi suyu seviyorsa..." Kaşlarını kaldırıyor. "Daha ne kadar devam etmem gerekiyor?"

"Yanlış anladın. Yani, bazen mesajlaşıyoruz," diyorum, çünkü görünüşe göre almadığım bir pozisyonu savunmaya karar vermişim. "Bana evle ilgili güncellemeler gönderiyor. İlerleme fotoğrafları. Ne üzerinde çalıştığını, hangi malzemelere ihtiyacı olduğunu." Bir an duruyorum. "Birkaç gece önce döşediği mutfak tezgahının arka duvarının fotoğrafını gönderdi. İki desen arasından seçim yapmamı istedi. Mesajla cevap vermeden önce karar vermek için yirmi dakika harcadım, o da aradı. Evet, biraz konuştuk. Ama hepsi çok platonik."

O öpücük hariç. Kesinlikle platonik değildi. Kesinlikle bu konuyu açmayacağım.

"Ne hakkında konuştunuz? Duvar kaplaması mı?" "Bu önemli bir tasarım kararı."

"Bu adam sana Barbie'nin rüya evini inşa ediyor, Celeste. Ve bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama o kendini Ken sanıyor."

Sandviçi masaya koydum. "Olanlar bu değil." "Olanlar ne peki?"

Olan şey şu: Her gece saat 10 civarında, Ada yattıktan ve ev sessizleştikten sonra, Saylor bana mesaj atıyor. Başlangıçta lojistik konularla ilgiliydi: ölçüler, boya renkleri, eski yemek masasını tutmak mı yoksa değiştirmek mi istediğim gibi. Ama üçüncü gün civarında mesajlar uzamaya başladı. Ada'nın, kanepenin öğleden sonra gelen ışığa göre yanlış yöne baktığı için oturma odasındaki mobilyaları yeniden düzenlemesini istediğini ve haklı olduğunu, odanın şimdi daha iyi görüldüğünü söyledi. Tavan arasında eski Cadılar Bayramı kostümlerimin olduğu bir kutu bulduğunu

ve görünüşe göre üç yıl üst üste "moda tasarımcısı" kılığına girmişim, ki bu mantıklı. Komşunun iki yaşındaki kızı, o teras korkuluğunu tamir ederken yanına gelip, annesi onu aramaya gelene kadar on beş dakika boyunca talaşların içinde oturup onu izlemiş, ve küçük kız ona "çekiç vuran adam" demiş, ki o da bunu artık resmi unvanı olarak görüyor.

Bana günümün nasıl geçtiğini sordu. Gösteriş için değil, kendi hakkında konuşmaya geçmek için de değil. Sordu, sonra dinledi, ardından düşünceli bir cevap verdi ve gece yarısına kadar sohbet ettik. Telefonum göğsümün üstünde uyuyakaldım ve uyandığımda şunu yazan bir mesaj gördüm: *"İyi geceler, Celeste. Ev seni özleyiyor. Mutfak tezgahının arka duvarı da öyle."*

Yani hayır, Rina. Fazla uyuyamıyorum. Ama bunun sebebi senin düşündüğün gibi değil.

"Ada'yı iyi tanıyor musun?" diye soruyorum, konuyu değiştirerek.

Rina'nın yüzü yumuşadı. "Çok iyi değil. Ama yeterince. Kesinlikle ona, Saylor'a ve tüm durumlarına ne olacağını umursayacak kadar." Rina durakladı ve yumuşaklık daha ağır bir şeye dönüştü. "Onun için endişeleniyorum. Ve Saylor'ın tüm yükü omuzlarında taşımasından endişeleniyorum."

"Nin yükünü?"

Rina kahvesini masaya koyar. Bir bilginin yararlı mı yoksa zararlı mı olacağını hesaplarken yaptığı gibi, bir anlığına beni inceler. "Saylor sana annesi hakkında ne kadar şey anlattı?"

"Kötü bir trafik kazası geçirdiğini biliyorum. Kronik ağrıları var. Yürümekte zorlanıyor. Saylor ona bakıyor."

"Bu sadece başlık, tatlım. Asıl hikâye daha da kötü." Rina tabureye yaslanır. "Ada maraton koşucusuydu. Rekabetçiydi. Üniversitede atletizm yapardı, her sabah antrenman yapardı, bu onun tüm kimliğiydi. O ve Saylor, Sidney'in güneyinde, Wollongong'un dışında küçük bir arazide yaşıyordu. Güzel bir bölge. Küçük bir hobi çiftliği işletiyordu, Saylor'ı tek başına büyüttü. Saylor reşit olduktan sonra da orada kaldı. Kaza geçirdiklerinde yirmi iki yaşındaydı."

"Onlar mı? *Ada'nın* trafik kazası geçirdiğini sanıyordum. Saylor yaralandığından hiç bahsetmemişti."

“Çünkü yaralanmamıştı. Mucizevi bir şekilde. Ama arabayı o sürüyordu. O iyiydi, ama Ada ön camdan dışarı fırladı. Zavallı kadın bir kağıt parçası gibi buruştu. Saylor, kendine geldiğinde yol kenarında annesinin cesedini gördüğünü ve onun öldüğünden emin olduğunu söyledi.”

“Peki ya diğer araba?”

“Hiçbir şey olmadan uzaklaştı. Ada dışında herkes iyiydi.”

Elimi kalbimin üzerine koyup, sanki sıcak bir içeceği soğutmaya çalışır gibi kontrollü bir şekilde nefes veriyorum. “Bütün bunlar Avustralya’da mı oldu? O zaman buraya nasıl geldiler?”

“Kazadan yaklaşık bir yıl sonra, bir doktor—ya da doktor kılığına girmiş biri—onlara deneysel bir tedavi önerdi. Ada’nın hareket kabiliyetini geri kazanacağını ve ağrısının geçeceğini söyledi. Saylor buna inandı. Her şeyini sattı. Evlerini, çiftlik aletlerini, kamyonetlerini. Sahip oldukları her kuruşu bu tedaviye yatırdılar. Bir çek yazdılar ve Amerika Birleşik Devletleri’ne taşındılar.”

Midem düğümlendi. “Ve? İşe yaramadı.”

“İşe yaramadı çünkü tedaviyi yapmadılar. Bir dolandırıcılıktı. Böyle bir tedavi yoktu. Paraları gitmişti. Hiçbir şeyleri kalmamıştı; evleri, birikimleri, eve dönme imkânları yoktu. Saylor bir şekilde nakit ödeme kabul eden, kira kontrollü bir daireye yetecek kadar para biriktirdi. Ada’yı doğru doktorlara götürebilirse diye düşündü...” Rina sözünü bitirmedi. “Yirmi iki yaşındaydı, daha çocuk sayılırdı. Engelli annesini, parası, tanıdığı kimseyi ve bir planı olmadan yabancı bir ülkeye taşıdı. Sadece bu şehirde birinin ona yardım edebileceği umuduyla.”

“Ve o zaman seni buldu.”

“Aslında, o zaman Taio onu buldu. Barmenlik yapıyordu, kirayı zar zor ödüyordu, kapı görevlisi olarak ekstra vardiyalar alıyordu. Taio bu çabalayı fark etti — çok az maaşla kendini öldüresiye çalıştıran yakışıklı bir çocuk — ve onu bana getirdi. Biraz daha para her şeyi değiştirdi. Dairelerini tamir ettirebildi, Ada’yı ağrı tedavisine götürdü, ilaçlarını aldı. Ama hiçbir şey suçluluk duygusunu ortadan kaldıramaz...” Rina başını sallıyor. “Dolandırıcılık için kendini suçluyor. Çiftliği sattığı için kendini suçluyor. Annesinin dördüncü katta yaşadığı ve bazı günler sokağa zar zor inemediği için kendini suçluyor

. Kazandığı her kuruşu annesine veriyor. Kendine hiçbir şey ayırmıyor.”

Artık yemek yemiyorum. Bánh mì, kağıt ambalajının üzerinde dokunulmamış, soğuyarak duruyor. Saylor’ın antremde, *benim onun hem sorunu hem de çözümü olduğumu* söylediğini düşünüyorum. Kendi annesi merdivenleri çıkamazken, annemin merdivenlerini tamir etmesini düşünüyorum. Annesinin muhtemelen dört katı paraya mal olacak yardıma ihtiyacı varken, kırk bin dolar başkasının parası gibi geldiği için saklamadığı Rolex’i düşünüyorum.

Bu onurlu bir davranış mı? Yoksa fedakarlık mı?

"Yine de umut var," diye ekliyor Rina. "Yeni bir deneysel tedavi var, ama bu ipucunu kendim araştırdım. Dr. Yassa... Mount Sinai'nin beyin cerrahisindeki tıbbi ilerlemelerin yeni yürüyen reklam panosu." Rina gözlerini deviriyor. "Hayat kurtarmanın ticarileştirilmesi seni hiç rahatsız etmiyor mu?"

"Bağıışçıların dikkatini çekiyor," diyorum. "Bu oyunun nasıl işlediğini biliyorsun."

Rina paradan anlar. Ben de paradan anlarım. Arkadaşız çünkü itiraf ettiğimizden daha sık, paradan nefret ediyoruz. Para kapıları açmadığı için değil. Sadece bir kez içinden geçtikten sonra, seni küçük, havasız alanlara hapseder, uzaklaşması zor bir maskeye kilitler.

"Deneysel tedavi. Mount Sinai’de Dr. Yassa’nın yaptığı tedavi. Karanlıkta dart atmakla, varilde balık avlamak arasında bir ölçekte ne kadar umut verici?"

"Bu tuhaf bir ölçek, Celeste, ama sanırım ortada bir yerde? Bazı vaka çalışmalarında dikkate değer sonuçlar elde edildi. Ama pahalı, sigorta karşılamıyor. Ve risk var. Olmasa bile, Saylor’ın parası yok." Bana tanıdık bir ifadeyle bakıyor; tüm parçaları masaya koyup senin ne yapacağını beklerken takındığı ifadeyle. "Yardıma kabul etmeyecek. Bunu artık biliyorsun."

Oh, biliyorum. Mısır pamuğunun iplik sayısını dokunarak bildiğim gibi biliyorum bunu — içgüdüsel olarak, tamamen, söylenmesine gerek kalmadan.

Sandviçi elime alıyorum. Bir ısırık daha alıyorum. İştahım azaldıkça tadı da kaybolduğu için yavaşça çiğniyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, kendi düşüncelerime dalıyorum.

İçimde, Saylor'ın hoşuna gitse de gitmese de ona yardım etme konusunda derin bir içgüdü var. Ama bazı şeyler karar haline gelmeden önce biraz beklemeli. Bu trajedi bulmacasına zorla girip kendi yöntemimle tamamlamak, bir patronun yapacağı şeydir. Saylor'ın patronu mu olmak istiyorum... yoksa başka bir şey mi?

Stüdyonun kapısı çalınmadan açılıyor, bu da ya Margot ya da çalışma alanımı bir parkla karıştıran biri olduğu anlamına geliyor.

Ugh. İkisi de değil.

Greg, odanın sahibiymiş gibi içeri giriyor. Teknik olarak, boşanma anlaşmamızın parazitik matematiğine göre, kısmen öyle de. Lacivert bir takım elbise giyiyor — tabii ki Brioni, çünkü Greg giymek istemediği bir tasarımcı markasıyla hiç karşılaşmamıştır — ve ekranı bana doğru bir silah gibi çevrilmiş bir tablet taşıyor.

"Celeste. Üçüncü çeyrek tahminleri hakkında konuşmamız gerekiyor."

Rina taburesinden kalkmıyor. Greg'e selam vermiyor. Bu adamı kişisel tehdit değerlendirmesinde "sivrisinek" ile "rahatsızlık" arasında bir yere yerleştirmiş bir kadının telaşsız sakinliğiyle kahvesini yudumluyor.

"Toplantıdayım, Greg."

"Adın Rina. *Merhaba, Rina.*" Greg, Rina'ya zar zor bir bakış attı. "Ve bir sandviç yiyorsun."

"Sandviç yediğim bir toplantıdayım. Son baktığımda, bu hala kendi ofisimde benim hakkımdı."

Tableti çalışma masamın üzerine koydu — bir kumaş örneğinin üstüne, ki bunu not alıp *bu adamdan nefret etmek için bir neden daha* olarak dosyaladım — ve kollarını kavuşturdu. "Sonbahar koleksiyonu on bir parça geride. Üretim ekibi sorular soruyor. Bergdorf ekibi senin ofisine ulaşamadıkları için benim ofisimi aradı. Ve birçok kişiden, diyelim ki, *dikkatinin dağınık* olduğu yönünde haberler alıyorum."

"Birçok kişiden mi?" *Saçmalık.* Margot'u kastediyor; o da kişisel bilgileri, bir köpeğin kendi kuyruğunu koruduğu kadar etkili bir şekilde koruyor.

Yüzünde bir şey parladı; çok kısa bir işaret, ağzının köşesindeki bir seğirme, aylardır şüphelendiğim şeyi doğruladı. Greg, Margot'a ilgi gösteriyor—kahve, iltifatlar, ara sıra bir doğum günü hediyesi—ve karşılığında Margot, Greg'e benim programımı, ruh halimi, nerede olduğumu anlatıyor. Kötü niyetle değil. Margot'un kötü niyetli olabilecek stratejik kapasitesi yok. O sadece nezakete bilgi ile karşılık veren bir kadın, bu da onu ofisimin önünde bekleyen en kötü kişi ve beni takip etmek isteyen eski bir koca için en iyi kaynak yapıyor.

"Kaynaklarım var," diyor Greg belirsiz bir şekilde.

"Asistanım var, ona sanki parkmetreymiş gibi latte ve iltifatlarla yağ çekiyorsun. Zekamı aşağılamayın."

"Durum aynı. Zamanın gerisinde kalıyorsun. Bu velayet saçmalığıyla zamanını boşa harcıyorsun—"

"Dikkatli ol."

"...ve açıkçası Celeste, bahar koleksiyonu ortaya çıkmazsa yönetim kurulu sorular sormaya başlayacak. Bir şirketi yönetip, sana ait olmayan bir bebeği sahiplenmeye çalışırken bir zampara ile evcilik oynayamazsın. Yani, senin yaşında bir yenidoğanla ne yapacaksın?"

Oda bir anda sessizliğe büründü.

Kadın avcısı yorumunu görmezden geliyorum. Yaşımla ilgili alaycı yorumları artık eskidi. *Ama benim olmayan bir bebek mi?* Kolları sıvama zamanı geldi.

Rina kahvesini masaya koyar. Gerginleştğini hissedebiliyorum — görünür bir şekilde değil, Greg'in fark edeceği bir şekilde değil, ama bir kadın müdahale etmeye ya da tanık olmaya hazırlanırken gerginleştği şekilde, ve hangisini seçeceğime karar verme hakkını bana bırakıyor.

Benim yaşında bir yenidoğan mı? Siktir git, Greg.

Ona bakıyorum. Gerçekten ona bakıyorum. Sahte çekiciliği ve zekâsıyla bir şirketin yarısını miras almış bir erkeğin kendine özgü kibirini taşıyor. Tamamen gelişmemiş ön beyin korteksi olan kadınlar onu tahrik ettiği için evliliğimizi mahvetti. Ve şimdi stüdyoma, benim alanıma, hayatımda beni hiç hayal kırıklığına uğratmayan tek şeyi yarattığım odaya girip

hayatımda beni hiç hayal kırıklığına uğratmayan tek şeyi yarattığım odaya girip, bana dikkatimin dağıntık olduğunu mu söylüyor? Bir kez daha, hayatımı hak etmek için çok yaşlı olduğumu mu söylüyor?

“Greg.” Sesim düz. Kontrol altında. Yönetim kurulu odası sesi, birinin ciddi bir hesap hatası yaptığı anlamına gelen ses. “Bunu bir kez söyleyeceğim, o yüzden iki kulağınla dinlemeni tavsiye ederim. Bu şirket var çünkü ben tasarladım. Her dikiş, her koleksiyon, her alıcıyla, her fabrikayla ve her dergiyle olan her ilişki—hepsi benim eserim. Benim adım. Benim itibarım. Sen buradasın çünkü bir boşanma anlaşması sana, senin inşa etmediğin ve taklit edemeyeceğin bir şeyde hisse verdi.”

Greg, benim öfkeli sözlerimi geçiştirmek için elini salladı. “Celeste—”
“Eğer senin o kadar çok istediğin gibi halka açılırsak ve yönetim kurulu bu markanın devam eden başarısı için kimin vazgeçilmez olduğunu değerlendirmek üzere toplanırsa, hangimizin feda edilebilir olarak görüleceğini çok dikkatli düşünmeni istiyorum. Çünkü o, binanın üzerinde adı yazan kadın değil.” Ayağa kalkıyorum, kumaş örneğimin üzerindeki tabletini alıp ona uzatıyorum. “Ve eğer bir daha sevdiğim birine ‘kadın avcısı’ dersen ya da en yakın arkadaşımın bana emanet ettiği bebeğin benim olmadığını ima edersen, o yönetim kurulu toplantısını ikimizin de istediğinden daha erken gerçekleştireceğim. Şu anda kimin evinde olduğun konusunda lanet olasıca net miyiz?”

Greg tableti alır. Çenesi gergindir. Gözleri serttir. Ama tableti alır, yani beni duymuştur, ve tek kelime etmeden dönüp stüdyodan çıkar. Kapı arkasında, bir şekilde çarpma sesinden daha yüksek gelen kontrollü bir tıklamayla kapanır.

Sessizlik.

Sonra Rina, taburesinden, iki kolunu da Mario'nun zıplarken donmuş hali gibi başının üstüne doğru uzatarak, “*Tabii ki evet.* Bu çok uzun zamandır beklenen bir şeydi. Aman Tanrım. Hayatımda iyi şeyler yaptım, bu yüzden karma beni ödüllendirdi ve tüm zamanların en ölümcül, en destansı azarlamasına şahit olmamı sağladı.”

Nefes veriyorum. Nefesim içimden derin bir yerden geliyor; tam olarak rahatlama değil, ama bir tür kurtuluş. Aylardır, belki de yıllardır göğsümde biriken bir şeyi nihayet söylemiş olmanın verdiği his.

"Saylor'a kadın avcısı dedi. Bu beni çileden çıkardı." Kısmen doğru. Kısmen yalan. Arkadaşımı benim önümde kötüleyemez, ama

Greg'in Saylor'dan korktuğunu bilmek iyi hissettiriyor. Korkmalı da. Saylor'ın bir odaya girip bir kadını bayılttığı hali... çok korkutucu. Hepimiz için.

“Duydum.”

“Sence herkes böyle mi düşünüyor? Benim, eskortlarla dolu bir aşk hayatına sığınan, üzgün, yaşlı bir bekar kadın olduğumu mu düşünüyorlar?”

“Oh, kes şunu. Greg, sana gerçekten iyi davranan bir erkekle ne yapacağını bilmiyor. Bu onu şaşkına çeviriyor. O yüzden kendini küçültüyor.” Rina kanepeye yanıma oturdu, dizini benim dizime değdirecek kadar yakın. “Biliyor musun, Sean da eskiden aynı şeyi yapardı. Ne zaman bir şeyde başarılı olsam, becerim yerine şansın rolünü öne çıkarmak için mümkün olan en ufak bir yol bulurdu. Columbia'da kadroya alındığımda, sonuçta Harvard değildi, değil mi? Her zaman ‘Doğru yer, doğru zaman’ derdi. ‘Piyasa elverişliydi.’ Asla ‘sen zekisin ve seninle gurur duyuyorum’ demiyordu. Çünkü okur yazar bir kadın, bir korkak için her zaman korkutucudur. Ama yetenekli, zeki bir kadın? O, gerçek bir erkek tarafından saygı görür. Ve dünyadaki Greg'ler ve Sean'lar asla gerçek erkekler olmayacak. Sadece gürültücü erkekler olacaklar.”

Bununla baş başa kalıyorum. Bir fondü restoranının önündeki kaldırımda Whitney'in aynı şeyi farklı kelimelerle söylediği yankısıyla baş başa kalıyorum — *o sana, sürenin dolduğunu hatırlatıyor*. Saylor'ın görüntüsüyle baş başa kalıyorum, ön kolunda boya, sanki gördüğü en olağanüstü şeymişim gibi bana bakıyor ve bir kez *bile* — *tek bir kez bile* — bana fazla olduğumu, ya da çok yaşlı olduğumu, ya da herhangi bir şey olduğumu hissettirmiyor.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” diyor

Rina. “Zaten soracaksın.”

“Haklısın.” Gülümsüyor. “Bir spa hafta sonu rezervasyonu yapmayı düşünüyordum. Sadece ikimiz. Şehirden uzaklaşmak, rahatlamak, şarap içmek, erkeklerden şikayet etmek, her şey. Connecticut'ta bir yer buldum — kaplıcalar, cep telefonu çekmiyor, her şey var. Ne dersin? Bu hafta sonu?”

Teklif cömert. Tam da üç hafta önce, cenazeden önce, Saylor'dan önce, duvarına “*sen çok seviliyorsun*” yazan çocuk odasından önce evet diyeceğim türden bir şey. Üç hafta önce, bir çanta hazırlayıp okaliptüs buharı ve sessizliğin içine kaybolur ve buna “kendine bakmak” derdim.

Ama şu anda bu stüdyoda oturan kadın o kadın değil. Ya da belki o kadın, ama farklı bir şey istiyor.

“Aslında,” diyorum ve kendi sesimdeki değişimi duyuyorum — daha hafif, neredeyse utangaç bir ses tonu, o kadar uzun zamandır kullanmadığım bir ses tonu ki, bunun umut olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. “Sanırım hafta sonunu Westchester’da geçirmek istiyorum.”

Rina kaşlarını kaldırıyor.

“Tadilat bitmedi,” diye ekliyorum çabucak, çünkü ben hâlâ Celeste’im ve her duygusal karar için hâlâ mantıklı bir çerçeveye ihtiyacım var. “Arka bahçe var. Misafir odaları. Saylor her şeyi tek başına halledemez. Orada olmam lazım. Orası benim evim.”

“O senin evin,” diye tekrarlar Rina ve ses tonu o kadar dikkatlice boş ki, neredeyse neon ışığı gibi parlıyor. “Ve hafta sonunu orada geçirmek istemenin sebebi de bu. Ev.”

“Evet.”

“Avustralyalı değil.”

“Ev, Rina.”

“Avustralyalı’nın şu anda yaşadığı ev. Annesiyle birlikte. Senin nişanlınmış gibi davranırken.”

Buzlu kahvemi alıyorum. Uzun bir yudum alıyorum. Fincanın kenarından onun gözlerine bakıyorum.

“Tadilatlara yardım edeceğim,” diyorum kararlı bir sesle. “Hepsi hep

si.” “Tabii. Hem de sen, ellerini kirletmek mi?” “Hey!” diye azarlıyorum. Ama ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz.

Rina ayağa kalkar. Çantasını alır.

. Kapıda durur.

“Celeste?”

“Ne?”

“Bu hafta sonu şarap getir. Bilirsin, Westchester’a. İyi şarap. Neyi kutlayacağını henüz bilmesen bile, bir şeyi kutlarken içtiğin türden.”

Göz kırpar, sonra beklenen Rina şatafatıyla çıkar. O kadar şapşal ve bir o kadar da ruhani, tuhaf bir kombinasyon.

Stüdyo yine sessiz. Sadece ben, bakır rengi ipek, manken, bitmiş on bir parça, bitmemiş on bir parça ve iş krizi, beklenmedik bir sandviç, bir aydınlanma, uzun zamandır ertelenmiş bir yüzleşme ve bir evle ilgiliymiş gibi davranmaya çalıştığı bir kararın yer aldığı dağınık bir öğleden sonra içinde oturan bir kadının kendine özgü sessizliği.

Bakır kumaş parçasına bakıyorum. Onu çeyrek inç döndürüyorum. *Biraz kalçan olsaydı işime yarardı, Patrice!* Onu bir çeyrek inç daha döndürüyorum ve voilà.

Haftalardır ilk kez—her şeyin değiştiği için değil, içimdeki bir şeyin yer değiştirdiği için, sanki öğleden sonra güneş ışığını yakalamak için mobilyaların yeniden düzenlenmesi gibi—bunu görüyorum. Düşüşü. Akışını. Eğer ona karşı direnmeyi bırakıp düşmesine izin verirsem, kumaşın nasıl hareket etmek istediğini.

Yeni ilhamla, kalemimi elime alıp yeniden çizmeye başlıyorum.

14. bölüm

Saylor

You know why.

Annem bastonunu kullanmadan mutfak adasında duruyor.

Onun hareket kabiliyetiyle ilgili her şeyi fark ettiğim gibi bunu da fark ediyorum — otomatik olarak, sürekli olarak, yıllardır onun ağır düzeylerini takip eden beynimin arka plandaki uğultusu gibi. Her zaman en iyisini umuyor, en kötüsünü bekliyor. Granit tezgaha yaslanmış, iki avucunu da düz bir şekilde koymuş, hiç itiraf etmeyeceği kadar yorucu bir şey yaparken rahat görünmek isteyen birinin duruşunda. Çayı yanında buhar çıkıyor. Perdelerden süzülen sabah ışığı, Home Depot'ta indirimde bulduğum ve Celeste'nin yine de beğendiği gibi görünen perdelerden geçiyor.

"Bu tezgah," diyor, elini granitin üzerinde gezdirerek, "evimizdeki mutfaktan daha büyük."

"Eski mutfak mı, yoksa şu anki mutfak mı?"

"İkisi de. Toplamda." Çayını kaldırıp dikkatlice bir yudum alıyor. "Biliyorsun, Wollongong'da tam olarak tek bir tezgahım vardı ve o hem yemek masası hem de ara sıra ütü masası olarak kullanılıyordu. Çok amaçlı. Oldukça verimli." Mutfağın etrafına bakınıyor — yeni donanım, temizlenmiş tezgahlar, dün bir haftalık barmenlik bahşişlerimin tamamını harcayarak doldurduğum buzdolabı.

“Garip, değil mi? İnsanlar tüm bunlara sahip olup da öylece bırakabiliyorlar. Çürümesine izin veriyorlar. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi.”

“Para böyle yapar. Her şeyi yenisiyle değiştirebiliyorsan, hiçbir şeyi korumaya değmez. Bence para peşinde koşmaya değmez.”

“Tavukları kovalayarak büyümüş bir çocuk için bu çok akıllıca bir söz.”

“Ben büyürken pek çok şeyin peşinde koştum anne. Tavuklar en önemsiziydi.”

“Her zaman mahalledeki küçük kızlarla flört ederdin. Bezden kurtulduğun andan itibaren başımın belada olduğunu biliyordum.” Gülümsüyor. Bu gerçek bir gülümseme—acı çok şiddetli olduğunda takındığı cesur gülümseme değil, kapıyı ona tutan yabancılara gösterdiği kibar gülümseme de değil. Gerçek olan, tüm yüzünü değiştiren, daha sık görmek için her şeyi yapabileceğim gülümseme.

Pencereye bakıyor. Arka bahçeye. Lastik salıncak, yeniden canlandırmaya başladığım bahçe, ikimizin yaşını topladığımızdan bile daha yaşlı meşe ağacı. Onu izliyorum ve söylemeden önce düşüncesinin şekillendiğini görebiliyorum — gözlerinin yumuşayıp uzaklara dalması, parmaklarının fincanı sıkıca kavraması.

"Sana tüm bunları veremediğim için üzgünüm," diye mırıldanıyor. "Anne..."

“Bir arka bahçe. Bir salıncak. İki odadan fazla odası olan ve suyun ısınması yirmi dakika sürmeyen bir duşu olan bir ev.” Bana bakmıyor. Meşe ağacına, sanki onun başarısızlığının bir tapınağıymış gibi bakıyor. “Babanla kalsaydım, belki biz...”

"Dur."

Bu kelime, istediğimden daha sert çıkıyor. O, çok hafifçe irkiliyor — çoğu insanın fark etmeyeceği kadar küçük bir hareket ama ben yıllardır onun vücudunu bir ders kitabı gibi okuyorum. Ses tonumu yumuşatıyorum.

“Anne, beni dinle. En güzel çocukluğu yaşadım. Bunu söylemem gerektiği için söylemiyorum. Bunu hatırladığım için söylüyorum.” Karşısındaki tezgaha yaslanıyorum. “Öğle yemeği notlarını hatırlıyorum. Güneş doğmadan sabahları benimle koştüğünü hatırlıyorum, ikimiz de yarı uykuluyduk, horozlar sanki onları uyandırmışız gibi öterdi. Mutfak masasında —tek tezgahımız— benimle oturup, matematiği sevmene rağmen bana matematikte yardım ettiğini hatırlıyorum. Ciddiyetle yanlış cevaplar verirdin

böylece ben seni düzeltmek zorunda kalırdım, ve her seferinde sanki ben bir dahiymişim gibi şaşkınlık numarası yapardın.”

“Sen bir dahisin.”

“Ben mutfak tezgahının arkasına fayans döşeyebilen ve iyi bir biftek pişirebilen bir erkeğim. Ama bu konuda üzgün değilim. Babam bize daha büyük bir ev verirdi ve ben duvarların arkasından sana bağırmasını dinleyerek büyüdüm. Sen büyük ve bozuk olanı değil, küçük ve güvenli olanı seçtin. Bir kadının bir erkekten neyi tolere etmesi ve neyi tolere etmemesi gerektiğini bana sen öğrettin. Sahip olduğum her iyi içgüdü, daha iyi bir hayatı hak ettiğimizi bildiğin için kolay hayattan uzaklaşmanı izlemekten geliyor.”

Gözleri ıslak. Gözlerini kırıştırarak yaşları siler—annem mutfakta ağlamaz, geceleri, benim uyuduğumu sandığı zamanlarda, baş başa kaldığında ağlar. Alphabet City’deki berbat dairemize taşındığımızdan beri ince duvarların arkasından onu duydum, ama ona bunu hiç belli etmedim.

“Özür dilerim,” diyorum ve sesim beklemediğim bir şekilde kelimelerde takılıyor. “Sonrasındaki her şey için. Kaza için. Dolandırıcılık için. Seni dünyanın öbür ucuna sürükleyip, asansörü olmayan ve hiçbir planımız olmayan dördüncü kattaki bir daireye yerleştirdiğim için. Bana bu inanılmaz çocukluğu yaşattın ve ben sana karşılığında...”

“Saylor David Evans.”

Tam adı. Tam adıma sadece, onun gözünde son derece aptalca bir şey söylediğimde kullanır ki, beni koşulsuz sevdiğini düşünürsek, bu oldukça zor bir şey.

Tezgahtan itilir. Vücudu hareketi kontrol eder —ağırlık dağılımı, omurgasının dikkatli hizalanması, sinir uçlarından geçen her şeye karşı çenesini sıkma şekli. Bir adım atıyor. Sonra bir tane daha. Sonra üçüncüsü. Cesur, dik, kararlı—benim izlediğimi sandığında attığı sürünerek, temkinli adımlar değil, mutfağı geçmenin yapacağı bir şey olduğuna karar vermiş, acıyı umursamayan bir kadının adımları.

Bana ulaşır ve kollarını göğsüme dolayarak sarılır. Benden bir baş kadar daha kısadır — hatırlayabildiğim kadarıyla hep böyleydi. Beni bir koluyla çiftlikte gezdirirken diğer koluyla tavukları besleyen o kadını tam olarak ne zaman aştım? Tutuşu güçlüdür. Beklediğimden daha güçlü.

Sanki beni bir arada tutarken aynı anda kendini de bir arada tutuyormuş gibi, ki muhtemelen tam da bunu yapıyor.

"Kazadan sonra," diyor göğsüme yaslanarak, "sağlık görevlileri gelmeden önce, ben yerdeyken. Ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Hatırlıyorum. Her saniyesini hatırlıyorum. Sesi, camı, ardından gelen sessizliği, kaldırımdan gökyüzünün nasıl görüldüğünü. Onu bulduğumu ve öldüğünü düşündüğümü, sanki biri fişi çekmiş gibi tüm dünyanın renginin solduğunu hissettiğimi hatırlıyorum.

"Bayılmıştın anne. Hatırlaman imkansız..."

"Hatırlıyorum. Bilincim yerindeydi," diyor. "Yaklaşık otuz saniye boyunca. Belki daha az. Ve biliyordum—o tür anlarda, düşünmeden, karar vermeden bildiğin gibi—muhtemelen ölüyordum. O yüzden dua ettim. Dindar biri bile değilim, Saylor. Bunu biliyorsun. Ama dinleyen varsa diye bir şey daha için dua ettim."

Kollarımı ona daha sıkı sararım. Süveterinin üzerinden omurgasının çıkıntılarını hissedebiliyorum, kazanın geride bıraktığı hasarı haritalandırıyor.

"Ne için dua ettin?" diye soruyorum, her ne kadar bildiğimi düşünsem de. Yaşamak için dua etti. Daha fazla zaman için dua etti. Ve acımasız bir evren şakası olarak, istediğini aldı. Daha fazla zaman kazandı ve o zamanın her günü, çoğu insanı yıkacak kadar acı ile dolu geçiyor, ama o hiç şikayet etmiyor, bir kez bile, sanki hayatta kalmak başlı başına bir ömür boyu şükran duyulmasını gerektiriyormuş gibi.

"Senin iyi olman için dua ettim."

Hareketsiz kalıyorum.

"Hepsi bu," diye fısıldıyor. "Yaşamak için değil. Acının dinmesi için değil. Oğlumun zarar görmemesi için dua ettim. Korunması için. Bana ne olursa olsun, o kamyonun sağ salım çıkman, önünde koca bir hayatın olması için." Geri çekiliyor ve bana berrak, son derece emin gözlerle bakıyor. "Bu dünyadaki son umudum buydu. Ve dualarım kabul oldu."

Sesime güvenemiyorum. Göğsümde bir şey çöktü—acı verici bir şekilde değil, suçluluk duygusunun genellikle çökerttiği gibi değil, ama sanki bir duvar yıkılıyormuş gibi. Yıllar önce bir şeyi engellemek için inşa ettiğim bir duvar, ve arkasında, onu enkazdan çıkarıp yol kenarına taşıdığımdan beri hissetmemeye çalıştığım her şeyin seli var

“Ve Şimdi haline bak.” Elini uzatıp yüzüme dokunuyor. Eli  aydan dolayı sıcak. “AŞık olmanı izleyebiliyorum. Bir Şeyler inşa ettiğini görebiliyorum. Bu güzel evde bir aile kuruyorsun. Dualarım on katıyla kabul oldu.”

"Anne." Elini yanağımdan çekiyor. "Celeste hakkında. Bugün buraya geldiğinde, senden Şunu yapmamalı istiyorum..." "Neyi?"

“Duruma baskı yapma. O benim patronum. Ben onun müteahhidi. Belki bir arkadaş. Bu bebeğin velayetini almasına yardım ediyorum, hepsi bu. Nişan meselesi... o sadece sosyal hizmet görevlisi için. Hiçbiri gerçek değil.”

Annem, gerçekliğin zamanla oğlunu düzeltmesine izin vermeyi seçen bir annenin ifadesiyle bana baktı. “Elbette canım. Sen ne dersen o.”

“Ciddiyim. Ekimden sonra, bebek doğduktan sonra taŐınmamız gerekecek. Bu düzenin bir son kullanma tarihi var.” Bir an duruyorum,   n k  sonraki kısım daha zor. “Ama düşünüyordum da... eğer biraz para biriktirebilirim... böyle bir yerde yaşamak ister miydin? Şehrin dışında. Banliy de. Zemin katta. Bahçeli bir ev.”

Annem zar zor cevap veriyor. Gözleri kendi vücuduna düşüyor — eğri duruŐuna, ağrının olduğu kalçasına kayan eline, mutfakta üç adım atıp bu çabadan dolayı Şimdiden titremeye başlayan bacaklarına. “Sana bu yük olmak istemiyorum, Saylor.” Sesi sessiz. “Sevdiğin biriyle bir gelecek planlamalısin. Annenle değil.”

“Sen sevdiğim birisin anne. Biz bir paketiz. Belki bir gün bir kadın bunu anlayacaktır. Ama Şimdilik, adım adım gidelim, olur mu?”

Başını sallıyor. Yanağımı okşuyor. Acıyı kolaymıŐ gibi göstermeyi öğrenmiş bir kadının dikkatli koreografisiyle tezgaha ve  ayına geri çekiliyor.

Tekrar ocağa dönüyorum. Buzdolabında marine edilen biftekler, havlunun altında dinlenen makarna hamuru ve kesme tahtasında sessizce gurur duyduğum bir bruschetta hazırlığı var. Dört yaşından beri

Saat dörden beri yemek yapıyorum — yemek bu kadar zaman gerektirdiği için değil, ellerimin, Celeste'nin yolda olduğuna dair mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu on beşinci kez kontrol etmekten başka bir şey yapması gerektiği için.

Bir saat önce mesaj attı. Tek kelime: *Geliyorum*.

O zamandan beri o kelimenin tadını çıkarıyorum. Geliyorum. Şimdiki zaman. Etkin. Hareket halinde, bana doğru gelen bir kadın.

Kapı zili çalıyor ve bıçağı neredeyse düşürüyorum.

"Kapıyı mı çalıyor?" diye soruyor annem tezgahtan, eğlenerek. "Kendi evinin kapısını mı?"

"Görünüşe göre öyle."

Ellerimi havluyla silip, lavabonun üstündeki pencerede yansımaımı kontrol ediyorum. *Neden yansımaımı kontrol ediyorum ki?* Asla yansımaımı kontrol etmem. Ben, sert bir kayıtsızlığı icat edip bunu stil olarak maskeleymiş bir adamım. Saçlarım bu kadar dağınık, jel yüzünden değil, yan yatmam yüzünden.

Kapıyı açıyorum ve Celeste, elinde bir şişe şarapla, kararlılık ve dehşet arasında bir ifadeyle kendi verandasında duruyor. Kot pantolon giymiş. Onu hiç kot pantolonla görmemiştim. Karşılaştığım her Celeste, ya yapılı pantolonlar ya da blazer ceketler ya da sosyal hizmet görevlisinin ziyareti sırasında giydiği o kibirli krem rengi bluz giyyordu. Ama bugün koyu renk, dar kot pantolon ve bir omzundan sarkan yumuşak gri bir kazak giymiş; bu, kasıtlı olabilir ya da kazakın simetriye karşı kendi isyanı olabilir. Saçları açık. Makyajı minimal. Düz ayakkabılar.

Bir insan gibi görünüyor. Bir CEO değil, sadece arabasına binip kırk beş dakika sürüş yapıp kendi kapısını çalmış bir insan, çünkü burada olmak istemiş.

Gözlerimi, düz ayakkabılardan kot pantolona, açıkta kalan omzuna ve beni izleyen yüzüne kadar, yavaşça, kasıtlı olarak, saklamadan, tüm vücudunu taradım. Yüzündeki ifade, beni yorum yapmaya cesaretlendiriyor ve yorum yapmamı umuyordu.

"Şifreyi mi unuttun?" diye soruyorum. "Öylece içeri girmek garip geldi."

"Burası senin evin."

“Benim evim olduğunu biliyorum. Ama artık benim evim gibi gelmiyor. Sanki...” Durdu. Başını eğdi. “Senin evin gibi. *Senin* evine giren bir yabancı gibi hissediyorum.”

“Peki, buna izin veremeyiz.” Kenara çekilip kapıyı ardına kadar açıyorum. “Bu gece kal. Birkaç saat sonra kendini bir yabancı gibi hissetmeyeceksin. Söz veriyorum.”

“Bu gece kalayım mı?” Kaşlarını kaldırdı. “Cesur bir başlangıç, Saylor.”

Ben sadece yardım etmeye geldim... ve tabii ki yemek yemeye. Bu güzel koku da ne?” “Biftek ızgara yapıyorum.”

“Biftek pişiriyorsun.”

“Sabahdan beri marine ettim. Sıfırdan makarna. Hayatımı değiştirdiğini mütevazı bir şekilde ifade edeceğim bruschetta.”

“Hayat değiştiren bruschetta. Oldukça iddialı bir söz. Biliyorsun, bruschetta benim için tam bir besin grubu ve sana gerçekten dürüst fikrimi söyleyeceğim.”

“O dürüst görüşün, *cennet gibi, büyüğü ya da dünya harikası* olsa iyi olur.”

“Oh, hayır, hayır dostum. İçten içe, gizli bir yemek eleştirmeni gibi acımasızım. Bruschetta’da sarımsak konfit yoksa, bir yıldız kırmak zorunda kalacağım. Bunu bir erkek gibi kabullenmen gerekecek.”

“Sarımsak konfitinin ne olduğunu hiç bilmiyorum, o yüzden başımın belada olduğunu varsayacağım. Ama merak etme, kaldırabilirim. Ben tam bir erkeğim.”

Gözlerini devirdi ama yanımdan geçip içeri girerken hafifçe kıkırdadı. Aniden bu ev—haftalardır yeniden inşa ettiğim, boyadığım, zımparaladığım, kabloladığım ve döşediğim ev—nihayet olmaya çalıştığı şeye benziyor gibi geldi. Tamamlanmış. Eksik parça, elinde bir şişe şarapla ve muhtemelen rahat olduğunu düşündüğü kot pantolonuyla az önce ön kapıdan içeri girdi.

Bir saat bile geçmeden, mutfak en güzel şekilde gürültüye boğulur.

Ben ocakta makarnayla uğraşırken, Celeste elinde bir kadeh şarapla mutfak adasına yaslanmış durumda — şarabı o getirmiş, çünkü ben yemeğe o kadar odaklanmıştım ki içkiyi unutmuştum. Biftekler kesme tahtasının üzerinde dinleniyor. Bruschetta bitmiş. Celeste dört parça yedi ve sonra gizlice İtalyan olduğumu iddia etti, ki bu bana yaptığı en büyük iltifattı.

"Annem ya da babamın bu mutfakta hiç yemek pişirdiğini sanmıyorum," diyor ve bunu, tadilat kaosuyla karşılaşmayı beklediği bir eve girip, bunun yerine çok evcil şeyler yapan bir adam bulmuş birinin hafif şaşkınlığıyla söylüyor. "Büyürken çok fazla paket yemek yerdik."

"Sıradan insanların yediği türden mi, yani McDonald's, Taco Bell, KFC gibi mi? Yoksa zenginlerin yediği türden mi?"

Gözlerini kısıyor. "Bunun ne önemi var ki?"

"Drive-thru pencerelerinden sana atılan ucuz, yağlı, şüpheli etlerle büyümek, lüks restoranlardan gelen gurme yemek paketleriyle büyümekten çok farklı bir tablo çiziyor. Biri biraz acınası, diğeri biraz gösterişli."

"Yani her halükarda kazanamam mı?"

Gülüyorum. "Bir tahminde bulunayım."

"Tamam, peki. Biraz gösterişçiydik. Whit'in ailesi kadar değil tabii, ama benim ailem de görünüşe çok önem verirdi."

"İşte bu yüzden yemek pişirmek istedim," diyorum, ona sinsi bir gülümseme atarak. "Çünkü sen, tabağı 60 dolar olan ve anlamış gibi davranmam gereken bir köpükle servis edilen bir restoran yemeği getirirdin."

"Köpük, meşru bir mutfak tekniğidir."

"Köpük, lavabodan kaçıp tabağa gizlice sızan sabundur."

Annem, aylar önce biletlerini aldığı bir gösteriyi izleyen bir kadının zorlukla gizlediği coşkuyla bizi izlediği mutfak masasından gülüyor. Onun için özel olarak yerleştirdiğim sandalyeye yerleşmiş — bel desteği iyi, kolçakları var, masaya yakın ama sıkışık değil.

"Böyle yemek yapabiliyorsanız dışarıda yemek yemek aptalca geliyordur herhalde.

Sizler rüya gibi bir hayat yaşıyorsunuz."

"Oh hayır canım, aldanma," diyor annem. "Her gece böyle yemiyoruz. Çoğu gece, botları hâlâ ayağında kanepede uykuya dalmadan önce ne hazırlayabiliyorsa onu yiyoruz. O sadece seni etkilemeye çalışıyor."

"Anne."

“Ne? Çok sevimli. Bırak da tadını çıkarayım.”

Celeste şarap kadehini masaya koyar. Hiçbir şeyi kaçırmayan o kendine özgü dikkatle anneme bakar ve sonra harekete geçer.

Büyük bir hareket değil. Tezgâhtan itilir, dört rahat adımla mutfağı geçer ve anneme sarılır.

Kucaklaşma dikkatli. Nazik. Omurgaya, duruşa, temasın acı verebileceği yerlere dikkat ediyor. Ama tereddütlü değil; sıcak ve kasıtlı, birisi hakkında bir karar vermiş ve bunu kelimeler yerine kollarıyla ifade eden bir kadının kucaklaşması.

“Seninle tanıştığıma çok sevindim, Ada,” der Celeste.

Annemin yüzünde, hayatımın geri kalanında hatırlayacağım bir şey olur. Gözlerini kapatır. Kollarını kaldırır ve bana bu kucaklaşmanın derinlere işlediğini gösteren bir güçle karşılık verir. Ve gülümser. Sevinçin hakim olduğu ve kaslarınızı sizin yerinize hareket ettirdiği gerçek bir gülümseme. Dağları yerinden oynatabileceğim bir gülümseme.

“Ben de seninle tanıştığıma çok sevindim, canım. Saylor bana senin hakkında tek kelime bile etmedi, bu da muhtemelen çok önemli biri olduğun anlamına geliyor.”

Celeste gülüyor. Bu, içten bir gülüş; Tidewater House'daki, sosyal hizmet görevlisinin ziyareti sırasında ona kanepeyi yakmayı düşündüğümü söylediğimde attığı gülüş. Bu gülüş, bana onun bu gece buraya savunmasız geldiğini söylüyor. Belki de benim kadar meraklı.

İkisini birlikte izliyorum ve çok kısa, çok pervasız bir an için, bunun mantıklı olduğu bir hayat hayal ediyorum. Bunun kalıcı olduğu bir hayat. Celeste'in her gece bu mutfağa geldiği, annemin o masada çayıyla oturduğu, benim akşam yemeği pişirdiğim, bebeğin yukarıdaki adaçayı yeşili çocuk odasında olduğu, lastik salıncığın kullanıldığı, kimsenin yalan söylemediği ve kimsenin gitmediği bir hayat.

Bu an üç saniye sürüyor. Bir plan haline gelmeden onu kafamdan siliyorum.

Terasda yemek yiyoruz. Biftekler iyi, hatta iyiden de iyi. Makarna, annemin bana on dört yaşındayken öğrettiği tarif, Wollongong'daki bir komşusundan öğrendiği tarif; o komşu gerçek bir İtalyan'dı ve diğer tüm

. Celeste'nin getirdiği şarap pahalı ve yemekle mükemmel uyum sağlıyor; o şarabı tarif ederken "siyah frenk üzümü notaları"nın ne anlama geldiğini biliyormuş gibi davranıyorum, çünkü Celeste ile birlikte olmanın tamamen yeni bir kelime dağarcığı öğrenmek anlamına geldiğini anlıyorum.

Mevsim için hava ılık. Meşe ağacı bahçeye uzun gölgeler düşürüyor. Lastik salıncak, sanki bekliyormuş gibi durgun havada hareketsizce sallanıyor.

"Bu mülk inanılmaz bir potansiyele sahip," diyorum, sandalyeme yaslanarak. "Misafir evi genişletilebilir—ikinci bir yatak odası eklenebilir, banyo yenilenebilir, düzgün bir stüdyo ya da ofis alanı haline getirilebilir. Elbette izinler gerekir. Ve arka bahçe—açık hava mutfağı için bolca yer var. Düzgün bir barbekü, taş tezgah, belki de hırslı hissediyorsan bir pizza fırını."

"Pizza fırını," diye tekrarlıyor Celeste, sanki başka bir gezegenden gelen bir konsepti değerlendiren bir kadın gibi.

"Kendim yapabilirim. Taş ve harçla. Karmaşık bir şey değil." "Peki bu pizza fırını kim kullanacak? Çünkü mutfak becerilerim konusunda dürüst olmak istiyorum." şaraptan bir yudum alır. "En son pişirdiğim şey, yurt odasındaki bir tost makinesinde ekmek ve peynirdi, bu da sonunda kontrol altına aldığımız küçük bir yangına neden oldu."

Annem gülüyor, sonra sandalyesinde öne doğru eğiliyor. "Görünüşe göre hayatında yemek yapabilen birine ihtiyacın var, canım."

Sanki bütün gece elinde galibiyet kartını tutmuş ve sonunda onu kullanacak doğru anı bulmuş gibi gülümsüyor. Celeste'nin yanakları kızarıyor. Anneme bir bakış atıyorum. O da tam olarak ne yaptığını bilerek ve pişmanlık duymadan, tam bir sükunetle bana bakıyor.

"Biraz daha şarap?" diye soruyorum Celeste'ye, çünkü annem çöpçatanlık yapmaya karar verdiğinde elimdeki tek araç konuyu başka yöne çekmek.

"Lütfen."

Dolduruyorum. Celeste içiyor. Akşam, sıcak, yumuşak, boşluk hissi vermeyen bir sessizlikle etrafımızı bir battaniye gibi sarıyor. Annem, on iki yaşındayken bana yemek yapmayı öğrettiği zamanları anlatıyor. İlk başta nefret etmiştim. Sonra bana yemek yapmanın tüm kızları etkilemenin yolu olduğunu söyledi ve birdenbire ilgim arttı. İlk üç denememde

o kadar kötü yakmıştım ki itfaiyeyi aramayı düşünmüştü, Celeste gözleri yaşarana kadar gülüyor, annem ilgiden yüzü parlıyor ve teras artık gıcırdamıyor çünkü her bir tahtayı kendi ellerimle tamir ettim.

İşte böyle olabilirdi. Her gece böyle hissedilebilirdi.

Bu düşünceyi de bir kenara attım. Onu bir kutuya kilitledim ve okyanusa attım. Kolay değil, ama geleceği planlamak yerine şimdiki anda kalmaya ve anın tadını çıkarmaya çalışıyorum. Ama beni ayakta tutan da bu. Bir plan. Bir söz. Sebep olduğum şeyin bizi sonsuza dek tüketmemesini sağlayacak her şey. *Umut*.

Yedi çeyrek kala, annem esniyor.

Bu, insanlık tarihinin en teatral, en inandırıcı olmayan esnemesi. Başını geriye eğiyor, sanki bütün gökyüzünü yutmaya çalışır gibi ağzını sonuna kadar açıyor ve bir amatör tiyatro grubunun *Uyuyan Güzel* oyununda çıkacak türden bir ses çıkarıyor.

"Aman tanrım," der, elinin tersini alnına bastırarak. "Birdenbire çok yorgun düştüm. Sanırım yatmaya gideceğim. Bana aldırmayın. Siz ikiniz gecenin tadını çıkarın."

Sözde yorgun ve omurga yaralanması olan bir kadına hiç yakışmayacak bir çeviklikle masadan kalkar ve sahneler arasında sahne görevlisi gibi hızlı ve verimli bir şekilde evin içine çekilir.

Teras sessizdir.

Celeste bana bakar. "Annen normalde saat altı kırk beşte yatar mı? Yoksa onu korkutup kaçırdım mı?"

"Hayır." Gülümsüyorum. "Bana destek oluyor ve bize mahremiyet sağlamaya çalışıyor."

O müzik gibi kahkahasını tekrar atar. "Ne için mahremiyet, Saylor? Neden benimle yalnız kalmak istersin ki?"

Ona bakıyorum. O da bana bakıyor. Meşe ağacı nefesini tutuyor.

"Nedenini biliyorsun," diyorum.

15. bölüm

Celeste

This is like so unexpected.

Nedenini biliyor muyum?

Belki. Ama bunu itiraf etmek çok zor.

Midemde şarabın sıcaklığı, etrafımızı saran yumuşak akşam havası ve bu muhteşem adamın bana açlık dolu bakışları olsa bile, bunu kafamda tam olarak oturtamıyorum. Biz farklı türlerdeniz. Saylor için bir fetihten başka bir şey olamam. Benim yaşımda, mantıklı davranmak benim sorumluluğum. Saylor, kafası bulutlarda, geceleri ateşli ve tutkulu olduğumuz fanteziler içinde yaşayabilir, ama gündüzleri Hallmark aile dizilerindeki gibi bir hayatın gerçekleşmesi mümkün değil. Ve onun hayallerini yıkmak ne kadar istemesem de, başka seçeneğim var mı?

Sessiz kalıyorum, söyleyeceğim kelimeleri dilimde tartıp duruyorum. *Saylor, dur.* Ama onun durmasını istemiyorum. *Bunu yapamayız.* O zaman önceki sözüne dönersek, ben neden buradayım?

"Hadi," diyor Saylor, ayağa kalkarak. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Bu neden biraz tehlikeli geliyor?"

Elini uzatırken gülümsüyor. Eline bakıyorum — nasırlı, geniş, bir başparmağının tırnağının altında hâlâ boya var — ve elini tutuyorum, çünkü bu adama hayır deme yeteneğimi kaybetmişim ve bunun ne zaman olduğunu da bilmiyorum.

Beni avludan geçerek misafir evine götürüyor. Ana evden yaklaşık elli metre uzakta, aşırı büyümüş ama hâlâ belli belirsiz mimari hatları olan bir çitin arkasına gizlenmiş durumda. Annemin bahçıvanı eskiden onu geometrik bir şekle sokardı, ama o zamandan beri doğal kaos haline geri döndü, ki bu açıkçası bir gelişme.

"Buraya girmek istedim," diyor Saylor, kapıyı işaret ederek. "Ama ayrı bir tuş takımı var ve ana şifre işe yaramadı."

"Çünkü burası sadece kızlara özel. Erkekler giremez."

Bana gerçekten şaşkın bir bakış atıyor ve yüzündeki bir şey — çatık kaşları, hafifçe eğilmiş başı, sanki bir matematik problemiyle karşılaşmış bir golden retriever gibi — ben açıklamaya fırsat bulamadan beni güldürüyor.

"Burası benim alanımdı. Ergenlik yıllarım, üniversite yazlarım. On altı yaşındayken aileme o kadar kızmıştım ki, onları cezalandırmak için buraya taşındım." Anı, acı tatlı bir netlikle zihnime geliyor. Okuldaki ödül törenimi kaçırdıkları gün. Onlara dört ayrı ödül kazandığımı söylemiştim ama yine de gelme zahmetine girmediler. Hiçbir şey onların dikkatini çekecek kadar iyi değildi. "Bir valiz hazırladım, onların onayından bağımsız olmama ihtiyacım olduğuna dair dramatik bir konuşma yaptım, ana evin ön kapısını çarpıp yağmurda bahçeyi geçtim. Çok sinematik. Tam on altı yaşındaki halime yakışır bir davranış."

"İsyanın süresi ne kadardı?"

"Dört yıl. Üniversiteye kadar her yaz burada yaşadım." Bir an duruyorum. "Sorun, ailemin bunu fark etmemesiydi. Ya da fark etseler bile, bunu kendi kendine yetebilmeye doğru başarılı bir geçiş olarak gördüler. Annem haftada bir kez temiz havlularla birlikte hizmetçiyi buraya gönderirdi. Arama ekibinin yaptığı tek şey buydu."

Saylor'ın yüzünde bir şey belirliyor—tanrıya şükür acıma değil—ama tanıma. Kendi versiyonunda mobilyalar farklı olsa da, o yalnızlığın hemen yanında yaşadığı için o özel yalnızlığı anlayan birinin bakışı.

Hafızama kazınmış dört haneli kodu tuşluyorum ve kilit tıklıyor.

"Şifreniz bir-iki-üç-dört mü?" Saylor yüksek sesle alaycı bir şekilde güldü. "Bu o kadar tembelce ki, denemeyi bile akıl edemezdim."

"Mm-hmm. İşte bu yüzden harika, değil mi?"

Kapı açılır ve 2000'lerin başı bir yük treni gibi üzerimize çöküyor.

Pembe. Her yer pembe. Duvarlar parlak pembe, bunu on altı yaşındayken seçmişim çünkü ana evdeki her şeyin tam tersiydi — krem rengi, nötr tonlar, annemin ahlaki bir felsefe olarak gördüğü zevkli ölçülülük. Burada gürültücü olmama izin veriliyordu. Ve görünüşe göre, on altı yaşında gürültücü olmak pembe demekti.

Bir duvarı erkek grubu posterleri kaplıyor. *NSYNC, Backstreet Boys, ölümüne savunacağım bir Destiny's Child posteri. Diğerinde film posterleri var — *Legally Blonde*, *Mean Girls*, pembeyle uyumsuz gibi görünen ama tamamen kasıtlı olarak asılmış bir *Kill Bill: Vol. 1* posteri, çünkü ben her zaman katmanlı bir tarzım olmuştur. Köşede leopar desenli bir puf koltuk var. Komodinin üzerinde bir lav lambası var. Raflar, mor Sharpie kalemle el yazısı etiketleri olan CD'ler ve kopyalanmış karışık CD'lerle dolu — "Summer Vibes '04", "Songs 4 Driving", "Whit's List" ve "HIDE FROM MOM", ki bunun benim trap müzik dönemim olduğunu varsayıyorum.

Gerçekten de gözü tırmalıyor. Her şey — yatak örtüsü, dekoratif yastıklar, tüylü halı — sanki Hot Topic'e yapılan tek bir isyankar, dönüştürücü gezide satın alınmış gibi görünüyor.

Saylor nefesini tutar. Kibar bir nefes alma değil. Tam bir nefes tutma, göğsünün tamamen genişlediği, gözlerinin fal taşı gibi açıldığı ve ağzının hem sevinç hem de inanamama hissi veren bir şekil aldığı türden bir nefes tutma.

"Aman Tanrım."

"Yapma."

"Celeste."

"Tek kelime bile etme."

"Bu, hayatımda gördüğüm en inanılmaz oda. Çok anlamlı. İyi zevkin yetişkinliğe kadar ortaya çıkmamış, ha?"

Yataktan en yakınimdaki tüylü pembe yastığı kapıp kafasına fırlatıyorum. O gülerek yastığı yakalıyor ve bir kupa gibi göğsüne bastırıyor.

"On altı yaşındaydım," diye savunuyorum, kendi gülümsememi bastırmaya çalışıp başarısız oluyorum. "On altı yaşındaki çocukların aşırı derecede berbat bir zevke sahip olmalarına izin verilir. Biz MySpace ile büyüdük, tamam mı? O zamanlar farklı bir dönemdi."

"MySpace mı?" Kaşlarını kaldırıyor.

“Sanki bir köpek yavrusuyla konuşuyormuşum gibi,” diye homurdanıyorum. “Yaş farkımızı gerçekten kavrayamıyorsun, değil mi?”

“Senin yaşındaki kadınların en seksi yanı ne biliyor musun?” diye soruyor Saylor, beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. “*Hiçbir şey*” demek kendimi çok küçümsemek gibi geliyor, o yüzden söylemiyorum. “Genellikle ne istediklerini bilecek kadar deneyimlidirler. Oyun yok. Saçmalık yok. Kendilerinden çok eminler, kibirli oldukları ve dünyayı fethedebileceklerini düşündükleri için değil. Sadece dünyada neyin fethedilmeye değer olduğunu bildikleri için. Bunu inanılmaz derecede çekici buluyorum. O kesinlik. Whit ve bebek konusunda senin sahip olduğun kesinlik gibi. Bunu gerçekten seviyorum. Doğru şeyi yapıp yapmadığını sorgulamayı asla bırakmıyorsun.”

Kuru, ağrıyan bir boğaza bal gibi, iltifatı beni yatıştırıyor ve görünmez olmanın tüm belirtilerinden kurtarıyor. Saylor’ın yanında olmak, bataklıkta durup fantezinin seni tamamen yutmasını beklemek gibi. Ama mesele de *bu. Bu bir fantezi*. Her romantik kitap, film, hikaye sonunda sonsuza dek mutlu yaşar diye biter çünkü gerçek iç karartıcıdır. Saylor bugün beni sevebilir. Peki ya beş yıl sonra? On yıl sonra? Çocuğumu üniversiteye bıraktığımda, neredeyse altmış yaşında olacağım. Göz kenarındaki kırışıklıklarım daha belirgin hale geldiğinde ve saçımdaki gri telleri tek tek koparamayacak kadar çok olduğunda, hâlâ “ateşli” ve “tutkulu” gibi kelimeler kullanacak mı? Bir zamanlar bu tür bir bağlılığa sahip bir adama güvenmiştim. Birlikte yaşlanmaya. Ama Greg’le birlikte büyümemiştim. Sadece yaşlanmışım.

"Bütün gece kulağıma tatlı sözler fısıldayacak mısın, yoksa bitti mi?"

"Bitti mi? Alakası bile yok. Ama kendimi biraz frenleyeceğim."

Odanın etrafına bakıyorum. Burada hiçbir şey örtülü değil. Bir toz tabakası var, ama ana evdekinden daha ince. Misafir evi daha iyi yalıtılmış, daha küçük ve burada saklanan anılar, daha çok uzun zamandır görmediğiniz arkadaşlar gibi, eserler gibi hissettirmiyor. Elimi rafın üzerinde gezdiriyorum ve parmaklarım tozda izler bırakıyor, CD kutularını, resim çerçevelerini ve seramik dersinde yaptığım, üzerinde eğri büğrü harflerle “Geleceğin Moda İkonu” yazan seramik kupayı ortaya çıkarıyor.

"Bana anılarla dolu bir tur atar mısın?" diye soruyor

Saylor. "Tabii."

Ona etrafı gezdiriyorum. Mikroalgada ucuz Top Ramen ve kupa kekleri yapmayı gizlice sevdiğim minik mutfak. Önünde kabul konuşmalarımı prova ettiğim aynanın bulunduğu banyo — “Akademiye teşekkür etmek istiyorum” — çünkü on altı yaşında ve yalnızsan, hayali seyirciler hiç seyirci olmamasından iyidir. O zamanlar bile renklere göre düzenlenmiş olan dolap, çünkü bazı şeyler doğuştan gelir.

Ve sonra kitaplık. En alt rafta, bir dizi gençlik polisiye romanının arkasında, bir albüm var. Kalın, ağzına kadar dolu, ciltleri yıllar boyunca biriken fotoğraflar, bilet koçanları ve sayfaların arasına sıkıştırılmış kurutulmuş çiçeklerin ağırlığı altında gerginleşmiş.

Onu çıkarıp yatağa oturuyorum. Saylor yanıma oturuyor. Yakın. Omuzlarımız birbirine değiyor. Albüm ortasından açılıyor — üniversitenin ilk yılı, her şeyin değiştiği yıl, Whitney ile tanıştığım yıl.

İşte oradayız. On sekiz yaşındayız, yurt binamızın önünde duruyoruz, kollarımızı birbirimize dolamış, sanki bize en harika sırrı söylemişler de onu saklayıp saklamayacağımıza karar vermeye çalışıyormuşuz gibi sırtıyoruz. Kendi tasarladığım bir etek giyiyorum — asimetrik etek ucu, kesilmemiş kenarlar, yeteneği olan ama tekniği olmayan birinin kendinden emin felaketi. Whitney tulum giyiyor. *Tulum*. Kırmızı bukleleri muazzam. Çilleri bir takımyıldızı andırıyor. Söylediğim bir şeye ya da yaptığım bir şeye gülüyor, ya da belki de sadece Whitney böyle biriydi diye gülüyor — dünyayı komik ve güzel bulan, tam sesle ilgilenmeye değer bulan bir insan.

“Whit ile tanışana kadar ne kadar yalnız olduğumu unutmuştum. Eskiden burada tek başıma çok zaman geçirirdim. Ama Whit'ten sonra, bir daha asla gerçekten yalnız kalmadım.”

Sayfaları yavaşça çeviriyorum. Whit ve ben, tailgate partisi için gittiğimiz ve devre arasında ayrıldığımız bir futbol maçında. Whit ve ben, sabahın üçünde bir lokantada, okumadığımız ders kitaplarıyla final sınavlarına çalışırken. Whit ve ben, Anna Wintour kılığına girdiğim ve kostümümü sadece dört kişi anlayan bir Cadılar Bayramı partisinde. Onlar sadece şık giyindiğimi düşündüler. *Sarhoş ahmaklar*; onun bob kesimi ikoniktir ve ben onu mükemmel taklit etmiştim. Onların savunması olarak, partiye Whit ile birlikte gitmiştim ve o,

"herkesin sevdiği bir şey" olmak istediğini söylediği için partiye Crayola kostümüyle gelmişti. Ben donut ya da Subway sandviçi önerirdim ama Whitney Crayola'yı seçti. Çift kostümü olarak çok kafa karıştırıcıydık.

Bir sayfa daha çevirip duruyorum.

Gelinlikli Whitney. O elbiseye evet dedikten hemen sonra, benim çektiğim samimi bir fotoğraf. Çan çaldık falan. Pencerenin yanında duruyor, ışık omuzlarındaki danteli aydınlatıyor ve dışarıda benim göremediğim bir şeye bakıyor. Yüzündeki ifade sakin. Huzurlu. İlişkisi parçalanmak üzere olan ama henüz bunun farkında olmayan bir kadının ifadesi, ama o kadar güzel ki, her şey ters gitmeden önce o anı dondurup onu pencere ışığında öylece bırakmak istiyorsun.

Onun gelinliğini yapmak istemiştım ama sonunda Vera Wang'ı seçti, çünkü Eleanor ısrar etti, çünkü Eleanor her zaman ısrar ederdi. Onun kızı için tasarım yapacak kadar iyi değildim. O sezon içime sessiz, acı bir tohum ekildi. Bir gün tüm düğün sektörünü Vera'dan daha iyi hale getireceğime dair sessiz bir yemin ettim.

"Çok güzel," diyor Saylor sessizce. "Evlendiğini bilmiyordum."

"Evlendi. Düğünden yaklaşık üç ay önce, onun kendisini aldattığını yakaladı."

"Yazık," diyor Saylor.

"Eleanor düğünü iptal etmemesi için ona yalvardı. Joshua çok iyi bir aileden geliyordu, hukuk fakültesine gidiyordu, siyasi kariyere kararlıydı."

"Bir anne neden kızının bir aldatıcıyla kalmasını istesin ki?"

Sırf kağıt üzerinde iyi görünüyor diye mi?"

Dizine hafifçe vurdum. "Artık geldiğimiz dünyayı biliyorsun. Whit'in babası yaklaşık on yıl önce öldü. Eleanor'u aldattı ve son nefesini verene kadar ona sözlü tacizde bulundu. Muhtemelen son nefesini ona şişman demek için kullandı. Whit, bu tür erkeklerden kaçmayı öğrendi. Joshua, Whit'in babasına çok benziyordu ve o, annesi gibi olmak istemiyordu."

"Babası öldükten sonra bile Eleanor'la anlaşamıyor muydu?"

Yavaşça başımı salladım. “Durum daha da kötüleşti. Tüm o acıma duygusu öfkeye dönüştü. Whit, annesinin güçlü olmasını istiyordu. Eleanor ise, görünüşe göre güzel şeylerle yaşamak yaşamaktan daha önemli olduğu için, bu kötü muameleye katlanmayı seçti.”

“Whit kalmadığı için sevindim. Akıllı kız.”

Sayfayı çeviriyorum ve içinden bir fotoğraf düşüyor. Saylor onu almak için eğiliyor ve karşısına mezuniyet balosunda Greg’le çekilmiş bir fotoğraf çıkıyor. İkimiz de gülümsüyoruz. Greg’in gülümsemesi, artık çok iyi tanıdığım o gülümseme. Aşırı telafi etmeye çalışan gülümsemesi—çok geniş, çok kendinden emin, bir şeyler saklayan ve bundan paçayı sıyırdığı için adeta sevinçten uçan bir adamın gülümsemesi. O gece mi? Reşit olmayanların içki içmesi meselesiydi. On yıl sonra? Tribeca’da yirmi bir ile yirmi üç yaş arasındaki her kadın. Gülümsemem gerçek ama küçük, ve Greg’e bakmıyorum. Elbiseme bakıyorum. Kendi eserimi hayranlıkla seyrediyorum.

“Akıllı değildim. Eleanor gibi, gerçek olanı değil, görmek istediğimi görmeyi seçtim. Greg ve ben lise aşıklarıydık,” diyorum. Neden ona bunu anlattığımı bilmiyorum. Aslında biliyorum—çünkü pembe odamdaki gençlik yatağında oturuyoruz ve albüm artık kapalı, Whitney’in gelinliği hâlâ gözümün önünde ve bu mekanın bir yanı dürüstlüğü güvenli kılıyor. “Farklı üniversitelere gittiğimizde ara verdik. O zaman Whit ile tanıştım. Greg’siz geçen iki yıl, hayatımda hissettiğim en yaratıcı, en özgür yıllardı. Sonra o mezun oldu, eve döndü ve biz tekrar bir araya geldik. Altı ay sonra evlenme teklif etti. Evet dedim çünkü hikayenin böyle olması gerektiğini düşündüm.”

“Sonra ne oldu?”

“Sonra on beş yıl.” Bacaklarımı yatağa çekip, altımda çaprazladım. “On beş yıl boyunca bir aile kurmak yerine bir şirket kurdum. On beş yıl boyunca o bana olan ilgisini yavaş yavaş kaybetti. Bana dokunmadı, benimle konuşmadı, benimle ilgilenmedi, sessizce—ve o kadar da sessizce değil— her gün yaşlandıkça değerimin azaldığını söyledi. Bir noktada ona inanmaya başladım.”

Saylor uzun bir süre sessiz kaldı. “Sana bunu mu söyledi?”

“O kelimelerle değil. İlk başta değil. Şaka olarak başladı. ‘Benim vintage karım.’ ‘Klasik model.’ Akşam yemeği partilerinde gülüp geçebileceğin şeyler

      aksı takdirde olay çıkar ve Celeste Prescott olay çıkarmaz.”

“Prescott mu?”

“Evlendikten sonraki soyadım. Kafan karışmasın. Celeste *Brinley* her türlü olay çıkarır.” Nefes almadan önce ona göz kırdım. “Ama mesele şu ki, bu birikiyor. Yıl yıl, şaka şaka, ta ki bir gün aynaya baktığında bir kadın görmeyene kadar. Sahip olduğun ve bir daha asla sahip olamayacağın şeyi görüyorsun. Son kullanma tarihini görüyorsun.”

“Celeste.” Saylor’ın parmak uçları elmacık kemiğimi o kadar nazıkçe okşuyor ki gıdıklanıyorum. Daha fazla baskı hissetmek için eline doğru eğiliyorum. “Sen de benim gördüğümü görene kadar bu evdeki ve diğer evdeki tüm aynaları değiştireceğim. Genç, yaşlı... bunlar zihinsel durumlardır. Ama güzellik, sayılardan tamamen öte bir şeydir.”

Ağzım açık kalır. “Rakamların ötesinde mi? Ne diyorsun sen, Saylor? Bu sözleri *Bridgerton*’dan mı aldın yoksa?”

“Ne? Hiç bir  ift i çocuğun hoşlandığı kızı etkilemek için eşanlımlılar sözlüğü eline aldığını görmedin mi?”

“Beni etkilemek için önlük giydiğini sanıyordum.”

“Giydim.” Gözlerini genişletir. “Görünüşe göre seni etkilemek için pek çok şey yapıyorum, ki bu zor bir iş.”

“Etkilendim,” itiraf ediyorum.

Kulağıma nefesini hissedebileceğim kadar yaklaştı. “Kanıtla,” diye fısıldadı, o kadar yakındı ki sanki sözlerini doğrudan beynime aktarmaya çalışıyormuş gibiydi. “Beni hiç çekici buluyor musun, Celeste? Beni bu ızdıraptan kurtar. Bir şansım var mı?”

“Neye şansım var?” diye soruyorum. “Benden tam olarak ne istiyorsun?” Geri çekilip göğsünü işaret ediyorum. “Ve sakın ‘bilirsin’ deme,       bunu ne kadar çok kullanırsan kullan, bu gerçek bir cevap değil.”

“Celeste, bak... Sen, yerine oturtmak istediğim bir yapboz parçası gibisin. Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Tam uyuyor. İyi hissettiriyor. Whit’in cenazesine birlikte gittiğin bir adam olmak istemiyorum. Seni  ıplak görmek istiyor muyum? Çaresizce. Ama bir yandan da mahkeme sana bebeğin velayetini verdiğinde orada olmak istiyorum. Onu eve getirdiğinde orada olmak istiyorum. Ona

“Boşanmadan önce bile, biz neredeyse hiç...” Elimi belirsiz bir şekilde sallıyorum, çünkü görünüşe göre cinsel perhiz yaptığımı itiraf edebiliyorum ama asıl eylemi tarif edemiyorum. “O kadar uzun zaman oldu ki, artık ona karşı bir arzu duymuyorum. Şeker yemeyi bıraktığınızda, sonunda canınız çekmez hale gelir, hani? Aynen öyle. Ne kadar uzun süre yemezseniz, o kadar az ihtiyacınız olur. Ve dürüst olmak gerekirse, hiç...” Kelimeyi arıyorum. “Harika değildi. Her zaman biraz garipti. Mekanikti. Sanki ikimiz de

ikimiz de okumadığımız talimatları uyguluyormuşuz gibi. İnsanların fiziksel yakınlık için çıldırdığını biliyorum, ama ben bunu hep biraz... abartılı bulmuşumdur. On beş dakikalık bir süre için, bir başkasının dirseğinin kaburgana batması karşılığında tüm o savunmasızlığı göze almak. Bilmiyorum, Saylor. Eğer ateşli ve tutkulu bir şey istiyorsan—ben aradığın kız değilim. Hayal kırıklığına uğrayacaksın.”

Şu anda Saylor’a bakamıyorum, o yüzden Destiny’s Child posterine bakıyorum. Beyoncé bana şöyle bir ifadeyle bakıyor: “*Kızım, ne yapıyorsun sen?*”

“Celeste.” Saylor’ın sesi farklı. Daha alçak. Alaycı değil. “Sanki son on yıldır berbat seks yapmışsın gibi geliyor.”

“Muhtemelen doğru.”

“Bu gerçekten çok üzücü.” “Üzücü değil, sadece...”

“Öyle. Çünkü sana kendini küçük hissettirmek en büyük yeteneği olan bir adam tarafından, en iyi günlerinin geride kaldığı defalarca söylenmiş bir kadını anlatıyorsun. Ve sen ona inandın. Değerin konusunda. Çekiciliğin konusunda. Kendini iyi hissetmeyi hak edip etmediğin konusunda.” Yatakta bana dönüyor ve onun sıcaklığını, yakınlığını, bedenime çok yakın olan ve orada bulunmayı çok isteyen bir bedenin kendine özgü elektriğini hissedebiliyorum. “Sana bir şey söyleyeyim. Kendini harika hissetmeyi hak ediyorsun. Senin önceliğin olduğundan emin olmak için gözlerine bakan bir erkeği hak ediyorsun.”

“Senin için söylemesi kolay. Sen yürüyen bir erotik rüya gibisin. Herkes bu kadar kolay bir şekilde yakınlık kurmaz.”

“Sence benim için kolay mı?”

“Değil mi?”

“Ben bir profesyoneldim, Celeste. Bu, kolay olduğu anlamına gelmez. Bu, başkalarını nasıl önemsemişimi öğrendiğim anlamına gelir. Sana bakıyorum ve gerçeği görüyorum.” Bir an durur. “Hiçbir şeyi geride bırakmadın. Daha yeni başlıyorsun. *Biz* daha yeni başlıyoruz.”

O eğilir.

Öpücük gerçekleşmez. Janet Lundy yoktur. Deri evrak çantası yoktur. Olanlara mazeret sağlayacak bir velayet davası yoktur.

Bu öpücük sadece bize ait.

Ağız ağızıma dokunuyor ve bu yavaş. Kasıtlı. Bir soru sorup cevabı bekleyen türden bir öpücük. Eli çeneme geliyor — tutmuyor, yönlendiriyor. Yüzümü kendininkine doğru eğiyor, o kadar nazıkçe ki göğsümün acıyabileceğini bilmediğim bir şekilde acıyor. Bu, bir gösteri, adrenalin ve bulanık bir planın uygulanması olan kanepenin öpücüne hiç benzemiyor. Bu, belirgin ve hesaplanmış, öpüşmekle yetinmek istemeyen bir erkeğin öpücüğü.

Geri çekiliyor. Birkaç santim. Alını benim alnıma yaslanıyor.

“Nasıl hissettirdi?” diye soruyor.

“Garip,” diye yalan söylüyorum.

“Kahretsin, bir daha deneyeyim.” Ağızıma doğru gülümsüyor. Beni tekrar öpüyor. Bu sefer daha derin. Eli çenemden enseme kayıyor ve içimdeki bir şey — beni dik tutan, sakın tutan, ilk yönetici toplantımdan beri otomatik pilotta çalışan mekanizma — kapanıyor. Sonbahar veya ilkbahar koleksiyonunu düşünmüyorum. Greg'i, Eleanor'u ya da sosyal hizmet görevlisini düşünmüyorum. Ağızının baskısı, elinin sıcaklığı ve vücudumun o kadar uzun zamandır yapmadığı, yapabildiğini bile unuttuğum şeyler yapması dışında hiçbir şey düşünmüyorum.

Pes ediyorum ve ona karşılık veriyorum. Dikkatli değil. Bordo kanepede ona verdiğim o ölçülü, iki saniyelik tepki değil. Onu, direnmeyi bıraktığında kumaşın düştüğü gibi öpüyorum — tamamen, çekinmeden, kumaşın akışına teslim olarak.

Beni kucağına çekiyor ve ben gidiyorum. Gidiyorum çünkü elleri kalçalarımın, ağız boynumda ve ben otuz sekiz yaşındayım ve hayatımda hiç bu kadar değerli ve acil bir şeymişim gibi öpülmemiştim. Parmakları süveterimin kenarını buluyor. Altına kayıyor. Avucunun içi belime, kaburgalarımın üzerine sıcak ve pürüzlü, işkence gibi gelen bir sabırla ve izin gibi gelen bir özgüvenle yukarı doğru hareket ediyor.

Erkek gruplarının posterleriyle çevrili, sakız pembesi bir odada kucağındayım ve bir şekilde otuz sekiz yaşında bir gençlik rüyasını yaşıyorum. Buraya gelmem iki on yıl daha sürdü, ama on altı yaşındaki Celeste çok heyecanlanırdı. Beni

beni gerçekten istiyor. Karanlık çöktükten sonra, tüm ebeveynler uyurken yatak odamda beni öpüyor. Burası gerçekten bir zaman kapsülü. Ve yine de bu an... zamansız geliyor. Sanki bir an mı yoksa bir anı mı olduğunu bilemiyormuş gibi, geçmişle şimdiki zaman arasında süzülüyor.

Eli sütyenimin kumaşı üzerinden göğsümü kavırıyor ve ben, daha sonra yemin altında inkar edeceğim bir ses çıkarıyorum. Ağzıma doğru sırtıyor—bunu hissedebiliyorum, dudaklarıma bastırılmış gülümsemesinin şeklini—ve bu sırtış, ya onu öldürmek ya da kucağına daha da gömülmek istememe neden oluyor. İkincisini seçiyorum, kalçalarımı onunkine kilitliyorum, kot pantolonunun üzerinden, bacaklarımla arasında büyüyen sertleşmesini hissediyorum.

Onu geriye doğru itiyorum, böylece pembe yorganımın üzerine düz bir şekilde uzanıyor. Elim beline iniyor. Kot pantolonunun düğmesini buluyor. Parmaklarım kotun üzerinden sertleşmiş organına dokunuyor ve nefesini tutuyor — keskin, istemsiz bir nefes alma, bana kendini kontrol etmenin artık geçmişte kaldığını söylüyor. Bunu defalarca, tekrar tekrar söyledi. Beni istiyor. Şu anda, buna inanmayı seçeceğim. Eğer beni gerçekten istiyorsa, bu gece, beni alabilir.

Pantolonunun düğmesini açıyorum, parmaklarım fermuarını sıkıca kavrakken...

Ana evden bir çığlık duyulur. Cam kırılır. Bir gümbürtü.

İkimiz de donakaldık. Ses, sessiz gecenin ortasında bir yangın alarmı gibi pembe odayı delip geçti; o anı boşaltıp geride hiçbir şey bırakmayan türden bir kesinti.

Ben duyduğumu sindiremeden Saylor yataktan kalkar. Kapıdan çıkar, karanlıkta bahçeyi son hızla geçer ve ben de onun arkasındayım—kazakım buruşmuş, saçlarım dağınık, içgüdülerim ve adrenalinimle, tüm ışıkların hâlâ yandığı ve korkunç bir şeylerin olduğu ana eve doğru ilerliyorum.

O, veranda kapısından ilk giren oluyor. Ben üç adım gerisindeyim.

Ada mutfak zemininde yatıyor. Yan yatmış, bir eli yere bastırılmış, diğeri kalçasını tutuyor. Yanında kırık bir bardak var — su, sadece su — parçaları parke zemine dağılmış, kırık kristalden oluşan bir takımyıldızı andırıyor. Yüzü bembeyaz. Soluk değil — hayalet gibi beyaz. Şiddeti aşmış ve ötesine ulaşmış acının rengi.

"Anne." Saylor onun yanında diz çökmüş, elleri havada, yanlış yere dokunmaktan korkuyor. "Anne, buradayım. Ne oldu?"

"Çok üzgünüm." Ada'nın sesi kısık ve gergin, acı çeken ve bunun için özür dileyen bir kadının sesi. "İlaçlarımı unuttum. Buzdolabındaki ilacı. Kendim alabileceğimi düşündüm. Sizi rahatsız etmek istemedim. Ve ben sadece... zemin kaygandı ve ben..."

"Sorun yok. Sen iyisin. Oturabilir misin?"

Ada başını salladı. Adam ona yavaşça, dikkatlice yardım etti; ellerini Ada'nın kollarının altına koydu ve bunu daha önce, başka mutfaklarda, başka saatlerde, yüzlerce kez yapmış biri gibi özenli bir hassasiyetle onu kaldırdı. Bu hareketler vücuduna işlemişti. Gözlerinde ise keder vardı.

Ve ben bunu görüyorum. Taşıdığı şeyi. Düz dururken bile onu eğen yükü. Annesi, onun akşamını bölmek istemediği için yerde acı çekiyor ve şimdi o, kırık camların üzerinde diz çökmüş, yüzü bir odayı dolduran su gibi suçluluk duygusuyla kaplı.

Harekete geçiyorum.

Bunu düşünmüyorum. Seçenekleri tartmıyorum, görünüşümü hesaplamıyorum ya da tepkimi planlamıyorum. Birinin sana ihtiyacı olduğunda hareket ettiğin gibi hareket ediyorum — hemen, tamamen, utangaçlık lüksüne kapılmadan.

"Ada." Yerde, yanlarına çöktüm. "Seni kanepeye götürelim. Saylor, yardım et."

Onu birlikte kaldırıyoruz. Onu oturma odasına götürüyoruz. Saylor'ın aldığı, sosyal hizmet görevlisinin ziyareti sırasında beni güldüren yastıkları yerleştiriyorum ve onun yerleşmesine yardım ediyorum. Ada, taşınırken ön kolumu sıkıca tutuyor. Parmakları buz gibi ve olması gerekenden daha güçlü. O bırakana kadar tutuyorum.

"Hangi ilaç?" diye soruyorum. "Buzdolabında mı? Neye benziyor?"

"Küçük kırmızı şişe. İkinci raf. Üzerinde sarı bir etiket olmalı."

Mutfaktayım. İkinci raf, kırmızı şişe, sarı etiket. Onu buluyorum, etiketteki dozu kontrol ediyorum, bir bardak alıyorum — kristal değil, plastik olanından — ve suyla dolduruyorum. İkisini de Ada'ya götürüyorum ve titrek ellerle ilacı almasını izliyorum.

“Çay,” diyorum. “Su ısıtıcısını koyuyorum.”

Yine mutfaktayım. Su ısıtıcısı ocakta. Saylor camı metodik ve titiz bir şekilde süpürüyor, çenesi öyle bir şekilde sıkılmış ki, artık mutfakta olmadığı anlaşılıyor. Başka bir yerde. Hayatının matematiğiyle meşgul; mutluluğunun her zaman annesinin güvenliğinden bir şeyler eksilttiği, benimle geçirdiği her anın annesini gözetmediği bir an olduğu, suçluluk duygusunun asla ödeneceğine inanmayacağı bir borcun faizini artırdığı bir denklem.

Yüzünden okuyabiliyorum: işte bu yüzden buna sahip olamaz. Bana sahip olamaz. Bir hayata sahip olamaz. Çünkü annesi ona her zaman, hiçbir kadının daha az ihtiyaç duyulmayı tolere edemeyeceği kadar çok ihtiyaç duyacaktır.

Sanırım garip bir nedenden ötürü utanıyor. Nedenini anlayamıyorum, ama omuzlarının hafifçe çökmesi, gözlerime bakmaması, mutluluk için seçmelere katılıp o kadar çok kez reddedilmiş ki artık geri aranmayı beklemeyi bırakmış bir adamın sessiz kabullenışı var.

Su ısıtıcısı ısık çalıyor. Ada'nın çayını dolduruyorum. Ona götürüyorum. Ellerini bardağın etrafına doluyor ve yüzüne renk dönmeye başlıyor. Bana, "teşekkür ederim" demenin gereksiz olduğu bir şekilde gülümsüyor. Ne kadar özel bir yetenek. Büyürken tanıdığım hiçbir annenin sahip olmadığı bir yetenek. Sadece bir bakışla birine kendini sevildiğini hissettirmek. Elini sıkıyorum ve hemen döneceğimi söylüyorum.

Saylor'ı mutfakta buluyorum. Süpürmeyi bitirmiş. Lavabonun başında, tezgahın kenarını tutarak, pencereden karanlık bahçeye bakıyor.

"Gidiyorum," diyorum ona.

Başını eğiyor. Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir hareket. Bir santimlik bir teslimiyet. “Evet,” diyor sessizce. “Anlıyorum.”

"Hayır, anlamıyorsun." Bana bakana kadar bekliyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, kan çanağı ve yorgun, sanki çok fazla darbe almış ama son zil henüz çalmadığını bilen bir boksör gibi. "Markete gidiyorum. Yoldan on dakika kadar ileride bir tane var. Patlamış mısır lazım. Bana şarap, annene de alkolsüz kokteyl, çünkü o ilacı aldıktan sonra içki içemez. Şişenin üstünü okudum." Tezgahtan anahtarlarımı alıyorum. "Ben yokken televizyonu Wi-Fi'ye bağlayabilir misin?"

Ben yokken televizyonu Wi-Fi'ye bağlayabilir misin? Döndüğümde film maratonu yapacağız. Üçümüz birlikte."

Bana bakıyor.

"Sorun olur mu?" diye soruyorum.

Bana biraz daha bakıyor. Gözlerinin arkasında bir şeyler oluyor—yeniden hesaplama, yeniden kablolama, beklediği şeyin gerçekleşmediğini yavaşça ve inanamadan kabul etme.

"Bu..." Sesi takılıyor. Boğazını temizliyor. "Bu harika. Emin misin?"

"Kesinlikle eminim." Çantamı alıp kapıya doğru yöneliyorum, ama Saylor bana yetişiyor ve bir elini omzuma koyarak beni durduruyor. "Bekle. Planında bir düzeltme var."

"Neymiş o?"

"Seninle birlikte markete geliyorum. Sonra da televizyonu birlikte kuracağız."

"Mağazaya tek başıma gitmeme güvenmiyor musun?"

"Mağazada sana güveniyorum. Sorun, oraya giderken kamu güvenliği konusunda endişelerim olması. Seni ben götürmek istiyorum... bilirsin, bu geceyi atlatmak isteyen Westchester'daki diğer tüm sürücülerin güvenliği ve refahı için."

"Çok komik," dedim ciddi bir ifadeyle.

Kahkahası sessiz ve boğuk; eğlence kisvesi altında gizlenmiş bir rahatlama sesi. Tezgâhtan cüzdanını alıp beni kapıya kadar eşlik ediyor.

Bir süreliğine iyi olacağını söyledikten sonra, Ada elinde çayıyla, Saylor'ın seçtiği battaniyeyi beline kadar çekmiş halde kanepeden bizim gitmemizi izliyor. Oturma odasında küçük görünüyor — küçük, sıcak ve güvende, artık hoş olmayan bir çocukluk anısından, bir sahne dekorundan ya da bir sosyal hizmet görevlisini etkilemek için bir stratejiden daha fazlası gibi hissettirmeye başlayan bir evde.

Burası, Saylor'ın inşa ettiği gibi hissettirmeye başlıyor. Bir yuva.

"Hey, Saylor?" diyorum ön kapıdan geçerken. "Evet?"

"Seni uyarmak istiyorum, popcorn markası konusunda çok seçiciyim. Sinema salonundaki tereyağı aroması söz konusu olduğunda taviz vermem."

"Başka bir şey beklemiyordum."

"Sadece, şimdi vazgeçmek istersen diye bunu netleştirmek istedim. Biriyle bir ilişkiye başlarken patlamış mısır markası önemlidir." Saylor aniden durur. "Ne diyorsun sen, Celeste?"

"Çünkü seninle ilerlemek için iğrenç kettle corn bile yerim."

"Kettle corn sevmez misin?" diye itiraz ediyorum. "Senin neyin var?"

"Odaklan, Celeste," der ve benim de donup kaldığım yere bir adım yaklaşıp. Tam da çocukluğumun geçtiği ön verandanın merdivenlerinin altında. "*İlerlemek* kısmı... bu ne anlama geliyor?"

Tam da ona ihtiyacım olduğu anda, Whit imdadıma yetişir. Ölümü açıkça aşan bir kardeşlik bağıyla benimle konuşur. O artık yok, ama yine de bana sevgi gönderiyor—benim için mantıklı olamayacak kadar genç olan bu adamın ve en kötü koşullarda bile sadece benim olabilecek bebeğinin çarpık haliyle. Ama yine de... bu sevgi, değil mi? Çarpık, dağınık, yeni ve titrek. Ama gerçek.

Ve sonra onu gün gibi net duyuyorum. *Lessi, şansını dene ve onu kap... Yoksa ben kaparım.*

Kendi kendime gülüyorum, bu da beni dengesiz gösteriyor olmalı, ama umursamıyorum. *Tamam, Whit. Doğruluk mu cesaret mi? Doğruluk mu? Onu istiyorum. Cesaret mi? Bu konuda bir şeyler yapacağım.*

"Saylor, bana tekrar çıkma teklif etmenin tam zamanı." "Öyle mi?" Bir adım daha yaklaşıyor.

Westchester'ın gecesi serin, karanlık ve Manhattan'dan göremeyeceğiniz yıldızlarla dolu. Büyürken bu sahneyi milyonlarca kez izlemişim gibi hissediyorum, ama aslında hiç görmemiştim. Ta ki şimdiye kadar, umarım sonsuza kadar mutlu yaşayacağımız bu hikayenin doğru oyuncularıyla.

Çantamdan anahtarlarımı çıkarıp uzattım. Saylor aramızdaki son mesafeyi de kapattı. Anahtarlarımı bir elinde tuttu.

"Celeste Brinley, benimle bir ara çıkmak ister misin?"

Saçımdan sarkan bir tutamı parmaklarımla oynuyorum. "Aman Tanrım, bu çok beklenmedik bir şey," diyorum, *Clueless* filmindeki karakteri taklit ederek.

Saylor tüm yüzüyle gülümsüyor. Alnı kırıışmış, gözleri sıkıca kapalı, kontrol edilemez bir sevinç içinde.

"Ne dersin?" diye tekrar soruyor.

"Bir ara seninle çıkmak isterim."

Alnımı öpüyor ve şimdiden farklı hissediyorum. Tanıdık. Sahiplenici. Sanki biri, saç çizginin hemen altına dudaklarını bastırarak seni sahiplenebilirmiş gibi. Ne kadar güzel ve basit.

Bu gece cevaplarımız yok. Bunun mantıklı hale gelmesine daha çok var, ama şu anda, elim Saylor'ın elinde, omuzlarında suçluluk ve yük hissetmeyen sıradan insanlar gibi arabama doğru yürürken, bu yeterli.

Hatta fazlasıyla yeterli.

Bu bir başlangıç.

16. bölüm

Saylor

I'll relax when I'm dead.

Celeste'nin binasının lobisinde bir şelale var. Garip, ilk geldiğimde bunu fark etmemiştim. Güvenlikten geçmeye o kadar odaklanmışım ki.

Bu süs amaçlı bir su akıntısı ya da masa üstü bir çeşme değil. Resepsiyon masasının arkasındaki siyah mermer levhadan tavandan tabana uzanan bir su perdesi; bazı insanların lobisinde su ögesi bulunan binalarda yaşadığını ve senin o insanlardan biri olmadığını hatırlatmak için var olan bir tür mimari ifade. Masada orkide var. Taze orkide. Benim sahip olduğum hiçbir şeyden daha güzel bir takım elbise giymiş bir konsiyerj. Ve duruşundan ya asker ya da balet dansçısı olduğu, muhtemelen her ikisi de olduğu anlaşılan bir güvenlik görevlisi.

Bu sefer, resepsiyonda durup adımları veriyorum.

“Saylor Evans. Celeste Brinley’i görmeye geldim.”

Konsiyerj ekranına bakıyor. Bir şeyler yazıyor. Ve sonra, tereddüt etmeden, bu tür binalarda beklediğim şüpheli bakışları atmadan: “Elbette, Bay Evans. Kalıcı misafir listesindeyiz. Asansörler sağ tarafınızda. Bayan Brinley’in katı kırk yedi.”

Kalıcı misafir listesi. Ziyaretçi değil. Tek seferlik erişim değil. Kalıcı. Celeste, adımları bu binanın sisteminde bulunan bir listeye eklemiş

sisteminde bulunan bir listeye adımı eklemiş, yani o şelalenin arkasındaki bir veritabanında bir yerde Saylor Evans'ın buraya ait olduğunu belirten bir kayıt var ve konsiyerj bu bilgiyi sıradan, rutin bir şey gibi ele alıyor, sanki boya lekeli botları olan adamlar her gün 47. kattaki CEO'yu ziyaret etmek için bu lobiden geçiyormuş gibi.

Sanki bu benim için normalmiş gibi başımı sallıyorum. Ziyaretçi rozetimi alıyorum. Celeste Brinley'in binaya onun kalıcı olduğunu söylediği gerçeği yüzünden sessizce aklını kaçırmayan bir adamın yapay sakinliğiyle asansörlere doğru yürüyorum.

Asansörün üç tarafı aynalı. Kırk yediyi basıyorum ve sayının yükselmesini izliyorum, yansımam üç farklı açıdan bana bakıyor. Çizmeler. Kot pantolon. Dirseklerine kadar kıvrılmış flanel gömlek. Ne kadar ovarsam ovayım tırnak etlerimden hiç çıkmayan boya.

Asansör on dördüncü katta durur. Kapılar açılır ve bir adam içeri girer.

Kırklı yaşların ortalarında görünüyor. Uzun boylu, keskin çeneli, üzerine o kadar iyi oturan bir takım elbise giyiyor ki, şüphesiz terziden dikilmiş. Gümüş saat, armanın etrafında küçük elmaslar. Geometrik bir hassasiyetle katlanmış cep mendili. Gerçek güneşten değil, UV ışıklı solaryumdan gelen türden bir bronzluk. Bir elinde tablet, diğerinde kahve taşıyor ve beni gördüğünde, gözleri iki saniyeden kısa bir sürede tam bir envanter çıkarıyor: botlar, kot pantolon, flanel gömlek, tırnak etleri. Değerlendirme anında. Karar, anında.

Ağzını açmadan kim olduğunu anlıyorum. Sadece balo fotoğraflarını görmüştüm, ama çenesi aynı, duruşu aynı ve yüzüne yerleştirdiği gülümseme, Celeste'nin rafındaki o fotoğrafta gördüğüm aşırı telafi edici parlaklığa sahip. Soru şu ki... Celeste için benim kim olduğumu biliyor mu? Kahretsin, *ben* Celeste için kim olduğumu biliyor muyum?

"Günaydın," diyor, elini uzatarak. "Greg Prescott. Sanırım tanışmadık."

Elini sıkıyorum. Sıkışı kasıtlı olarak çok sert, sanki bir köpeğin bölgesini işaretlemesi gibi. Onun bu durumu bir yarışma olarak görmesine aldırış etmeden, onun uyguladığı baskıya karşılık veriyorum.

"Saylor Evans."

“Saylor.” Adımı tadıyor ve yetersiz buluyor. “Celeste’i görmeye geldin, sanırım?”

“Sanırım bunun cevabını zaten biliyorsunuz.”

“Evet.” Kahvesinden bir yudum alır. Rahat. Tecrübeli. Spontane anlarını bile prova eden bir adamın koreografisi. “Senin hakkında epey şey duydum. Margot çok hevesli bir anlatıcıdır.”

Hiçbir şey söylemiyorum. Asansör katlar arasında vızıldıyor. Aynalı duvarlar bana bu anın üç farklı açıdan üç versiyonunu gösteriyor ve her birinde Greg, elinde kahve tutan bir erkeğin ihtiyaç duyduğundan daha fazla yer kaplıyor.

“Dostça davranabilirsek daha iyi olur,” diyorum. “Celeste’nin hatırı için.” Greg başını sallıyor. Sözlerime katıldığını belirtmek için yavaşça başını sallıyor, ama gözleri bambaşka bir şey kuruyor. Katlar yukarı doğru ilerliyor. Yirmi iki. Yirmi üç. Yirmi dört. Aramızdaki sessizlik, fazla nişasta sürülmüş kumaş gibi bir dokuya sahip. Sert ve kasıtlı.

Asansör kırk altıya ulaşıyor. Kapılar açılıyor. Greg önce dışarı çıkıyor, sonra duruyor. On dördüncü kattan beri kafasında cilaladığı bir şeyi söylemek için bekliyormuş gibi, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana dönüyor.

“Bir tavsiye mi?” Cep mendilini boş boş bir titizlikle düzeltti. “Senden sıkılacak, Sindirella. Bunu daha önce de gördüm. Celeste kendini projelere bağlar. Binalara, markalara, düzeltebileceğini sandığı bozuk şeylere. Sen sokaklardan alınıp saraya getirildin, ama bu geçici bir durum. Sürerken manzaranın tadını çıkar.” Gözleri botlarıma kayar. “Sen buraya ait değilsin. Ona ait değilsin.”

Kapılar kapanmaya başlar. Elimle kapıları tutarım. “İyi sabahlar, Greg.”

Kapıların aramızda kapanmasına izin verip, Greg’in sözleri derin bir kuyuya atılan madeni paralar gibi göğsümde yankılanırken, Celeste’nin ofisine doğru son kata çıkıyorum. Zalim insanların sorunu yalan söylemeleri değildir. Sorun, zulümlerini tam da senin kendi şüphelerinin bulunduğu noktaya yöneltmeleri ve sonra tek yapmaları gerekenin buna katılmak olmasıdır.

Sen buraya ait değilsin. Ona ait değilsin.

Haftalardır kendime bunun bir versiyonunu söylüyorum. Aşık olduğum kadını yirmi yıldır küçümseyen bir adamdan bunu duymak, bunu doğru kılmaz, ama daha yüksek sesle duyurur. Şüpheye benim olmayan bir ses verir ve başkalarının sesleriyle tartışmak her zaman daha zordur.

Margot'un masası boş. Ya kahve almaya gitmiştir, ya başka bir göreve atanmıştır ya da tuvalettedir; Margot'un mesleki öncelikleri hakkında bildiklerime göre bu üçü de eşit derecede olası. Cam kapıyı çalıyorum ve Celeste'nin sesi geliyor, kesik kesik ve dikkati dağılmış.

"Margot, neredesin sen..." "Benim."

Bir duraklama. Sandalyenin geriye kayma sesi. Kapı açılır ve Celeste, siyah kalem etek ve beyaz ipek bluz giymiş, seksi gözlükleri takmış, saçlarını bir kalemle tutturmuş halde orada durmaktadır. Stresli, uykusuz ve açıkça bir krizin ortasında olmasına rağmen, erkeklerin roman yazdığı türden bir kadına benziyor. Ki, çalıştığı sektör göz önüne alındığında, asıl mesele de bu olabilir.

"Saylor." Adımı Greg'in söylediğinden farklı bir şekilde söylüyor. Sanki buraya aitmiş gibi. Sanki hecelerin tutmak istediği bir ağırlığı varmış gibi. "Ne yapıyorsun? Bugün uğrayacağını bilmiyordum. Her şey yolunda mı?"

"Sürpriz ziyaret. Seni görmek istedim." İçeri giriyorum. Ofis tertemiz. Net çizgiler, beyaz duvarlar, Patrice adını verdiği manken pencerenin yanında duruyor, yarısı bitmiş bakır rengi bir elbise giymiş; bu elbise, saate bağlı olarak ya muhteşem ya da henüz tamamlanmamış bir çalışma. Mantar panoya iğnelenmiş kumaş parçaları, muhtemelen onun için bir anlam ifade ediyor ama bana duvarda dağınık bir yığın gibi görünüyor. "Koleksiyon nasıl gidiyor?"

Sanki kendisiyle kaybedilmiş bir savaşa girmiş gibi koltuğuna çöküyor. "Koleksiyon kazanıyor. Geçen hafta bir anda bir şey hissettim, bir dönüm noktası gibi geldi, ama sonra kayboldu. Peşinden koşuyorum ama sürekli yok oluyor ve sonbahar koleksiyonunun on bir ilham verici parça ve on bir dolgu parçadan oluşacağını düşünmeye başlıyorum. Kimse fark etmese bile Bergdorf fark edecektir."

“Bir yolunu bulursun.”

“Öyle mi? Çünkü şu anda yirmi iki manken mankenine bakıyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum. Bunun ne kadar korkutucu olduğunu biliyor musun? Greg’in kız arkadaşının bana zorla kabul ettirmeye çalıştığı ilhamsız tasarımları kullanmak zorunda kalabilirim.”

“Peki, sence neden bu kadar tıkanmış durumdasın? Velayet davası yüzünden mi streslisin?”

“O değil, bunun sonun başlangıcı olmasından endişeleniyorum. Seni tanımlayan şey hakkında hiçbir şey hissetmemek? Uyanıp ana dilini unutmak gibi bir şey. Kelimeler orada olmalı ama yoklar.” Saçından kalemi çıkarır ve saçları omuzlarına dökülür. Fark etmez. “Ama belki de bu doğal bir seçilimdir. Bu şirketi yönetemiyorsam ve bu koleksiyonları tasarlayamıyorsam, masanın başında oturmamalıyım. Bir bebekle her şeyden uzaklaşmak için mükemmel bir zaman.”

“Bana zorluklardan kaçan bir insan gibi gelmiyorsun,” diyorum ona.

O alaycı bir şekilde gülüyor. “Beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun, Saylor.”

“Sadece streslisin.”

“Stresli olmanın ötesindeyim. Stresi geride bıraktım, paniği aştım ve şimdi henüz klinik bir adı olmayan yaratıcı felç durumuna giriyorum. Bunun için Almanca bir kelime olmalı. Onların her şey için kelimeleri vardır.”

“*Torschlusspanik*,” diyorum.

Bana şaşkın şaşkın bakar. “Ne?”

“Almanca bir kelime. Zamanın dolduğu ve kapıların kapandığı korkusunu ifade ediyor. Kelime anlamı 'kapı kapanma paniği'.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Bunu bana bir müşterimin bir randevuda öğrettiğini ona söylemeye cesaret edemem. Çünkü şimdi bu bana farklı bir hayat gibi geliyor. Celeste’den önceki hayatım. Ne istediğimi bilmeden ve bunun peşinden gitmeye karar vermeden çok önceki hayatım.

“Sadece geçmiş hayatımdan biri.”

Bunu sorgulamıyor. Neredeyse gülümsüyor. “Doğru, haklısın. Kapı kapanma paniği. Tam olarak bu.” Sanki endişelerini masajla yok edebilecekmiş gibi şakaklarını dairesel hareketlerle ovuşturuyor.

“Rahatlaman lazım.”

“Öldüğümde rahatlayacağım, Saylor.”

“Ya da,” diyorum, ofise biraz daha girerek, “şu anda rahatlayabilirsin. On dakika boyunca. Kendi kafandan çıkman için yeterli süre kadar.”

“On dakikam yok.”

“Karar verdiğin kadar vaktin var. Bu şirketin sahibi sensin. Kimse çalışma saatlerini kontrol etmiyor.”

“Yaratıcı işlerin teslim tarihleri öyle olmaz...”

“Yaratıcı tıkanıklıklar tam da böyle işler. Fazla takılıyorsun. Tasarıma bakıp ondan bir şeyler söylemesini bekliyorsun. Bazen yapabileceğin en iyi şey, uzaklaşmak ve onu aramayı bıraktığında fikrin seni bulmasına izin vermektir.”

Sandalyede geriye yaslandı. Kollarını kavuşturdu. Genel prensip olarak bundan sonra gelecek her şeyi reddetmeye hazırlanan bir kadının duruşu. “Peki, yaratıcı felci sihirli bir şekilde iyileştirecek on dakika boyunca tam olarak ne yapmamı öneriyorsun?”

Ofise bakıyorum. Cam duvarlar. Mantar pano. Bakır rengi elbisesiyle manken. Ve mankenin belinde, gevşek bir düğümle bağlanmış ham ipek bir kuşak.

“Ofisinizde panjur var mı?” diye soruyorum.

Celeste gözlerini kısıyor. “Ne?”

“Panjurlar. Gizlilik panjurları. Pencere için.”

Beni uzun bir süre inceliyor, yüzündeki ifade birkaç aşamalı bir kavrayış sürecinden geçtikten sonra şüphe ile merak arasında bir noktaya varıyor. Göz teması kurmayı kesmeden masasına uzanıp bir düğmeye basıyor. Otomatik panjurlar her cam duvarın tepesinden aşağıya doğru aynı anda inmeye başlayınca odayı düşük bir mekanik uğultu dolduruyor ve ofisi dışarıdaki açık alan planından izole ediyor. Işık yumuşar. Dış dünya kaybolur. Sadece biz ve köşedeki manken kalırız; manken, benim onay olarak yorumladığım bir bakışla bizi izler.

Kapıya doğru yürüdüm. Kilitledim. Tık sesi küçüktü ama çok uzun bir cümlemin sonundaki noktalama işareti gibi odayı doldurdu.

“Saylor, ne yapıyorsun...”

“Otur.”

O oturmaz. Kollarını kavuşturmuş, orada durur; ne yapması gerektiğini hiç kimseye söyletmeyen ve dinlemek isteyen tarafına karşı ne hissettiğinden tam olarak emin olmayan bir kadının gerginliğiyle titrer.

"Lütfen," diye ekliyorum.

Oturur. Ofis koltuğuna, masasının arkasına, binlerce toplantı için binlerce kez oturduğu ama bunun için bir kez bile oturmadiğı yere. Mankenin yanına yürüdüm ve belindeki kuşağı çözdüm. Kumaş ellerimde serin ve pürüzsüzdü, ağırlıksızdı. Bu kumaşın ne olduğunu bilmiyorum ama hoşuma gitti. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi, ipeğin lüksüyle pamuğun rahatlığının bir karışımı. Bunları öğrenebilirim. *Celeste'nin dilini* konuşmayı öğrenebilirim.

Masanın etrafından dolaşıyorum. Celeste, nefes alış verişini çoktan değişmiş bir şekilde beni izliyor. Daha hızlı. Daha sık. Elleri kolçakları sıkıca kavıyor, parmak eklemleri soluyor, o bana mantıksız bir şekilde çekici gelen gözlüklerin arkasındaki göz bebekleri büyüyor.

Sandalyenin arkasında duruyorum. Ağzım kulağına yakın olacak şekilde eğiliyorum. Nefesimi hissedebileceği ama dudaklarımı hissedemeyeceği kadar yakın. Bu ayırım önemli.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyorum.

"Bu, o kravatla ne yapacağına bağlı." "Gözlerini kapat."

Tereddüt ediyor. Bir nefes. İki. Parmakları kolçakları tek tek bırakıyor, bilinçli olarak kontrolü elinden bırakıyor. Sonra gözlüklerini çıkarıyor ve gözlerini kapatıyor. İpek kumaşı nazikçe gözlerinin üzerine serip başının arkasında bağlarım. Saçlarına dikkat ederim. Baskıya dikkat ederim. Kumaş, gölgeleri görebilecek kadar ince ama detayları göremeyecek kadar kalındır. Tepkisini planlamak, kontrol etmek ya da şekillendirmek için yeterli değildir. Mesele de budur. Önümüzdeki birkaç dakika boyunca, Celeste Brinley kontrolü elinde tutamaz. Sadece hissedebilir.

Masanın önüne geri dönüyorum. Ona dokunmuyorum. Henüz değil. Sessizliğin uzamasına izin veriyorum. Bekleyişin, bilmediğin, gerginlik ve ihtiyaç arasındaki boşluğun içinde kalmasına izin veriyorum.

"Saylor?" Sesi farklı bir tonda. Daha gergin.

"Buradayım."

"Ne yapıyorsun..."

"Nefes al, Celeste. Rahatla."

Nefes verdiğini duyuyorum. Bir iç çekme değil. Bir teslimiyet. Ben bacaklarının arasında dururken bile zihinsel olarak krizleri yönetmeye devam eden, yorgun bir kadının nihayet nefes verdiği sesi. Otuz saniye boyunca dizginleri başkasına bırakmayı seçiyor.

Sandalyenin önüne diz çöküyorum. Ellerim dizlerini buluyor. Temas anında irkiliyor, korkudan değil, ne zaman olacağını bilmeden dokunulmanın verdiği şoktan. Ellerimi oraya koyuyorum. Hareketsiz. Sadece eteğinin kumaşı üzerinden dizlerini tutuyorum, parmaklarımdan önce avuçlarımdan sıcaklığının iletişim kurmasına izin veriyorum.

Sonra hareket etmeye başlıyorum. Yavaşça. Başparmaklarım dizlerinin iç kısmında küçük daireler çiziyor, yavaş yavaş yukarı kayıyor, ilerledikçe eteğini yukarı itiyor. Santim santim. Kumaş toplanıyor ve yukarı kayıyor. Her santim cildimi ortaya çıkardıkça nefes alış hızlanıyor, ses, artan bir tempoya ayarlanmış bir metronom gibi sessiz ofisi dolduruyor.

İç çamaşırının dantel kenarına ulaşıyorum. Bir parmak ucumla izini sürüyorum. Sadece bir parmak. Kumaşın cilde değdiği dalgalı kenarı takip ediyorum, bir kalçadan diğerine, önden geçerek, ve sıkıca birleştirilmiş dudaklarından çıkan ses o kadar kontrollü ve o kadar çaresiz ki, göğsümden aşağıya doğru bir sıcaklık yayılıyor.

"Çalışanlarım var," diye fısıldıyor. "Bu katta. Otuz kişi."

"Ayrıca kilitli bir kapın ve perdeli pencerelerin var."

"Panjurlar ses geçirmez değil."

"O zaman sessiz olmalısın."

Parmaklarımı bel bandına geçirip aşağı doğru çekerim. O, sorulmadan kalçalarını kaldırır; bu da bana, itirazları ile arzusu arasındaki mesafeyi tümüyle anlatır. İç çamaşırı uyluklarından aşağı, dizlerinden geçip topuklarının üzerinden kayar. Onu yanıma, yere bırakırım. Siyah dantel. Onu yanımda götüreceğim.

Onun istediği yere doğrudan gitmiyorum. Bu bir hata olurdu. Varış noktası, ancak yolculuk sizi oraya varmak için çaresiz hale getiriyorsa önemlidir. Bu yüzden ağzımı dizinin iç kısmına bastırıyorum. Sonra daha yukarı. Sonra daha da yukarı. Başka hiçbir yere gitmesi gerekmeyen bir adamın sabrıyla iç uyluk boyunca bir yol öpüyorum, her birkaç santimetrede bir durup nefesimin cildine değmesini sağlıyorum, böylece temas olmadan da ısıyı hissedebilsin

. Bekleyiş, dokunmaktan daha etkili. Her duraklamada sandalyesinde kıpırdanıyor, bana doğru eğiliyor, benim kasten sakladığım bir şeyi arıyor.

"Saylor." Adım, onun istemediği bir uyarı gibi çıkıyor. "Mm-hmm."

"Eğer sen..."

"Ne yapmazsan?"

Cümlesini bitirmiyor. Bitirmesine de gerek yok. Uyluklarındaki gerginliği, kaslarının gerilmesini hissedebiliyorum; sabrının sınırında olduğunu gösteren bir frekansta titriyor. Ağzımı klitorisine değdirmeden yaklaşıyorum ve o kadar keskin bir nefes alıyor ki sandalye gıcırıyor.

Sonra ona istediğini veriyorum.

Dilim, onun ıslak sıcaklığıyla ilk teması kurduğunda, o kadar ıslak ki, bunu ne kadar çok istediğini tadabiliyorum. Çıkardığı ses alçak ve boğuk, hemen yutuluyor; elini, o anı bozmamak için çabalayan bir kadının çaresiz etkinliğiyle kendi ağzına kapatıyor. Sanki zevk inlemeleri beni durduracakmış gibi. Yanılıyor. *Beni canlandırıyorlar.*

Dilimle, konuk evinde ona söz verdiğim sabır ve özeni gösteriyorum. Bitiş çizgisine doğru koşmadığımı gösteren bir odaklanma. Bir dil öğreniyorum. Baskıyı, ritmi, açığı değiştiriyorum; kalçalarının her hareketini, nefesinin her kesilmesini, saçımı can simidi gibi kavrayan elinin her istemsiz hareketini okuyorum. Klitorisini dudaklarımın arasına alıp emiyorum ve tüm vücudunun buna tepki olarak sarsıldığını hissediyorum. Uylukları başımı o kadar sıkı kavlıyor ki, çaresiz inlemelerini zar zor duyabiliyorum.

Daha fazlasını istiyorum. Onu görmek, tatmak istiyorum, her santimini. Dizlerinden birini omzuma geçirip onu sandalyenin kenarına kaydırıyorum, eteği belinde bir halka gibi toplanmış ve yukarı çekilmiş. Artık önümde açık, yayılmış ve savunmasız, göz bağı onu saf bir duyuya dönüştürüyor. Dilimi daha derine bastırıyorum, düzleştiriyorum, kaygan kıvrımlarını geçip içine giriyorum. Nefesini kesiyor, bu sefer ses tamamen istemsiz, şok ve arzunun sesi, ve elleri başımın yanlarına uçuyor,

kendini ve beni dengeliyor, sanki sandalyeden düşecekmiş gibi.

Tadı tatlı ve tuzlu. Hayalet gibi, akıldan çıkmayan bir şey. Fırtınadan hemen önceki okyanus gibi, dünyanın sonuna kadar peşinden gideceğim bir tat. İçinde boğulmak istiyorum. Dilimi yukarı doğru sürüklerim, klitorisini daireler çizerek okşarım, oynarım, alay ederim, sonra dilimle onu sikerim, yavaş ve derin bir şekilde içeri girip çıkarım. Ses çıkarmamak için ne kadar çabaladığımı duyabiliyorum, kalçaları ağızıma doğru yuvarlanıyor, nefesi düzensiz ve keskinleşiyor. Onu hiç bu kadar samimi görmemiştim — zırh yok, toplantı odası sesi yok, sadece bu karmaşa, bu ihtiyaç.

Ellerimi uyluklarına kaydırıyorum, kalçalarını kavırıyorum, hızı kontrol edebilmek için onu sabit tutuyorum ve o kendini bana bırakıyor, onu parçalamama izin veriyor. Havalandırma deliklerinin uğultusunu, camın ötesinde bir yerlerdeki ofis hayatının zayıf seslerini, aç bir hayvan gibi hazineyi yalarken çıkardığım kaygan sesi duyabiliyorum.

"Siktir," diye fısıldıyor, zar zor duyuluyor, boğazı arzuyla tıkanmış. "Tam orası."

Uyluklarını titretmeye yarayan tam kombinasyonu bulduğumda, orada kalıyorum. Hiçbir şeyi değiştirmiyorum. Onu acımasızca emiyor ve yalıyorum, susuzluktan ölen bir adam gibi onu içime çekiyorum. Tutarlılık, başlı başına bir bağlılık biçimidir. İki parmağımı içine kaydırıyorum, yukarı doğru kıvrıyorum ve iç duvarlarının etrafında sıcacık, sıkı ve açgözlü bir şekilde kasıldığını hissediyorum.

Ama bitirmesine izin vermiyorum. Henüz değil.

Nefesi zirveye ulaştığı anda geri çekilirim, hem ağızımı hem de parmaklarımı çıkarırım. Kalçaları beni takip eder ama sadece havayı bulur. Parmaklarından kaçan hayal kırıklığına uğramış protesto sesi muhteşemdir — yarı hıçkırık, yarı küfür. Amcığı parıldıyor, şişmiş ve pembe, geri dönmem için yalvarıyor.

"Ne yapıyorsun..." diye nefes nefese soruyor. "Beni azdırmak için mi buraya kadar geldin?"

"Demek beni istiyorsun." Gülümsemem şeytani.

"Seni kovacağım," diye yanıtlıyor sert bir sesle, dizini omzumdan çekip bacaklarını çaprazlıyor.

"Evinizi tamir etmekten mi, yoksa amınızı yalamaktan mı?"

Bana kızgın bir bakış atıyor. Gözleri hala kapalı ama alnındaki kırışıklıkları görebiliyorum. "Seni istiyorum."

"Ne kadar sürelğine?"

Dudaklarını büzüyor. "Neden bana istediğin cevabı söylemiyorsun, Saylor? Bu işi hızlandırır mı?"

"Ne kadar otoriter," diye alay ediyorum ve sonra onun ortasına üfliyorum. Küçük bir inilti çıkararak titriyor. "Bana dürüst bir cevap ver."

"Benim paylaşmam gerektiğini düşündüğün büyük bir duygusal itiraf için orgazmımı rehin alıyorsun. Bu manipülatif bir davranış. Büyük bir tehlike işareti."

Ayağa kalkıyorum, dudaklarımı yaladığımı görebilmesi için göz bağını bir milisaniye kaldırıyorum. Kravatı ayarlıyorum, böylece dünyası bir kez daha karanlığa gömülüyor. "Elbette öyle. Öyleyse git. Cesaretin varsa."

Bekliyorum. On saniye. On beş. Vücudunun kenardan geri çekilmesine izin veriyorum, dalganın geri çekilmesine izin veriyorum, böylece tekrar yükseldiğinde daha büyük olacak.

"Tanrım, belki de şu anda gözlerimin bağlı olması iyi bir şeydir. Bak, ne istediğini gerçekten düşünmeni istiyorum, Saylor. Çünkü çok agresifsin ve bunu seviyorum. Bana ödölmüşüm gibi davranıyorsun ve bunun için çabalamaya hazırsın, ama bu adil değil. Çünkü istediğini elde ettiğinde, uyanacak ve yaşlanmayı dert etmek için çok genç olduğunu fark edeceksin. Bu yaş farkı mantıklı gelmeyecek."

"Celeste," diye fısıldıyorum. "Ben zaten uyanığım. Ve ne istediğimi biliyorum."

Bacaklarını tekrar ayırıyorum, onu açık ağzıma doğru çekiyorum.

Titriyor. Sandalye titriyor. Yavaşça ona geri dönüyorum.

İlk başta nazikçe, uzaklaştığım yeri yeniden inşa ederek, ve bu sefer çıkardığı inilti daha derin, daha ham, doruğa yaklaşıp neye hakkı olduğunu bilen ve bu konuda kibar davranmayı bırakan bir kadının sesi. Şimdi iki eliyle başımın arkasını buluyor, statüsüyle hiçbir ilgisi olmayan, ama istemeyi bırakıp talep etmeye başlayan bir bedenle ilgili olan bir otoriteyle beni kendine çekiyor.

Ona her şeyi veriyorum.

Bu sefer kontrol etmeye bile çalışmıyor. Bütün vücudu kasılıyor, uyluklarındaki ve karnındaki her kas o kadar sert geriliyor ki titriyor, ve içlerine iki parmağımı sokup kıvırdığımda, inilti denemeyecek kadar çığlık gibi bir ses çıkarıyor, yetişkin erkekleri paniğe kapılıp birinin ölüp ölmediğini görmek için kaynağa doğru koşmaya itecek türden bir ses. Farkına bile varmadan orgazm oluyor, orgazm onu o kadar hızlı ve keskin bir şekilde sarıyor ki, başını geriye atıyor ve neredeyse kendi elini ısıyor. Ağzımı klitorisine yapııştırıyorum, dilim acımasız, parmaklarım içini okşuyor ve o boşalmaya devam ediyor. Boşalma o kadar yoğun ki neredeyse şiddetli. Bacakları bana sarılıyor, kalçaları sarsılıyor ve bir yaranın koterize edilmesi gibi, hem acı hem de rahatlama içeren bir çığlık atıyor.

Sonunda yere yığıldığında, bu hiç de zarif bir hareket değil. Sanki kemikleri erimiş gibi, tüm soğukkanlılık maskesini atıp, eteği belinde toplanmış ve göz bağı da yana kaymış halde sandalyeye yığılır. Göğsü inip kalkıyor, bluzunun yarısı dışarıda kalmış ve ne derse desin, onun giydiği tüm o ölümcül derecede seksi kıyafetlere ve süslü makyajlara rağmen, en sevdiğim hali budur. Celeste...memnun. Celeste...mutlu.

Ayağa kalkıp onu öpüyorum, yavaşça ve nazikçe; tadı hâlâ dudaklarımda. O da tembelce karşılık veriyor, sanki motor becerilerini hâlâ tam olarak kontrol edemiyormuş gibi. Göz bağının düğümünü çözüyorum; kuşak kayarken saçları gözlerinin üzerine düşüyor.

Gözlerini kırıştırarak rahatsız edici tavan ışıklarını uzaklaştırıyor. Göz bebekleri kocaman. Dudakları aralık. Elleri hâlâ koltuk kollarını ölümcül bir şekilde sıkıyor, sanki koltuk onu yörengeye fırlatacaktıymış gibi.

"Yaratıcılık engellerin şimdi nasıl?" diye fısıldıyorum. Ağzını açıyor. Kapatıyor. Tekrar açıyor.

"Hiçbir şey düşünemiyorum. Beynim tamamen boş."

"Mükemmel." Kırıışık pantolonumu düzeltip flanel gömleğimi düzeltirim. Sonra, o, benim yerden iç çamaşırını alıp, bir hizmet sunmuş ve karşılığını alan bir adamın kasıtlı sakinliğiyle onu arka cebime tıktırmamı izler.

"Saylor Evans, iç çamaşırımı geri ver."

"Hayır. Onları teminat olarak kabul et." Masasına yaslanıyorum. "Şimdi. Dairenin anahtarlarına ihtiyacım var."

Hâlâ kolçaklara sıkıca tutunuyor. "Neyim?"

"Penthouse'unun anahtarları. Bu gece ilk randevumuzu planlıyorum ve evine girmem gerekiyor. Diğer evine. Aslında, madem bu konuyu açtık, kaç tane evin var?"

Tanıdığım Celeste'ye geri dönüyor, eteğini aşağı çekip kollarını kavuşturuyor, neredeyse düzgün bir görünüme bürünüyor. "Bu ülkede mi, yoksa dünya çapında mı?"

"Hayret," diye mırıldanıyorum. "Anladım."

"Param seni rahatsız mı ediyor? Beni şımarık mı buluyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Sadece kendimi kötü hissediyorum. Belki biraz eski kafalıyım, ama bir beyefendinin hesabı ödemesi gerektiğini düşünüyorum. Ama senin sipariş ettiğin yemekleri asla karşılayamayacağım."

"Peki, iyi ki senin yemeklerin, şimdiye kadar yediğim tüm Michelin yıldızlı restoranlardan daha iyi."

"Bunu yapma. Beni küçümseme." Yumuşakça gülüyorum, bunu şaka gibi göstermeye çalışıyorum. Ama gerçekten... Keşke bana acımasa. Saygı duymadığı bir erkekte gerçek neyi görebilir ki?

"Herkesin para sorunu vardır, sadece ölçeği farklıdır. Ama temelde, sen ve ben zenginliği aynı şekilde görüyoruz. Saylor, bana pahalı şeyler alan ve beni lüks yerlere götüren bir erkek arkadaşım vardı. Ama beni asla mutlu etmedi. Zenginlik dışında mutluluğu bulabilen bir erkek istiyorum."

"'Zenginliğin dışında' kısmını hallettim. Mutluluk kısmını da halletmeye çalışıyorum. Bu yeterli mi? Hâlâ aday mıyım?"

"Saylor, tek aday sensin." Keşke bana attığı gülümsemeyi sonsuza kadar cebimde saklayabilsem. Tatlı ve kız gibi bir gülümseme. Kurutulup preslenip, mükemmel bir anı sonsuza kadar saklanması gereken bir gülümseme. "Yani bir randevu," diye tekrarlıyor, işletim sistemi gerçek zamanlı olarak yeniden başlatılan bir kadının sesiyle. "Bu gece."

"Bu gece. Kıyafet kuralı, üniversitede bir pijama partisine giderken giyeceğin neyse o. Gerisini ben hallederim." Elimi uzattım. "Anahtarlar."

Elime bakıyor. Yüzüme bakıyor. Denim kumaşın üstünden dantelinin görüldüğü arka cebime bakıyor.

"Altın renkli olan ön kapı," diyor, henüz tam olarak sabitlenmemiş elleriyle çantasına uzanarak. "Gümüş renkli olan asansörün acil durum düğmesi. Alarm kodu bir-iki-üç-dört."

“Celeste, bu işi bitirdiğinde ve velayet meselesi hallolduğunda, bilirsin... hayatın yükü hafiflediğinde...”

"Evet?" diye soruyor. "Sonra ne olacak?"

"Şifrelerini ve kodlarını tek tek gözden geçirip, beş yaşındaki bir çocuğun kıramayacağı bir şeye değiştireceğiz."

Anahtarlarını alırken gülüyor. Alnına bir öpücük konduruyorum, bu alnın üç adım güneyinde az önce olanlar düşünülünce neredeyse komik derecede masum bir hareket.

Kapıya doğru ilerlerken beni geri çağırıyor.

"Saylor."

Arkamı dönüyorum. Sandalyesinin yanında duruyor, eteği hafifçe bükülmüş, saçları tamamen dağınık, ipek kuşağı kucağında bir suç mahallindeki delil parçası gibi duruyor. Sanki günün geri kalanında, belki de daha uzun süre boyunca kafasında tekrar tekrar canlandıracağı bir şey yaşamış bir kadın gibi görünüyor.

"Bu gece... Ne planlıyorsan, iyi olsa iyi olur. Kendime söz verdim, bir daha aşık olursam, bunun değeceğini garanti edeceğim. Geçmişte hiç istemediğim şeyleri isteyeceğim—şiddetli sadakat, nezaket, yumuşak ama güçlü eller. Bu sefer yetinmeyeceğim. O yüzden... sihirini getir, tamam mı?"

Ona selam veriyorum. "Anlaşıldı, Bayan Robinson. Bu akşam saat altıda sihir."

Yüzünü buruşturur. "Yedi. Burada hâlâ yapmam gereken çok iş var." "Yedi olsun o zaman." Başımı sallıyorum. "Ama geç kalma."

Ofisinden çıkıyorum. Margot'un boş masasının önünden geçiyorum. Otuz kadar çalışanın, o gizlilik perdelerinin arkasında ne olduğunu hiç bilmeden, tamamen sıradan bir Cuma öğleden sonrasını geçirdiği açık ofis alanının önünden geçiyorum. Greg Prescott'un bana buraya ait olmadığını söylediği koridorun önünden geçiyorum.

Asansör düğmesine basıyorum. Kapılar açılıyor. Aynalı duvarlar bana kendimin üç versiyonunu gösteriyor ve her birinde elinde bir kadının anahtarları, cebinde onun iç çamaşırı olan bir adamım ve Greg Prescott'un benim nereye ait olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığına dair mutlak, sarsılmaz bir kesinlik içindeyim.

17. bölüm

Celeste

Gummy bears in a Hermes bowl.

Saat ikiden beri işe yaramaz durumdayım.

Yaratıcı anlamda işe yaramaz değilim, ki bu hafta benim varsayılan durumum buydu. İşlevsel anlamda işe yaramazım. Üzerinde adı yazılı bir binanın köşe ofisinde oturan, göremediği kumaş örneklerine bakan bir kadını çünkü beynim, ofisime giren, kendi üzerinde çalıştığım projeyle gözlerimi bağlayan ve dizlerinin üstüne çökerek hem işyeri kurallarını ihlal eden hem de kamu hizmeti niteliğinde bir eylem gerçekleştiren yirmi altı yaşındaki Avustralyalı bir adam tarafından silinip süpürüldü.

Gözlerimi her kapattığımda, ağzını hissediyorum. Bir anı olarak değil. Bir hayalet gibi. Dilinin hayaleti, ellerinin uyluklarımdaki baskısı.

Ofiste orgazm olan Greg kadar kötü müyüm? Artık dünyanın en büyük ikiyüzlüsü müyüm? Hmmm. Biraz iyi hissettiriyor.

Belki de yeni kuralların zamanı gelmiştir. Belki de *yoluma devam* etmenin zamanı gelmiştir.

Saat altı buçukta, bu boşuna çabaya teslim oluyorum. Bakır renkli önlük yerinden kıpırdamamış. Kumaş parçaları konuşmamış. Saylor'ın doğru bir şekilde teşhis ettiği gibi, beynim yeniden biçimlendirilmiş ve bu şirketi genellikle yöneten yaratıcı işletim sistemi, onun ofisimin zemininde diz çökmüş, gözlerinde o bakışla durduğu bir ekran koruyucu ile değiştirilmiş

. O odaklanma. Hem acil hem de kutsal saydığı bir sorunu çözen bir adamın konsantrasyonu.

Çantamı topluyorum. Eve dönüş için masamın altında sakladığım düz ayakkabılara geçiyorum. Saçımı salıyorum çünkü onu tutan saç tokası olay sırasında kayboldu ve iç çamaşırı giymeden ellerimin ve dizlerimin üzerinde ofisimin zemininde onu aramak için emeklemeyeceğim. Çıkarken, kuşağı olmadan çıplak gibi görünen Patrice'i görüyorum.

Ona ve bitmemiş elbisesine sert bir bakış attım. “Orada durup izledin mi? Tam bir röntgenci. Senin biraz ucube olduğunu hep biliyordum, Patrice.”

Asansörde, aynalı duvarlarda yansımaımı bulmaya çalışıyorum ama bana bakan kadın yeni bir kadın. Daha genç değil, daha güzel değil, yirmi yıldır kendimi ölçtüğüm hiçbir ölçüte uymuyor. Sadece uyanık. Sabırsızlıkla ayak parmağımı yere vuruyorum çünkü gitmem gereken bir yer var ve oraya gitmeyi dört gözle bekliyorum. Aniden ev, kiralık bir yer gibi gelmiyor.

Eve arabayla gitmek normalde yaklaşık yirmi dakika sürer. Trafik nedense rahattı, ki bu Manhattan’da Godzilla’nın yolda olduğu ve birinin bunu herkese yaydığı anlamına gelmelidir. Sokakları hiç bu kadar boş görmemiştim. Yirmi dakika yerine, on dakikada eve vardım.

Penthouse dairelerin ayrıcalığı olan asansör kapısı doğrudan antreme açılıyor ve ben duruyorum.

Dairem, çok şık bir kasırganın bir üniversite yurdunu süpürüp enkazı oturma odamın zeminine bırakmış gibi görünüyor. Sahip olduğum tüm battaniyeler, ayrıca varlığını unuttuğum dolaplarda saklandığından emin olduğum birkaç battaniye daha, kanepeler ile televizyon arasında geniş bir yuva oluşturacak şekilde dizilmiş. Her yer yastıklarla dolu. Her düz yüzey atıştırmalık kaseleriyle kaplı. Sadece haberleri ve ara sıra moda belgesellerini izlemek için kullandığım televizyonum, *Bring It On* filminin açılış jeneriğinde donmuş durumda.

Ve tüm bunların ortasında: Saylor. Gri eşofman altı. Ters takılmış şapka. Omuzlarını ve göğsünü, üstesinden gelmeye tamamen hazır olduğum bir sorun gibi gösteren beyaz tişört. Benim tertemiz dairemde, evimi 2000 yılının bir yeniden canlandırmasına dönüştürmeye karar vermiş, çok yakışıklı bir işgalci gibi duruyor.

"Bütün bunlar ne?" diye soruyorum. "Bu bizim randevumuz."

Kahve masasının üzerinde, üzerinde hayvan resimleri olan yüz maskelerine bakıyorum. Kolajen maskelerimin içinde altın benekler var, "size Kore camı gibi bir cilt garanti ediyor." Hermès kasede jelibonlar var. Saylor'a, 16 bin dolarlık bir sanat eserini Haribo jelibonlarla doldurduğunu söylemiyorum. Şarap soğutucuları, özel yaptırdığım mobilyaların üzerine ter damlaları bırakıyor. Tezgahın üzerinde, hala kaplarında duran Çin yemeği var. Yanında, mavi ve sarı ambalajıyla hemen fark edilen: benim patlamış mısıрім. En sevdiğim marka.

"Bütün bunları benim için mi yaptın?" Sesim utanç verici bir şey yapıyor. Kenarlarında hafifçe çatlaklar oluşuyor. Sanki içine su doldurduğunda ancak görünen ince bir çatlağı olan bir çay fincanı gibi.

Çantamı yere koyup ayakkabılarımı çıkarıyorum, onları girişin yanındaki köşeye törenle kaydırıyorum. Manolo'larıma sessizce özür diliyorum çünkü bu biraz kabaydı. Ama başım dönüyor ve heyecanlıyım, aniden "Evet" dediğim ilk günden beri hissetmediğim bir gerginlik enerjisiyle doluyum.

Bir şarap soğutucusu alıp inceliyorum. Ucuz bir tür. *Gerçekten ucuz bir tür*. Sıvı şeker gibi, absürt derecede şekerli. On beş yıldır bunlardan birini elime almamıştım. Sanki şişenin içinde bir zaman kapsülü var gibi. Kapağını çevirip açtıktan sonra, büyük bir yudum alıyorum.

"İğrenç." Yutkunuyorum, ardından nefes almam gerekiyor.

Saylor kıkırdar. "O kadar mı kötü? Bunların tadı nasıl?"

Etikette ucuz bir plaj manzarası olan şişeyi inceliyorum. "Tadı mor gibi, tabii böyle bir şey varsa."

O tekrar gülüyor, ta ki sessizlik aramızdaki boşluğu doldurana kadar.

"Parayla rekabet edemeyeceğim ortada, Celeste." Sesindeki şakacılık kaybolur. Onun yerine gelen şey üzüntü ya da kendine acıma değildir. Netliktir. Sade ve süslemesiz, eşofmanla ortaya çıkıp bunun için özür dilememenin sözlü karşılığı. "Bunu biliyorsun. Tadım menüsü için dört yüz dolar isteyen herhangi bir Fransız restoranında köşe masası ayırtmayacağım. Sana kadife kutuda gelen mücevherler alamam. Operanın gerçekte ne hakkında olduğunu bilmiyorum ve köpüğün yemeğin üzerine ait olduğuna asla ikna olmayacağım."

“Saylor—”

“Ama senin için hiçbir erkeğin yapmadığını düşündüğüm bir şeyi yapabilirim.” Bana doğru gelir, elimden şarap soğutucusunu alır ve tezgahın üzerine koyar. “Dinleyebilirim. Dikkatimi verebilirim. Bütün bunları yaptım çünkü seni tanıdığım birkaç ayda anladığım kadarıyla, bu hayatının en mutlu dönemiymiş. Greg’in beklentileriyle seni boğmaya başlamasından önceki o kutsal iki yıl. Whit’le baş başa, sadece büyümenin tadını çıkardığın o iki yıl.” Battaniye yuvasını, atıştırmalıkları, donmuş ekranı işaret ediyor. “Seni mutlu olduğun yere geri getirmek istedim.”

Bu adama bakıyorum. Onu gerçekten inceliyorum. Çözülmesi gereken bir durum olarak değil. Ama sormaya cesaret edemediğim bir sorunun cevabı olarak.

Ne zaman aşktan vazgeçtim? Ne zaman onun büyüklüğünün farkına varmayı bıraktım? Neden hayatımın geri kalanını yalnız geçirmek isteyeceğimi düşündüm?

Belki de şu ana kadar başka bir seçeneğim yoktu. Ama işte o burada. Görünüşe göre yirmi yıl geç kalmış, ama burada.

“Peki, nasıl gidiyorum?” diye sordu çekinerek. “En azından biraz sihir hissediyor musun?”

Oturma odamdaki sehpayı işaret ediyorum. “Benimle birlikte o yüz maskelerini takacak mısın?”

"Tabii ki. Panda olanı ben alıyorum."

"Peki annen ne durumda?"

"Dinleniyor ve Forrest, herhangi bir şeye ihtiyacı olursa hazır bulunmayı kabul etti. Bütün gece vaktimiz var."

"Forrest'in ne kadar da tatlı bir davranış," diye düşünürüm.

"İyi bir adam. Harika bir arkadaş. Sana benden önce ulaştığı için hâlâ biraz kızgınım."

Yumuşakça güldüm. "Kıskanma. O bana ulaşamadı. Senin gibi değil."

"İyi," diye cevapladı. "Böyle kal. Sana ulaşan tek erkek ben olmak istiyorum. *Seni anlayan* tek kişi."

Ellerimi uzatıp yanaklarını avuçlarım, sonra dudaklarımı onun dudaklarına yumuşakça değdiririm. "Bu inanılmaz ilk randevuya yakışır bir şey giymek için gidip üstümü değiştireceğim, geri geldiğimde hazır ol... zamanı geldi."

"*Bring It On* için mi? Çünkü bunu sabırsızlıkla bekliyordum. Lise veya üniversitede ponpon kız olup üniformanı saklamış olma ihtimalin nedir?"

"Sıfır. Ben orkestraya daha uygun olurdum. Ama ben filmde bahsetmiyorum."

Dudaklarını ıslattı. "O zaman neyin zamanı geldi?"

"Bizim aşık olmamızın zamanı." Şarap soğutucuyu tekrar elime alıp uzun bir yudum daha alıyorum, dilimi kaplayan iğrenç tatlı şurup yüzünden yüzümü buruşturuyorum. Aslında bunda alkol olduğunu sanmıyorum.

"Git giyin. Ya da soyun," diyor Saylor. "Ben burada olacağım. *Hazır.*"

"Biraz yakması normal mi?" diye soruyor Saylor, gözlerinin etrafında panda izleri varmış gibi görünmesini sağlayan bir yüz maskesinin altında. Işıklar kısılmış, filmin sesi düşük, dillerimizde hala tatlı atıştırmalıkların hafif tadı dururken, devasa şezlongumda birbirimize sarılmış durumdayız.

Üzüm aromalı sakızın kokusu dayanılmaz hale geldiğinde, yaklaşık on dakika önce Koala maskemizi çıkardım. "Biraz ne kadar demek?"

"Açık bir yaraya alkol döktüğünde olduğu gibi."

Ona gözlerimi kocaman açarak bakıyorum. "Kesinlikle olmaz.

Hemen çıkar şunu." O yapamadan maskeyi çıkarıyorum, iki parmağımla hafifçe pembe yanaklarına bastırıyorum. Yüzümü onun yüzüne yaklaştırıp dudaklarımı büzüyorum, tatlı bir öpücük için yalvarıyorum. O da isteğimi yerine getiriyor ama neredeyse dalgın bir şekilde. "Filmi kaçırıyoruz

."

"Ben bin kez izledim." "Ben *izlemedim*," diye ısrar etti.

Erkekler ve medya. Yemin ederim. Hangi on yılda doğmuş olurlarsa olsunlar, her türlü ekran hipnoz gibidir.

Sadece rahat görünen soluk pembe sweatshirt'ümü çıkarıyorum. Bir setin parçası ve güzel valizimle uyumlu, ama bol ve rahat. Dizlerimi içine çektiğimde koza görevi gören türden bir sweatshirt. Onu bir kenara attıktan sonra sütyenimin kopçalarını açıyorum.

Omuzlarımdan askıları kaydırıp çıkardıktan sonra, sütyeni parmağımda sallandırıp battaniye yığınınına atıyorum.

Saylor'ın göz bebekleri büyür, dikkati tamamen bana kilitlenir. "Sen çok..." diye başlar ama cümlesini tamamlayamaz. Bakışlarının vücudumu taraması, bir sanatçının boyamaya hazırlandığı tuvali inceliyor gibi hissettirir.

Kucaklaşmamızdan çıkıyorum. Ayaklarım yere değdiği anda, ikili koltuğun yanına diz çöküyorum, bacaklarım battaniye yuvasının en yumuşak yerine yerleşiyor. Yastığı okşayarak, oturması gereken yeri gösteriyorum. Ayağa kalkıyor, yerini değiştiriyor, önümdeki yastığa yerleşiyor

ve bu sırada gözleri bir an olsun göğüslerimden ayrılmıyor. En son bir erkek beni bu kadar dikkatle incelediğinde, Greg'di, bana arabayla götürmeyi teklif etmeden kısa bir süre önce. Bunun yerine, Saylor'ın felç olmuş elleri uzanıyor, dokunmasına izin olup olmadığından emin değilmiş gibi göğsümün üzerinde asılı kalıyor. Ellerini tutup, derimin en yumuşak olduğu göğüs kafesimin hemen altına koyuyorum. Nefes alıyorum ve parmakları sıkılaşıyor, beni bu ana bağlayarak.

"Bunu seviyor musun?" diye soruyorum, tüm samimiyetimle. Bu soruda, gizleyemediğim bir kırılma var. Eminim farklı vücutlara alışkındır. Daha sıkı, daha dolgun, daha kendinden emin. Artık sadece zayıf ve kilolu olmak yok. Kadınlardan fizik kurallarına ve yerçekimine meydan okuyan vücutlara sahip olmaları bekleniyor. Raflarında yüksekte duran ama doğal hissettiren göğüsler. Dolgun ve yuvarlak kalçalar, ama sadece uyluk aralığı ve düz karınla eşleşiyorsa. Sıfır beden bel ve sekiz beden kalça. Nasıl olmamız gerektiğini düşünmekle o kadar çok zaman harcıyoruz ki, nasıl olduğumuzu asla takdir etmiyoruz.

Saylor beni tam olarak olduğum gibi takdir ediyor gibi görünüyor. Düz göğüslü, kalçasız ve eskiden gördüğüm güzelliği onun da görmesini o kadar çok istiyorum ki.

"Lanet olsun, Celeste. Bundan hoşlandım mı? Şu anda, uyanıp senin gibi olamayan dünyadaki tüm kadınlar için üzülüyorum."

Bu iltifattan keyif alıyorum, üzerime yağmur gibi yağmasına izin veriyorum, tüm güvensizliklerimi silip süpürüyor. "Beni seksi mi buluyorsun?"

"Bence büyüleyicisin... ve evet, çok seksi." "Tamam, güzel. Sen hoşlanıyorsan sorun yok."

"Buna bayılıyorum." Sesi alçak ve boğuk çıkıyor. Dudaklarını ıslatış şekli, göbek deliğimin çok altında bir yerlerde bir şeyleri kıpırdatıyor.

Beline uzanıyorum, parmaklarım hem eşofmanın hem de külotun lastiğinin altına kayıyor ve bir anlığına geriliyor, sanki az önce kendi kendini imha düğmesine dokunmuşum gibi kontrollü bir nefes veriyor. Tek bir hareketle ikisini de aşağı çekiyorum ve Saylor'ın penisi neredeyse komik, karikatürize bir şekilde fırlıyor, sanki kimse bunu çizip kimsenin buna inanmasını bekleyemezmiş gibi. Ağzım açık kalmasın diye uğraşıyorum ama imkansız: devasa, uzun ve kalın, sanki sürekli selam duruşunda gibi görünen yumuşak bir kıvrımı var. Derisi pürüzsüz, baş kısmında kırmızımsı, tabanında daha koyu, kıllarının neredeyse hiç kalmayacak kadar kesildiği düzgün, temiz bir çizgi var. Ucunda tek bir damla parıldıyor, berrak ve müstehcen, ve bir an için sadece onu izliyorum, yerçekiminin fizik kurallarını takip ederek, damlanın yapışıp sonra serbest kalışını, yavaş çekimde uyluklarına damlamasını izliyorum.

Bana bakıyor ve yüzünde eğlence ve kırılganlık var, havada asılı duran sessiz bir "e, ne olacak?" ifadesi. Onu elime alıyorum, ilk başta dikkatli bir şekilde—bir nabız var, avucumu karıncalandıran bir zonklama. Başparmağımı kaygan ucun üzerinde gezdiriyorum ve o yumuşak bir nefes veriyor, göğsü yükseliyor. Penisi ağır ve sıcak, canlı. Ağzımı ona yaklaştırıyorum, sadece baş kısmına, ve tadına bakıyorum, tuzlu ve biraz acı, hafifçe güneşten sonra cilt gibi.

Dilimi başının etrafında döndürüyorum, her damlasını topluyorum, tepesindeki oluğu haritalandırıyorum ve o o kadar şiddetli titriyor ki neredeyse tutuşumu kaybediyorum. Yavaş başlıyorum, ritmini öğreniyorum — tek elimle onu okşarken, ucunda hafifçe büküp, derinin gergin ve hassas olduğu yerin hemen altını dilimle okşadığımda hoşuna gidiyor. Onu daha derine alıyorum, ucu damağıma değene kadar, ve hava onun yumuşak, titrek inlemeleriyle doluyor.

Bir bilim insanının keyifli merakıyla, diğer elimle testislerini avuçladığımda bundan gerçekten çok hoşlandığını fark ediyorum. Tepki anında geliyor: tüm vücudu geriliyor, kalçaları yukarı sıçırıyor ve nefesi düzensizleşiyor. Bu yüzden, bir sonraki deneme olarak, testislerinden birini nazikçe ağzıma alıyorum ve aynı anda penisini okşuyorum.

Saylor, beklediğimden daha yüksek sesle inliyor, ses oturma odasında yankılanıyor ve avuç içlerimde titreşiyor. Yastıklara sıkıca tutunuyor, parmak eklemleri bembeyaz, ve bir an için özel yapım kanepemi gerçekten kıracağından endişeleniyorum. Ama bu beni tahrik ediyor,

kendini teslim edişi, o kadar savunmasız olması beni tahrik ediyor. Hızımı değiştiriyorum, iki elimi de kullanıyorum, büküyorum, sıkıyorum, sonra onu olabildiğince derine alıyorum.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve o da aşağıya bakıyor, gözleri cam gibi ve çaresiz. "Celeste," diyor, sesi boğuk. "Durmalsın yoksa..."

Durmuyorum. Acımasızlaşıyorum, bir baskı metronomu gibi.

"Bekle, *lanet olsun*, dur, kahretsin, dayan," diyor, sonra da "durma, durma, aman Tanrım," diyor ve ben bu durumdan sarhoş oluyorum. Onun teslimiyetinden. Bu bir çöküş ya da yenilgi değil, bir adak. Saylor kendini bana bırakıyor, titreyen, nabız atan, nefes nefese kalan o dağınık halini, ve eğer bu bir güç gösterisiyse, beni yıllık kongreye kaydettirin ve komite başkanlığını bana verin.

Çenem biraz ağrıyor, ama umursamıyorum. Ona bunu vermek istiyorum. Onun eriyip gitmesini izlemek istiyorum. Onun düşündüğü kadın olmak istiyorum, hatırladığı ağız olmak istiyorum, onu kekeleyen ve bakışlarını donduran anı olmak istiyorum ve bir dahaki sefere odanın diğer ucunda beni gördüğünde, ona şu anda hissettirdiklerimi hatırlamasını istiyorum. Onun boşalmasını istiyorum. Bunu kendime görev ediniyorum. Dilimi düzleştirip onu olabildiğince derine alıyorum, tükürüğümün dağınık ve aç bir şekilde akmasına izin veriyorum, elleri saçlarımı buluyor, önce nazikçe, sonra değil. Ağzıma karşı direniyor. Sanki onu uçuruma düşmekten alıkoyan tek şey benmişim gibi bana tutunuyor.

Yaklaştı. Çok yaklaştı. Bacakları titriyor. Başka bir insandan hiç duymadığım sesler çıkarıyor. Adımı söyleme şekli—Celeste, Celeste, bebeğim, bebeğim, bir mantra gibi—içimde bir şeyi sıvı ve pervasız hale getiriyor. Ve zaferime o kadar çok yaklaştım ki, Saylor birden ağzımdan çekiliyor. Tek bir akıcı hareketle kanepeden kalkıyor, ikimiz de ayaktayız. Pijama şortumu ve tangamı sanki onlardan tiksiniyormuş gibi aşağı çekiyor.

Kanepenin kenarına oturur, dizlerini açar, kalın ve parıldayan sikini sergiler. Bu manzaraya büyülenmişim, neredeyse kıpırdamıyorum, bu yüzden beni bacaklarının arasına yönlendirmek zorunda kalıyor. Elleri kalçalarımnda, kışımnda, uyluklarımnda sert ve açgözlü—sonra, neredeyse törensel bir hareketle, kasıklarımı avuçlar, işaret parmağı

kayganlığıyla kayıyor. Hiç olmadığım kadar ıslaktım. Ama bu ona yetmiyor olmalı.

Avucuna tükürüyor, tükürüğü penisinin başının üzerine sürüyor, sonra bacaklarımın arasına uzanıyor, tükürüğü ve kendi ıslaklığını klitorisimin üzerine yavaş, kasıtlı bir baskıyla masaj yapıyor. Bundan çekinmiyor, isteyip istemediğimi sormuyor, sanki ikimiz bunu yıllardır birlikte yapıyormuşuz gibi hareket ediyor ve şimdi her sinir ucum kıvılcım saçıyor, vücudumun her santimi öne doğru eğilmiş ve acil bir istek içinde.

İçime bir parmağını sokuyor, sonra ikinciyi, kıvrılıp dokunduğunda tüm içimi beyaz gürültüye çeviren noktaya bastırıyor.

Nefesim kesiliyor; o sırtıyor. "İşte bu," diyor, hem koç hem de hayran gibi. Sanki bir şarkıyı kulaktan öğreniyormuş gibi beni okşuyor, ben titremeye başlayana kadar tempoyu ve baskıyı ayarlıyor. Beni kucağına yönlendiriyor, bacaklarım onun bacaklarının üzerine sarkıyor ve klitorisimle sanki bir stres topuymuş gibi oynamaya devam ediyor. Sadece bu hisle bile orgazm olabilirdim, ama aniden boşluk hissediyorum, eli yok olmuş, ve bir sonraki his, girişimde duran sert, sıcak penis başı.

Beni orada tutuyor, dengede, ucu hafifçe içeri giriyor ve onun izin beklediğini ya da belki de onu alırken yüzümü izlemenin tatminini beklediğini anlıyorum. Gözlerine bakıyorum ve kendimi yavaşça indiriyorum, gerginliği, onun imkansız doluluğunu hissediyorum ve sonra tamamen içeri giriyor ve ben tamamen gidiyorum.

Geriye yaslanıyorum, yastıklar onu yutuyor ve o beni de beraberinde götürüyor, dizlerim kalçalarının iki yanında. Yine avucuna tükürüyor, dağınık ve kararlı bir şekilde, ve aşağı uzanıp ıslaklığı hem klitorisime hem de penisine sürüyor. Bu müstehcen ve mükemmel ve onun beni bir uyuşturucu gibi almasını istiyorum. Gözlerinde saf coşkunun parıldamasının sebebinin ben olduğumu bilmek istiyorum.

Beni kalçalarımın tutuyor, parmakları derine batıyor ve beni hareket ettirmeye başlıyor. İlk başta yavaşça, sanki kırılacağımdan korkuyormuş gibi. Kırılmayacağım. Ne kadar güçlü olduğumu, ondan ne kadarını kaldıracabileceğimi, ne kadar çok istediğimi fark ederken sevinçten gülmek için kendimi zor tutuyorum. Onun ritmine uyum sağlıyorum, ileri, geri, ileri, tekrar, ta ki tüm dünya sadece ısı, kayganlık ve inanılmaz derecede iyi bir sürtünme haline gelene kadar.

Elleri belime, sonra kaburgalarima, sonra yüzüme kayıyor, sanki çok değerliymişim gibi avuçluyor ve beni öpmek için kendine çekiyor, o kadar şefkatli bir öpücük ki neredeyse büyüü bozuyor. *Neredeyse*. Ama bu şehvetli sihir, tenin tenle buluşması, onun ve benim zevklerimizin karışımı, çok derin. Çok şehvetli. Bunun tek bir sonu olabilir, o da onun içime boşalması, gözlerimizde yıldızlar ve ciğerlerimizde nefes kalmaması.

İkimiz de terliyor ve titriyoruz. Yine boşalmak üzere ama buna karşı koyuyor, sertçe, çenesi sıkılı, gözleri vahşi. Düşük bir homurtuyla, “Beni sür, bebeğim,” diyor ve ben de yapıyorum. Bunu bir meydan okuma olarak alıyorum. Kendimi bırakıyorum, onu kovalıyorum, aşağı doğru sürtünp kalçalarımı daireler çizerek, kasık kemiğimin arkasında baskı hissedene kadar, gerginlik o kadar sıkı ki kopabilirim.

Saylor’ın elleri kalçalarımı kavlıyor ve bir anlığına hızı, itişi ona bırakıyorum. O kadar derinde ki her nabızı, her seğirmeyi hissedebiliyorum. Geriye yaslanıyor, bir kolunu başının arkasına katlıyor, diğeri ise tembelce göğsümden aşağı iniyor, göğüslerimin arasında biriken teri izliyor, inleyene kadar bir meme ucumu çimdikliyor. Onu kanepeye doğru sürmek mi yoksa tam burada dağılmak mı istediğime karar veremiyorum. İkisi de olur.

Sonra insanüstü bir hızla doğruluyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, ardından beni adeta kanepeye fırlatıyor, onun için neredeyse ağırlıksız olduğumu kanıtlıyor.

Yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor, elleri beni sabitlemek için uyluklarımın altına dolanıyor ve sanki aklıktan ölüyormuş ve bu dünyadaki son yemeğiymiş gibi bana saldırıyor. Bu, geçmişte yaşadıklarımın hiçbirine benzemiyor: bu, formalite icabı değil, listeden silinecek bir şey değil—Saylor beni, sunaktaki bir tapınmacı gibi, kendisine atılan tek ipi tutunan boğulmakta olan bir adam gibi yalıyor. Yüzünü bana sürüyor, dili klitorisime sertçe bastırıyor ve yavaş, kasıtlı hareketlerle yalıyor, sanki öğrenmeye can attığı yeni bir dilmiş gibi tadımı tadıyor.

Saçlarını—o saçma, dağınık saçlarını—avuçlarım ve kendimi sabit tutmaya çalışıyorum, ama o bana izin vermiyor. Elleri beni açık tutuyor, o kadar özenle tutuyor ki kendimi açıkta hissetmiyorum; kendimi değerli hissediyorum. İçime düşük ve derin bir şekilde mırıldanıyor, titreşim doğrudan içimden geçiyor ve ben inliyorum, bu sefer daha yüksek sesle, komşuların duyup duymayacağını umursamadan.

İki parmağını içeri kaydırıyor, tam doğru şekilde kıvrıyor ve kalçalarını kendi iradesiyle öne doğru atılıyor, daha fazlasını istiyor, o acımasız, baş döndürücü zevki kovalıyor. Görüşüm kenarlardan kızarıyor. Bana bakacak kadar geri çekiliyor, ağzı parlak, gözleri vahşi.

"Boşalmak üzereykenki halini seviyorum. Çok güzel," diye övüyor, sesi tamamen açılmış, sonra hemen işine geri dönüyor.

Hiç durmuyor — parmakları acımasız, dili daireler çiziyor, dudakları klitorisimi sıkıca sarıyor, ta ki dünya o tek, zonklayan noktaya daralana kadar. Titreyerek parçalanıyorum ve sonra çaresizce patlıyorum. Orgazm o kadar keskin ve ani bir şekilde içimi yırtıyor ki nefes alamıyorum. Bacaklarımdan, omurgamdan ve karnımdan kasılmalar geçip giderken, belki onun adını, belki de sadece anlamsız sözler haykırdığımı duyuyorum, ta ki titreyen, nefes nefese kalmış bir enkaz haline gelene kadar.

O beni bu durumdan çıkarır, yalar ve emer, parmaklarıyla okşar, ta ki dayanılmaz, aşırı hassas artçı sarsıntılardan inleyene kadar. Ancak o zaman yavaşlar, gevşer, görüşümü bulanıklaştıran bir hayranlıkla uyluklarımı öper.

Yukarı bakıyor, dudakları şişmiş, çenesi ıslak, ve sanki yeni dine dönmüş bir adam gibi sırtıyor, sonra içime giriyor, o kadar derine kayıyor ki, ben geriye doğru kıvrılıp kaderimi kabulleniyorum. Zevk beni tamamen yutuyor; ona karşı koyamıyorum. Saylor benimle istediğini yaparken, ben sadece süzülüyorum. Alay yok, yavaş bir tırmanış yok — sadece ham, muhteşem bir sikiş, ağzı ağızıma bastırılmış, elleri kığımın altında, her kalça darbesine karşılık vermem için beni yukarı çekiyor. Kanepe gıcırıyor, battaniyeler kayıyor, ama umurumda değil. Eğer bu, onunla tekrar boşalabileceğim anlamına geliyorsa, dünyayı paramparça edebilir.

Sonunda, "Celeste, ben..." diye nefes nefese kalıyor ve ben onu daha sıkı çekiyorum, hissetmek istiyorum, hepsini. Sertçe yukarı doğru itiyor, sonra son saniyede çekiliyor, sıcak nabızlar karnımı çiziyor, göğüslerime kadar.

Kıpırdamıyor. Sadece başını eğmiş, kaşlarını çatmış, elleri kanepenin minderlerine dayalı halde başımın üzerinde duruyor. Göğsünden damlayan ter, tenime düşüyor ve göbek deliğimden göğüs kemiğime kadar uzanan beyaz çizgilerle karışıyor. Neredeyse yere yığılacağını sanıyorum, ama o sadece orada asılı kalıyor ve beni bu hale getirdiği karmaşaya

bir tür saygıyla. Gurur değil, utanç değil—daha saf, neredeyse kutsal bir şey.

"Üzgünüm," diyor, sesi parçalanmış. "Bir şey kullanıyor musun bilmiyordum ve riske atmak istemedim..."

Biraz nefes nefese gülüyorum ve küçük parmağımı karnımdaki yapışkan izlerin üzerinden geçiriyorum. "Saylor, otuz sekiz yaşındayım. Her şeyi kullanıyorum." Bir damla alıp, uyluklarımın üzerine kayıtsızca sürüyorum. "İstediğin yerde bitirebilirsin."

Bakışları benimkilere kayar ve bir an için şaşırılmış gibi görünür. Sonra memnun oldu. "Öyle mi?"

"İçinde mi?" "Evet."

"Ağzında mı?"

Düşünerek duraksıyorum. "Tabii." Hiçbir erkek için bunu yapmadım, ama ona söylemiyorum. Bu sırrı, özel bir meydan okuma olarak saklıyorum.

Ama bir de bakıyorum ki, parmağını karnımdaki inciye daldırıyor, yukarı doğru kaydırıyor ve dudaklarıma tutuyor. Gözleri yaramazlıkla parlıyor, ama altında bir meydan okuma var—blöfünü görecektiyim? Dudaklarımı aralıyorum ve parmağını içeri kaydırıyor. Onun tadını alıyorum, tuzlu, yabancı ve garip bir şekilde elektrikli. Ben parmağını temizleyene kadar o büyülenmiş gibi izliyor, tadı hoş değil—sadece garip, sanki ilk kez yeni bir mutfak deniyor ve notaları yerleştirmeye çalışıyormuşum gibi. Zaferle sırtıyor ve mutfaktan aldığı ıslak kağıt havluyla karnımdaki kalıntıları siliyor.

Yanımda sırt üstü uzanıyor, ki bunu ancak bu büyüklükte bir kanepeye sığabilir. İkimiz de tavana bakıyoruz, kollarımız ve bacaklarımız bir suç mahallindeki çizgiler gibi yayılmış durumda. Film çoktan jeneriğe geçti ve ardından önerilen tüm içerikler tükendiğinde gelen algoritmik sessizliğe büründü. Sessizliği bozan ilk kişi o oluyor.

Beni üstüne çeker, çıplak vücudum onun battaniyesi olur. "Merhaba," der.

"Merhaba."

"İyi misin?"

"İyiden çok öteyim, yeni bir kelime icat etmem gerekebilir."

Gülümsüyor. Alnını alnıma dayıyor. Aramızdan elimi uzatıp, takdirimi göstermek için penisini nazikçe okşuyorum ve

hala sert olduğunu görünce şok oluyorum. Hafifçe dik değil. Aşırı derecede dik. Boşaldığını biliyorum... Tadına baktım.

"Yeterince tatmin olmadın mı?" diye soruyorum, içtenlikle endişelenerek.

"Senden mi? Asla." Ben, daha çok şaşkınlıktan ötürü, onun penisini okşamaya devam ederken o kıkırdar. Umursamaz bir tavırla ekler, "Bu benim süper gücüm sayılır."

"Ve bana söylemedin mi?" diye itiraz ediyorum.

"Evet, peki o konuşma nasıl geçirdi, Celeste? Süper ereksiyonlarım, bilmesi gerekenler için saklıdır."

Şanslı. Lanet olası. Ben.

Ona gülümsüyorum. "Hadi bir daha yapalım."

İçime girdiğinde gözlerimi kapatıyorum ve ciğerlerimin arkasından gelen bir ses çıkarıyorum. Kaburgalarımın altında, hiç yüksek sesle söylemediğim şeyleri sakladığım bir yerden. Bir gösteri değil. Bir varış. Yirmi yıl boyunca kırık olduğuna inanan bir bedenin, sadece yanlış monte edildiğini keşfetmesinin sesi, ve doğru eller her şeyi ait olduğu yere geri koyuyor.

Yine birlikte ritmimizi buluyoruz. Bu koreografili bir şey değil. Bazı yerlerde kusurlu, bazılarında beceriksiz, ama her tökezlemede sonsuz derecede daha iyi, çünkü tökezlemeler dürüst. Bacaklarımı ona doluyorum, alnı omzuma düşüyor ve şehir kırk kat aşağıda uğuldarken, kehribar rengi ışıktaki birlikte nefes alıyoruz; şehir, burada neler olup bittiğinden haberi olmayan ve olsa bile umursamayacak bir makine.

İkinci sefer yavaş geçiyor ve sonunda ağlıyorum. Üzüntüden değil. Kaybolduğuna inandığı bir şeyi geri kazanan bedenin hissettiği o özel bir coşkudan. O, hiçbir şey söylemeden gözyaşlarımı öpüyor, ki bu tam da doğru olan şey. Soru yok. Endişe yok. Sadece kabul. Sadece ıslak yanağıma değen dudakları: Görüyorum. Sorun yok. Devam et.

Üçüncü sefer gece yarısını geçiyor. O zamana kadar gerçek yatağıma geçmiştik, saat on bir civarında koridorda sendeleyerek, şarap soğutucusundan başımız dönmüş, hiçbir şeye gülerek ve duvarlara çarparak, çünkü ikimiz de doğru düzgün yolumuzu bulmak için öpüşmeyi yeterince uzun süre bırakmaya niyetli değiliz. Daha hızlı. Daha aç. Dişlerim omzunda. Elleri saçlarımda düğümlenmiş. Müzakere etmeyi bırakıp sahiplenmeye başlayan iki insanın acil, zarafsız çarpışması. Onu sırt üstü yatırıyorum

ve üzerine çıkıyorum, elleri kalçalarımı kavırıyor, gözleri gözlerimden ayrılmıyor ve hayatımda hiç bu kadar güçlü ve aynı anda bu kadar savunmasız hissetmemiştim. İki birden. İki de vazgeçilmez.

Gri ışık pencerelere baskı yapmaya başlamadan önce, sanki sadece birkaç dakika gibi gelen bir süre için gözlerimi kapatıyorum. Saylor çoktan uyanmış. Parmak uçlarıyla omurgamın uzunluğunu izliyor. Bunun beni uyandırıp uyandırmadığını bilmiyorum, ya da bunu özellikle beni uyandırmak için mi yapıyor bilmiyorum. Ama geriye doğru kayıyorum, kalçamı onun kalçalarına kilitliyorum, küçük kaşık olmanın tadını çıkarıyorum. Enkazın içinde hareketsiz yatıyoruz. Çarşaf lar hâlâ modern sanat eserine dönüşmüş durumda. Şehir uyanırken, pencerelerden görünen ufuk sonunda altın rengine bürünüyor. Sırtımın arkasında, saatini ayarlayabileceğin kadar düzenli bir ritimle göğsü inip kalkıyor. Parmaklarım, beni sıkıca sararak belime dolanmış kolunda boş boş şekiller çiziyor. Diğer eli, uzun ve telaşsız hareketlerle saçlarımı okşuyor, karışıklıkları bulup başka bir yüzyıla ait bir nezaketle düzeltiyor.

"Çocuk odası hakkında düşünüyordum," diyorum.

Sertleşmeden keskinleşen dikkatini hissediyorum. Sanki önemli bir konuşmaya dikkatini vermek için dikleşiyormuş gibi. "Ne hakkında?"

"Adaçayı yeşili mükemmel. Renk konusunda gerçekten iyi bir gözün var."

"Bu şaşırtıcı mı?"

"Evet. Çünkü üç tişörtün ve giyilebilir bir çift kot pantolonun var. Bunu sevgiyle söylüyorum, ama estetik yargı çıtan yüksek değildi."

Sırt üstü uzanıyor ve beni de kendisiyle birlikte çekiyor. Yan tarafa dönüp başımı bir elimle destekliyorum, parmaklarımla çıplak göğsünde notalar çalıyorum. "Ama renk uyumlu. Korumak istiyorum. Ve uygun bir sallanan sandalye eklemek istiyorum. Oturma yeri daha geniş olan bir şey, böylece gerekirse içinde uyuyabilirim, çünkü okuduğum her şey ilk üç ayın aslında bağ kurma deneyimi kılığına girmiş bir hayatta kalma testi olduğunu söylüyor

kimse gerçek yatağında uyumaz."

Gülüyor. Alçak, gür bir kahkaha. Göğüs kafesinden titreşimler yayılıyor. "Başka ne okuyorsun?"

İtiraf etmem gerekenden fazlasını. Telefonumda her an bebeklerle ilgili on bir sekme açık. Beslenme programları, uyku gerilemesi ve dördüncü trimester denen bir şey hakkında okuyorum; kulağa uydurma gibi geliyor ama görünüşe göre, içine girene kadar kimsenin seni uyarmadığı meşru bir gelişim aşaması.

“Biberonla beslemek zorunda kalacağım için mama araştırıyorum ve internet bu konuda iki savaşıyor gruba ayrılmış durumda: biri mamayı sanki bir kötü adamın laboratuvarında üretilmiş gibi görüyor, diğeri ise ‘beslemek en iyisidir’ diyor; bu mantıklı görünüyor ama aynı zamanda, mama ile besleyen annelerin almak zorunda kaldıkları bir karar hakkında kendilerini biraz daha az suçlu hissetmelerini sağlamak için özel olarak tasarlanmış bir cümlenin enerjisine sahip. Yani, lanet olsun. “Sürtük damgalamasını duymuştum, ama anne damgalaması bunu bambaşka bir boyuta taşıyor.”

“Raven’la bu konuyu konuştun mu? Bazı taşıyıcı anneler emzirmiyor mu?”

“Konuşabilirim. Ama Raven’ı bir süt ineği gibi görmek istemiyorum,” diyorum ve bunu tüm kalbimle söylüyorum. “Zaten karnında bir insan büyütüyor. Ondan bir tür insan kafeteryası gibi talep üzerine süt üretmesini de istemeyeceğim. O bir taşıyıcı anne, otomat değil. Ve eminim geri dönmek istediği bir hayatı vardır. O genç. Bu bebekle bağlanmak istemiyor.”

Saylor bir an sessiz kalır. Kaybolmuş bir adamın rahatsız edici sessizliği değil bu. Aklındakini tam olarak paylaşp paylaşmamayı tartışan birinin dikkatli sessizliği.

Onun sorusunu tahmin edip onu zorluyorum. “Söyle.”

“Neyi söyleyeyim?”

“Şu anda içinde tuttuğun her neyse onu. Sen de ‘anne sütü en iyisidir’ diyenlerden misin?”

“Gençim,” diyor Saylor. “Öznel olarak.”

“Nesnel olarak,” diye ekliyorum, “ama devam et. Evet, gençsin.”

“Ve bu bebekle bağlanmak istiyorum. Bilgin olsun.

Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin.”

Gözlerimi kapatıyorum. Kulağımın altındaki kalp atışları düzenli ve yavaş. Lastik salınacağı düşünüyorum ve değiştirilmesi mi gerekiyor yoksa

sadece yeni bir kat sızdırmazlık maddesi sürülmesi gerektiğini düşünüyorum. Whit'in kırmızı bukleli bir kızın, öğleden sonra ışığı adaçayı yeşili perdelerden süzülürken alçak bir raftaki karton kitabı almaya uzandığını düşünüyorum. Pencerenin yanındaki sallanan sandalyede oturup meşe ağacını izlerken, henüz kendisi için mücadele edildiğini, iki kadının mahkeme salonunda savaştığını, böylece lastik salıncaklı ve duvara "sen çok seviyorsun" yazan bir evde büyüyebileceğini bilmeyen bir bebeği kucağıma aldığımı düşünüyorum. O küçük kıza, "baba" diyebileceği bir baba vermeyi düşünüyorum.

Ama bu Saylor mu? Neye bulaştığını gerçekten biliyor mu? Kahretsin, ben biliyor muyum?

"Hâlâ bir kızı hayal ediyorum," diyorum, henüz pek mantıklı gelmeyen bir tasarımı zorla uydurmak zorunda kalmamak için konuyu değiştirerek. "Whit'in saçlarına sahip bir kızı."

"Ben de. Kıvrıkcık, küçük ateş bukleleri."

"Bu bebeğin, seçildiğini bilmesini istiyorum. Miras olarak değil. Mahkeme kararıyla değil. *Seçildiğini*. Çünkü annesinin dünyada en çok güvendiği kadın, bu bebek daha doğmadan önce, onun için savaşmaya değer olduğuna karar vermişti. Tek istediğim, ona karşı doğru olanı yapmak. Whit'e karşı doğru olanı yapmak."

"Öylesin, Celeste. Kendini kanıtlamak için bu kadar çabalamana gerek yok. Zaten görülüyorsun. Sadece iyi bir kalbin yok. Yorulmak bilmeyen bir kalbin var. Sevdiğin insanlar için atmayı asla bırakmayacak bir kalp. O yüzden rahatla. Kendine güven, Lessi." Saylor kolunu bana daha sıkı sarar. Dudakları başımın üstüne bastırır ve sanki bir şeyi mühürlermişçesine uzun bir süre orada kalır. Resmen vermediği bir söz.

Konuşmaya devam ediyoruz. Bebek yatağının sertliği, kameralı bebek monitörleri ve Forrest'ın tavsiye edebileceği bir çocuk doktoru olup olmadığı hakkında. Saylor, komşunun iki yaşındaki kızının ona "çekiçli adam" dediği hikayeyi tekrar anlatıyor ve o küçük kızın gelecekte bir oyun arkadaşı olup olamayacağını tartışıyoruz. İlk ay için bir gece hemşiresi tutmam gerekip gerekmediğini ya da bunun, bunu kendi ellerimle seçmemin tüm anlamını zedeleyip zedelediğini konuşuyoruz.

Bu, buzlu suya dalmak gibi bir anda aklıma geliyor. Şok içinde farkına varıyorum. Saylor sadece bana aşık olmamış. Onun duygularının

samimi olduğuna inanıyorum. Son on iki saatteki seks maratonumuzdan son derece keyif aldığını düşünüyorum. Ama daha da önemlisi, Saylor benimle bir aile kurma fikrine aşık oluyor.

Çok daha kalıcı. Çok daha riskli. Daha önce hiç olmadığım bir şey olmama çok fazla bağlı.

Ama bu riski nasıl almayabilirim ki? Her zaman beni dinleyen bir erkek ummuştum. Popcorn markalarının önemli olduğunu söylediğimde beni dinleyen ve üç dükkana kadar araba süren bir erkek. Üniversitenin hayatımın en mutlu dönemi olduğunu söylediğimde beni dinleyen ve oturma odamda bir zaman makinesi yapan bir erkek. Baskıyı anlayan ve onu nasıl hafifleteceğini bilen bir erkek. Benim neye ihtiyacım olduğunu benden önce anlayan biri.

O adam yanımda yatıyor. Bir şansı hak ediyor.

"Hey, Celeste?" Saylor'ın sesi uyku. Sıcak ve yavaş, saçlarıma hafifçe boğuk geliyor.

"Hmm?"

"Şu anda gerçekten çok mutluyum. Neredeyse korkusuzum. Ve çok uzun zamandır böyle hissetmemiştim."

Şiir yok, metafor yok, özenle kurgulanmış bir beyan yok. Sadece karanlıkta yatan bir adam, bir kadına mutlu olduğunu söylüyor ve bunu o kadar içten söylüyor ki, bu sadelik sözlerin etkisini artırıyor.

Ve ben her kelimesini seviyorum. "Ben de," diyorum ona.

Ve gerçekten mutluyum. Mükemmel bir akşamın yapay mutluluğu ya da yeni bir şeyin getirdiği çılgın mutluluk ya da kötü bir şeyin olmasını bekleyen birinin endişeli mutluluğu değil. Sadece mutluyum. Bir evin sıcak olduğu gibi. Direnmeyi bıraktığında kumaşın düştüğü gibi. Otuz sekiz yaşında, hiçbir şeyi geride bırakmadığını keşfeden bir kadının hissettiği gibi.

O daha yeni başlıyordu.

18. bölüm

Celeste

This is not a baby, it's an alligator.

Saylor klinikte kapıyı benim için tutar ve bir an için kaldırımda öylece dururum, sanki bir katedrale girecekmişim gibi binaya bakarım. Burası bir katedral değil. Midtown East'te, zemin katında bir Starbucks ve nedense egzoz ve portakal kabuğu kokan bir otoparkı olan dört katlı bir tıp binası. Ama içeride, üçüncü katta, resepsiyon masası ve ultrason makinesinin arkasında, Whitney'in cenazesinden bu yana karşılaştığım en kutsal şeye en yakın şey var.

Bugün bebeği göreceğiz.

Soyut olarak değil. Yasal belgelerde, velayet dosyalarında ya da haftalardır kafamda çizdiğim hayali versiyonda değil; Whit'in kızıl bukleli kızı, Montessori raflarındaki kitaplara uzanıyor. Bugün gerçek bebeği göreceğiz. Ekranda. Gerçek zamanlı olarak. *Hareket eden.*

Lobiden geçerken elim Saylor'ın elini buluyor. Görünüş için değil. Sadece artık el ele tutuşmayı seven o mide bulandırıcı çift olduğumuz için. Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirip bir kez sıkıyor ve bu sıkma, ağzının söylemediği her şeyi söylüyor: *Buradayım. Bu gerçek. Bunu birlikte yapıyoruz.*

Asansörde sessiz. Bir zamanlar bir cenazede tuvalet acil durumu uydurmuş bir adam için alışılmadık derecede sessiz. Üzerinde, geçen hafta ona aldığım lacivert

düğmeli gömlek giyiyor. Onu geçen hafta ben almıştım çünkü flanel ve henley koleksiyonu, oduncu şıklığıyla çekici olsa da, artık parçalanmak üzere. Yeni kıyafetlere ihtiyacı vardı. Ben de gizlice birkaç yeni parça ekledim. *Beni dava et.* Hâlâ kolları dirseğine kadar sıvamış çünkü Saylor Evans, uzun kollu, yakalı bir gömleği rahat görünmesi için değiştirmeden giyemez. Onun bu özelliğini, havayı kabul ettiğin gibi ben de kabul ettim.

Asansör ikinci katı geçerken, "Teşekkür ederim," diyor. "Ne için?"

"Burada olmama izin verdiğin için. Bunun için. Beni dahil etmek zorunda değildin." "Saylor, bebek odasını sen boyadın. Duvara 'sen çok seviliyorsun' yazdın

. Yeni beşiği yaptın ve bebek monitörünü kurdun. Hatta Dreft bile aldın."

"Bebek cildi için daha güvenli bir deterjan."

"Seni dahil etmemem için hangi gezegende olman gerektiğini düşünüyorsun?"

Yere bakıyor. Alçakgönüllü haliyle, hâlâ bir şeyler istemeye hakkı olduğuna tam olarak inanamayan haliyle. "Sadece bunun senin işin olduğunu biliyorum. Senin ve Whit'in. Sınırı aşmak istemiyorum."

"Sınırı aştığın falan yok. Tam da durmanı istediğim yerde duruyorsun." Elini sıkıyorum. "Ayrıca, sonra biri beni eve götürmek zorunda çünkü muhtemelen o kadar çok ağlayacağım ki yolu göremeyeceğim. Yanlışlıkla bir köprüden aşağı düşebilirim."

"Evet... sadece ağlarken berbat bir sürücüsün. *Tabii.*" "Sus sen."

Üçüncü kat, yumuşak ışıklandırılmalı ve duvarlarında sakinleştirici olması amaçlanan ama başaramayan soyut sanat eserlerinin bulunduğu bir kadın sağlığı kliniği. Hepsi şüpheli bir şekilde vajinaya benzeyen soyut çiçekler. Kadın anatomisi sanat eserleri dışında, bekleme odası tamamen yumuşak tonlarda, yastıklı koltuklarla ve içinde salatalık dilimleri yüzen bir su sebiliyle donatılmış; bunu hem yatıştırıcı hem de gösterişli buluyorum. Odanın diğer ucunda, yaklaşık on bir aylık hamile bir kadın var ve endişeyi geride bırakıp kabullenme aşamasına geçmiş birinin soğukkanlılığıyla bir dergi okuyor. O bunu biliyor. Biz de biliyoruz. O sonsuza kadar hamile kalacak. O bebeğin karnında sakal çıkacak.

"Celeste! Saylor!"

Raven çoktan gelmiş.

Telefonunu şarj ettiği için prize en yakın köşedeki koltukta oturuyor. Koltuğundan bile karnının büyüklüğü gizlenemiyor. Muhteşem, inkar edilemez ve göz alıcı bir şekilde hamile. Yirmi beş hafta. Karnı küçük bir gezegen gibi. Kendi yerçekimi alanı var. İki hafta önce ofisten gönderdiğim çiçek desenli bir şal elbise giyiyor, yanında hamile kıyafetlerinden oluşan bir bakım paketi de var. Raven'ın hamilelik öncesi gardırobunda çoğunlukla kısa üstler ve düşük bel kot pantolonlar vardı ve 2000'lerin başındaki moda olan bağlılığını saygıyla karşılıyorum ama kotun sığabileceği şeylerin de bir sınırı var.

"Maaadunlar." Ayağa kalkıyor, ki bu artık öne eğilme, kol dayama ve coşku gibi göstermeye çalıştığı küçük bir homurtuyu içeren çok aşamalı bir operasyon. Yarı yolda ona doğru gidip dikkatlice sarılıyorum, kollarım karnının üstündeki ve etrafındaki boşluğu buluyor; sıcak, sert ve şaşırtıcı derecede canlı. Kumaşın altında bir şeyin hareket ettiğini hissediyorum. Belki bir diz. Ya da bir dirsek. Whitney'in çocuğunun küçük bir parçası, benim olmayan bir bedenin içinde yerini değiştiriyor ve bu samimiyet, biyolojik olarak hiçbir hakkım olmayan bir mucizeye bu kadar yakın olmak, boğazımı sıkıştırıyor.

Boynumu çevirip hemen arkamdaki Saylor'a bakıyorum. "Bebek tekmeledi. Hissettim."

"Daha çok yuvarlanma gibi," diyor Raven. "Bu bir bebek değil, bir timsah. Bütün gün, bütün gece yuvarlanıyor. Neyi boğmaya çalıştığını bilmiyorum, ama işe yaramıyor."

Saylor gülüyor. "İzin verir misin?" diye Raven'a soruyor. Raven sanki bu çok bariz bir soruymuş gibi başını sallıyor ve Saylor ellerimi Raven'ın karnına koyuyor. "Vay canına, bu iyi bir şey, değil mi? Ne kadar hareketli bir şey."

"Güzel," diye onu temin ediyorum ve dikkatimi tekrar Raven'a çeviriyorum. "Şu haline bak," diyorum, onu kol mesafesinde tutarak gülümsüyorum. "Muhteşemsin."

"Devasa oldum. Geçen hafta döner kapıda sıkıştım. Gerçek bir döner kapıda. Bir güvenlik görevlisi yardım etmek zorunda kaldı. Çok utanç vericiydi ama aynı zamanda komikti de." Elbisesine bakıyor. "Bu arada, tüm kıyafetler için çok teşekkür ederim. Ve kitaplar... ki onları kesinlikle okuyorum."

“Okudun mu?”

“Şey, kapaklarını okudum. Ve bazı bölüm başlıklarını. Birinin yazı tipi oldukça sevimli.” Sevgiyle bakıldığını bilen ve bundan pek de rahatsız olmayan yirmi üç yaşındaki birinin kendine özgü cazibesiyle gülümsüyor. “Ama dürüst olmak gerekirse, doğum öncesi vitamin rehberi gerçekten yardımcı oldu. Onları aç karnına almaması gerektiğini bilmiyordum. Bu, birçok sabahımı açıklıyor.”

“Raven, lütfen bana yemek yediğini söyle. Kahvaltıda ne yedin?”

Ayakkabılarına bakıyor. “Yumurta. Meyve.

Kinoa.” “Mm-hmm. Şimdi, gerçeği söyle.”

“Flamin’ Hot Cheetos,” diye mırıldanıyor.

“Yani kahvaltıda mide ekşimesi mi yaşadın?”

“Sabah yediğim bir yiyecek. Tanım olarak bu kahvaltıdır.”

“O, atıştırmalık kılığına girmiş bir sodyum bombası. Senden yemek hazırlamanı istemiyorum. Ara sıra toprakta yetişen bir şeyler tüketmeni istiyorum, tamam mı?”

“Patatesler toprakta yetişir. Cipsler patatesten yapılır.”

“Cheetos mısırdan yapılır, Raven.”

“Yine de bir sebze.” Saylor’ın göğsünü işaret ediyor. “Ve yine de yardımcı olmuyorsun.”

“Mesele şu ki, sana biraz yiyecek göndermemi ister misin? Bunu ayarlayabilirim,” diye teklif ettim.

“Market alışverişiyle ne yapacağım ki?”

“Yemek mi pişiresin?” Saylor, eğlenmiş gibi görünüyor.

Raven gülüyor ve sesi parlak, genç ve korkusuz, sanki başka bir insanı karnında büyütürken bu deneyimi IKEA mobilyalarını monte eden birinin rahatlığıyla yaşayan bir kadın gibi. Hamileliği bu kadar gösterişsiz yaşayan başka biriyle hiç tanışmadım. Raven ıslıl ıslıl parlamıyor. Yuva kurmuyor. Kutsal yolculuklar hakkında yazılar yazarak karnının fotoğraflarını paylaşmıyor. Sadece ortaya çıkıyor, işini yapıyor ve kahvaltıda Flamin’ Hot Cheetos yiyor, ve nedense bu, rafımdaki tüm ebeveynlik kitaplarından daha güven verici geliyor

. O, bu işi çok karmaşık olmasına rağmen, çok basitmiş gibi gösteriyor.

"Söz veriyorum, çok iyi besleneceğim. Fazla endişelenme. Söz veriyorum, küçük minikle gayet iyi ilgileniyorum."

"Özür dilerim. Kontrolcü olmaya çalışmıyorum," diyorum.

"Kontrolcü olmaya çalışmıyorum," diyorum. "Değilsin." Sonra bakışları kayıyor. Omzumun üzerinden girişe doğru bakarken, ifadesi değişiyor. Dramatik bir şekilde değil. Ağzının kenarlarında hafif bir gerginlik, birinin gelmemesini umduğu birini gördüğünde yüzünün aldığı ifade gibi. "Ama kontrolcü demişken," diyor Raven sessizce.

Dönüyorum.

Eleanor, sanki bina ona aitmiş gibi bekleme salonundan geçiyor; kocasının eski emlak portföyünün büyüklüğü göz önüne alındığında, belki de öyle. Krem rengi bir palto ve inci küpeler takmış, saçları ise sanki kuaförden gelmiş gibi hacimli; muhtemelen de öyledir. Eleanor randevulara gitmez. O, yerlere varır. Ortaya çıkar.

İyi görünüyor. İyi görünmesinden nefret ediyorum. İyi uyuyan, saatlik ücret alan bir avukata danışan ve kazanan, ya da en azından kazandığını sanan bir kadın gibi görünüyor; ki Eleanor için bu her zaman aynı şey olmuştur.

"Raven," diyorum dikkatlice, arkamı dönmeden. "Eleanor'u sen mi davet ettin?"

Raven'in sesi kısılıyor. "Sadece ondan korktuğum için. Ofisi arayıp randevuyu sordu ve ben nasıl hayır diyeceğimi bilemedim. Ayrıca masrafları karşılamayı teklif etti çünkü bu klinikte 4D ultrason makinesi var ve benim sigortam sadece normal olanı karşılıyor. Özür dilerim. Sana söylemeliydim ama gelmemeni istemedim."

"*Önemli değil.*" *Önemli.* Ama Raven yirmi üç yaşında ve hamile; Eleanor'un duygusal savaşının mayın tarlasında yolunu bulmak zorunda kalmamalı. Bu benim işim. "Endişelenme. Git işini yap. Ben hallederim."

Hemşire, elinde bir dosya ile koridordan belirir ve Raven'in adını söyler. Hemşire, Saylor'a bir bakış atar, sonra tekrar Raven'in

karnına. "Baba, sen de geri gelebilirsin. Annene kıyafetini giydirelim, sonra ultrasona katılabilirsin."

"Baba" kelimesi, odaya pencereye çarpan bir kuş gibi düşer. Saylor'ın gözleri fal taşı gibi açılır. Raven'ın ağzı açılır. Yanlış anlaşılmanın oluşmasını izlerim ve anında, bunu olduğu gibi bırakmaya karar veririm. Bunu düzeltmek, bizi bu bekleme odasına getiren taşıyıcı annelik, velayet ve sahte nişanların tüm o karmaşık düzenini açıklamayı gerektirecektir ve hemşirenin elinde bir klipboard ve bir program vardır; roman uzunluğundaki bir açıklamaya vakti yoktur.

"Git," diyorum Saylor'a. "Raven'ın iyi olduğundan emin ol. Bir dakikaya ihtiyacımız var."

Paniklemiş görünüyor, gözleri benimle, oturduğu her sandalyeyi taht sanan bir kadının dikkatli titizliğiyle bekleme odasında bir sandalye seçen Eleanor arasında gidip geliyor. "Emin misin?" Çenesi hareket ediyor. "Ben kalabilirim."

"Ben idare ederim. Git."

Bir kez daha onu Eleanor'la tek başına savaşılmaya gönderiyorum.

Gidiyor. Mutlu değil. Raven ve hemşireyi koridorda takip ediyor; güvenmediği bir durumdan uzaklaşan, ama bunu isteyen kadına saygı göstermeyi seçen bir adamın isteksiz enerjisiyle. Kapı arkalarından kapanıyor ve ben, salatalık suyu, Eleanor ve ikimizin de hiç çözemediği yirmi yıllık bir geçmişle bekleme odasında yalnız kalıyorum.

Onun karşısına oturuyorum. Yanına değil. Karşısına. Doğal bir karşıtlık geometrisi.

"Eleanor."

"Celeste." Bacak bacak üstüne atıyor. Ellerini kucağında birleştiriyor. Tünemiş, saldırıya hazır bir duruş. "İyi görünüyorsun. Dinlenmiş."

"Teşekkürler. Dinlendim." *Tamamen yalan.* Saylor ve ben uyumak dışında her şeyi yaptık. Adam hileler biliyor. Her seferinde kör edici bir zevkle sonuçlanan çok ama çok fazla hile.

"Kibar davranıyordum, canım. Göz kenarındaki kırışıklıkların kontrolden çıkmış. Botox kırılanları tamir edemezse, elimde güzel bir sıkılaştırıcı krem var."

"Eleanor, neden böylesin?" "Nasıl yani?"

"*Kaltak*," diye düşündüm içimden, ama bunu ağızımdan çıkarmadım. "Boş ver. Sana Westchester'daki ailemin evini yenilediğimi söylemek istedim. Çok güzel oluyor. Saylor çok emek harcadı. Yeni mutfak dolapları, yeni teras, çocuk odası da bitti." O kelimeyi havada bıraktım. Çocuk odası. Evimde, bu bebek için var olan bir oda. "Ev ziyareti iyi geçti. Janet titiz ve adil davrandı."

"Eminim öyledir."

Derin bir nefes aldım. "Eleanor, sana açık konuşmak istiyorum. Artık ikimiz için de incelikli davranmanın bir anlamı kalmadığını düşünüyorum." Öne doğru eğildim. "Bunu durdurursan, hâlâ bu bebeğin hayatının bir parçası olabilirsin. Sen onun büyükannesisin. Bu önemli. Whit için önemli olurdu ve benim için de önemli. Bunu senden asla almazdım. Ama Whitney bir vasiyet yazdı. Ne istediği konusunda netti. Beni seçti. Seni sevmediği için değil, çocuğunu senin ailenin olmasını istediği kişi değil, Whit'in gerçekte kim olduğunu onurlandıracak şekilde yetiştireceğime güvendiği için."

Eleanor dinliyor. Yüzünde hiçbir hareket yok. Bu sükunet bir beceri. Onlarca yıllık country kulübü öğle yemekleri, hayır galaları ve dünyanın geri kalanı bir hayırsever ve onun zarif eşi olarak gördüğü bir adamla, kapılar ardında ona bağırarak bir adamla evlilik boyunca geliştirilmiş bir yetenek. Eleanor, en güvenli yüzün hiçbir şey belli etmeyen yüz olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

"Sana bu çocuğun hayatında önemli bir yer teklif ediyorum," diye devam ediyorum. "Tatiller. Doğum günleri. Hafta sonları. Mantıklı olan her türlü düzenleme. Ama senden velayet savaşını bırakmanı istiyorum. Bebeğin iyiliği için. Whitney'in iyiliği için."

Eleanor gülümser.

Nazik bir gülümseme değil. Sosyal bir gülümseme değil. Ensemdeki tüyleri diken diken eden bir gülümseme. Kazanan eli elinde tuttuğundan şüphe duymadığın bir poker oyununda takınacağın türden bir gülümseme.

"Neden bu kadar mutlusun?"

"Mutluyum çünkü senin iğrenç küçük sırrını biliyorum, Celeste."

Odanın sıcaklığı on derece düşer. Omurgam istem dışı olarak dikleşir, tıpkı yönetim kurulu odalarında

. Ne demek istediğini hemen anlıyorum. Anlıyorum çünkü Eleanor'un yüzünde o özel sırtışı yaratabilecek tek bir sır var ve bu sır, şu anda muayene odasında, şimdiden sevdiği bir bebeğin ultrason görüntüsüne bakan, lacivert düğmeli gömlek giymiş bir adamla ilgili.

“Saylor’la nasıl tanıştığımızın bir önemi yok,” diyorum; sesim titremiyor çünkü sosyal hizmet görevlisinin ziyaretinden beri, nişanlı olduğumuzu söylediğimiz andan beri, Saylor’a ilk kez baktığımda onun geçmişinin er ya da geç aleyhimize kullanılacağını anladığım andan beri bu konuşmaya hazırlanıyordum. “Önemli olan onun kim olduğu ve bu bebek için ne ifade ettiği. Her gün yanında oldu. Bebek odasını kendi elleriyle hazırladı. Bu çocuğa ilgi gösteriyor, ama bunu bir zorunluluktan ya da biyolojik bir bağdan dolayı değil, kendi seçtiği için yapıyor. Bu, kendi seçtiği bir aşk. Koşulsuz. Torununuz daha doğmadan böyle bir destek sistemine sahip olduğu için çok mutlu olmalısınız.”

Eleanor güldü. Sesi keskin ve cerrahi gibiydi, kaşmirle sarılmış bir neşter gibi.

“Gelecekteki kocan rolünde olan kiralık eskortun mu?” Elini küçümseyici bir şekilde sallıyor. “Merak etme, Celeste. Hepimiz bunun farkındayız ve bu çok acınası bir durum. Bir sosyal hizmet görevlisini etkilemek için nişanlı olarak yeniden markaladığın bir fahişe. Lütfen. Janet Lundy bile o kadar saf değil.”

“Sakin onun hakkında böyle konuşma.” Göğsüm sıkışıyor. Tanışmamızla ilgili yanıldığı için değil, Saylor’ı bir işleme indirgediği, üç boyutlu bir kişiliği bir espriye dönüştürdüğü için; ve bu acımasızlık, bu kayıtsız acımasızlık, bana Greg’i o kadar çok hatırlatıyor ki, aralarındaki bağı hissedebiliyorum. Kendilerini büyük hissetmek için başkalarını küçümseyen insanlar.

“Ama neyse, canım, gülümsememin sebebi bu değil,” diye devam ediyor Eleanor. Bacaklarını açıyor. Öne eğiliyor. Aramızdaki mesafe azalıyor ve hava, son yirmi yıldır her sosyete etkinliğinde kokladığım o lüks parfüm, Chanel No. 5 ile doluyor. “Gülümsüyorum çünkü geçenlerde Greg’le çok ilginç bir sohbet ettik. Burbon eşliğinde. Erkeklerin

nasıl olurlar bilirsin. Savunmaları düşer. Dilleri çözülür. Özellikle de biri çok cömert bir çek yazmayı teklif ediyorsa.”

Midem bulanıyor. “Ne için bir çek?”

“O buna yatırım dedi. Şirkete. Aslında sana. Eleanor Montgomery-Trace, Celeste Brinley’in moda imparatorluğuna yatırım yapıyor. İyi niyet göstergesi. Ailenin aileye desteği.” Etkiyi arttırmak için duraksıyor, bu anı prova etmiş bir kadının duraksadığı gibi, açıklamanın mimarisinin tadını çıkarıyor. “Ama Greg’in yatırıma ihtiyacı yoktu. Greg’in bir can simidine ihtiyacı vardı. Çünkü senin şirketin, Celeste, zor durumda değil. *Boğuluyor.*”

Hayır. Ne? “Greg sana ne anlattı bilmiyorum ama...”

“Bana her şeyi anlattı. Son derece açık sözlüydü.” Eleanor’un sesi düz, neredeyse nazikti, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Şefkat kılığına girmiş acımasızlık onun imzasıydı. Bunu kocasından öğrenmişti. “Şirketin fiilen iflas etmiş durumda. Gelir yüzeysel olarak yeterli görünüyor, ama altında yıllardır kan kaybı yaşıyor. Yanlış yönetilen fonlar. Aşırı genişletilmiş kredi limitleri. Boşanmandan beri uzlaştırılmamış envanter maliyetleri.”

“Bu doğru değil.”

“Öyle değil mi?” Başını eğiyor, tıpkı yanlış cevap veren ve nazikçe düzeltilmeyi hak eden bir öğrenciye öğretmenlerin yaptığı gibi. “Greg bana üçüncü çeyrek tahminlerinin felaket olduğunu söylüyor. Senin zorlandığını söylediği bu çizginin, kış boyunca işletme maliyetlerini karşılayacak kadar gelir elde etmek için son şansın olduğunu söylüyor. Şirketi halka açmak için baskı yaptığını, çünkü bu, kapıları açık tutmak için yeterli sermayeyi enjekte etmenin tek yolu olduğunu söylüyor. Ve senin bu konuda onunla mücadele ettiğini, çünkü halka açılmak hesapları açmak anlamına gelir ve hesapları açmak herkesin çürümüşlüğü görmesi anlamına gelir.”

Tartışmak istiyorum. Eleanor’un manipüle edildiğini, Greg’in bir yalancı ve dolandırıcı olduğunu, hayatında hiç iyi niyetle hareket etmemiş bir adam olduğunu söylemek istiyorum. Ama sözler boğazımda, makineye sıkışmış kumaş gibi takılıyor, çünkü gerçek şu ki Greg aylardır bana kanıtları gösteriyor ve ben başka tarafa bakıyorum.

Oda eğiliyor. Fiziksel olarak değil. Sandalyeler sağlam, zemin sağlam, salatalık suyu cam dağıtıcısında hiç bozulmadan duruyor. Ama içimde bir şey değişiyor, bir tektonik plaka diğerine sürtünüyor ve hayatımın manzarası, aylar önce görmem gereken bir gerçeğin etrafında yeniden şekilleniyor.

Greg, tabletler ve projeksiyonlarla ofisime fırtına gibi giriyor; elinde bir sır tutan, onu silah olarak kullanıyor ama aynı zamanda ondan da korkuyor gibi görünen bir adamın, zar zor gizlediği aciliyetiyle. Bergdorf'tan gelen aramaların zaman çizelgesiyle ilgili olduğunu sanmıştım ama belki de güvenle ilgiliydi. Krizim sırasında kaçırdığım Valencia fabrikası sözleşmesi. Sadece bakır ipekle ilgili değil, henüz incelemediğim ödeme koşullarıyla ilgili bir telefon. Greg'in dinlenme odasında Margot'a fısıldaması. Greg'in beni davet etmediği toplantılara katılması. Greg'in kız arkadaşının, sanki çok uzun süre ortalıkta olmayacak bir kreatif direktörün yerine geçecekmiş gibi, benden istemediğim tasarımları sunması.

Sonbahar koleksiyonu sadece yaratıcı bir son teslim tarihi değil. Bu, finansal bir can simidi. Ve ben, etrafım yanarken bunu sanatsal bir meydan okuma gibi ele alıyordum.

"Sana inanmıyorum," diyorum, ama sözlerim boş. Çünkü ona inanıyorum. Eleanor güvenilir olduğu için değil, kanıtlar her zaman oradaydı, bakmayı reddettiğim köşelerde yığılmış, sonbahar koleksiyonundan sonra, velayet kararından sonra, bebekten sonra halledeceğim sorunlar altında dosyalanmış.

"Bana inanmak zorunda değilsin. Kendi muhasebecilerine inan. Ya da daha iyisi, Greg'e sor. Onu her zaman güvenilir bir adam olarak tanıdın, değil mi?" Gülümsemesi, sırtıma saplanan bıçakla aynı dönüşle bükülüyor. Açığa çıkan yarama doğrudan tuz dökerken acımı zevkle izliyor. "Rakamlar yalan söylemez, Celeste. Ve bu dava mahkemeye gittiğinde, hakim bu çocuğa istikrarlı bir yuva sağlayıp sağlayamayacağını sorduğunda, iflas etmiş bir moda markasının kağıt üzerinde ne kadar 'istikrarlı' görüneceğini merak ediyorum."

Bu ima, buzdan yapılmış ağır bir battaniye gibi üzerime çöküyor. Bana sadece şirketimin batmakta olduğunu söylemiyor. Bunun bir silah olduğunu söylüyor. Mali istikrarsızlığın delil olarak sunulacağını söylüyor. Whitney'in vasiyeti, ev ziyaretleri ve çocuk odasının renkleri hakkında olduğunu sandığım velayet davasının aslında ödeme gücü,

istikrar algısı ile ilgili olduğunu ve Eleanor'un, hiç beklemediğim bir silahı eline geçirdiğini söylüyor.

"Ellerinizi dolu olacak," diyor Eleanor, ayağa kalkarken. Paltosunu düzelterip, varsayılan ayarlarına dönen bir kadının mekanik hassasiyetiyle incilerini düzeltiyor. "Çökmekte olan bir şirket, uydurma bir nişan ve arkasına yaslanabileceği bir eskort özgeçmiş. Aile mahkemesi yargıcına açıklanacak epey bir şey var." Çantasını alıyor. "Umarım ultrason iyi geçer. Bu bebeğin sağlıklı olmasını içtenlikle diliyorum. Onun nereye ait olduğu konusunda anlaşılamıyoruz, ama onun önemli olduğu konusunda hemfikiriz."

Muayene odalarına giden koridora doğru yürür, topuklu ayakkabıları fayanslara tıklıyor. Sanki listesindeki önemli bir işi tamamlamış gibi başı dik yürür: *Celeste'nin hayatını mahvetmek*. Arkasına bakmaz. Bakmasına gerek yok. Hasar verilmiştir. Bilgi yayılmıştır. Eleanor, rahmetli kocasının ona öğrettiği şekilde savaşıyor: temeli hedef al, bina kendi kendine çöksün.

Ben bekleme odasında geride kalıyorum. Yalnız. On bir aylık hamile olan kadın randevusu için içeri çağrıldı. Salatalık suyu, dağıtıcıda sessizce terliyor. Soyut sanat eserleri artık garip bir şekilde komik gelmiyor. Onlar sadece anlamsız şekiller, boşluğu doldurmak için duvarlara asılmış.

Şirketim iflas etti. Greg bir sürü şey saklıyordu. Eleanor artık bu bilgilere sahip. Ve koridorun bir yerlerinde, Saylor Raven'in yanında oturmuş, Whitney'e büyüteçime söz verdiğim bebeği gösteren ekrana bakıyor; artık karşılayabileceğimden emin olmadığım bir evde, iş geçmişi yakında mahkeme delili haline gelecek sahte bir nişanlıyla birlikte.

Bakır rengi elbiseyi düşünüyorum. Uslu durmayan elbiseyi. Haftalar önce sessizliğe bürünen ve ancak kısa süre önce yeniden konuşmaya başlayan kumaşı, ama sadece duymaya hazır olmadığım şeyler söylemek için. Kapıların kapanma paniğini düşünüyorum. Ben koridorda durup hangi odaya gireceğime karar vermeye çalışırken, kapıların tek tek kapanmasını.

Whitney'i düşünüyorum. Bu bekleme odasında, yanımdaki sandalyede oturuyor olsaydı, önümüzde bu karmaşa yayılmışken ne derdi diye düşünüyorum.

Şöyle derdi: *Lessi, sakın pes etme. Sana izin vermem. Bu bebeğin paraya ihtiyacı yok. Bu bebeğin sadece sevgiye ihtiyacı var. Sen onun sevgiye kavuşması için en büyük şansısın.*

Ayağa kalkıyorum. Eteğimi düzeltiyorum. Ailemin beklediği muayene odasına doğru koridordan yürüyorum.

Oda loş, ışık esas olarak ultrason ekranının parıltısı ve köşedeki her şeyi sıcak, klinik bir kehribar rengine büründüren küçük bir lambadan geliyor. Raven, hastane önlüğü giymiş, çıplak bacaklarının üzerine bir battaniye örtülmüş, karnı açıkta, ışığı yansıtan jel sürülmüş halde masanın üzerinde yatıyor. Ultrason teknisyeni, okuma gözlüğü takan, ellili yaşlarında bir kadın. Binlerce ebeveyne çocuklarını ilk kez gösteren ve bu anın tadını hiç yitirmeyen birinin sakın, tecrübeli tavırlarına sahip.

Eleanor, odanın karşı duvarında duruyor. Kollarını kavuşturmuş. Ekranı, bir anlığına stratejiden başka bir şey gibi görünen bir ifadeyle bakıyor. İnsani bir ifade.

Saylor masanın yanındaki sandalyede oturuyor. Ben girdiğimde başını kaldırıyor ve yüzü beni gördüğünde her zamanki gibi, benim hâlâ alışamadığım şeyi yapıyor: açılıyor. Bir kapı gibi. Bir pencere gibi. Kapalı olan bir şeyin ışığı içeri almak için bir neden bulması gibi.

Ama sonra beni okur. Beni her zaman okuyabilmiştir, ilk günden beri, cenazeden beri, arabayı çok hızlı sürdüğüm ve direksiyonu çok sıkı kavradığım o yolculuktan beri. Eleanor'un yüzümde bıraktığı her şeyi görür ve ifadesi değişir. Endişe, keskin ve anında.

Başımı sallıyorum. Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe. Şimdi değil.

Anlıyor. Elimi tutuyor ve ben de tutuyorum. Yanına oturuyorum ve dikkatimi ekrana veriyorum.

Teknisyen, Raven'ın karnının üzerinde probu gezdiriyor ve görüntü değişiyor; gri, beyaz ve gölgelerden oluşan değişken bir manzara, ve sonra işte orada.

Bir profil. Alın, burun, dudaklar, çene. İnanılmaz derecede küçük ve inanılmaz derecede kusursuz bir kafatasının kıvrımı. Bebek kıpırdanıyor. Eli yüzüne doğru yükseliyor; sanki el sallıyormuş gibi bir hareket, ya da

belki de pişman olacağım bir şey söylememek için benim yaptığım gibi ağzını kapatıyor.

"İşte oldu," diyor teknisyen. "Ölçümler planlandığı gibi. Yirmi beş hafta ve iki gün. Kalbi güçlü."

Kalp atışı odayı dolduruyor. Hızlı, ritmik bir nabız, sanki minik bir atın parazitten oluşan bir tarlada dörtmala koştuğu gibi geliyor. Bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel ve en korkutucu ses, çünkü artık soyutlayamayacağım, planlayamayacağım ya da uzaktan idare edemeyeceğim bir şeyin kanıtı. Bu bir insan. Yaklaşık on beş hafta sonra dünyaya gelecek ve benden her şeye ihtiyaç duyacak, yaşayan, hareket eden, kalbi atan bir insan, ve ben, hayatımın yapısal temeli kum üzerine inşa edilmiş bir ev gibi altımda çökerken, sevdiğim bir adamın elini tutarak bir sandalyede oturuyorum.

"Cinsiyetini bilmek istiyor muyuz?" diye soruyor teknisyen, önce Raven'a, sonra bana bakarak.

"Evet," diye cevaplıyor Eleanor köşeden.

"Karar Celeste'ye kalmış," diyor Raven, doğrudan teknisyene hitap ederek. Beni işaret ediyor. "Ona."

Herkes umutla bana bakıyor, ama karar vermek o kadar kolay değil. Kız mı erkek mi olduğunu öğrendiğimde, ona daha da bağlanacağım. Ya Eleanor kazanırsa? Ya... Ya bu bebeği eve götüremezsem? *O zaman ne olacak? Geriye ne kalacak? Whit, ne yapacağım ben?*

Teknisyen probu ayarlıyor. Görüntü kayıyor, dönüyor, doğru açığı buluyor. Bir duraklama. Küçük bir gülümseme.

"Söyle bize," diyorum sonunda, kalbim bebeğinki kadar hızlı atıyor.

"Kız bebek. Bir kız."

Oda rahat bir nefes alır. İçindeki herkes, aynı anda, içinde tuttuklarını bilmedikleri bir şeyi serbest bırakır.

Raven yarı gülüş, yarı hıçkırık gibi bir ses çıkarır. "Biliyordum. Tekmeler pembeydi. Sana söylemiştim."

Teknisyen gülümsüyor. "Boyü mükemmel. Kemikleri sağlam, sıvı seviyesi iyi. Kalp atış hızı 142, bu da kitaplara uygun. Sağlıklı bir kız çocuğı."

Ben ses çıkarmıyorum. Çıkaramıyorum. Boğazımda bir şey kapanmış, açılmayan bir valf, ve arkasında her şey var: sevinç, dehşet, keder, aşk, iflas, velayet davası, burada olup da bunun gerçekleşmesini göremeyecek bir kadına verdiğim sözün ağırlığı. Bir kız. Whitney'in kızı. Whitney'in hep istediği kızı, şarap içerken varsayımlar üzerine konuştuğu, ona isimler takıp yeniden isimler verdiği, ilk adımlarını, ilk sözlerini, okula başladığı ilk günü hayal ettiği kız. Whitney, eğlenceli bir anne olacağını söylerdi. Cumartesi sabahları kızının kahvaltıda pasta yemesine izin veren, yatma saatinden sonra uyanık kalıp kayan yıldızları izlemesine izin veren anne. Eleanor'un hiç olamadığı anne.

Ve şimdi Whitney yok, kızı burada ve benim her iki rolü de üstlenmem gerekiyor: sorumlu vasi, eğlenceli en iyi arkadaş, anne, sözünü tutan ve geçimini sağlayan kişi. Ama en zor kısmı bu bile değil. En kötüsü, bunların hiçbirini yapma fırsatım olmayabileceğini düşünmek, ve ancak şu anda bunun hayatım boyunca istediğim her şeyden daha çok istediğimi fark ediyorum. Ve Eleanor hepsini elimden alabilir.

Saylor'ın elini o kadar sıkı tutuyorum ki ona acı veriyor olmalıyım, ama o hiç kıpırdamıyor. O da benim elimi sıkıyor. Başparmağı, benim hissettiklerimi kesintiye uğratmadan "buradayım" demenin onun tarzı haline gelen o küçük, otomatik daireler çizerek parmak eklemlerimin üzerinde dolaşıyor.

Eleanor ekrana bakıyor. Eli ağzına gitmiş. Şaşkınlığım ve hafif dehşetle, gözleri doluyor. Torununu ilk kez gören bir büyükannenin istemsiz tepkisi ve bir anlık savunmasızlığıyla, Eleanor Montgomery-Trace tam olarak ne olduğu gibi görünüyor: kızını kaybetmiş ve ondan geriye kalan tek parçaya bakan bir kadın. Gözleri ıslak. Duruşu yumuşamış. Zırhında, sadece bir anlığına, bir çatlak var ve o çatlaktan Whitney'i hayal kırıklığına uğratan, bunun farkında olan ve tekrar başarısız olmaktan korkan anneyi görebiliyorum.

Bunu yapmamalıyım. Bana yaşattığı cehennem için ayakkabılarına tükürmem gerekir, ama şu anda Eleanor ve benim, odadaki herkesten daha fazla ortak noktamız var. O bana ihtiyaç duyuyor. Ben de ona. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve hoşuma gitse de gitmese de onu kollarımın arasına alıyorum. "Bu Whit için," diye omzuna mırıldanıyorum.

"O, şu anda kavga etmemizi istemezdi. Kızını ilk gördüğümüz anda değil. O mükemmel, Eleanor. Bu bebek mükemmel."

Eleanor da bana sarılır. Bu başlı başına muazzam bir şey. Ama sırtımı yavaşça, küçük daireler çizerek okşadığında, bu tuhaf bir şekilde annelik hissi uyandırır. "Umarım tıpkı annesine benzer."

"Ben de," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Whitney çok güzeldi." "Gerçekten öyleydi," diyor Eleanor.

Bir saniye daha geçer. An sona erer. Eli düşer. Zırh geri döner. Eleanor omuzlarını düzeltir, incilerini düzeltir ve bir kez daha stratejisi, burbonla beslenen zekası ve keskin gülümsemesi olan kadın olur.

Ama ben gördüm. Bir anlığına, Eleanor'un bir anneye çok benzeyen bir halini gördüm.

Randevu yirmi dakika daha sürer. Teknisyen görüntüleri yazdırır. Raven bebeğin henüz saçı olup olmadığını sorar ve teknisyen ultrasonda bunu söylemek için henüz çok erken olduğunu, ancak bazı bebeklerin saçları tam olarak çıkmış olarak doğduğunu açıklar. Raven, bebeğin Whit'in buklelerini almasını umduğunu söyler ve ben hiçbir şey söylemem çünkü ağlamadan konuşamıyorum ve bugün için gözyaşlarımın tükendiğine karar verdim. Önümde bekleyenler için onları saklamam gerektiğini hissediyorum.

Sonrasında koridorda Eleanor önde yürüyor. Sanki gitmesi gereken büyük yerler ve yapması gereken önemli işler varmış gibi, tüm canlılığıyla asansöre doğru ilerliyor. Hoşça kal demiyor. Düğmeye basıyor, bekliyor, içeri giriyor ve kapanan kapıların arkasında kayboluyor.

Raven girişte bana sarılır. Kakao yağı ve Flamin' Hot Cheetos kokuyor, ki bu nedense tam da uygun. "Çok güzel, değil mi?" diye sorar Raven. "Bebek?"

"Çok güzel."

"Bu akşam sebze yiyeceğim. Senin şerefine." "Tek istediğim bu."

Onu eve bırakmayı teklif ediyoruz ama Raven'ın şehirde görmek istediğı arkadaşları var. Bir elini karnına, diğer elini telefonuna koyarak metro girişine doğru yürüyor, birine mesaj atıyor, muhtemelen arkadaşlarına yolda olduğunu söylüyor, muhtemelen on yedi ünlem işareti ile. Yirmi üç yaşında, bir mucizeyi taşıyor,

benim kıskandığım bir yetkinlikle ve nasıl taşınacağını unuttuğum bir hafiflikle dünyayı geziyor.

Ve sonra sadece biz kalıyoruz. Saylor ve ben. Midtown East'teki bir tıp binasının önündeki kaldırımda duruyoruz, çantamda basılı ultrason fotoğrafları var ve öğleden sonra güneşi, Manhattan'da her zaman yaptığı gibi, her binanın camlarına yansıyor ve tüm şehri bir avizeye dönüştürüyor.

Saylor elini benimkine sarıyor, hiç çaba harcamadan. Bir karar vermekten ziyade bir refleks haline gelmiş bir şekilde birinin elini tutar gibi.

"Ee," diyor, ve sesinde başka ne yapacağını bilmediği için şaka yapmak üzere olan bir erkeğin dikkatli, şakacı tonu var. "Sadece kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Raven giyinirken ben odadan tamamen çıkmıştım. Gözlerimi başka yere çevirmiştim. İşte burada, çok güvenilir bir erkek arkadaş adayı. Bunu referans sayfasına yazabilirsin."

Gülmüyorum. Gülmeye çalışıyorum. Yüzümdeki kaslar eğlenmiş gibi görünmeye çalışıyor ama başaramıyor, bunun yerine ortaya çıkan şey daha çok bir yüz buruşturmaya benziyor.

Saylor yürümeyi bırakır.

Bana doğru döner. Elleri omuzlarımı bulur. Gözleri, sanki bir planı okuyormuş, kusuru, çatlağı, yapının zayıf noktasını arıyormuş gibi, yüzümde dikkatle dolaşır.

"Sana ne dedi? Söyle bana, böylece onun ne kadar yanıldığını açıklayayım."

"Şimdi sırası değil."

"Yine de söyle."

"Saylor, ben iyiyim."

Beni bir süre daha inceler. Çantamı çok sıkı tuttuğumu. Çenemi sıkığımı. Sanki başımın üstüyle tavanı tutuyordum ve duruşumu gevşetmeye cesaret edemiyordum gibi durduğumu.

"İyi görünmüyorsun," diyor nazikçe.

"Haklısın." Sesim çatlıyor, çok az, tıpkı o benim patlamış mısırımı bulduğunda çatlayan çay fincanındaki ince çatlak gibi. "İyiyim değilim. Ama iyi olmak zorundayım. Şu anda başka seçeneğim yok."

“Her zaman bir seçeneğin vardır.”

“Bugün yok.” Nefes alıyorum. Sığ ve yetersiz bir nefes, vücudunun çok fazla şeyle uğraştığını ve oksijenin öncelikli olmadığını gösteren türden bir nefes. “Bana iyi bir şey söyle. Mutlu bir şey. Şu anda dikkatimi dağıtacak bir şey, çünkü Eleanor’un az önce bana söylediklerini bir saniye daha düşünürsem, bu kaldırımda dağılacağım.”

Saylor’ın yüzünde bir acı belirir. Kendi acısı değil. Benim acım, yansıması. Sevdiği kadının acı çektiğini gören, nedenini bilmeyen, bunu düzeltemeyen ve beklemesi istenen bir erkeğin ıstırabı. O beklemekte iyi değildir. O, elleriyle bir şeyler inşa eden, kırılanları tamir eden, beni hayal kırıklığına uğratmak gibi bir seçeneği olmadığı için doğru patlamış mısır bulmak için üç dükkana giden bir adamdır. Ama bana bakar ve şu anda ihtiyacım olan şeyin bir çözüm olmadığını anlar. Bir köprü. Beni bu andan bir sonraki ana taşıyacak bir şey.

Arka cebine elini uzatır. Ultrason görüntüsünü çıkarır. Teknisyenin yazdırdığı o görüntüyü. Yüzün yan profilini. Burnu, dudakları, yüzüne doğru kaldırılmış eli.

Onu aramızda tutar. Öğleden sonra güneşi parlak kağıda yansır ve görüntü ışıldar, yarı saydam, sanki ışıktan yapılmış minik bir hayalet gibi.

"Bir kız," diyor. "Ve sağlıklı. Asıl önemli olan da bu, değil mi?"

Ve ben çöküyorum. Kaldırımda değil. Herkesin önünde değil. Yoldan geçenlerin fark edeceği bir şekilde değil. Binaların yerleşmesi gibi çöküyorum: sessizce, içten, cepheyi değiştirmeden yapıyı değiştiren bir ağırlık kayması. Gözlerim doluyor ama yaşlar akıyor. Nefesim kesiliyor ama durmuyor. En yakın arkadaşımın kızının ultrason görüntüsüne bakıyorum ve sevinçle dehşetin bir arada var olmasına izin veriyorum, çünkü görünüşe göre annelik budur. Aynı göğüste iki zıt gerçeği barındırmak ve ikisinden birinin galip gelmesine izin vermemek.

"Kız. Sağlıklı. Ve önemli olan tek şey bu." Tekrar ediyorum.

Saylor beni kollarının arasına alıyor. Tam orada, kaldırımda.

Midtown’da. Salı gününün ortasında. Bir ultrason görüntüsü, iflas etmiş bir şirket, eski kocanın ihaneti ve

büyükannenin silah gibi kullandığı kederi her yönden üzerime baskı yapıyor.

"Her şey yoluna girecek," diyor saçlarıma doğru.

Onu düzeltmiyorum. "İyi"nin buradan çok uzak olduğunu, bu kaldırım ile "iyi" arasındaki mesafenin hukuki mücadeleler, mali denetimler ve henüz yapmaya hazır olmadığım konuşmalarla ölçüldüğünü söylemiyorum. Hiçbirini söylemiyorum.

Sadece dayanıyorum.

Çünkü dayanmak, belki de çok uzun süre dayanmak, gerçekten ustalaştığım tek beceri ve bugün, birinin kızının fotoğrafını göğsümüze sıkıca bastırarak kaldırımında dururken, bu yeterli.

Birinin kızı.

Benim kızım.

19. bölüm

Celeste

Two futures.

Yönetim kurulu masasının başında oturuyorum. Hayatımın eserinin çöküşünü izlemek için en ön sıradaki koltukta. Rakamlar ekranda ve felaket gibi.

Muhasebe ekibi kırk dakikadır konuşuyor. İki kadın ve bir erkek, hepsi işlerinde mükemmel, hepsi de hesap tablolarını satır satır, sütun sütun incelerken bana doğrudan bakmamaya özen gösteriyorlar, tıpkı bir cerrahın, en kötüsünden şüphelenen ama bunu beyaz önlüklü birinden duymaya ihtiyaç duyan bir hastaya röntgeni açıklarken yaptığı gibi.

Greg masanın en ucunda oturuyor.

Konuşmuyor. Toplantı başladığından beri tek kelime etmedi. Bacağını dizinin üzerine atmış oturuyor, kahvesine dokunmamış, yüzünde, ateşe verdiği binanın nihayet çökmesini izleyen ve yapısal çöküşü öngördüğü için övgü bekleyen bir adamın ifadesi var. Yirmi dakikadır ona bakmadım, ama varlığını, pencereden kışı hissettiğiniz gibi hissedebiliyorum — uzak, kaçınılmaz, soğuk.

“Kısaca özetlemek gerekirse,” baş muhasebecimiz Karen açıklıyor, “yükümlülükler varlıkları önemli ölçüde aşıyor. Sonbahar koleksiyonundan elde edilecek tahmini

. Bu tahminler”—kelimelerini seçerek duraksıyor—“iyimser”di.

“Hayaliydiler,” diyorum.

Karen hiç irkilmiyor. “Tahminler, gerçekleşmeyen varsayımlara dayanıyordu. Sadece Valencia fabrikası sözleşmesi bile, boşanmadan önce uzlaşmaya varılamamış bir ödeme yapısını oluşturuyor. Varlık olarak kaydedilmiş, ancak işlevsel olarak New Jersey’deki bir depoda satılmamış ürünleri temsil eden stok maliyetleri var. Ve Greg’in uzattığı kredi limitleri”—ona ilk kez bakıyor—“iç onay alınmadan, fikri mülkiyet kataloğunu teminat olarak kullanılarak yapıldı.”

Sanki bir araba kazasını gerçekleştirmeden saniyeler önce görmek gibi. Göz kamaştırıcı ışıklar. Çıglık atan lastikler. Yolda lastik kokusu, havada duman olarak yoğunlaşıyor. Ama artık çok geç. Çarpışmadan sağ çıkmayı umarak, bunu kabullenmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok. Fikri mülkiyet kataloğu. Kumaş isimlerim. Desenlerim. Tasarımlarım. Benim icat ettiğim dil — paslı şafak, kıyı kemiği, cıva perdesi — benim onaylamadığım bir borca karşı rehin verildi, evli olduğum bir adam tarafından, içinden sessizce kuruttuğu bir şirketi ayakta tutmak için.

"Ne kadar süredir?" diye soruyorum. Sesim sakın, çünkü arkasındaki her şey çökerken sesimi sakın tutmak için yirmi yılımı harcadım.

“Usulsüzlükler en az iki yıl öncesine dayanıyor,” diyor Karen. “Muhtemelen daha da eskiye. Tam bir adli denetim altı ila sekiz hafta sürer.”

“Altı ila sekiz haftamız yok.”

“Hayır.” Karen bir sonraki slaytı açıyor. İki sütun. İki yol. “Bu noktada, işlevsel olarak iki seçeneğiniz var.”

Karen her planın stratejisini ayrıntılı olarak açıklarken gözlerim donuyor, ama anladığım kadarıyla seçenekler net.

Birincisi: halka açılmak. Dışarıdan yatırımcılar almak, hesapları açmak, sermaye enjekte etmek. Marka ismen hayatta kalır, ama yaratıcı kontrolü kaybederim. Yatırımcılar kendi yönetim kurulunu, kendi kreatif direktörünü, etiketteki ismimin ne anlama geldiğine dair kendi vizyonunu yerleştirir. Ben bir figür başı olurum. Bir web sitesindeki yüz. Yetkisi olmayan bir köşe ofiste oturan,

yabancıların mirası adına kararlar almasını izleyen bir kadın. Kazanç dikkate değer olurdu.

İkincisi: iflas ilan etmek. Şirketi feshetmek. Fikri mülkiyetimi parça parça satmak — tasarımları, eskizleri, kişi listelerini, alıcı isterse markanın adını bile. Kalan stoğu tasfiye etmek. Borçlar ödenip avukatlık ücretleri karşılandıktan sonra, yaklaşık iki yüz bin dolar nakit parayla ayrılacaktım.

İki yüz bin. Yirmi yıllık emek. Bir yurt odasında yapılan bir eskiz, kadınları galalara, yönetim kurulu toplantılarına, düğünlere, ilk randevulara ve cenazelere giydiren bir markaya dönüştü. Yirmi yıl boyunca mantar panolara tutturulmuş kumaş örnekleri, Milano'ya giden gece uçuşları ve kadınların aynaya bakıp belki de ilk kez bakmaya değer birini gördükleri prova odaları. Bunların hepsi, emeklilik için yeterli olmaktan çok uzak bir rakama indirgenmişti.

Ekrana bakıyorum. Sonra gözlerimi kırpıyorum. Ama rakamlar değişmiyor. Rakamlar asla değişmez; bu onların hem nezaketi hem de acımasızlığıdır. Çok somutturlar. Orada dururlar, kayıtsız, anlatmak istediğiniz hikayeye karşı bağışık. Bir imparatorluk kurdum ve rakamlar bunun değersiz olduğunu söylüyor. Anıların somut bir değeri yok.

"Teşekkürler, Karen," diyorum. "Odaya ihtiyacım var."

Muhasebe ekibi odadan çıkar. Karen geçerken omzumu sıkar. Kapı kapanır.

Greg hâlâ kıpırdamıyor.

"Biliyordun," diye

suçluyorum.

"Yönettim."

"Başardın." Gözlerinde pişmanlık belirtisi aramak için ona bakıyorum ama gözleri çok boş. "Şirketimi batırdın ve bu sandalyede oturup, bizi asla kurtaramayacak bir düşüş eğrisinin peşinden koşmamı izledin çünkü kurtaracak hiçbir şey kalmadığını zaten biliyordun."

"O düşüş çizgisi işe yarayabilirdi. Eğer odaklanmış olsaydın. Eğer dikkatin dağılmıyaydı..."

"Bir sonraki sözlerini çok dikkatli seç, Greg."

Bacaklarını açtı. Öne doğru eğildi. Onlarca yıl boyunca gerçek sanıp yanıldığım o samimiyet gösterisi. “Halka açılmak akıllıca bir hamle, Celeste. Hazır yatırımcılarım var. Markaya inanan insanlar. Yeniden yapılandırabiliriz, taze sermaye getirebiliriz...”

“Biz mi? Biz diye bir şey yok. Sen, neyi finanse ediyorsan onu finanse etmek için biriktirdiğin borçları karşılamak üzere hayatımın eserini rehin vermeye karar verdiğinden beri bu şirkette biz diye bir şey kalmadı. Neyi finanse ediyordun, Greg? Başka bir girişim mi? Eminim bir yerlerde sakladığın birden fazla ev mi? Benim imzamlı kurduğun yaşam tarzı mı?”

Hiçbir şey söylemiyor. Sessizliği itirafıdır.

“Bunu yeniden inşa edebiliriz, Celeste, tıpkı inşa ettiğimiz gibi.

Birlikte.”

Beni bir kez kandır, Greg. Ama sadece bir kez. “Defol git yönetim kurulu odamdan.”

Ayağa kalkar. Ceketinin düğmelerini ilikler. Kapıya doğru, telaşsızca yürür; geri döneceğine inanarak, tüm bunların geçici olduğuna inanarak, Celeste Brinley'in sonunda her zaman yaptığı şeyi yapacağına inanarak — hasarı üstlenip, toparlanmayı sağlayıp, enkazdan güzel bir şey inşa ederken, Greg Prescott rahat bir mesafeden izler ve manzarayı kendine mal eder.

Kapı arkasından kapanır.

Konferans odasında üç dakika boyunca tek başıma oturuyorum. Dakikaları sayıyorum. Kahve ve kötü haberlerin bayat kokusunun hakim olduğu odada üç dakikalık sessizlik. Ekrana bakıyorum. İki sütun. İki gelecek. Birinde adımlı kaybediyorum. Birinde ise geri kalan her şeyi.

Sonra kalkıp ofisime doğru yürüyorum.

Patrice onu bıraktığım yerde duruyor. Yarı bitmiş elbisesiyle pencerenin yanında duruyor, bir kolu hafifçe kaldırılmış çünkü dün Saylor geldiğinde kolunu düzeltmeye başlamıştım ama bitiremedim. İpek, öğleden sonra ışığını yakalıyor ve onu duvara kehribar rengi dalgalar halinde yansıtıyor; başka bir hayatta olsaydım, durup bu manzarayı hayranlıkla seyrederdim. Başka bir hayatta, o ışığı görüp şöyle düşünürdüm: İşte. Renk bu. Koleksiyonun ihtiyacı olan şey bu.

Bugün Patrice'e bakıyorum ve gerçekten konuşmak istediğim kişi olmadığı için iki yıl boyunca bir mankenle konuştuğumu görüyorum.

Odayı üç adımda geçip onu itiyorum. Sertçe. İki elimi gövdesine dayıyorum, birine hissettirmek istersen onu ittiğin gibi. Patrice yana devriliyor, mantar panoya çarpıyor ve yere düşüyor. Kumaş parçaları etrafa saçılıyor. Bakır rengi elbise, pes eden bir beden gibi onun etrafında buruşuyor. İğneler parke üzerinde kayıyor. Dün ayarladığım kol omuzdan kopup masamın altına yuvarlanıyor.

Orada durup nefes alıyorum. Ellerim titriyor. Ofis sessiz, sadece yerde hala dönen bir iğnenin sesi duyuluyor, yavaş yavaş sönüp duran minik metalik bir fısıltı.

Patrice yan yatıyor. Tek kollu. Mahvolmuş bir elbiseye sarılmış. On beş yıldır ilk kez, gerçekte ne olduğu gibi görünüyor — yaratıcı bir ortak değil, sessiz bir tanık değil, en iyi fikirlerimin deposu değil. Bir manken. Fiberglas ve kumaş. Yalnız olduğum için ona bir isim verdiğim bir şey.

Öfkem hafifçe kaynamaya başlayınca, diz çöküp onu kaldırıyorum. Bu biraz çaba gerektiriyor. Göründüğünden daha ağır, tıpkı kederin göründüğünden daha ağır olması gibi. Onu dik tutuyorum. Elbisesini düzeltiyorum. Kolunu masanın altından çıkarıp yerine takıyorum. İğneler kaybolmuş, biraz eğri ve buruşuk duruyor. Ona bakıp “Üzgünüm, Patrice. Bu ikimize de yakışmadı” diyorum.

Sonra kendi omurgamı düzeltip bir karar verdim.

Karen'ın sunduğu karar değil. Ekrandaki sütunlar değil. Farklı bir karar, yatırımcılarla, fikri mülkiyetle veya şirketin tasfiyesine ilişkin titiz hesaplamalarla hiçbir ilgisi olmayan bir karar. Ne istediğime dair bir karar. Markanın, unvanın ve bir zamanlar hayallerimi paylaşmak için güvendiğim adamın manipülasyonunun altında, aslında ne istediğime dair bir karar.

Hiçbiri önemli değil. Para, şöhret, başarı. Hiçbiri. Tek istediğim ailem.

Çantamı alıyorum. Telefonumu alıyorum. Saylor'ın sevdiği yeşil köriyi, Ada'nın geçen hafta sorduğu pad see ew'i ve ultrason muayenesinden beri

Ultrason muayenesinde Eleanor'un açıklamasının yarattığı stres, hindistancevizi ve şeker için çok özel bir iştah olarak ortaya çıktığından beri canım çekiyor. Üç kişilik sipariş veriyorum. Teslimat için Westchester adresini veriyorum, *sonra teslimat bölgesi için ek ücret ödememeye karar veriyorum*. Bu akşam gidip alabilirim. Kartımla ödüyorum.

Sonra arabama biniyorum ve kuzeye doğru yola çıkıyorum.

Garaj yoluna girdiğimde evin içi aydınlık.

Her pencere parlıyor. Saylor veranda lambasını değiştirmiş olmalı. Eskisi çıplak bir ampuldu, sert ve soğuktu; bu ise sıcak, kehribar renginde, ön kapıyı bir engel değil de bir davet gibi gösteren türden bir ışık. Mutfak penceresinden hareket görüyorum. İki kişi. Saylor tezgahta, Ada masada. İşleyen bir evdeki sıradan bir akşamın koreografisi.

Bir an arabada oturuyorum. Motor kapalı. Ellerim direksiyonda. Son birkaç ayda, son on yılda sürdürdüğümde daha fazla araba sürdürüğümün farkına varıyorum. Ne komik. Hâlâ araba sürmekten nefret etsem de, varış noktası böyle görünüyorsa o kadar da ürkütücü gelmiyor. *Ev gibi*. İnsanlar bu yüzden eve koşuyorlar. Bu rahatlama ve sıcaklık hissi. Her zaman etrafından dolaştığım, ama hiç gerçekten bilmediğim bir yenilik.

Tayland yemeği yolcu koltuğunda, poşetler deriye değince ısınıyor. Meşe ağacı, kararan gökyüzüne karşı bir gölge gibi duruyor. Lastik salıncak hareketsizce sallanıyor. Burası çok huzurlu. Her şeyimi kaybetmiş olmama rağmen, nasıl oluyor da her şeye kavuşmuş oluyorum?

Yemeği kapıya taşıyorum. Kapıyı çalmıyorum ve kapı kilitli değil çünkü Saylor beni bekliyor. Artık her gece ait olduğum bir yer var.

"Akşam yemeği getirdim," diye sesleniyorum, köşeyi dönüp mutfığa girerken.

Saylor, tornavida ve dolap menteşesiyle bir şeyler yaptığı tezgahdan başını kaldırıyor. Ada, kapağında gömleksiz bir adamın resminin olduğu bir kitabı okuduğu masadan başını kaldırıyor ve bunu saklamaya çalışmıyor. Ev, talaş, çay ve geçen hafta aldığım, Ada'nın kendine aitmiş gibi kullandığı limonlu temizlik maddesi kokuyor.

"Tayland yemeği mi?" diye soruyor Saylor, poşetlere bakarak.

"Yeşil köri, pad see ew, mango yapışkan pirinç."

"İyi yer mi?"

"O güzel yer."

Gülümser. Tornavidayı bırakır. Torbaları elimden alır ve yiyeceği ciddiye alan bir adamın verimli özeniyle tezgahın üzerinde açmaya başlar. Ada sayfasını işaretler ve kitabını kapatır. Bir sandalye çekerim.

Yiyoruz. Yirmi dakika boyunca sadece yiyoruz. Saylor, bir YouTube öğretici videosu, sıyırılmış bir vida ve Ada'nın duymamış gibi yaptığı küfürlerin yer aldığı dolap menteşesi hakkında bir hikaye anlatıyor. Ada bana okuduğu kitaptan bahsediyor. "O, trajik bir geçmiş ve devasa... arazileri olan bir İskoç dükü. Çok geniş araziler." Sadece biz kızlar için imasının zekice gizlendiğini düşünerek kaşlarını kaldırır. Saylor, yediği köriden boğulmak üzeredir. Ben gülerim. Bu, "awww" ile "ewww" arasında bir şeydi. Yirmi dakika boyunca stresli ve dalgın olmayı unuturum. Toplantı odası yoktur. Greg yoktur. Ekrandaki rakamlar, başka birinin hayatındaki başka birinin sorunudur.

Ama yemek biter bitmez, ardından gelen sessizlik, bir şeylerin olacağını hissettiren türden bir sessizliktir.

"İkinize bir şey söylemem gerek," diyorum.

Ada çatalını bırakır. Saylor çığnemeyi keser. Beni seven iki kişi masanın karşısından bana bakar, kötü haberlerin gecikmekle daha iyi hale gelmediğini deneyim yoluyla öğrenmiş insanların kendine özgü sükunetiyle, söyleyeceğim her neyse onu beklerler.

"Birkaç gün önce ultrasonda Eleanor, şirketimle ilgili bazı bilgilerle beni köşeye sıkıştırdı. Bugün, onun doğruyu söylediğini öğrendim. Celeste *şirketi* iflas etti." Başka yolu olmadığı için bunu basitçe söylüyorum. "Greg uzun zamandır fonları kötü yönetiyordu. Sahip olmadığımız mülkleri yetkisiz borçlar için teminat olarak gösterdi. Kredi limitleri aşıldı, envanter maliyetleri mutabakatı yapılmadı ve destekçiler ile markalar hesaplarımızı temerrüde düşmüş olarak işaretledi." Derin bir nefes alıyorum. "İki seçeneğim var. Halka açılıp şirketimi elden çıkarmak ya da iflas ilan edip çekip gitmek."

“Ayrılmak ne demek?” diye soruyor Saylor.

“Cebimde yaklaşık iki yüz bin dolar nakit. Borçlar, avukatlık ücretleri ve varlıkların tasfiyesi sonrası belki biraz daha az.” Rakamı öylece bırakıyorum. Saylor’ın hesap yapmasını izliyorum—konferans odasında benim yaptığım hesap, bir kadının yirmi yıllık hayatını bu evi peşin olarak bile alamayacağı bir rakama dönüştüren hesap. “Sanırım iflası seçeceğim. Greg’den tamamen ayrılıyorum. Marka —” Sesim kısılıyor. Sadece bir kez. Boğazımı temizliyorum. “Marka yok olacak. Ama ondan kurtulacağım. Tamamen sorumsuz değilim. Birikmiş param var. Yatırımlarım olan kişisel hesaplarım var. Yaşam tarzımızda bir değişiklik olacak, ama iyi olacağız. Bu bebeğe verecek çok şeyim var.”

Ada masanın üzerinden uzanıp elini benim elime koyuyor. Dokunuşu sıcak ve kararlı, gözleri Saylor’inki gibi berrak mavi ve hiçbir şey söylemiyor çünkü Ada, bazı anların yaraların havaya ihtiyacı olduğu gibi sessizliğe ihtiyacı olduğunu biliyor gibi görünüyor.

Saylor çok sessiz. Yüzümü izliyor. Beni inceliyor. Her şeyi okuduğu gibi beni de okuyor, o tam dikkatle, sanki o odada durduğu her odada tek kişi benmişim gibi hissettiriyor.

"O parayla başka bir şirket kurabilir misin?" diye soruyor Saylor.

"Kullanabilirim," diyorum. Ada'ya bakıyorum. Sonra Saylor'a. İkisinde de yayılan dalgalanmaları izliyorum — Ada'nın eli benim elimi sıkıca kavıyor, Saylor'ın çenesi geriliyor, mutfak aniden otuz saniye öncesine göre daha küçük ve sessiz hale geliyor. Daha dik oturuyorum. "Ama parayı nasıl kullanmak istediğime çoktan karar verdim."

“Nasıl kullanacaksın?” diye soruyor Saylor.

Ada'ya bakıyorum. “Dr. Yassa’nın tedavisi. Ada, tüm tedavinin masraflarını karşılamak istiyorum. Konsültasyondan takip muayenesine kadar. Seni tekrar dik ve ağrısız bir şekilde yürürken görmek istiyorum. Bir maraton daha koşarken sana tezahürat etmek istiyorum. Benim için bundan daha önemli bir şey olamaz.”

Ada’nın gözleri büyür. Saylor’a bakar. Saylor’ın yüzü tamamen donmuştur — sakın bir şekilde değil, donmuş gibi. Çivilerle kapattığı bir kapının açılmasını izleyen bir adamın yüzündeki o donukluk.

“Neden bahsediyorsun canım?” diye sordu Ada.

Bakışlarım Saylor'a kayar. "Ona henüz söylemedin mi? Rina, senin ve Dr. Yassa'nın iletişim halinde olduğunuzu söylemişti."

"Neyi söylemiş?" diye sordu Ada tekrar.

"Bunu nereden biliyorsun ki?" diye suçlayıcı bir şekilde bana sorar. "Yani sen ve Rina oturup benim sorunlarımı nasıl çözeceğinizi mi tartışıyorsunuz?"

"Ne? Hayır. Rina bunu tesadüfen bahsetti. Bana sadece kazadan ve Mount Sinai'deki yeni cerrahdan söz etti. Saylor, ben yardım etmeyi teklif ediyorum."

"Yardım mı? Tahmini maliyetin ne kadar olduğunu biliyor musun?" diye sorar Saylor, ama bu bir soru değil, bir taleptir. Annesine döner. "Anne, senin için uygun olabilecek bir lazer tedavisi var, ama maliyeti yaklaşık 160 bin dolar. Deneysel bir tedavi olduğu için sigorta kapsamına girmiyor. Sana bundan bahsetmedim çünkü umutlarını yükseltip sonra hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Parayı nasıl bulacağımı bulmaya çalışıyordum..."

"Az önce söyledin," diye araya giriyorum. "Sana söylemiştim..."

"Celeste, hayatın Jenga oyunu gibi paramparça oluyor. Son bloğu çekip senin yere yığılmanı izleyen kişi ben olmayacağım. Ben *seni* istedim, paranı değil. Sözlerimi yerine getirmek istedim, benim şeker annem gibi ortaya çıkmanı değil."

"Saylor..."

"Hayır." Masadan geri çekildi. Sandalye parke zemine sürtündü. "Anne, çok üzgünüm. Ama... hayır. Yapamayız."

Ada küçük bir ses çıkarır. Bir kelime değil, bir kelimenin ağırlığını taşıyan bir nefes. İkimizin arasında bakışlarını gezdiriyor, eli hâlâ masanın üzerinde, elindeki kitap unutulmuş, yüzünde ise, sevmeye başladığı biri tarafından kendisine imkânsız bir teklif sunulmuş, ancak oğlunun kararıyla bu teklifin elinden alınmış bir annenin karmaşık hesaplamaları var.

"Saylor," der Ada sessizce. "Bu senin seçimin değil."

"Ne?" Artık ayakta. Eli ensesine gidiyor. Bu hareketi, sistem aşırı yüklemesi olarak okumayı öğrendim—çok küçük bir alanda çok fazla duygu, devrelerin patlamak üzere olduğu bir durum. "Benim seçimim değil de ne demek?"

“Bakımımı yönetmenin sana tüm bunları kontrol ediyormuşsun gibi hissettirdiğini biliyorum, ama öyle değil. Kaza *bir kazaydı*. Kader değil. Hayatın özü budur, aşkım. Anların birbirini izlemesi. Bazıları iyi, bazıları kötü. Ama bir zamanlar sahip olduğumuz şeye sahip olduğumuzu hayal ettiğin bu rüya seni öldürüyor. Hayatın amacı ilerlemektir, Saylor. İyi ya da kötü, ilerlemek. Olması gereken neyse, olacaktır. Ama hayatımı bu kadar detaylı bir şekilde yönetmen beni korumak için değil, kendini korumak için. Suçluluk duygunu dışa vurabileceğin bir yere ihtiyacın var. Ama buna bir son vermelisin. Seni seviyorum. Seni affederdim, ama affedecek bir şey yok. Dinle, aşkım, Celeste bana bu muhteşem hediye sunuyor, ben de bunu kabul etmeye niyetliyim.” Bana bakıyor. “Eğer ve ne zaman yapabilirsem... sana her kuruşunu geri ödeyeceğim—”

“Ada, gerek yok.”

“Dur!” Sesi yükselir. Bağırma değil—Saylor bağırılmaz—daha çok keskin bir tona dönüşür.

“Saylor, bu önemli bir şey değil...”

“Önemli bir şey değil mi? Senin yanında durmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyor musun? Senin dünyadaki her gün, benim sana sağlayamadıklarımı hatırlatıyor. Sevdiğin restoranlarda akşam yemeğinin hesabını ödeyemiyorum. Sana hak ettiğin şeyleri alamıyorum. Bu evin yıkılmasını zar zor önlüyorum ve yaptığım her onarım *senin* mülkünde, *senin* paranla satın alınan malzemelerle oluyor. Bazen neden benimle olduğunu anlamıyorum. Ve şimdi de bu mu? Hayatımı düzene sokmak için mi geliyorsun? Senin dünyada erkek gibi hissetmemekle kalmıyorum, artık kendi dünyamda da erkek gibi hissetmiyorum. Yani, bunun için teşekkürler.”

“Saylor!” Ada azarladı.

“Biraz hava almam lazım.” Tezgâhtan anahtarlarını alır. Granit üzerinde metalin çıkardığı ses keskin ve kesindir.

Kapıya doğru yürür. Ada masada kalır, bazı kavgaların yaşanmasına gerek olmadığını bilecek kadar akıllıdır. Öfkeli duyguların şişip patlayabileceği, sonra da onarılamayacak hiçbir şeyi kırmadan gece esintisiyle uçup gidebileceği temiz havada çözülebilirler.

Ben o kadar akıllı değilim.

Saylor’ı takip ederek evden çıkıyorum. Ön kapıdan dışarı doğru, onun görünmez ayak izlerini takip ederek aceleyle yürüyorum. Garaj yolu karanlık.

Veranda ışığı, çakıl taşlarının üzerinde biten kehribar rengi bir daire çiziyor. Ötesinde meşe ağacı, bahçe ve uzaktaki misafir evinin silueti görünüyor. Saylor, elinde anahtarlarıyla kamyonetine doğru yarı yolda, ileriye doğru hareket ederek kendini toparlamaya çalışan bir adamın sert duruşuyla ilerliyor.

"Saylor, dur!"

Durur. Arkasını dönmez.

"Konuş benimle," diyorum. "Yürüme. Konuş."

Arkasını dönüyor. Veranda ışığı altında yüzünde, onda daha önce gördüğüm tüm savunma mekanizmaları yok olmuş durumda: mizah, çekicilik, odadaki yerini hiç sorgulamamış gibi gösteren rahat özgüven. Bunların hepsi gitmiş. Geriye kalan ise ham, genç, öfkeli ve dehşete kapılmış bir yüz.

"Bunu yapmaya hakkın yoktu." Sesi artık daha alçak ama tonu daha keskin. "Bu sana düşen bir şey değildi."

"Benim işim değil mi? Birlikte yatıyoruz. Benim evimde yaşıyorsun. Bebeğe sürekli *bizim bebeğimiz* diye hitap ediyorsun. Hâlâ senin hayatında bir *yerim* yok mu?"

O irkildi. "Ben öyle demek istemedim..." "Öyle dedin."

"Celeste, işte bu yüzden ilişkilerim nadiren yürüyor. Bir süreliğine eskortluk yapmamın mantıklı olmasının sebebi bu. Annemle olan ilişkimin kadınları rahatsız ettiğini anlıyorum. Bu noktaya geldiğimizde genellikle iki şeyden birini yaparlar: ya kaçarlar ya da sınırlarını aşarlar. Kimse annemin yaşadıklarını benim kadar anlamıyor. Kimse onun neye ihtiyacı olduğunu anlamıyor."

"Çünkü sen izin vermiyorsun," diyorum. "Annenin az önce söylediği şey... Bilmiyorum, Saylor. Sence annenin durumunu, büyümekten kaçınmak için mi kullanıyorsun?"

"Büyümek mi?" diye neredeyse tıslar. "Sanki büyüme konusunda her şeyi biliyormuşsun gibi? Vurgulamak istediğin nokta bu, değil mi? Annem için en iyisinin ne olduğunu bildiğini düşünmenin sebebi bu mu?"

"Peki, senden daha büyük değilmişim gibi mi davranacağız? Evet, bu durumda en iyisini bildiğime inanıyorum. Bir şansın var, değerlendirebilir."

"Orada bulundum. Yaptım. Her şeyi kaybettim."

“Ama bu sefer Rina kontrol etti. Ben de kontrol ettim. Korunman var, Saylor. Sana ya da annene kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğiz.”

Derin bir nefes aldı. “Biliyor musun, Celeste? Bu kadar endişelenmeyi bırak. Harika bir anne olacaksın. Şu anda da öylesin. Ama benim zaten bir annem var. İkincisine ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey, beni ve seçimlerimi saygı duyan bir kadın. Beni kurtarmaya çalışarak kontrol etmeye çalışmak yerine bana güvenen bir kadın.”

“Sence ben bunu mu yapıyorum? Seni kontrol etmeye mi çalışıyorum?” Ona doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha. Boğazındaki nabızı, yanlarında titreyen ellerini, bana cevap vermem için meydan okur gibi bakarken aynı zamanda vermemem için yalvarır gibi bakışlarını görebilecek kadar yaklaştım. “Şu anda neye ihtiyacın var?”

“Mesafe.” Kelime sertçe çıkıyor. Sıyrılmış gibi. “Sadece biraz mesafe. Kafamı boşaltmak için.”

“Senden bekleyebileceğim şey bu mu?” diye soruyorum, sesim alçak ama nazik değil. “İşler zorlaştığında kaçmak mı? Çünkü hayatımın en zor yılını yaşamak üzereyim, Saylor. Şirketimi kaybediyorum. Bu bebeği de kaybedebilirim. Ve bilmem gerek—sana güvenebilir miyim? Yoksa bu her zaman sadece bir amaç için bir araç mıydı?” Sesim kırılmıyor ama kırılmak istiyor.

“Kimin için bir araç? Çünkü ben de aynı soruyu sorabilirim.”

Bana bakıyor. Verandanın ışığı gözlerindeki ıslaklığı yansıtıyor. Üç saniye boyunca—konferans odasında tek başıma geçirdiğim üç dakikadan daha uzun süren üç saniye boyunca—konuşmuyor.

Sonra iki adımda aramızdaki mesafeyi kapatır, ceketini çıkarır ve omuzlarıma sarar. Dudaklarını dudaklarıma bastırır. Hızlı. Kararlı. Bir beyan değil. Mümkün olan en küçük şekle indirgenmiş bir söz.

“Kaçmıyorum. Bazen ne söylemen gerektiğini bildiğin ama nasıl söyleyeceğini henüz bilmediğin zamanlarda biraz mesafeye ihtiyacın olur,” diyor bana. “Hepsi bu. Düşünmek için gidiyorum.” Yüzüme dokunuyor. Başparmağıyla elmacık kemiğimi bir kez okşuyor. “Ama hemen döneceğim.”

Kamyonete doğru dönüyor. Kapıyı açıyor. Duruyor.

Sessizlik çok ağır, araba yolu çok karanlık ve kavganın ortasında bile onu gördüğümü bilmesini istediğim için arkamdan sesleniyorum. Suçluluk duygusunun altındaki adam. Başına gelen en kötü şeyden çok daha fazlası olan adam.

"Ne zaman bu kadar olgunlaştın?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor. Yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor. Fırtınada ilk bir açıklık.

"Yaşla birlikte gelir," der. "Sen de o noktaya geleceksin."

Kamyonet çalışır. Farlar çakıl taşlarının, meşe ağacının ve onun ayrılışının rüzgârında bir kez sallanan lastik salıncağın üzerinden geçer. Arka lambaların uzun araba yolunda küçülüp virajın ardında kaybolana kadar izlerim; sonra kendimi, onun yeniden inşa ettiği evin önünde, onun taktığı verandanın kehribar rengi ışığının çemberinde tek başıma bulurum; söylediklerinde samimi olduğuna dair içimdeki sessiz bir kesinlikle.

Hemen dönecek.

Ve bu neredeyse kelimenin tam anlamıyla öyle gibi görünüyor, çünkü fren lambaları gözden kaybolduktan bir dakikadan az bir süre sonra, bir çift far yolun ilerisinden yaklaşıyor. Ama bu Saylor'ın kamyoneti değil.

Beynimin Janet Lundy'nin aracını algılaması biraz zaman alıyor. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Tabii ki tam da şimdi."

Janet'in sedanı arabamın arkasında durur. Motor durur. Ama hemen inmez. Bir an orada oturur, iki eli de direksiyonda, ve on beş metre uzaktan bile nefes verdiğini görebiliyorum. Uzun, kasıtlı bir nefes, buraya söylemekten korktuğu bir şey için geldiğini gösteriyor.

Sonunda kapıyı açtığında, elinde dosya çantası yoktu.

Son görüşmemizde, o deri çantayı değerli bir yadigâr gibi kolunun altına sıkıştırmıştı. Ön tarafına bir kalem tutturulmuştu. Sayfalar renkli etiketlerle işaretlenmişti. Gözlemlemek, kaydetmek ve asla, ama asla işin içine karışmamak olan bir kadının araçları.

Bu gece elinde hiçbir şey yok. Sadece anahtarları, telefonu ve karanlık çöktükten sonra onu Westchester'a süren, gözlerinin arkasında saklı olan her neyse o.

"Janet." Saylor'ın ceketini omuzlarıma daha sıkı sarıyorum. "Eğer bu sürpriz bir ev ziyareti ise, bu gerçekten iyi bir..."

"Bu bir ev ziyareti değil." Verandanın ışığının kenarında duruyor. Yüzünü görebileceğim kadar yakın. Yorgun görünüyor. Mesleki yorgunluk değil, ilgilenmemen gereken bir şeye ilgi duymanın getirdiğı türden bir yorgunluk. "Oturabilir miyiz?"

Ön kapının yanında bir bank var. Saylor'ın projelerinden biri; geri dönüştürülmüş ahşap, pürüzsüzce zımparalanmış, sol tarafı biraz dengesiz çünkü altlık kalmamış ve yerine katlanmış bir bira altlığı kullanmış. O bankta defalarca oturdum. Hiç bu kadar soğuk hissetmemiştim.

Oturuyoruz. Janet ayak bileklerini çaprazlıyor. Pantolonunu düzeltiyor. Bana dönmeden önce kendine üç saniyelik bir sessizlik süresi tanıyor.

"Buraya resmi bir görevle gelmedim," diye başlıyor. "Bu konuda net olmak istiyorum. Bu protokol gereğı değil. Ben işleri böyle yürütmem. On dokuz yıldır, mahkemenin resmi bildirimini öncesinde bilgi vermek için bir ailenin evine arabayla gittiğim hiç olmamıştır ve eğer biri bana bu konuşmanın yapıp yapılmadığını sorarsa, pişmanlık duymadan ve ikna edici bir şekilde inkar edeceğim."

Midem bir anda düğümlenir. Yavaşça değil. Kademeli olarak da değil. Asansörün kablosu koptuğunda düştüğü gibi — tam, anlık, geri dönüşsüz.

"Resmi bildirim mi?"

"Yargıç bu öğleden sonra bir ön karar verdi." Bunu, kırılabilir bir şeyi yere koyar gibi dikkatlice söylüyor. "Vesayet hakkı Eleanor'a verildi."

Gerçek vücuduma girer ama hiçbir yere yerleşmez. Havada asılı kalır. Duymakla anlamak arasındaki boşlukta süzülür, tıpkı bir teşhisin yerçekimi onu yakalayıp kemiklerinize çekmeden önce ilk birkaç saniye boyunca havada asılı kalması gibi.

"Vasiyet geçerli," diye devam ediyor Janet. "Yargıç, Whitney'in akıl sağlığının yerinde olduğuna ve vasiyetin geçerli olduğuna karar verdi. Ama vesayet maddesi..." Duruyor. Kelimelerini seçiyor. "Mahkeme, vesayet atamalarını bir tavsiye olarak değerlendirir. Güçlü bir tavsiye. Ama bağlayıcı değil. Yargıç, çocuğun yararına göre bağımsız bir karar verir ve Eleanor'un aile üyesi olduğu göz önüne alındığında..." Kendini durdurur. Daha yumuşak bir sesle yeniden başlar. "Eleanor'un ekibi ikna edici bir dava sundu. Biyolojik büyükanne. İstikrarlı

gelir. Yerleşik bir ev. Taşıyıcı annelik ve hamilelikten haberdar. Aslında taşıyıcı annelik masraflarını karşılayan da o.”

“Bu kadar dahil olduğunu bilmiyordum.” Ses tonum, inkâr içindeki bir kaybedenin tonu. Umudun son anlarına tutunmaya çalışıyorum.

Tüm ev, bir montaj gibi zihnimden geçerken meşe ağacına bakıyorum. Lastik salıncak. Saylor’la çocukluk yatağında öpüştüğümüz misafir evinin karanlık silueti. Buraya gelmeyecek bir bebek için henüz var olmayan bebek odası.

“Avukatın yarın sabah resmi kararı alacak,” diyor Janet. “Temyiz etme seçeneğin olacak. Bunların hiçbirini sana söylememem gerekiyor.”

“O zaman neden buradasın?”

Bir an sessiz kalıyor. Konuştuğunda, sesinde profesyonel tavır kaybolmuş.

“Çünkü bu işi on dokuz yıldır yapıyorum ve birçok iyi insanın kaybettiğini gördüm. Harika ebeveynler olabilecek insanlar. Her şeyi doğru yapan ama yine de yetersiz kalan insanlar, çünkü sistem gerçekten önemli olanı ölçmek için kurulmamış.” Bana bakıyor. “Raporumu iki hafta önce sundum. Tavsiyem sizin lehinizydi. Bunu bilmenizi istiyorum.”

Göğüs kafesimin arkasında bir şey çatırıyor. Dramatik, sinemadaki gibi bir kırılma değil, sessiz bir kırılma. Yüzeyde görünmeyen ama tüm yapının ağırlığı taşıma şeklini değiştiren ince bir çatlak.

“Beni mi önerdin? Ama bizi sadece bir kez gördün ve sanırım saçmalıklarımızı fark ettin.”

“Nişan mı? Evet, saçmalık. Ama aşk? O gerçektir. Bay Saylor’ın nereye kaçtığını bilmiyorum, ama geri döneceğini varsayıyorum?”

Omuz silktim. “Umarım. Artık bunun bir önemi var mı ki?”

“Elbette önemli. Herkes bir bebek için evi hazırlayabilir. Ama kalbinizi bir bebek için hazırlamak gerçek bir bağlılık gerektirir. Ziyaretim sırasında gördüğüm buydu. Önemli olan gerçek değişikliklere odaklanmış iki kişi.” Ayağa kalkar. Pantolonunu silkeledikten sonra banktan anahtarlarını alır. “Yargıç, raporum

diğer her şeyle birlikte değerdendirdi. Yeterli olmaması çok üzücü, Celeste. Gerçekten üzölüyorum. Ama kendi aileni kurmak için asla geç değildir.”

Açıkçası bu fikir aklıma bile gelmemiştii. Kendi bebeğim mi? Bu planımın bir parçası değildi. Whit araya girene kadar anne olmamam gerekiyordu. Ve o bile gerçekleşmedi.

Janet arabasına doğru yürüyor. Hareket edemeyecek kadar şaşkın bir halde onu izliyorum. Tamamen hareketsiz, tamamen sessiz, hiçbir anlamlı tepki veremedenden ona veda ediyorum. Farları araba yolunu aydınlatıyor. Araba yolun sonunda sola dönüyor. Arka lambalar küçölüp kayboluyor ve sonra yol her iki yönde de karanlık ve boş kalıyor.

Saylor'ın ceketini hâlâ omuzlarımda tutarak bankta oturuyorum. Verandanın ışığı başımın üstünde uğılduyor. Ev arkamda parlıyor, sıcak, aydınlık ve benim inşa ettiğim her şeyle, kaybettiğim her şeyle dolu.

Whitney bana güvenmişti. Yasal bir belgeye adımı yazmış ve hayatında yaptığı en önemli şeyi bana emanet etmişti, ama ben yetmedim. Şirket yetmedi. Ev yetmedi. Sevgi yetmedi. Hiç görmediğim bir mahkeme salonundaki bir yargıç, hayatımın toplamına baktı ve yetersiz olduğuna karar verdi.

Elim karnıma gidiyor. İçgüdü. Bir annenin hareketi, ama ben anne değilim. Anne de olmayacağım. Saylor'la karanlıkta fısıldaştığımız bebek odası — Montessori rafları, duvarların rengi, sabah ışığıyla uyanabilmesi için pencerenin yanındaki beşik — hepsi alarm çaldıktan sonra tutunmaya çalıştığın bir rüya gibi yok oluyor.

Ağlamıyorum. Ağlamalıyım. Ağlayacağım. Ama şu anda keder çok yeni ve çok büyük, henüz bir şekil almadı. Sadece bir baskı. Gözlerimin arkasında, göğsümde ve Whitney'in kızıl bukleli küçük bir kız için bir hayat kurmaya başladığım yerde hissettiğim devasa, şekilsiz bir baskı.

İçeride Ada bekliyor. Bilmesi gerekecek. Saylor karanlık bir yolun üzerinde bir yerlerde ve onun da bilmesi gerekecek. Yarın avukatlar, temyizler ve Eleanor Trace'in kederinin kızının isteklerinden daha ağır bastığına karar veren sistemin acımasız mekanizması olacak.

Ama şu anda, Saylor'ın yaptığı bir bankta oturuyorum, bir aile için tamir ettiğimiz evin verandasında, o aileyi bir araya getirebildiğim kadar hızlı bir şekilde dağılıyor.

Elimde kalan tek şeye tutunuyorum.

Whit beni sevdi. Yargıç ne derse desin, mahkeme ne karar verirse versin, bundan sonra ne olursa olsun, Whitney beni seçti.

Bu yeterli olmalı. Bu gece için, bu yeterli olmalı.

20. bölüm

Saylor

We'll sit in the gray area together.

Gidecek hiçbir yerim olmadığını fark edene kadar kırk dakika araba sürdüm.

Evim olarak bildiğim yerden uzak olmanın sorunu da bu. Çocukluğumun geçtiği sokaklarda dolaşacak yer yok, habersizce uğrayabileceğim bir arkadaşın evi yok, barmenin siparişimi bildiği ve soru sormadığı bir bar yok. Ödünç aldığım bir kamyonet, yarısı dolu bir benzin deposu ve sadece aynı yere çıktıkları için bildiğim bir ilçe dolusu yol var.

Böylece arabayla dolanıp duruyorum. Dolap menteşelerini aldığım hırdavatçının önünden geçiyorum. Annemin sevdiği domatesleri satan çiftlik tezgahının önünden geçiyorum. İki hafta önce bir bankta oturup salıncakta sallanan çocukları izlediğim ve kızımızı buraya getirmek nasıl bir his olurdu diye düşündüğüm oyun parkının olduğu ilkokulu geçiyorum. Onu o salıncaklarda sallamak. Cumartesi sabahları en büyük sorunu dört yaşındaki bir çocuğun kendini yörüngeye fırlatmamasını sağlamak olan türden bir adam olmak.

Kızımız. Bu cümle sanki o zaten varmış gibi, sanki o zaten bizimmiş gibi çok kolay bir şekilde oluşuyor.

Bir benzin istasyonuna girdim. Motoru kapattım. Ellerim direksiyonda, alnım parmak eklemlerime yaslanmış halde oturup, göğsümdeki karmaşayı çözmeye çalıştım.

Celeste, annemin ameliyat masraflarını karşılamayı teklif etti. Gerçek bu. Ondan sonra söylediğim her şey — her sert söz, her suçlama, havadan geri almak istediğim "şeker anne" yorumu — hepsi gururdu. İyi türden değil, dünya sana karşı çıktığında omurganı dik tutan sessiz türden değil. Kötü türden. Kendi başına çözemeyeceğini kabul etmektense annenin acı çekmesini tercih eden türden.

Annem haklıydı. Genelde haklıdır. Suçluluk duygusu onu korumakla ilgili değil. Beni korumakla ilgili. Dört yıldır kaçtığım gerçekten: Arabayı ben sürüyordum. Diğer adamın farları yanmıyordu, hız yapıyordu ve yol karanlıktı. Kitaba göre her şeyi doğru yaptım ama bunların hiçbir önemi yok çünkü direksiyonda bendim ve annem yolcu koltuğundaydı ve şimdi o temelde bir sandalyeye bağlı. Denklem bu. Her sabah onu yataktan tuvalete götürürken ve bunun bana hiçbir maliyeti yokmuş gibi davranırken yaptığım hesap bu.

Celeste bunun bedelini görüyor. Beni korkutan da bu. Her şeyi olduğu gibi görüyor, ama yine de kalıyor. Sadece kalmakla kalmıyor, içime giriyor. Yardım etmeye çalışıyor. Ve ben onun elini ittim çünkü yardım kabul etmek, boğulmakta olduğumu itiraf etmek anlamına gelirdi ve boğulmakta olduğumu itiraf etmek, yirmi iki yaşımdan beri tutunduğum tek kimliğimi bırakmak anlamına gelirdi.

Kırdığım şeyi tamir ederim.

Ben anneme bakan bir çocuğum. Ya bundan daha fazlası olabilseydim?

Ya imkansız başarıma zamanı gelmişse?

Kamyoneti çalıştırıp doğruca eve gidiyorum.

Eve vardığımda ev karanlıktı. Birkaç saat önce Celeste'yi karşılayan, her pencereden ışık sızan sıcak karanlık değil. Tamamen karanlık. Veranda ışığı sönük. Mutfak pencereleri karanlık. Tek ışık, annemin yatak odası kapısının altından sızan ince bir çizgiden geliyor. Bu da ya kitap okuduğu ya da lambayı açık bırakıp uykuya daldığı anlamına geliyor ki, genellikle böyle yapar.

Mutfak temiz. Tayland yemeklerinin kapları kaldırılmış. Biri masayı silmiş. Bu normal durum, dağınıklığın vereceği acıdan daha fazla acı veriyor.

Annemin kapısı aralık. Kapıyı nazikçe itiyorum. Uyuyor, kitabı göğsünün üzerinde duruyor, lamba hâlâ açık. Kitabı üzerinden alıyorum, bana katladığım için azarlayacağı sayfanın köşesini katlıyorum ve kitabı komodinin üzerine koyuyorum. Battaniyeyi çenesine kadar çekiyorum ve lambayı kapatıyorum, gölgelerin odasının köşelerini geri almasını izliyorum.

Hareket ediyor. "Saylor?"

"Evet, anne. Sen uyumaya devam et."

"Özür diledin mi?" diye soruyor karanlıkta.

"Çalışıyorum."

"Daha çabuk çalış, canım." On saniye içinde nefes alışını düzene giriyor ve ben kapının eşiğinde durup onu o kadar çok seviyorum ki göğüs kafesim ağrıyor.

Kapısını kapatıp karanlık evin içinden geçiyorum. Celeste'nin arabası hâlâ garaj yolunda, yani burada. Ama mutfakta yok. Oturma odasında yok. Yatak odamda yok.

Çocuk odasının kapısı açık.

Koridorun sonundaki misafir odası, güneye bakan penceresi ve sabah ışığıyla dolu olan oda. Celeste ile sabahın ikisinde bacaklarımızı birbirine dolayarak konuştuğumuz oda — uzak duvarda Montessori rafları, pencerenin yanında beşik, köşede güneş doğarken bebeği emzirebilmesi için bir okuma koltuğu. Soluk yeşil duvarlar. Eski koleksiyonundan kalan kumaş parçalarından yapılmış bir mobil, en anlamlı desenler. İnanılan bir şeyi planladığımız gibi planladık. Ayrıntı ayrıntı. İplik iplik.

Celeste pencerenin altındaki yerde oturuyor. Sırtı duvara yaslanmış, dizleri çekilmiş, ceketim hâlâ omuzlarında. Ağlamıyor. Yüzü kuru ve hareketsiz. Ama bu hareketsizlik sakinlik değil. Ağlamanın durmasından sonra gelen, ya da başlamadan önce gelen, ya da ağlamanın olması gereken yerde ama vücudun bunu kaldıramayacağına karar verdiği anlarda gelen türden bir hareketsizlik.

O eşiği geçtiğim anda, aramızdaki kavgadan öte bir şeyin kırıldığını anlıyorum.

"Lessi?"

Başını kaldırıyor. Gözleri karanlıkta benimkilerle buluşuyor. Üç saniye boyunca gözlerime bakıyor, sonra söylüyor.

“Kaybettik.” Sesi düz. Sessiz. Hiçbir şey kalmamış gibi. “Yargıç kararını verdi. Eleanor bebeği alacak.”

Sözler göğsüme çarpar ve ilerler. Kaburgalarımın, ciğerlerimden, içimde bu çocuk için bir oda inşa etmeye başladığım yerden geçer.

“Janet uğradı,” diyor Celeste. “Gizli olarak. Vasiyet geçerli, ama velayet maddesi sadece bir öneriydi. Yargıç, Eleanor’un daha uygun olduğuna karar verdi. Biyolojik büyükanne. İstikrarlı mali durumu. Hatta taşıyıcı annelik masraflarını da o ödedi, Saylor. Bunu biliyor muydun?”

Başımı sallıyorum.

“Yani.” Derin bir nefes verir ve boş odaya bakar. “Artık bebek yok. Kurtuldun.”

Yükümlülük. Sanki bu bir zorunlulukmuş gibi. Sanki bir sözleşmeyle buradaymışım, bir rol üstlenmişim, anlaşma süresi dolana kadar evcilik oynuyormuşum gibi. O bunu o şekilde kastetmiyor — ya da belki biraz kast ediyor, çünkü sevdiğim kadın, bir beşik olması gereken boş bir odanın zemininde oturuyor ve benim ulaşamayacağım şekillerde acı çekiyor. Şiddetli acının, insanları karanlıkta, ışıktaki asla söylemeyecekleri şeyleri itiraf etmeye zorladığını herkesten daha iyi bilirim.

Hemen cevap vermiyorum. Bunun yerine, karşı duvardaki şifonyere bakıyorum. İki hafta önce zımparalayıp yeniden boyadığım, uygun boyutta bir ayna bulduğumda üzerine asmayı planladığım şifonyer. Üstünde siyah bir keçeli kalem var. Bir Sharpie. Onu resim kancaları için duvara işaret koymak için kullanıyordum — aralıkları ölçüp, kalemle noktalar çizip, sonra onları kaybetmemek için keçeli kalemle çiziyordum.

Kalemi alıyorum. Kapağını açıyorum. Yanına gidip yere oturuyorum. Kot pantolonumun içinden parke zeminin soğuğu geliyor. Omuzlarımız neredeyse birbirine değiyor. Üstümüzdeki pencereden içeri süzülen ince bir ay ışığı, boş odayı gümüş rengine boyuyor.

"Elini ver," diyorum.

Bana bakıyor. Şüpheli. Yorgun. Bana güvenmek istiyor ama bunu doğrulayacak kadar yorgun.

Bana elini uzatıyor ve ben onu sıkıca tutuyorum.

Sharpie'nin kapağını açıyorum ve sol yüzük parmağının etrafına ince siyah bir çizgi çiziyorum. Yavaşça, dikkatlice, yeri doldurulamaz bir şeyi tutar gibi

. Çemberi tamamlıyorum. Sonra, üstüne, bir taşın oturacağı yere, küçük bir kalp çiziyorum. Güzel bir kalp değil. Eğri büğrü, biraz fazla büyük, bir çocuğun annesi için Sevgililer Günü kartına çizeceği türden bir kalp. Ama orada. Sevdığım kadının elinde, boş bir çocuk odasında, hayatının en kötü gecesinde, mürekkepten yapılmış bir yüzük.

"Seldeki adamın hikayesini biliyor musun?" diye soruyorum.

Parmağına bakıyor. Titrek kalbe. Konuşmuyor. "Bir adam var, tamam mı? Dindar bir adam. Her gün dua eder. Bir gün sel gelir, su yükselir, o da çatısına çıkar ve dua eder. 'Tanrım, kurtar beni.' Bir saat içinde bir sandal gelir. Sandaldaki adam der ki, 'Atla, seni güvenli bir yere götüreceğim.' Çatıda duran adam der ki, 'Hayır, teşekkürler. Tanrı beni kurtaracak.' Su yükselmeye devam eder ve adam dua etmeye devam eder. Bir süre sonra bir motorlu tekne gelir. Aynı şey. 'Atla.' Adam, 'Hayır, teşekkürler, Tanrı beni kurtaracak.' der. Su artık göğsüne kadar gelmiştir. Tekne işe yaramaz. Bu sefer bir helikopter uçar, bir merdiven indirir. 'Tutun!' diye bağırlar. Adam bir kez daha, 'Hayır, teşekkürler.

Tanrım beni kurtaracak. O geliyor."

Durakladım. Celeste beni izliyordu. Hâlâ elini uzatmış, işaret kalemi halkası cildinde kuruyordu.

"O zaman onu kim kurtarır?"

"Kimse. Adam boğulur. Ölür. Cennete gider. Tanrı'nın karşısına çıkar, öfkeli bir şekilde. Yumruğunu sallayarak ona şöyle der: 'Sen ne işe yararsın? Her gün dua ettim! Sana inandım! Neden beni kurtarmadın?' Tanrı ona bakar ve şöyle der: 'Dostum, sana iki tekne ve bir helikopter gönderdim.'"

Ağzının köşesi seğiriyor. Gülümseme değil. Gülümsemenin kas hafızası.

"Sevimli bir hikaye." Yenilmiş bir şekilde başını sallar.

"Celeste, mesele şu ki, çatıdaki aptal bendim," itiraf ediyorum. "Annemin ameliyatını düzeltmenin bir yolunu bulmak için dua ediyordum. Yeterli olduğumu hissetmek için dua ediyordum. Suçluluk duygusundan ve bir alet çantasından daha fazlasını hak ettiğime inanmamı sağlayacak birini bulmak için dua ediyordum. Ve sen, Celeste. Sen benim teknemisin. Bunca zamandır benim teknem oldun, ama ben çatıda durup sana, yüzemediğimi itiraf etmektense boğulmayı tercih ettiğim için bir tekneye ihtiyacım olmadığını söylüyordum."

Nefesi kesiliyor. Küçük, istemsiz bir ses. Barajın çatlaması.

“Zengin değilim,” diyorum. “Sana henüz bir yüzük alamam. Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey alamam ve eskiden bu durum beni geceleri uykusuz bırakırdı; senin hayatına ayak uyduramadığım tüm yönlerim yüzünden. Ama biliyor musun? Önemli olan şeylerde zenginim. Seni ne kadar sevdiğim gibi. Ve şundan ne kadar emin olduğum gibi” —karanlık odayı, boş duvarları, yerde oturan ikimizi işaret ediyorum—“tam da olmam gereken yer burası.”

Elini kaldırıyorum. Kalemle çizdiğim kalp artık kurumuş, kenarları biraz bulaşmış. Birkaç gün kalacak kadar kalıcı. Silinecek kadar geçici.

“Sonunda silinecek,” diyorum, “ama gerçek bir tane bulana kadar çizmeye devam edeceğim. Küçük ama gerçek bir tane. Nasıl olacağını bilmiyorum. Bir yolunu bulacağım. Ama bu sana verdiğim söz.”

Yüzüğe bakar. Elini ay ışığında çevirir. Kalp soluk ışığı yakalar ve tutar.

“Whit için çok üzgünüm,” diyorum. “Ve bebek için. Kahretsin, çok üzgünüm, Celeste. İçine uzanıp kalbini tutmak istiyorum çünkü kırılmak üzere olduğunu biliyorum. Ama bunun, kurduğumuz şeyi silmediğini hatırlamaya çalış. Ve önümüzdeki şeyi değiştirmez. Eğer anne olmak istiyorsan...” Ona tam olarak dönüyorum. Elim dizinde. Gözlerim gözlerinde. “O zaman yapalım. Sen ve ben. Kendi ailemiz. Biri vasiyette yazdığı için değil. Biz seçtiğimiz için. Birbirimizle.”

Uzun bir süre sessiz kalır. Ev etrafımızda sakinleşir. Koridorun ilerisinde, annem uykusunda kıpırdar ve yatak iskeleti gıcırdar — küçük, evsel bir ses, öyle hissetseniz bile yalnız olmadığımızın kanıtı.

“Bunu gerçekten istiyor musun?” Celeste’nin sesi temkinli. Tedbirli. Bir daha kaybetmeyi göze alamayacağı bir şeyi koruyor. “Yoksa bana sadece acıyor musun? Çünkü benim açımdan bakıldığında, ben şirketi çökmüş, en iyi arkadaşı ölmüş, velayet davasını kaybetmiş ve her açıdan baktığında tanıştığın en üzgün insan olan yaşlı bir kadıyım. Beni kurtarmak zorunda değilsin, Saylor. Bu gece söylediklerinin özü bu. Sen kurtarılmak istemiyorsun, ben de istemiyorum. Yani bu bir kurtarma göreviyse, şimdi söyle.”

“Bu acıma değil.” Bunu basitçe söylüyorum çünkü elimde kalan tek şey basitlik. “Ve bu bir kurtarma değil. Bu kader, Celeste. Sen benim tek nemisin. Ama daha önce söylemediğim bir kısım var.” Diğer elini de tutuyorum, böylece iki elini de tutmuş oluyorum. “Ben de senin tek nemim. İşler böyle yürür. Biz sadece birbirimizi kurtarmıyoruz. Birbirimizin boğulmasına izin vermiyoruz.”

Bana bakıyor. Parmağındaki yüzüğe. Bir bebeği barındırması gereken, ama şimdi sadece bizi ve parçalanmış bir planın sessiz enkazını ve yeni bir planın ilk, kırılğan iskelesini barındıran boş odaya.

Onu öpüyorum. Bu sefer yavaşça. Garaj yolundaki hızlı öpücük gibi değil, kavga eden iki insan arasındaki sıkıştırılmış bir söz gibi değil. Bu öpücük telaşsız. Şefkatli. Hiçbir şey talep etmeyen, sadece şunu söyleyen bir öpücük: Buradayım. Yarın da burada olacağım. Ve ondan sonraki gün, ondan sonraki gün, izin verdiğin kadar çok gün boyunca.

Geri çekildiğimde, alnı benim alnıma yaslanıyor. “Yarın zor olacak,” diyorum.

“Biliyorum.”

“Ve ondan sonraki gün de.” “Onu da biliyorum.”

“Ama bu gece, hiçbirini tek başına yaşamayacaksın. Tamam mı? Gri bölgede birlikte oturacağız.”

“Gri alan mı?” diye soruyor.

“Annem eskiden böyle derdi. Gri alan, korkunç bir şeyin parçalanmasının sonuna geldiğin, ama aynı zamanda güzel bir şeyin bir araya gelmesinin eşiğinde olduğun zamandır. Tek yapabileceğin, bununla yaşamaktır. Her şey kasvetli göründüğünde umutlu olmak, birçok insan için zordur.”

Celeste sanki ruhuma bakıyormuş gibi bana bakıyor. Bir şeyi tartıyor, beni ölçüp biçiyor. Yanağıma kondurduğu öpücük, beni yanında olmaya layık bulunduğunu gösteriyor. “Doğru kişiyle birlikte oturuyorsan gri alan o kadar da kasvetli değildir.”

Başımı sallıyorum. “Aynen öyle.” Eli benim elimi sıkıca kavırıyor. Kalemle çizilmiş kalp avuç içlerimizin arasında baskı yapıyor—karanlıkta çizilmiş bir yüzük, yerde verilen bir söz, Sharpie kalemikle çizilmiş bir gelecek; bu çizgi, kalbinden silinmeden çok önce teninden silinecek.

Orada oturuyoruz. Boş bir odanın zemininde, ay ışığında el ele tutuşan iki insan, en kötü günün tek mümkün olan şekilde sona ermesine izin veriyoruz.

Birlikte.

21. bölüm

Saylor

Like trying to pat your head and rub your stomach at the same time, except naked and with higher stakes.

Başını başka yere çevir, *NSYNC. Bu biraz uygunsuz olacak.

Justin Timberlake, misafir evinin duvarındaki posterden, buzlu saç uçları ve baştan aşağı kot giysileriyle bana bakıyor. Güneşin doğuşu, sakız pembesi duvarları allık rengine boyarken, sabahın altısında Celeste'nin çocukluk yatağında boynunu öpmekle meşgul olmasaydım, onun tanık olacağı şey için özür dilerdim.

O yarı uykulu. Ya da öyleydi, ta ki ben ağzımı omzunun kıvrımına, köprücük kemiğinin çizgisine, göğsünün hemen üstündeki yumuşak cilde doğru kaydırmaya başlayana kadar. Bana doğru kayıyor, son birkaç haftayı dokunmanın ne için olduğunu hatırlamakla geçirmiş bir bedenin uykulu içgüdüleriyle temasa doğru kıvrılıyor.

Celeste ofise gitmiyor. Zamana ve alana ihtiyacı var, bu yüzden evde, burada, Westchester'da. Ve Westchester'da yapacak pek bir şey yok... sevişmek dışında. Gecenin ve gündüzün her saati. Ve bir şekilde, hayatımızın en çalkantılı dönemlerinden birinde bile, burası küçük bir cennet parçası.

"Saylor." Sesi uykudan boğuk. "Saat yedi bile olmadı."

"Biliyorum."

"Güneş daha tam doğmadı bile."

“Çıkmak üzere. Ben de öyle.”

Gülüyor. Ses, kaburgalarından geçip, göğüs kemiğine bastırđığım ağzıma kadar titreşiyor. Aşağıya kayıyorum, göğüslerinin arasındaki çukuru, karnının düzlüğünü, kalçasının çıkıntısını öpüyorum. Parmaklarını saçlarıma geçirip nazikçe çekiyor, beni durdurmak için değil, tutunmak için, hareket etmeye başlayan bir lunapark treninde tutamağa tutunur gibi.

“Buraya gel,” diyor.

“Buradayım.”

“Hayır, *buraya* gel.” Daha sert çekiyor. Beni yukarı çekip, sabah nefesiyle birlikte derin bir öpücük veriyor; bu, ipekle kaplı bir çatı katındaki karşılaşmalardan daha anlamlı bir yakınlık çünkü benimle rahat olduğunu gösteriyor. Beni sırt üstü çevirip üstüme çıkıyor, bir ay önce sahip olmadığı bir özgüvenle ağırlığını kalçalarımın üzerine yerleştiriyor. Saçları, sahnede kapanan perdeler gibi etrafımıza düşüyor.

"Bir şey denemek istiyorum," diyor.

"Kelepçeler? Kırbaçlar? Anal tıkaçlar?"

Gözlerini kısarak bana bakar.

“Tamam, özür dilerim.

Dinliyorum.”

“Hani şu şey var ya...” Bir an durur, bir gözünü kısar, sevimli bir utangaçlıkla bakar. “İki kişinin de... bilirsin... birbirlerine oral seks yaptığı... aynı anda...”

"69 mı?"

"Öyle söyleme."

"Nasıl yani? Bu bir sayı, Celeste."

"Çok anlam yüklü bir sayı." Hâlâ üzerimde oturur pozisyonda doğrulur ve saçlarını yüzünden çeker. "Bunu hiç yapmadım. Her zaman lojistik olarak çok karmaşık gelmiştir bana. Sanki aynı anda hem kafanı okşamaya hem de karnını ovmaya çalışmak gibi, ama çıplak ve riski daha yüksek."

"Karmaşık değil."

“Dikkate alınması gereken açılar var. Nefes alma lojistiğı. Dizlerin nereye gideceğı sorusu. Ve tüm bu iş çok...” Elini daire şeklinde sallayarak, arar gibi. “Z kuşağı.”

O kadar çok güldüm ki göğsümde zıpladı. “Z kuşağı mı? 69 pozisyonu, iki vücut ve düz bir yüzey icat edildiğinden beri var. Romalılar da bunu yapıyordu, Celeste. Demokrasiden bile eskiye dayanır.”

“Şey, bilemem. Cinsel eğitim dersimde o konuyu kaçırdım. Dürüst olmak gerekirse, geçmişteki seks hayatım Greg Prescott ve ışıklar kapalıyken yirmi yıl kadar misyoner pozisyonundan ibaretti. Elimde sınırlı bir veri seti var.”

“Peki, bebeğim. Artık senin profesörün benim.” Otururum, onu da yanımda getiririm, ellerimi kalçalarına koyarım. “Anlaşma şöyle. Sen arkanı dön. Ben uzanayım. Sen yaptığın şeye odaklan, ben de yaptığım şeye odaklanayım, ve herhangi bir anda konsantre olamadığını hissedersen, dur ve keyfini çıkar. Merak etme. Performansın notlandırılmayacak.”

“Oral seksle ilgili okul metaforu kurmandan nefret ediyorum.”

“İnşaat metaforunu mu tercih ederdin? Çünkü onlardan da var bende. Arzunu kazmakla ilgili bir şey, ya da fikrimi çakmakla ilgili.”

“Tanrım, *dur* lütfen.”

Bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. JC Chaisez, posterden ikimize de bakıyor, koreografi hareketinde donmuş halde, ki bu hareket şimdi rahatsız edici bir şekilde anlamlı geliyor.

“Peki, hadi yapalım,” diyor. “Ama bu durum garip gelirse, bir daha bu konuyu asla açmayız.”

Arkasını dönüyor. İtiraf etmeliyim ki, ikimizin de istediği kadar zarif olmayan bir anlık bir pazarlık yaşanıyor. Dizler yeniden pozisyon alıyor. Dirsekler yer buluyor. Üzerime eğiliyor ve uyluklarından yayılan utangaçlığını hissedebiliyorum; gerginliği, alışık olmadığı bir şey denediğini ve başarısızlığa hazırlandığını gösteriyor.

Ağzımı ona bastırıyorum ve utangaçlığı yaklaşık iki saniye içinde buharlaşıyor.

Ellerimle uyluklarını ayırdığımda cildi zaten sıcak ve kaygandır; tadı tanıdık ve acildir. Ağzımı ona bastırırım, dilim yavaş, dairesel hareketlerle çalışır ve o aşağıya doğru erir, kalçaları temasın dalgasını sürer. Onu açgözlülükle arzuluyorum — bu açıdan ondan çok daha fazlası var, keşfedilecek çok daha fazlası. Daha derine dalarım, klitorisini ağzıma alırım ve

tüm vücudunda titreşen ve dolayısıyla benimkine de yansıyan bir inilti çıkarıyorum.

Odaklanmaya çalışıyor, bunu anlayabiliyorum—dili penisimin başının üzerinde titriyor, önce çekingen, sonra tepkim olarak titrediğimi hissedince daha cesur. Bir an için, hangimizin hangi sesi çıkardığını kaybediyorum, zevk ileri geri sekip duruyor, ta ki her şey tek bir parlak, paylaşılan akıntı haline gelene kadar. Elleri uyluklarımı kavlıyor, parmakları derine batıyor ve ben de kalçalarını sıkıca tutarak karşılık veriyorum, aramızda yükselen yoğunluktan kaçmasına izin vermiyorum. Tadı ne kadar güzel olduğunu bilmesini istiyorum. Onu ne kadar tamamen tüketmek istediğimi.

O inliyor ve kıvranıyor, ama ben pes etmiyorum, nefesinin kesildiğini ve hareketlerinin durakladığını duyduğumda bile. Dilimi daha yukarıya sürüyorum, üstündeki sıkı kas halkasını okşuyorum ve tüm vücudu sarsılıyor — bu şok onu bana sıkıca sarılmaya itiyor, sanki bu hissin içine girip ondan saklanabilirmiş gibi yüzünü kucağıma gömüyor. Ağzımla onu işliyorum, basınç ve hızı değiştirerek, o da tüm utangaçlığını yitiriyor, utanmadan tenime inliyor.

Celeste dudaklarını tabana doğru kaydırıyor, beni o kadar derine yutuyor ki gözlerimin arkasında parazit görüyorum. Birdenbire açgözlü oluyor, onda olduğunu bilmediğim bir açlıkla beni yutuyor ve hâlâ kontrolün bende olduğunu söylemek isterdim ama değil—artık kontrol onda, eli ağzının emişiyle mükemmel bir uyum içinde bükülüp pompalıyor. Dilinin ıslak sıcaklığı, avucunun sıkışı, boğazının kadifemsi sıkışması—hepsi çok fazla, ve ben kurtuluş umudu olmayan bir uçurumun kenarındayım.

Onu da benimle birlikte sürüklemek için çaresizce daha da zorluyorum. Klitorisini emiyorum, önce nazikçe, sonra daha sertçe, ve parmağımı içine soktuğumda, o geriliyor, vücudundaki her kas sanki ikiye bölünecekmiş gibi geriliyor. Penisimin etrafında hıçkırıyor, ses tüm vücudumda titreşiyor, ve sonra orgazm oluyor, fışkırıyor, o kadar şiddetli titriyor ki, iki eliyle uyluklarımı tutarak kendini dengelemek zorunda kalıyor. Tadı ağzımı dolduruyor ve daha önce hiç bu kadar tatlı bir şey tatmamışım gibi içiyorum, tam o anda ben de doruğa ulaşıyorum.

Durmuyor. Benden her damlayı emiyor, dudakları sıkıca kapanmış, dili başımı okşuyor ve ben sonunda yastıklara

, yutkunur, dudaklarını yalar ve güler — sanki kendi hayvani vahşetine şaşırmış gibi, inanamayan, keyifli küçük bir ses çıkarır.

Karışık, ters bir yığın halinde yere yığılıyoruz. Ayakları yastığımın yanında. Kafam yatağın ayak ucuna yakın bir yerde. Lance Bass, sabırlı bir hoşgörü ifadesiyle duvardan bizi izliyor.

"Karar?" diye tavana soruyorum.

Bir an sessiz kalıyor. Nefesini topluyor. "Bu heyecanı anlıyorum."

"Abartılı değil mi?"

"Hiç de değil. Ama bir sorum var." "Sor."

"İnsan nasıl konsantre oluyor? Senin yaptıkların yüzünden ne yaptığımı sürekli unutuyordum. Sanki biri piyano çalarken kitap okumaya çalışmak gibi. Strateji kurmak zor."

"Bana oral seks yaparken strateji mi geliştiriyorsun?" "Her zaman."

"Kadın, bu yaptığım son şey olsa bile, seni rahatlatmanın bir yolunu bulacağım."

Yatağın başına doğru sürünerek gelir ve göğsüme yaslanır. "Rahatladım."

Birkaç dakika öylece uzanıyoruz, bir genç için yapılmış ve iki yetişkini zar zor sığdıran ikiz yatakta birbirimize sarılmış halde, pembe duvarlar gün doğumuyla altın rengine bürünürken ve *NSYNC posterini hiçbir erkek grubunun görmemesi gereken şeylere sessiz tanıklık ederken.

Sonra ses duyulur.

Bir kamyonet. Sıradan bir kamyonet değil. Son yüz bin mil boyunca kendi motoruyla kavga etmiş gibi ses çıkaran, gürültülü, dizel motorlu bir aracın homurtusu. Garaj yolunda gürültüyle ilerliyor, misafir evinin pencerelerini titreştirecek kadar yüksek sesle, ve ana evin yakınlarında bir yerde duruyor; frenlerin tekerleklerle felsefi bir anlaşmazlık yaşadığına işaret eden bir titreme ve tıslama eşliğinde.

Celeste doğrulur. "O senin kamyonetin mi?" "Benim kamyonetim öyle ses çıkarmaz."

"Senin kamyonetin tam olarak öyle ses çıkarır. Saylor, biri kiralık aracını mı çağırıyor? O araca ne kadar ödüyorsun ki?"

"Şimdiye kadar benim olması gerekecek kadar." Kot pantolonumu ve tişörtümü giyerim. "Ama o benim kamyonetim değil."

"O zaman kimin..."

"Burada kal. Giyin. On dakika sonra ön tarafta buluşalım." Şakaklarına hızlı ve sıcak bir öpücük konduruyorum. "Sana bir sürprizim var."

"Beni en son şaşırttığımda, kendi ofisimde gözlerim bağlı bir halde bulmuştum kendimi."

"Bu seferki daha iyi. *Eh,*" kendimi düzeltiyorum. "*Aynı sayılır.* Bu sürpriz aynı sayılır."

Avluyu çıplak ayakla geçiyorum. Çim, çiğden dolayı soğuk ve sabah havası kesilmiş odun ve yazın sonu gibi kokuyor. Ana ev sessiz. Annem yakında uyanacak, ama şimdilik mutfak pencereleri karanlık ve tek ses kuş cıvıltıları ile garaj yolunda soğuyan kamyonetin motorunun tıkırtısı.

Kamyonet bir Ford. Eski, yeşil, tekerlek yuvalarında çamurla kaplı, kasasında hayvan taşıma rafı ve üzerinde HEELER MOM yazan, harfleri soyulmuş bir tampon etiketi var. Sürücü kapısı açılıyor ve bir adam dışarı çıkıyor. Ellili yaşların ortasında, güneşten yanmış, kanvas ceket giymiş ve gerçek çiftliklerde kullanılmış botları var. Bir elinde bir sandık tutuyor.

"Saylor Evans
mı?" "Benim."

"Dave Kendrick. Dutchess County'deki Meadow Ridge Çiftliği'nden. Heeler'inizi getirdim." Kafesi arka kapıya koyar ve kapıyı açar. "Sekiz haftalık. Dişi. Annesi çalışan bir köpek, babası ise şampiyon bir agility koşucusu. Bu, kardeşleri arasında en küçüğü ama bu sizi yanıltmasın. Kardeşlerinden daha güçlü bir motoru var."

Kutunun içine elini uzatıp bir yavru köpek çıkardı.

Küçük ve kompakt, rengi ise fırtına gibi. Gözlerinin üstünde ve göğsünde pas rengi lekeler bulunan mavi-gri benekli tüyleri, kafasına göre çok büyük kulakları, vücuduna göre çok büyük patileri var. Sabah ışığında gözlerini kırıştırıyor ve hemen kıvranmaya başlıyor; korkudan değil, tüm dünyanın şu anda gerçekleştiğine ve her bir parçasına aynı anda katılmaya karar vermiş bir hayvanın tüm vücuduyla gösterdiği coşkuyla.

Dave onu bana uzatıyor. Hiç ağırlığı yok. Eminim sekiz pounddan azdır. Tek elime sığıyor, ama hemen elimden çıkmaya çalışıyor, kendi sınırlarının farkında değilmiş gibi, koordinasyonsuz bir kararlılıkla ön koluma tırmanıyor.

"O mükemmel," diyorum.

"O bir iş," diye düzeltir Dave. "Ama iyi türden bir iş. Heeler'ların bir işe ihtiyacı vardır. Onu meşgul tutarsan en iyi dostun olur. Sıkılmasını sağlarsan mobilyalarını yer."

"Evet, anladım. Heeler cinsi köpekleri iyi tanırız."

Yavru köpek gömleğimin yakasını çiğnerken, ben de bagaj kapağının üzerinde evrakları imzalıyorum. Dave bana bir torba mama, aşı programı ve yetiştiricinin numarasını veriyor. Elimi sıkıyor, kamyonete biniyor ve dizel ve toz bulutu içinde araba yolundan uzaklaşıyor.

Yavruyu kucağımda tutarak garaj yolunda duruyorum.

Üç haftadır anneme ameliyatın gerçekleşebileceğini nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Celeste'nin teklif ettiğini. Paranın olduğunu, cerrahın gerçek olduğunu ve annemin tekrar koşabilme ihtimalinin suçluluk ve çaresizlikten uydurduğum bir fantezi olmadığını. Ama ne zaman kelimeleri bir araya getirmeye çalışsam, her zamanki gibi aynı duvarın arkasında takılıp kalıyorlardı: umudun sadece kostüm giymiş bir hayal kırıklığı olduğu korkusu.

Yavru köpek çenemi yalıyor. Dili sıcak, nefesi süt kokuyor ve bir metafor olduğunun kesinlikle farkında değil. O sadece bir köpek, dışarıda olmaktan mutlu, kucağa alınmaktan heyecan duyuyor, onu tutan adamın, kırmaktan korktuğu bir söz vermek için onun minik vücudunu kullanmak üzere olduğunun farkında değil.

Onu içeri taşıyorum.

Annem mutfakta, artık uyanmış. Çayını çoktan demlemiş, eklemleri ona izin verdiğinde giydiği yumuşak pamuklu pantolonunu ve mavi hırkasını çoktan giymiş. Tezgahın başında duruyor, ağırlığını dikkatlice dağıtmış, dengede kalmak için bir elini granit tezgahın üzerine koymuş. İçeri girdiğimi duyuyor ve dönmeye başlıyor.

"Saylor, bir kamyon sesi mi duydum? O gürültü de neydi..."

Durur. Gözleri yavru köpeğe takılır.

Yavru köpeğin gözleri ona takılır.

Bir an için kimse kıpırdamaz. Mutfakta, ocakta soğuyan su ısıtıcısının sesi ve yeni birini keşfetmiş, onu incelemek için sabırsızlanan sekiz haftalık heeler cinsi köpeğin hafif nefes alıp verme sesleri dışında sessizlik hakimdir.

"Saylor." Annemin sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Ne yaptı n?" "Anne, bu senin köpeğin."

"Benim köpeğim."

"Upstate'teki bir çiftlikten gelen bir heeler." Annemin onu net annemin onu net bir şekilde görebileceği bir yere tutuyorum. Pas lekeleri. Benekli tüyleri. Uydu çanaklarına dönüşmeye çalışan kulakları.

Annem gözlerini yavru köpekten ayırmıyor. Eli hâlâ tezgahın üzerinde. Çayı hâlâ yanında buhar çıkarıyor. Hareket etmiyor çünkü annem, bir şeye nasıl tepki vereceğine karar verene kadar sürprizlere tepki vermez ve şu anda hâlâ karar vermeye çalışıyor.

"Korkuyordum," diyorum. "Yıllardır. Sana umut vermekten korkuyordum çünkü umut verirsem ve işler yolunda gitmezse, içindeki tamir edemeyeceğim bir şeyi kıracağını düşünüyordum. Bu yüzden her şeyi ben yönettim. Her şeyi kontrol ettim. Neyi ne zaman isteyebileceğine ben karar verdim, çünkü duvarları yeterince sıkı tutarsam, hiçbir şey içeri girip sana zarar veremezdi."

Yavru köpek ellerimde kıvranıyor. Aşağı inmek istiyor. Keşfetmek istiyor. Irkının yaratıldığı amaca uygun her şeyi yapmak istiyor ve sabit tutulmak onun yapısına bir hakaret.

"Ama Celeste bir şeyi görmeme yardım etti. Suçluluk, acıdan daha büyük bir kalkan." Derin bir nefes alıyorum. "Seni idare etmekten bıktım, anne. Neyi umut edebileceğine karar vermekten bıktım. Bu yavru köpek bir vaat. Ameliyatın işe yarayacağına, her şeyin yoluna gireceğine ya da olanları düzeltebileceğime dair bir vaat değil. Ama işleri farklı şekilde yapacağımız bir söz. Kaybettiklerimizin yasını tutmak yerine, sahip olduklarımızda mutluluk bulacağız. Ve belki, sadece belki bir gün, bu küçük kızla eskiden Red ile koştuğun gibi koşabilirsin."

Annemin çenesi titriyor. Sadece bir kez. Yıllarca süren acı, evden binlerce kilometre uzakta olmak ve zirvedeyken işlevini yitiren vücudunun getirdiği tüm aşağılanmalara rağmen koruduğu soğukkanlılığında tek bir çatlak.

“Ah, Saylor. Buraya gel,” diyor. Ama bana değil. Yavru köpeğe.

Köpeği kollarına koydum ve sonra olanlar, hayatımın geri kalanında hafızamda saklayacağım bir anı oldu.

Bastonla yürüyen, otururken yüzünü buruşturan ve üç yıldır su ısıtıcısından daha ağır bir şey kaldırmamış olan Ada Evans, bu yavru köpeği iki koluyla sarar ve göğsüne kaldırır. Bu sıradan bir hareket değildir. Bunun ona ne kadar zor geldiğini görebiliyorum. Kollarındaki kaslar titriyor. Dişlerini sıkıyor. Omuzları bu çabadan dolayı geriliyor ve omurgası, bir sayfanın üzerindeki yazılar kadar net bir şekilde okuyabildiğim şekilde isyan ediyor. Ama bunu yapıyor. Bu iki buçuk kiloluk tüylü yavruyu kaldırıyor, göğsüne bastırıyor, gözlerini kapatıyor ve annemin hiç ağlamadığı gözyaşları yanaklarından iki düz çizgi halinde akıyor.

Yavru köpek, o anın öneminden habersiz, annemin yüzündeki gözyaşlarını yalıyor.

Annem gülüyor. Islak, kırık, güzel bir ses. Gözlerini açıp bana bakıyor ve gözlerinde her şeyi görebiliyorum: minnettarlığı, korkuyu, hala taşınmasına izin verilip verilmediğinden emin olmadığı umudu. Ve tüm bunların altında, oğluna bakan ve belki de ilk kez onun, tek başına inşa etmek zorunda olmadığı bir şeye dönüştüğünü fark eden bir annenin özel sevgisi.

"Kendimi affediyorum anne. Kaza... Seni incitmek istemedim. Olay oldu. Ve bundan nefret ediyorum. Ama şimdi geçmişini geride bırakıyorum, çünkü artık geleceğe hazırım."

"O mükemmel," diyor annem.

"O baş belası. Yetiştirici bunu çok net bir şekilde belirtti."

"Yavru köpek değil, canım. Celeste. O senin için mükemmel."

Tam o anda, Celeste mutfağın kapısında belirir. Giyinmiştir, saçları geriye toplanmıştır, yanakları konuk evinden geldiği için hâlâ kızarmıştır. Yavru köpeği kucağında tutan anneme bir bakış atar ve yüzü birden açılır. O kadar tatlı bir şey görünce, ağır düşünceleri bir an için hafifler. Bir anlığına, gözlerinde saf, karmaşık olmayan bir sevinç belirir.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Celeste.

"Saylor." "Sürpriz."

"Bu bir köpek yavrusu."

"Harika bir gözlem. Moda zevkin zoolojiye de uzanıyor."

Mutfacı geçip annemin yanına gelir, elini uzatıp yavru köpeğin kulaklarının arkasını kaşıyarak. Köpek buna karşılık Ada'nın kollarından Celeste'nin kafasına tırmanmaya çalışır, bu da ikimizin müdahalesini gerektirir ve üç kişi ile bir köpeğin birbirine yığılmasıyla sonuçlanır, bu da kahkahalara dönüşür.

Yirmi dakika boyunca mutfak en güzel şekilde kaosa dönüşür. Yavru köpek çılgın bir enerjiyle her köşeyi keşfeder, dolap kapaklarını koklar, parke zeminde kayar ve masa ayağıyla arkadaş olmaya çalışır. Annem, Wollongong'dan beri yüzünde görmediğim bir tür odaklanmış neşeyle sandalyesinden izliyor. Celeste yere çapraz bacaklı oturuyor, yavru köpeğin kucağına tırmanmasına izin veriyor ve köpek elini her yaladığında, profesyonel itibarına tamamen aykırı bir ses çıkarıyor.

"Ona bir isim lazım," diyor Ada.

"Henüz değil," diyorum. "Bırak da o bize söylesin. Heelerlar inatçıdır. Kim olduğunu bize kendisi söyleyecektir."

"Gerçek bir köpek babası gibi konuştun,"

diyor Celeste. "Köpek kardeşi. O annemin."

"Bence o hepimize ait," diyor annem sessizce, ve bu sözler onun istediğinden daha ağır düşüyor, çünkü "hepimiz" artık bir hafta öncesinden farklı bir anlama geliyor. Hepimiz demek, bir aile demek. Parçalanmış, imkansız ve keçeli kalemle yazılmış sözler, ödünç alınmış kamyonetler ve kimsenin planlamadığı bir sevgiyle bir arada tutulan, ama yine de bir aile.

Yavru köpek annemin kucağında uykuya dalar. Yavru köpeklerin yaptığı gibi, keşif yaparken birdenbire, bir nefeslik sürede tam hızdan bilinçsizliğe geçer. Annem, aylardır hiç olmadığı kadar sabit parmaklarıyla kulaklarını okşar, mutfak sessizleşir ve sabah, her şeyin mümkün görünmesini sağlayan bir ışıkla odayı doldurur.

Değişimi fark ettiğimde, Celeste'nin annemi izlemesini izliyorum.

Küçük bir değişiklik. Hafif bir *sesin* ardından Celeste cep telefonunu cebinden çıkarır. Ekran bir bildirimle aydınlanır. Mesajı okur, yüzü bir anlığına bükülür, sonra kendini toparlar. Odanın sıcaklığı bir derece azalır. Çenesi hafifçe gerilir. Başparmağı

, mesajı doğru anladığından emin olmak için iki kez okuyormuş gibi ekranın üzerinde duruyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Başını kaldırır. Bana gülümsemesi samimidir, ama gergindir. Köşeleri sertleşmiştir, tıpkı ağırlık taşıyacağını bildiğin bir duvarı destekler gibi.

"Her şey yolunda." Telefonu arka cebine koyar. Sonra ayağa kalkar, kot pantolonunu silkeliyor ve eğilip yavru köpeğin kafasına öpücük konduruyor. Annemi yanağından öpüyor ve yeni köpek yavrusu için onu tebrik ediyor. Bana doğru geliyor, yüzümü iki eliyle kavıyor ve annemin gözü önünde, sabah ışığında, hiç tereddüt etmeden, hızlı ama kararlı bir şekilde dudaklarımdan öpüyor.

"Yavru köpeğin tadını çıkarın," der. "İkiniz de. Halletmem gereken bir iş var."

"Şimdi mi?"

"Bekleyemez." Tezgahın üstündeki anahtarlarını almaya uzanıyor bile. Çantası kapının yanında. "Geri döneceğim. Sadece halletmem gereken bir iş var."

"Celeste."

Kapının eşiğinde durur. Geri döner. Gözleri benimkilerle buluşur ve ben o gözlerde bir ipucu, o mesajın içeriği, onu haftalardır yaşadığımız en güzel sabahtan koparan şeyin ne olduğunu ararım. Ama Celeste Brinley, yirmi yılını, ayaklarının altındaki zemin sallandığında yüzünü sabit tutmayı öğrenerek geçirmiştir. Bana hiçbir şey vermez.

"Bana güven," diyor. "Geri döndüğümde açıklayacağım."

Ben cevap veremedim gitmiş. Ön kapı kapanıyor. Bir an sonra, arabası garaj yolunda çalışmaya başlıyor. Motorun sesi yolun uzağında kayboluyor ve annemin kucağında horlayan köpek yavrusu ile soğurken tıkırdayan su ısıtıcısı dışında ev sessizliğe bürünüyor.

Annem bana bakıyor. "Bu önemsiz bir şey değildi." "Hayır," diyorum. "Öyle değildi."

Yavru köpek uykusunda iç geçiriyor. Annemin eli, koruyucu ve sabit bir şekilde küçük gri bedenin üzerinde duruyor. Mutfak penceresinin önünde durup boş garaj yolunu izliyorum ve kendime Celeste'nin "bana güven" dediğini, ona güvenmenin bu yaz öğrendiğim ve artık beni korkutmayan tek şey olduğunu söylüyorum.

Ama garaj yolu boş kalıyor. Ve kahkahalar, erkek grupları ve kollarımdaki bir kadınla başlayan sabah, dişleri olan bir sessizlikle sona eriyor.

22. bölüm

Celeste

Eleanor looks a lot like a boat right now.

Mezarlık çok güzel, ki bu bir çelişki gibi geliyor.

Güzel olmamalı. Burası estetik için değil, yas tutmak için bir yer. Ancak Hamptons, özenle düzenlenmiş olmaktan başka bir şey bilmiyor, bu yüzden ölümler bile okyanus manzarası ve peyzaj mimarisine sahip oluyor. Mezar taşları, eski karaağaçların gölgesinde, düzenli aralıklarla yerleştirilmiş ve birinin belirli aralıklarla budadığı çitlerle çevrili yemyeşil bir alanda yer alıyor. Zevkli aralıklarla yerleştirilmiş banklar, mezarların arasında dolanan taş yollar ve uzakta, ağaçların arasından görünen Atlantik'in gri parıltısı var. Burası, zenginlerin dinlenmeye geldiği ve ailelerinin yas tutmaya geldiği, ölümün sadece uygun kıyafet gerektiren başka bir mekan olduğunu ima eden bir yer.

Yanlış ayakkabılar giymişim.

Louboutin ayakkabılarım araba yolculuğu için doğru seçimdi. Siyah rugan, 10 cm topuklu, işime ciddiyet katmak istediğimde giydiğim çift. Ama mezarlık yolu üç dakika önce çimlere dönüştü, çimler de yeni mezarların yakınında yumuşak toprağa dönüştü ve stilettolarım artık her adımda küçük, saldırgan kürekler gibi toprağa saplanıyor, 5 cm derine batıyor ve her ilerlemeye çalıştığimde kazı gerektiriyor.

Yürümekten vazgeçiyorum. Aşağıya bakıyorum. Sol ayakkabımın tabanı, mezarlığın koyu renkli toprağına gömülmüş. Son derece yakışksız bir ses çıkararak onu çekip çıkarıyorum.

"Üzgünüm," diyorum ayakkabıya. "Bunu hak etmedin. İkimiz de bu araziyi planlamamıştık."

Ayakkabılarımı çıkarıyorum. İkisini de. Bir elimde ayakkabılarımı kayışlarından tutarak, soğuk çimlerin üzerinde çıplak ayakla ilerliyorum, soğğun ayaklarımdan ayak bileklerime doğru tırmandığını hissediyorum ama umursamıyorum, çünkü haysiyetin sınırları vardır ve benimki ikinci çukurda sona erdi.

Eleanor'u yeni bölümün en ucunda, kenarlarına güller oyulmuş beyaz mermer bir mezar taşının önünde dururken buluyorum. Taş temiz. Yakın zamanda cilalanmış, muhtemelen bu sabah, muhtemelen Eleanor'un kendisi tarafından. Tabanındaki küçük taş vazoda taze çiçekler duruyor. Çiçekçiden alınmış türden değil. Bunlar bahçe gülleri, biraz kusurlu, baktığınız bir çalıdan kendiniz kestiğiniz türden.

Whitney Anette Trace. Sevgili kız, sadık dost, cesur yürek.

Eleanor'un yanında duruyorum. Geldiğimi fark etmek için bana dönmüyor. Gözleri mezar taşına sabitlenmiş, duruşu sert, elleri uyanık bir asker gibi önünde birleştirilmiş, kaybolduğu anı koruyor.

"Sanırım bana mesaj atmak için beni engelden çıkarmak zorunda kaldın," diyorum.

Eleanor'un çenesi gülümsemeye benzer bir hareketle seğiriyor. Gözleri hiç mezar taşından ayrılmıyor. "Zamanı gelmişti."

Sessizce duruyoruz. Rüzgâr doğudan esiyor, tuzu, uzaktaki dalgaların sesini ve kışa hazırlanan sahil şeridinin serinliğini taşıyor. Mermer üzerine oyulmuş Whitney'in adına bakıyorum ve belirli bir şey hissetmeye çalışıyorum, ama hissettiğim şey her şeyin bir aradaki hali ve her şeyin bir aradaki hali şekilsiz.

"Buraya geldin mi?" diye soruyor Eleanor. "Onu ziyaret etmek için mi?"

Başımı eğiyorum. Dürüst cevap bana pahalıya mal oluyor.

"Hayır, aslında." Eleanor'un çenesi hafifçe kalkıyor.

"Saygısızlık etmekten değil," diyorum hemen. "Onu sürekli özlüyorum, ama bu yeni bir şey değil. Yıllardır onu özlüyorum. Bazen onu duyuyorum. Gerçek anlamda değil, ama fikirlerini. Tepkilerini.

yanımda dursaydı söyleyeceği şeyler, ki bunlar çoğunlukla uygunsuz ama her zaman zekice olurdu.” Elimi göğsüme bastırıyorum. “O asla uzak değil.”

Eleanor uzun bir süre sessiz kalır. Konuştuğunda, sesinde daha önceki her karşılaşmamızda duyduğum o cilalı kenar kaybolmuştur. Altında yatan ses daha pürüzlüdür. Daha yaşlı. Uykuyla hiçbir ilgisi olmayan bir yorgunluk vardır.

“Bunu kıskanıyorum,” diyor bana. “Onu hiç duymuyorum. Her gün buraya geliyorum, senin durduğun yerde duruyorum ve bekliyorum. Bir işaret, bir his, bir şey. Hâlâ yanımda olduğunu söyleyen herhangi bir şey.” Yutkunurken boğazı hareket ediyor. “Cenazede sana, gitmiş birinden özür dilenmez demiştin. Yine de işte buradayım. Her sabah. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum.”

Rüzgâr yön değiştiriyor. Bir yaprak mezar taşının dibinde kayıyor. Taş vazoya takılıp kalmasını izliyorum.

“Neden buluşmak istedin, Eleanor? Çünkü eğer bu sadece zaferinle övünmek içinse, çabuk bitir. Eve uzun bir yolum var ve geri dönmem gereken çökmekte olan bir hayatım.”

Eleanor çantasına uzanır. Ultrason muayenesinde taşıdığı portföy boyutundaki tasarımcı çantası değil. Daha küçük, pratik, zenginliğini sergilemediğin zamanlarda taşıdığın türden bir çanta. Bir zarf çıkarır, açar, sonra bana bir çek uzatır.

Rakamlara bakıyorum. Sonra tekrar bakıyorum, çünkü ilk seferinde beynim bunu baskı hatası olarak reddetti.

“Bu ne?”

“Neye benziyor? Çok büyük bir çek, canım. Adına düzenlenmiş.”

Ona bakıyorum. Çek elimde hafifçe titriyor, bunu rüzgara bağlıyorum. “Aklını mı kaçırdın? Bu ne? Gitmem için bana para mı veriyorsun? Yargıç kararını verdi bile. Velayetine itiraz edemem.”

“Fort Lauderdale’de iki ticari tatil köyü mülkü sattım.” Eleanor bunu bir fedakarlık değil, bir işlemi bildirir gibi düz ve verimli bir şekilde söylüyor. “Birinci sınıf sahil şeridi. Kocam bunları seksenlerde satın almıştı. Değerleri önemli ölçüde artmış. Nakit teklifler için piyasa değerinin yüzde yirmi altında sattım çünkü

nakit paraya ihtiyacım vardı ve hemen ihtiyacım vardı.” Çeki işaret ederek başını salladı. “Bu, şirketin borçlarını karşılamak için fazlasıyla yeterli olmalı. Yetkisiz kredi limitleri, stok mutabakatı, Greg’in sana bıraktığı her ne varsa. Şirketi özel tut. Senin melek yatırımcın olacağım. Merak etme, şartlar çok uygun. Şimdi, bir yatırımcı olarak konuşuyorum, işi yeniden ayağa kaldırıp çalışır hale getirmek için ne kadar zamana ihtiyacın var?”

“Eleanor. Bunu neden yapıyorsun? Suçluluk duygusu mu?”

“Hayır.”

“O zaman ne?”

Eleanor, geldiğimden beri ilk kez bana dönüyor. Gözleri her zamanki gibi berrak, sert ve kararlı, ama şimdi o sertliğin üzerine neyin inşa edildiğini görebiliyorum: kırılmış bir şey. Uzun zaman önce, Whit ölmeden çok önce kırılmış bir şey, belki de kaldığı evlilik, ulaşamadığı kızı ve dürüstlük yerine imajı tercih ettiği on yıllar kadar eskiye dayanan bir şey, ta ki geriye sadece imaj kalana kadar.

“Torunumun bir köprünün altında büyümesine izin vermeyeceğim,” diyor. “Bu çocuğa iyi bakılmasını istiyorum. Bunun için bir işe ihtiyacın var.”

“Neden bahsediyorsun? Sen kazandın, Eleanor.”

“Öyle sandım.” Bakışları mezar taşına kayıyor. Mermerden oyulmuş güller, harften çok bir sembole benzeyen kaligrafi W harfi. “Kabul ediyorum. Geçen hafta her şeyin tam olması gerektiği gibi olduğundan emindim. Buraya Whitney’e haberleri vermek, kızına iyi bakacağıma söz vermek ve özür dilemek için geldim. Bir anne olarak onu hayal kırıklığına uğrattığım için. Dinlemek yerine onu zorladığım her şey için. Ona bu bebeğin benim ikinci şansım olacağını söyledim. Ona özrümün somutlaşmış hali. Anneliği tekrar yapacaktım, bu sefer doğru şekilde.”

Bir an durur. Rüzgâr sessizliği doldurur.

“Ama buraya geldiğimde,” diye devam ediyor Eleanor, “bu sessizlikte, ne fark ettim biliyor musun?”

Başımı sallıyorum.

“Whitney ile ilgili en büyük hatam, onu zorlamış ya da ona meydan okumuş olmam değildi. Onun hayatı için beklentilerim ya da belirli hayallerim olması da değildi. Her annenin vardır.” Sesi “anne” kelimesinde takılır, üzerinde durmadığı ya da düzeltmediği ince bir çatlak. “En büyük hatam, kendi kızımı tanımamış olmamdı. Hiç dinlemedim. Otuz küsur yıl boyunca Whitney’e konuşup durdum ama bir kez bile oturup ona kim olduğunu ve aslında ne istediğini sormadım, sonra da cevabına saygı duymadım.”

Gözyaşları akmaya başlar. Dramatik bir şekilde değil, ses çıkarmadan. Eleanor’un yüzünden iki düz çizgi halinde süzülürler ve o onları silmez. Sanki ağlamak, bedeninde olup biten ve kendisinin katılmamayı seçtiği bir şeymiş gibi, onlara hiç aldırış etmez.

“Ve burada dururken,” diyor, “işte bu yüzden seni seçtiğini anladım. Daha iyi bir anne olacağın için değil. Olabilirsin, olmayabilirsin. Mesele bu değil.” Bana dönüyor. Gözleri ıslak ve alt dudağı titriyor, ama yüzünde olan her şeye rağmen sesi sabit. “Whitney seni seçti çünkü onu tanıyordun. Çünkü kızının onu tanımasına yardım edebilirsin. Benim yarattığım versiyonu değil. Benim istediğim versiyonu değil. Gerçek Whitney’i. Senin tanıma ayrıcalığına sahip olduğun, ama benim sahip olamadığım kadını. Senden nefret ettim, Celeste, çünkü sen, kendi annesinden daha çok sevdiği arkadaştın ve ben bununla yaşamak zorundayım, ve her gün bununla yaşıyorum. Ama şimdi farklı görüyorum. Tanrıya şükür ki senin gibi bir arkadaşın vardı.”

Nefes alır. Nefesini tutar. Nefesini verir.

Doğru şeyleri söylemeye çalışıyorum; benim de suçum olduğunu. Whit’i dinlemem gereken zamanlarda dinlemediğim zamanlar olduğunu. Ama kelimeler boğazımda, depodan yeni çıkarılmış Noel ışıkları gibi birbirine dolanıyor, düğümleniyor ve o anda çözülmesi imkansız hale geliyor.

“Kızım için yapabileceğim son şey, sonunda onun ne istediğini dinlemek. Ve buna saygı duymak.”

Mezarlık sessiz. Rüzgâr kesildi. Uzaklarda Atlantik de sakinleşti; sanki okyanus bile, bir mezarın başında duran iki kadın arasında geri dönüşü olmayan bir şeyin gerçekleştiğini biliyormuş gibi.

“Vesayet haklarımdan vazgeçiyorum. Seni evlatlık olarak önereceğim. Tek yapman gereken başvurmak. Avukatlarım aracılığıyla, yazılı olarak tam desteğimi alacaksın.”

Elimdeki çeki inceliyorum. Rakamlar, kağıt üzerindeki boş bir ifadeyle bana bakıyor, yüz değerinden öte bir şey sunmuyor, bir karardan öte bir şey talep etmiyor. Parmaklarım onu ikiye yırtmak için kaşınıyor. Greg'in içime yerleştirdiği gurur, yardım kabul etmenin yenilgiyi kabul etmek olduğunu söyleyen zırh, safra gibi boğazıma yükseliyor.

Ve sonra Saylor'ın sesini duyuyorum. Sanki soğuk çimlerin üzerinde yanımda duruyormuş gibi net. *Çatıda duran aptal bendim. Sen benim gemimsin.*

Eleanor'a bakıyorum. Hamptons'daki bir mezarlıkta durmuş, bana ölen kocasının mirasının satışını temsil eden bir çek uzatıyor ve karşılığında, kızının isteyeceği şekilde torununu büyütmemden başka hiçbir şey istemiyor. Eleanor şu anda bir tekneye çok benziyor.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diyorum. "Söz veriyorum."

Eleanor başını sallıyor. Bir kez. Keskin bir hareketle. Şöyle diyor bu baş sallama: *Hayır, hayal kırıklığına uğratma.*

“Ve senin de bunun bir parçası olmanı istiyorum,” diye devam ediyorum. “Her doğum günü, her bayram. İlk adımlar, ilk kelimeler, okulun ilk günü. Benim evim senin evin, Eleanor. Bu çocuk büyükannesini tanıyacak.”

Eleanor'un yüzünde bir şey değişir. Sertlik tam olarak kaybolmaz. Yeniden düzenlenir. Duvar yıkılmaz, ama içinde daha önce olmayan bir kapı belirir ve o kapıdan, Eleanor'un otuz yaşında kadın düşmanı kocasını terk edip Whitney'i tek başına büyütseydi nasıl bir kadın olabileceğini görebilirim. Ya yumuşaklığın bir yük olduğunu düşündüğü her durumda yumuşak davranmış olsaydı, daha mutlu bir hayatı olur muydu?

Eleanor bir adım öne çıkıyor. Kollarını bana doluyor.

Kucaklaşma ilk başta biraz sert. Eleanor genellikle el sıkışır ya da hayır etkinliklerinde havaya öpücükler gönderir. Kişisel alanını, şehir bloklarıyla ölçülebilecek kadar geniş tutar. Ama şu anda kolları sıkılaşıyor. Baş omzuma yaslanıyor. Ve beş saniye boyunca, daha uzun bir süreye uzayan o beş saniye boyunca, duygusal bir savaşın zıt taraflarında aylarca geçirmiş iki kadın, ikisinin de sevdiği, başarısız olduğu ve çok geç ve yetersiz de olsa onurlandırmaya çalıştığı kişinin

hem sevdikleri hem de başarısız oldukları ve çok geç ve kusurlu bir şekilde onurlandırmaya çalıştıkları kişinin mezarının önünde birbirlerine sarılırlar.

Geri çekildiğinde, soğukkanlılığı geri gelir. Gözyaşları işlenmiş ve rafa kaldırılmıştır. Paltosunu düzeltir. Yakasını düzeltir. Bir binanın sarsıntıdan sonra yerine oturması gibi, aynı yapı, biraz farklı bir hizalamayla kendine döner.

"Veda edelim mi?" diye sorar Eleanor, mezar taşına bakarak.

Birlikte duruyoruz. Yan yana. Aramızda, ikimizi de farklı şekillerde seven, ikimize de farklı konularda güvenen ve bir şekilde, her neredeyse, tam da bu anı planlayan bir kızın oyulmuş adı var.

"Hoşça kal, Whit," diyorum sessizce. "Yakında geri geleceğim. Kızınla tanışmanı sabırsızlıkla bekliyorum."

Eleanor, duyulmayacak kadar alçak sesle bir şeyler mırıldanır. Sonra biraz daha yüksek sesle, "Hoşça kal, tatlım. Şimdi dinlen. Yakında ziyaret edeceğim."

Dönüp patikaya doğru yürüyoruz. Hâlâ Louboutin ayakkabılarımı kayışlarından tutuyorum. Görünüşe göre gösterişçiliği bırakmışım ve bunu özgürleştirici buluyorum. Eleanor yanımda ölçülü bir adımla yürüyor, topuklu ayakkabıları yumuşak zeminde o kadar ustaca ilerliyor ki, bazı insanların yoga yaptığı gibi o da mezarlıkta yürümeyi pratik ediyor mu diye merak ediyorum.

"Celeste."

"Hmm?"

"Neden yalınayak yürüyorsun?"

"Çünkü bu mezarlık, anıt bahçesi kılığına girmiş bir engelli parkuru ve ayakkabılarım kros koşusu için tasarlanmadı."

"Onlar Louboutin."

"Biliyorum."

"Dört bin dolarlık ayakkabıları mezarlıkta sanki bir çift parmak arası terlikmiş gibi taşıyorsun."

"Düzeltilirler. Daha kötüsünü de atlattılar. Bir keresinde onları bir numune satışına giymiştim."

Eleanor başını sallar. Onaylamama hali tanıdık ama kenarları yumuşamış, daha çok bir annenin tam olarak kontrol edemediği ama

yeniden şekillendirmeye çalışmayı bıraktığı kızı. Eleanor tekrar konuşana kadar sessizce birkaç adım daha yürürüz.

"Peki, bebeğin ismi konusunda bir fikrin var mı?" "Biraz var ama kesin bir şey yok."

"İsimler için önceden düşünmek gerekir. Baskı altında bir çocuğa isim veremezsin. İnsanlar bu yüzden çocuklarına Nevaeh ya da Brinleigh gibi isimler takarlar."

"Şaka sana." Beklenmedik bir yokuşta neredeyse bileğimi burkarken homurdandım. "O isimleri seviyorum."

"Klasik isimlere ne dersin? Margaret. Catherine. Elizabeth." "Onlar kraliçe isimleri, Eleanor."

"Kraliçeler harikadır. Kraliçeler kalıcıdır."

"Daha kişisel bir şey düşünüyordum. Whitney ile bağlantılı bir şey." Eleanor bir an sessiz kalır. "Whitney'in ikinci adı Anette'ti."

"O ismi hiç sevmezdi," diye hatırlatıyorum Eleanor'a. "Alınma."

Otoparka varıyoruz. Arabam bir tarafta, Eleanor'un ki diğer tarafta. Çek çantamda, bir kez katlanmış, kıvrımı keskin ve özenli, çünkü duygusal çalkantı içinde olsam bile eşyalarımı düzgünce katlarım. Eleanor arabasının yanında durur ve bana döner.

"Avukatlarım cuma gününe kadar evrakları hazırlayacak," diyor. "Avukatının bilgilerine ihtiyacım olacak."

"İletişim bilgilerini gönderirim. Artık mesajlaşabiliyoruz sonuçta." "Güzel. Peki Celeste?"

"Evet?"

"Sonbahar ve ilkbahar koleksiyonu. Kurtarılabilir mi?"

"O çekle mi? Kurtarılabiliirden de öte. Finansmanı sağlandı."

"O zaman finanse et. Güzel bir şey yarat. O eski kocana, Celeste Brinley'e karşı bahis oynadığında ne olacağını göster."

Arabasına biner, motoru çalıştırır, ama sonra camı indirip durur.

"Bir şey daha var."

"Elbette vardır."

"Genç adam. Avustralyalı olan." "Saylor."

“Kalacak mı?”

Ay ışığında çizilmiş bir işaret halkasını, boş bir çocuk odasının zemininde anlatılan bir sel benzetmesini, her şeyin aksini göstermesine rağmen umudun var olabileceğine dair bir vaat olarak şafak vakti teslim edilen bir yavru köpeği düşünüyorum.

“Kalıyor,” diyorum.

Eleanor başını sallıyor. Tek bir, net bir baş sallama. “İyi.

Sağlam birine benziyor.” “Sağlam. Elbette.”

“Bu bir iltifattır.” Gözlerini devirip güneş gözlüklerini takıyor. “Sağlam erkekler gitmez. Gösterişli erkekler gider. Ben gösterişli biriyle evlendim. Sağlam olanı tavsiye ederim.”

Camı kapatıyor. Onun gitmesini izliyorum ve soğuk asfaltın üzerinde çıplak ayakla otoparkta duruyorum, ayakkabılarımı tutuyorum, okyanustan esen rüzgarı hissediyorum ve altı aydır mücadele ettiğim kadının bana kaybettiğim her şeyi verdiğini ve karşılığında sadece masada bir yer istediğini anlamaya çalışıyorum.

Arabama biniyorum ve rutin hareketleri yapıyorum. Ayakkabılarımı yolcu tarafındaki zemine koyuyorum. Anahtarı kontağa takıyorum. Aynaları kontrol ediyorum.

Sonra öylece oturuyorum.

Whit'in mezarı elli metre arkamda. Okyanus ufukta gri bir çizgi. Çek çantamda. Cebimdeki telefonda Saylor'dan cevaplamadığım bir dizi mesaj var, sonuncusu sadece şöyle: *Her şey yolunda mı? Kızma ama köpek yavrusu ayakkabılarından birini buldu.*

Ona cevap vereceğim. Westchester'a geri döneceğim, mutfağa gireceğim ve Ada'yı kucağında bir köpekle, Saylor'ı da köpeğin ağzından bir çorap çıkarırken bulacağım ve onlara olanları anlatacağım. Her şeyi. Mezarlığı, çeki, velayeti, Eleanor'un kızının mezarına gelip Whitney hayattayken hiç yapmadığı tek şeyi yapmış olmasını.

Dinledi.

Ama önce arabada oturup gözlerimi kapatıyorum ve az önce yaşananların büyüklüğünü içime sindiriyorum. Şirketin finansmanı sağlandı. Bebek benim. Saylor eve döndü. Ada artık ailemden biri. Mutfağımda bir köpek yavrusu ayakkabıları mahvediyor. En yakın arkadaşım, mezar taşında

ve sonunda onu dinleyen bir annesi var. Ve parçalandığını sandığım hayat, ben farkında olmadan sessizce yeniden inşa olmuş ve benim isteyebileceğimi bilmediğim bir şeye dönüşmüş.

Gözlerimi açıyorum. Güneşlik aynasını indiriyorum. Kendime bakıyorum.

Sarılma sırasında maskaram akmış. Rüzgarda saçlarım kabul edilemez bir hal almış. Ve gülümsüyorum çünkü her zamanki gibi, mükemmel bir zamanlamayla, Whit'i yakınımda hissediyorum.

Muhtemelen yukarıda kahkahalar atıyordur. Celeste Brinley, mezarlıkta çıplak ayakla, aynı konuşmada hem bir bebek hem de bir büyükanne miras almış.

Seni seviyorum, diyorum ona. Ve onun da seni sevmesini sağlayacağım. Kim olduğunu bilecek. Gerçek seni.

Arabayı çalıştırıyorum ve park yerinden çok dikkatli bir şekilde çıkıyorum. Artık yaşamak için büyük nedenlerim var. Sola dönüp otoyola, Westchester'a, her şeyin başladığı ve hiçbir şeyin bitmediği eve doğru ilerliyorum. Gri alan her geçen gün daralıyor, belirsizlikten çok bir hayata benziyor.

Yol önümde uzanıyor. Okyanus dikiz aynasında kayboluyor. Whit olduğu yerde kalıyor, mermer ve güllerin altında, dünyada en çok sevdiği iki kadının nihayet mirası için kavga etmeyi bırakıp birlikte bir şeyler inşa etmeye başladığını bilerek huzur içinde yatıyor.

23. bölüm

Saylor

See you on the other side, Lessi.

12 HAFTA SONRA

Koşuyoruz.

Eve geç çıkan iki kişinin rahatça yaptığı bir koşu değil bu. On iki haftadır bir telefon bekleyen ve kırk beş dakika önce Saw Mill River Parkway'de, Celeste araba sürerken o telefonu alan iki kişinin, adrenalinle dolu, tekerlekli sandalyedeki bir adamdan kaçarak yaptığı tam bir sprint. Bu da, hayatta olduğumuz ve hastanede değil de hastanede olmadığımız için şanslı olduğumuz anlamına geliyor.

"Asansör!" diye bağılıyor Celeste, işaret parmağıyla düğmeye basıyor. Sonra tekrar. Sonra üçüncü kez, çünkü Celeste, tekrarlama yoluyla makinelere aciliyetin iletilebileceğine inanıyor.

Kapının üstündeki sayı değişmiyor.

"Merdivenler," diyorum.

"Topuklu ayakkabılarım var."

"O zaman çıkar." "Bunlar

Valentino."

"Celeste, kızın dördüncü katta doğuyor. Ayakkabılarını çıkar yoksa seni bir çuval patates gibi omzuma atarım."

Adımını kesmeden ayakkabılarını çıkarır ve bir kardiyologun endişeleneceği bir hızda merdiven boşluğuna ulaşırız. Çıplak ayakla merdivenleri ikişer ikişer çıkar, bir eliyle tırabzana tutunur, diğer eliyle ise Raven'ın mesajının hâlâ ekranında parladığı telefonunu sıkıca tutar: *Geliyor. Şu anda. Atıştırmalık getir.*

Atıştırmalık getirmedik. Vakit yoktu.

Üç kat çıktık, ciğerlerim yanıyor ve Celeste bir şekilde benden önde, bunu benim kardiyo yetersizliğimden ziyade, tamamen annelik iradesine bağlıyorum. Dördüncü katın kapısına iki eliyle vuruyor ve sanki doktormuş ve bir hayat kurtarması gerekiyormuş gibi doğum servisine dalıyor.

"Raven Pecker," diye sesleniyor görev masasındaki hemşireye. "Doğum yapıyor. Nerede o?"

Çiçek desenli önlüğü giymiş, on yıllardır çılgınca bekleyen anne-baba adaylarıyla uğraşmış olduğu belli olan iri yarı kadın hemşire, hiç irkilmiyor. Öğle yemeği rezervasyonunu kontrol eden biri kadar sakin bir tavırla ekranına bakıyor. "Adınız ne?"

"Brinley. *Celeste Brinley*. Doğurduğu bebek benim. Durun, hayır, yanlış anlattım. O bir taşıyıcı anne."

Hemşirenin yüzünde çeşitli duygular belirir, sonra ekranına tekrar bakar. "Konuk listesindeyiz Bayan Brinley. Drews Pecker 316A numaralı odada. Koridorun sonunda, ikinci kapıdan sola."

Celeste üç adım attı. Dört. Benim yanında olmadığımı fark etti ve geri döndü. "Saylor, hadi!"

L & D koğuşunun ortasında duruyorum, iki elim göğsümde, omuzlarım titriyor.

"Drews Pecker," diye mırıldanıyorum. "Bu hala çok komik." "Saylor."

"Ne? Komik işte. Hiç tam adını yüksek sesle söyledin mi? Çünkü Drews Pecker..."

"Şu anda çocuğumuzu doğuran kadına ait, son derece güzel bir isim. Harekete geç. Ayaklarını."

"Sadece... hemşire bunu çok ciddi bir şekilde söyledi..."

"Erkekler," diye homurdanıyor Celeste ve bu kelime, bir erkeğin en kötü zamanda bir şeyi komik bulmasını izlemiş her kadının yorgunluğunu içeriyor. "Yemin ederim."

Elimi tutar ve beni koridordan aşağı çeker. 316A numaralı odanın kapısı kapalıdır ve arkasından kontrollü bir kaosun boğuk sesleri gelir. Celeste durur. Saçlarını düzeltir. Bluzunu düzeltir. Derin bir nefes alır. Sonra bana döner.

"İşte bu."

Gülümsüyorum. "Öbür tarafta görüşürüz, Lessi."

Raven odada sadece Celeste'nin olmasını istiyor, bu da benim için bir rahatlama oldu. Ne kadar destekleyici olmak istesem de, o odada çok fazla vücut sıvısı var ve Raven iyi bir dost. Onun vücudundan bir insanı dışarı çıkardığını görmek, arkadaşlığımızı mahvedebilir diye düşünüyorum.

"Ona onu sevdiğini söyleyeceğim."

"On dakika sonra, onu sarıp sarmaladıklarında ve üzerindeki yapışkan maddeyi temizlediklerinde ona tekrar söyleyeceğim."

"Bebeğimizden bahsederken 'sümük' deme," diye azarladı Celeste.

Beni öper. Hızlı, sert, söylemeye vakti olmayan her şeyin sıkıştırılmış hali. Sonra kapıyı iki kez çalar, içeri süzülür ve gider.

Kapı kapanır. Koridor birdenbire çok sessizleşir.

Koridorda biraz amaçsızca dolaşıyorum, ta ki köşedeki bekleme salonundan bir ses gelene kadar.

"Saylor."

Eleanor pencere kenarındaki sandalyelerde oturuyor. Lacivert bir elbise giymiş, topuklu ayakkabılar giymiş, muhtemelen ben doğmadan önce alınmış bir inci kolye takmış. Duruşu mükemmel, elleri kucağında, ifadesi sakin. Bir bebek değil de yönetim kurulu toplantısını bekliyor gibi görünüyor.

"Eleanor." Yanına doğru yürüyorum. Güvenlik için aramızda bir koltuk boş bırakarak yanındaki sandalyeye oturuyorum. Yılanlar, arkan dönükken saldırmayı severler. Celeste, Eleanor'a ısınmış durumda. Benim ise biraz daha ikna olmam gerekiyor. "Sen de sürgün mü edildin?"

"Sürgün mü? Hayır." Bir inciyi düzeltir. "Burada beklemeyi kendim seçtim. Raven davet konusunda çok cömert davrandı, ama ben... yumuşak şeylerle hiç aram iyi olmamıştır."

"Yumuşak şeyler."

“Evet, bir çocuğum var, hatırladın mı? Orada ne kadar dağınıklık olduğunu bilirim.” Ayak bileklerini çaprazladı. “Neyse ki Celeste burada. O benden daha dayanıklı.”

Öne eğildim, dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum, başparmaklarımı birbirine sürttüm. Beni dört kat merdiven çıkmaya iten gergin enerji artık gidecek bir yer bulamıyordu. Ellerimde, ayaklarımda, omurgamın dibinde birikiyordu. Sağ dizimi salladım. Durdum. Tekrar başladım.

“Kıpırdamayı kes. Beni tedirgin ediyorsun.”

“Yapamıyorum.”

“Yapabilirsin. Sadece yapmamayı seçiyorsun.”

“Eleanor, kes şunu. Çocuğum oturduğum yerden yirmi metre ötede doğuyor ve ben ellerimi ne yapacağımı bilmiyorum. *Benim çocuğum.*” Sanki kelimenin anlamını sınıyormuşum gibi söylüyorum. Bir bebek bir şeydir. *Benim bebeğim* ise bambaşka bir şeydir.

Bana bakıyor. Gözlerinin derinliklerinde bir şey kıpırdıyor, onda daha önce gördüğümde daha sıcak bir şey. Tam olarak yumuşak değil. Eleanor yumuşaklık bilmez. Ama o sertlik, şafak sökmeden hemen önce kış gökyüzünün neredeyse nazik görünebileceği gibi, şefkate yakın bir şeye dönüşüyor.

“İyi bir baba olacaksın, Saylor.” Bunu kesin bir şekilde söylüyor, sanki mesele çoktan halledilmiş ve o sadece bana sonucu bildiriyormuş gibi. “Fazla endişelenme. Çocuklar dirençlidir. Önemli anlarda yanlarında olduğun sürece, yaptığın hataları affederler.” Bir an duruyor. “Bu da o anlardan biri. Buradasın. Bu yeter.”

Ona bakıyorum. Aylarca bizimle mücadele eden, bu bebeği almak için avukatlar, hukuki stratejiler ve elindeki tüm silahları kullanan bu kadın. Sonra kızının mezarının başında durup vazgeçmeyi seçen bu kadın. Kızının söylediklerini sonunda duyduğu için iki mülkünü satıp bir çek yazarak haklarından vazgeçen bu kadın.

“Teşekkür ederim,

Eleanor.” “Ne için?”

“Burada olduğun için. Her şey için.”

Başını sallıyor ama ayrıntıya girmiyor. Eleanor, minnettarlığın daha fazla ifade edilmesini beklemiyor. Bunu, vestiyer fişini kabul ettiği gibi kabul ediyor: verimli bir şekilde, duygusallıktan uzak ve etkileşimin artık tamamlandığı beklentisiyle.

Sessizce oturuyoruz. Hastane etrafımızda uğultuyla doluyor. Hemşireler yumuşak tabanlı ayakkabılarla geçip gidiyor. Koridorun ilerisinde bir yerlerde bir telefon çalıyor. Duvardaki saat, jeolojik çağlar gibi gelen dakikaları sayıyor. Eleanor evden getirdiği bir dergiyi okuyor. Ben yer karolarına bakıp onları sayıyorum çünkü beynimin bir meşguliyete ihtiyacı var, yoksa patlayacak gibi hissediyorum.

Sandalye ile hemşire odası arasında otuz yedi fayans var. İki kez sayıyorum. Sayı değişmiyor ama bu egzersiz ellerimin titremesini engelliyor.

Sonunda, kafeteryaya iki kez gidip gelmem, üç kez tuvalete çıkmam ve iki farklı Sudoku'yu bitiremememin ardından kapı açılıyor.

Bir hemşire koridora adım atıyor. Genç, gülümseyen, iyi anlamda yorgun. Bana, sonra Eleanor'a bakıyor ve gülümsemesi genişliyor.

"Drews Pecker'ın ailesi mi?"

Bu sefer gülmüyorum. Gülmekten çok öteyim. Her şeyin keskin ve parlak olduğu, havanın tadı farklı olan, gülmenin ötesindeki bir bölgedeyim.

"Küçük kızımız geldi," diyor hemşire. "Sağlıklı. Akciğerleri güçlü. Anne, anne ve bebek sizi bekliyor."

Ayağa kalktığımda bacaklarım yabancıymış gibi geliyor. Eleanor yanımda çok daha zarif bir şekilde ayağa kalkıyor, elbisesini düzelterip incilerini okşuyor, her şeye hazırlandığı gibi torunuyla tanışmaya hazırlanıyor: soğukkanlılıkla ve dünya parçalanıyor olsa bile görünüşün önemli olduğuna dair sarsılmaz bir inançla. Ya da bir araya geliyor.

316A odasına giden yol on saniye sürüyor, ama on yıl gibi geliyor. Kapıyı itip açıyorum.

Celeste yatağın yanındaki sandalyede oturuyor ve kucağında bir bebek tutuyor.

Oda şimdi sessiz. Doğumun kaosu, doğumun ardından gelen o özel sükûnete, imkansızın sıradan bir şeye dönüştüğüne tanık olmuş bir mekanın saygı dolu sessizliğine dönüşmüş. Raven yatakta yaslanmış, terli, bitkin ve sırtıyor

. Tıbbi ekipmanlar hafifçe bipliyor. Öğleden sonra ışığı pencereden içeri girip Celeste'nin kollarındaki kucağa düşüyor ve kucağın saçı var.

Kızıl saç. Başı saçlarla dolu. Parlak bakır rengi, şakaklarda şimdiden kıvrılmış, sadece o özel kırmızı tonunun yapabileceği şekilde ışığı yansıtıyor. Whitney'in saçı. Whitney'in kızı.

Celeste bana bakıyor. Gözleri ıslak, yüzü açık, hiçbir şey saklamıyor, hiçbir şey yapmacık değil, hiçbir şey gizlemiyor. O, şu anda, onun şimdiye kadar gördüğüm en savunmasız hali.

"Buraya gel," diyor.

Odayı geçiyorum. Celeste ayağa kalkıyor, dikkatli, yavaş, bebeği göğsüne doğal bir güvenle kucaklıyor, sanki bu tutuşu aylardır hayalinde prova etmiş gibi. Bebeği kollarımın arasına veriyor ve ağırlığı yok denecek kadar az. Altı pound, belki yedi. Sekiz haftalık bir köpek yavrusundan daha hafif ama buraya gelmek için inşa ettiğimiz, kaybettiğimiz ve yeniden inşa ettiğimiz her şeyin ağırlığını taşıyan tam bir insan.

"Kızımızla tanış," diyor Celeste.

Kızımız.

Aşağıya bakıyorum. Uyuyor. Yüzü buruşuk, pembe ve inanılmaz derecede küçük. Parmakları yumruk şeklinde kıvrılmış, her biri üzüm büyüklüğünde ve fikirleri olan birinin ciddi kaşlarına sahip. Kızıl saçları alnında, şimdiden asi, şimdiden işbirliği yapmayı reddeden, şimdiden Whitney'e ait olan tutamlar halinde yayılıyor.

Raven'a bakıyorum. Yatağından donuk, yorgun gözlerle bizi izliyor. Saçları alnına yapışmış. Hastane önlüğü yana doğru bükülmüş. Sanki bir savaştan çıkmış gibi görünüyor, ve öyle de.

"Aferin sana, evlat," diyorum. "Harika bir iş çıkardın."

Raven boğuk, rahatlamış bir sesle gülüyor. "Aman Tanrım, teşekkür ederim. Artık resmen tekrar içebilirim."

Bebeğin alnını öpüyorum. Cildi sıcak ve inanılmaz derecede yumuşak, ve yepyeni bir şey gibi kokuyor, yeni boyanmış bir oda gibi, henüz dokunulmamış bir gelecek gibi.

“Teşekkür ederim,” diyorum Raven’a. “Onu taşıdığın için. Onu hayatımıza getirdiğin için. *Teşekkür ederim.*”

Raven eliyle beni uğurlar, ama gözleri ıslaktır.

Kapının eşiğinde duran Eleanor’a dönüyorum. Henüz odaya tam olarak girmedim. Çantasını iki eliyle önünde tutuyor ve soğukkanlılığını koruyor, ama çenesi hafifçe titriyor ve gözleri, floresan ışıkla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde parlıyor.

“Teşekkür ederim,” diyorum. “Bizi dinlediğiniz için. Onu bize bize gelmesine izin verdiğin için.”

Eleanor bir kez başını sallıyor. Bir adım öne çıkıyor ve ben bebeği kollarına veriyorum ve Eleanor Montgomery-Trace’in torunuyla tanışmasını izliyorum.

Soğukkanlılığı çatlıyor. Dramatik bir şekilde değil. Ses çıkarmadan. Ama Eleanor’un yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şey oluyor. Bu minik insanı görünce yüzü eriyor. Tamamen, bütünüyle, sanki inşa ettiği her duvar buzdan yapılmış ve bu bebek de güneşmiş gibi. Kızıl saçlara, buruşuk yüze ve minik yumruklara bakıyor ve bir damla gözyaşı düşüyor. Sadece bir tane. Gözyaşı bebeğin battaniyesine düşer ve Eleanor onu silmez, farkına bile varmaz, sadece orada durur, bu çocuğu kucağında tutar ve seçtiği şeyin ağırlığının kollarına yerleşmesine izin verir.

“Whitney’e benziyor,” diye fısıldar Eleanor.

“Öyle,” der Celeste.

“Hayır, demek istediğim, *tıpkı* Whitney’e benziyor. Doğduğu günkü haline. Sanki bir déjà vu gibi.”

Bir an kimse konuşmaz. Oda nefesini tutar. Whitney buradadır, bakır rengi saçlarında, ciddi kaşlarında ve düz durmayı reddeden asi buklelerinde. Onu seven insanların arasındaki sessizlikte, planladığı, doğru ellere emanet ettiği ama hiç tanışmadığı bebeğin etrafında durmaktadır.

Eleanor bebeği tekrar Celeste’ye verir. Nazikçe, titizlikle, birine paha biçilmez bir şey verir gibi. Sonra koridora çıkar ve bunun nedeninin Eleanor’un insanların önünde ağlamaması ve soğukkanlılığının tutamayacağı şekilde ağlamak üzere olması olduğunu anlarım.

Celeste, bebeği göğsüne yaslayarak sandalyeye geri yerleşiyor. Yanında duruyorum, elim omzunda. Gözlerim kızıl saçlara, minik parmaklara ve sadece yirmi dakikadır var olan ama şimdiden dünyadaki en önemli ses gibi gelen küçük, düzenli nefes alıp verişlere takılıyor.

"Şu haline bak," diyorum Celeste'ye. Ve her şeyi kastediyorum. Her şeyi. En iyi günlerinin geride kaldığı söylenen bu kadına. Değerinin bir son kullanma tarihi olduğu söylenen bu kadına. Bir yaz boyunca şirketini, en iyi arkadaşını ve velayet davasını kaybeden, ama enkazdan kimsenin tahmin edemeyeceği bir şey inşa eden bu kadına. O gençlikle dolu. Hayatla dolu. Hayat ne kadar gerektirirse o kadar kez yeniden başlamak için yeterince cesur.

Asla çok yaşlı değildi. Asla çok geç değildi. Sadece hikayesinin başlamasını bekliyordu.

Celeste

Oda sessiz.

Raven uyuyor, nefes alışları derin ve düzenli, vücudu nihayet hak ettiği dinlenmeye teslim olmuş. Eleanor kafeteryaya gitmiş. Saylor, Ada'yı aramak için dışarı çıktı ve koridordan bile telefonun diğer ucundaki sesinin titrediğini duyabiliyordum. "Burada, anne. Kızıl saçlı. Mükemmel."

Sadece ben ve bebek varız.

Uyandı. Gözleri açık, bakışları odaklanmamış, henüz anlamadığı ama güvenmekten başka çaresi olmayan bir dünyaya yeni gelmiş birinin şaşkın sakinliğiyle hem hiçbir şeye hem de her şeye bakıyor. *Yanımdayım, kızım. Buradayım.*

Gözleri, tüm yeni doğanların gözleri gibi arduvaz mavisi, ama ben bunların değişeceğini zaten biliyorum. Belki yeşile dönecekler. Ya da kahverengiye. Ya da tamamen ona özgü bir renge.

Onu göğsüme bastırıp kokusunu içime çekiyorum. Lavanta. Bu hastane odasındaki her şey lavanta kokuyor, losyon,

battaniyeler, mendiller. Saçlarında ve teninde bu koku var ve biliyorum ki bu koku hayatımın geri kalanı boyunca hafızama kazınacak. İlk saatin kokusu. Saf sevincin kokusu.

Eğiliyorum. Dudaklarım şakağındaki tüyleri sıyrarak kadar yakına. Kalp atışımı ve sesimi aynı anda duyabilecek kadar yakına.

"Biliyor musun tatlım?" diye fısıldıyorum. "Sanırım sonunda belirsizlikten çıktık. Umut ettik ve bekledik. Sevinç beklerken trajedinin yaralarını sardık. Fırtınanın ardından oturup, yukarıdaki gökkuşağına gözlerimizi dikmiştik. Sen, kızım, bizim gökkuşağımızsın. Sen sihir sensin. Sen, beklediğimiz tüm renklersin."

Yumruğu köprücük kemiğime değiyor. Beş minik parmak açılıp kapanıyor, kumaşı, havayı, ellere sahip olmanın getirdiği yeniliği kavırıyor.

"Seni seviyorum, tatlı kızım. Annen de seni seviyordu," diyorum. "Adı Whitney'di ve o, tüm dünyadaki en iyi insandı. Tıpkı senin gibi kızıl saçları vardı. Ve tüm odayı doldurabilecek bir kahkahası vardı. Ve sen daha doğmadan seni seviyordu. Senin için planlar yaptı. Senin için savaştı. Seni bana emanet etti, ki bu ya yaptığı en akıllıca ya da en çılgın şeydi, ve Whit'i tanıyorsam, ikisi deydi."

Küçük kız gözlerini kırptırıyor. Esniyor. Yüzünü buruşturan, ayak parmaklarını kıvırtan, onu Whit'e o kadar çok benzeten bir esneme ki, göğsüm en güzel şekilde çatlıyor.

Saylor kapıda belirir. Hemen içeri girmez. Kapı çerçevesine yaslanıp bizi izler ve yüzündeki ifade, lavanta rengi saçları, kızıl saçları ve kollarımdaki ağırlığıyla birlikte hafızamda saklayacağım bir anı olur.

"Nasıl gidiyor?" diye fısıldadı.

Gülümsüyorum. "İyiyim. Onu kucağımda tutmaya takıntılıyım."

Yanıma gelir ve sandalyenin yanına diz çöker. Eli dizimi bulur ve orada kalır, sıcak ve sabit.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Bir isim.

Sanırım buldum."

"Öyle mi?"

"Wren."

Bir an sessiz kalıyor. “Bunun bir anlamı var mı?”

“Whit’in takma adıydı. Üniversitede birkaç kısa öykü yayınlamak için kullanmıştı. Edebiyat dergisinde tüm makalelerini Wren Tracie adıyla yayınladı. Bu kuşu hep sevmişti çünkü wrens'lerin çok çelişkili olduğunu söylerdi. Çok güzel şarkı söylerler ama çok gürültülüdürler. Küçüktürler ama vahşidirler. Whit, sanki başka türlü olamıyormuş gibi, onların bu tuhaflıklarını severdi. O ismi hep sevmişti.” Bebeğe bakıyorum. Kızıl saçlarına, ciddi kaşlarına ve şimdiden kararlılıkla sıkılmış yumruklarına. “Whit için yeterince iyiye, onun için de yeterince iyidir. Küçük ama güçlü.”

“Wren,” diye tekrarlar Saylor. Elini uzatıp bebeğin eline bir parmağıyla dokunur. Bebek parmağını yakalar ve tüm gücüyle sıkıca tutar.

“Dünyaya hoş geldin, bebek Wren,” diyor. “Hepimiz seni bekliyorduk.”

Onu kollarımdan alır. Nazikçe, dikkatlice, sanki şimdiye kadar tuttuğu en önemli şeyi tutuyormuş gibi. Onu göğsüne yaslar ve başı köprücük kemiğinin altındaki çukura mükemmel bir şekilde oturur; sanki onu bir saatten daha uzun süredir tanıyormuş gibi oraya yerleşir. Sanki aylarca duvarların, bekleme odalarının ve umudun kendine özgü akustiğinin ardında onun sesini dinlemiş gibi.

Onları birlikte izliyorum. Sevdiğim adamın kollarındaki kızımı. Ve son bir konuşma daha yapıyorum.

Teşekkür ederim, Whit. Bana şimdiye kadar verilen en büyük hediye için. Bebek için değil, o her şeyim olsa da. Güvenin için. Tüm kalbini verdiğin için. Dünya bana işimin bittiğini söylediğinde bana baktın ve dedin ki: Henüz değil. Daha yeni başlıyorsun.

Onun seni tanımasını sağlayacağım. Her hikayeyi, her fotoğrafı, her berbat şakayı. Tulumları, pastel boya kostümünü, kızıl buklelerini ve mükemmel kahkahalarını bilecek. Annesi onu daha doğmadan sevdiğini ve onu sevecek insanları seçtiğini bilecek.

Asla unutmayacağız.

Hastane odası sessiz. Her yer lavanta kokuyor. Saylor, Wren'e sanki o anda uydurduğu bir ninni gibi bir şeyler mırıldanıyor, Wren ise onun göğsüne yaslanmış uyuyor,

öğleden sonra ışığı her şeyi altın rengine boyuyor, ben otuz dokuz yaşındayım ve hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Ne çok yaşıyım. Ne de çok geç. Tam zamanında.

epilog

Celeste

*You planned this, didn't you. What?
You absolute menace.*

Yaklaşık Bir Yıl Sonra...

Patrice muhteşem

görünüyor.

Ofisimin köşesinde duruyor, öğleden sonra ışığını yakalayan ve onu mor ve altın parçacıkları halinde geri yansıtan, yere kadar uzanan bir elbise giymiş, ipek, boya oranını tam olarak doğru ayarladığında ortaya çıkan o derinlikle parıldıyor. O rengi bulmak için üç hafta harcadım. Üç hafta boyunca numuneler denedim, reddettim ve Milano'daki tekstil tedarikçimle çok dramatik bir tartışma yaşadım. O, istediğim tonun mevcut olmadığını ısrarla söylüyordu, ben ise onu icat ettiğimde mevcut olacağını söyledim. Bana on dört test numunesi gönderdi. On üçünü reddettim. On dördüncüsü, üzerinde çalışabileceğim kadar yakındı ve o başlangıç noktasından yola çıkarak yarattığım şey, şimdi Patrice'in fiberglas omuzlarına ezilmiş ametistten yapılmış ikinci bir deri gibi sarılmış durumda.

Bu renge "Regal Plum" adını verdim. Ne kraliyetvari ne de özellikle erik rengi olduğu için değil, bu isim bir kadının hatırlanmak istediği bir galada giyeceği bir şey gibi geldiği için; ve tam da bu tür bir müşteri için tasarladım. Bu elbise yeni sonbahar koleksiyonunun en önemli parçası ve yeniden lansmandan bu yana yarattığım ilk parça; bu yüzden ofisimdeki aynanın önünde durup

ofisimdeki aynanın önüne geçip "*İşte o*" diye düşünmemi *sağlayan* ilk parça. Greg, aynı yavaş ve metodik hamlelerle şirketi ve özgüvenimi oyup boşaltmadan önce, eskiden olduğum tasarımcı.

Patrice bu elbiseyi çok yakıştırıyor. Her zaman yakıştırır. On beş yıldır bu köşede durup, en iyi ve en kötü fikirlerimi şikayet etmeden dinliyor ve bir kez bile zam istemedi. Yüzyılın çalışanı.

Bir elim kol dayanağına dayanmış, beş aylık hamile karnım en basit hareketler için bile yeni bir koreografi gerektirirken, masamdaki koltuğa yavaşça çöküyorum. Elim, artık inkar edilemez bir şekilde şişkin olan karnıma gidiyor; yabancılar bu yuvarlaklığı yorumlama ve dokunma hakkına sahip olduklarını düşünüyorlar, ancak ben doğrudan göz teması kurmamak ve davetsizce bana uzanan insanlara ayırdığım özel ses tonumu birleştirerek her ikisini de engelliyorum.

Telefonum masamdan heyecanla çınlıyor.

Celeste! Cevap veremeyecek kadar meşgul olduğun bir mesaj daha!

Hayatımda en beklenmedik şekilde önemli bir yer edinen Raven, yaşa uygun hediyeler konusunda hiçbir fikri olmayan en sevdiğim teyzemin kaotik coşkusuyla bana Wren'in doğum günü hediyesi seçeneklerinin fotoğraflarını gönderiyor.

Telefonumu elime alıyorum. En son mesajı bir saat önce gelmiş: bir evcil hayvan dükkanındaki kaplumbağanın fotoğrafı ve altında şu not: *Wren buna bayılır. Lütfen evet de.*

En son mesajı ise sadece bir sürü soru işaretinden ibaret.

BEN

Bir yaşındaki bir çocuğa kesinlikle kaplumbağa almayacağız, Raven.

Cevabı hemen geliyor.

RAVEN

Kaplumbağalar eğitici.

BEN

Belki. Ama şu anda baktığın şey bir kaplumbağa ve muhtemelen SEKİZ YILLIK bir taahhüttür. Zaten bir köpeği var... Ayakkabılarımı yiyen.

RAVEN

Gördün mü? Köpekler ayakkabı yer. Kaplumbağalar marul yer. Bu bir gelişme gibi görünüyor.

Pardon.

Yani kaplumbağa demek istedim. Bir düşünün!

Telefonu bıraktım ve Raven'ın partiye getireceği her türlü paketi Saylor'a durdurmasını kendime not ettim, çünkü bu kadının iki hafta sonra elinde bir kutu içinde bir kaplumbağa ve yüzünde bir gülümsemeyle ortaya çıkacağından ve Wren'in sevinçten çılgına döneceğinden kesinlikle eminim. Elim kolum bağlı, sonunda mutfağımda bir sürüngenle kalacağım ve hediye verme yaklaşımı taşıyıcı annelik yaklaşımını yansıtan bir kadınla arkadaşlık kurduğum için kendimden başka kimseyi suçlayamayacağım: aşırı, cömert ve reddedilmesi tamamen imkansız.

Topuklu ayakkabılar ofisimin dışındaki koridorun zeminine vuruyor — kasıtlı, ritmik, kusursuz — sanki her adım bir cümlemin sonundaki nokta gibi yürüyen birinin sesi. O yürüyüşü tanıyorum. On bir aydır duyuyorum, o sesin sahibi olan kadın beni iş ortağı yapan belgeleri imzaladığından beri. Bu sesi, minnettarlık, sevgi ve masamın altına saklanma dürtüsünün çok özel bir duygusal karışımıyla ilişkilendirmeye başladım.

Eleanor kapıyı çalmadan ofise giriyor.

O asla kapıyı çalmaz. Kapıyı çalmak, diğer tarafta bulunan kişinin hayır deme seçeneği olduğunu ima eder ve Eleanor, yaklaşık 1987 yılından beri “hayır” kelimesini geçerli bir cevap olarak kabul etmemektedir. Keskin omuzlu krem rengi bir blazer, dar paça pantolon ve henüz adını koyamadığım bir fildişi tonunda ipek bluz giymiş. Ama vereceğim. Saçları o kadar çok saç spreyi ile şekillendirilmiş ki, stilistini bir

yapı mühendisi olarak gören birinin mimari bütünlüğüne sahip. Okuma gözlüğü boynundaki altın zincirden sarkıyor ve elinde bir deri dosya taşıyor; bu dosyayı bir uyarı işareti olarak yorumlamayı öğrendim, çünkü dosya, notları olduğu anlamına geliyor ve Eleanor'un notları asla kısa olmaz.

"Yönetim kurulu toplantısı iyi geçti sanırım," diyor ve sanki bu binadaki mobilyaların yarısı ona aitmiş gibi masamın karşısındaki koltuğa yerleşiyor. Teknik olarak da öyle.

Eleanor, Greg'in şirketteki hisselerini satın aldığı anda, ona profesyonel hayatımın geri kalanında her zaman hatırlayacağım bir seçenek sundu. Ya mütevazı bir tazminat alıp temiz bir şekilde ayrılabilirdi, ya da Eleanor'un onun için özel olarak tasarladığı yeni bir pozisyonda kalabilirdi: posta odası koordinatörü. Bu pozisyonda, şirkette altı aydır çalışan ve Greg'in on beş yılda öğrendiğinden daha fazla operasyon bilgisine sahip olan yirmi üç yaşındaki Benji'ye bağlı olacaktı.

Greg parayı aldı. Bir saatten az bir sürede binadan ayrıldı ve ben bu pencereden onun gidişini izledim; zafer, haklı çıkma ya da bekleyebileceğiniz türden dramatik duygular hissetmedim. Uzun süredir orada olduğunu unuttuğunuz bir kıymık nihayet çıkardığınızda hissettiğiniz şeyi hissettim. Rahatlama. Ve bir şeyin acı vermesi durduğunda nasıl bir his olduğunu hatırlamanın getirdiği hafif bir şaşkınlık.

"Üyeler oldukça memnun görünüyordu," diye devam ediyor Eleanor, bacak bacak üstüne atıp dosyayı açarken. "Üç aylık tahminler beklentileri aştı. Sonbahar koleksiyonunun ön siparişleri güçlü. Ve bölüm başkanları kendinden emin bir şekilde sunum yaptılar, bu da bana moralin iyi olduğunu gösteriyor." Okuma gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "İnanılmaz bir iş çıkardın, Celeste. Bir yıl. Bu şirket yaşam destek ünitesindeydi ve sen onu geri getirdin. Seninle gurur duyduğumu bilmeni istiyorum."

Bu sözler, hâlâ hassas olduğunu bilmediğim bir yere dokunuyor. Eleanor, "Seninle gurur duyuyorum" diyor, tıpkı diğer insanların "hava güzel" dediği gibi—olaylı, abartısız, sanki bu bilgi apaçıkmiş ve o sadece kayıtlara geçmesi için bunu teyit ediyormuş gibi. Ama bunu söylemesi bile, ortaklığımızın ilk üç ayını esas olarak kenar notları

ve onaylamayan iç çekmelerle geçiren bu kadının bunu söylemesi, gözlerim utanç verici bir şey yapmadan işleyemeyeceğim bir anlam ifade ediyor.

"Teşekkürler, Eleanor. Bu benim için çok önemli."

"Elbette öyle." Gözlüklerini düzeltti. "Şimdi. Wren'in doğum günü hakkında."

Ve işte böylece, o tatlı an, sıcak bir araba ön panelindeki sabah çiyleri gibi buharlaşır.

"Catering," diyor Eleanor, sanki bir yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisi, bir şirket birleşmesi kadar karmaşık bir lojistik planlama gerektiriyormuş gibi dosyaya bakarak. "Menüyü yeniden gözden geçirmek istiyorum."

"Menü belirlendi, Eleanor."

"Öyle mi? Çünkü davetiyede sosisli sandviç, hamburger ve kızarmış peynirden bahsediliyordu."

"Davetiyede mozzarella çubukları yazdığını biliyorsun."

"Ben onlara oldukları gibi, yani kızarmış peynir diye seslenmeyi tercih ediyorum. Ve bazı endişelerim var." Dosyadan basılı bir sayfa çıkarır — basılı, madde madde sıralanmış, çünkü Eleanor parti planlama tartışmalarına destekleyici belgeler getirir — ve masama koyar. "Bir alternatif taslak hazırlama cüretini gösterdim. Trüflü brie atıştırılmalıkları bu kalitedeki bir toplantı için çok daha uygun olur."

"Bu kalitede mi? Bu bir yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisi. Wren elleriyle pasta yiyecek ve sonra bir balonla arkadaş olmaya çalışacak. Kalite 'yapışkan'."

"Yetişkinlerin deneyimini daha da üst düzeye çıkarmak için daha da fazla neden var. Ebeveynler orada olacak. Komşular. İş arkadaşların."

"Kızımın ilk doğum günü partisine iş arkadaşlarımı davet etmeyeceğim."

"Davet etmelisin. Buna ağ kurmak denir, Celeste. Doğum günleri, henüz keşfedilmemiş bir profesyonel kaynaktır."

"Değiller. *Onlar doğum günleri*. Ve mozzarella çubukları kalacak." Sandalyeme yaslanıp iki elimi karnımın üzerine koyuyorum; bu hareket, tartışmalarda benim varsayılan noktalama işaretim haline gelmiştir. Karnım, kesin bir cümlelerin sonunda mükemmel bir nokta oluşturur. "Ayrıca, mozzarella çubukları Wren'den çok Saylor için; onları menüden çıkarırsam, başıma bir isyan açılır."

Eleanor, bu turu kaybettiğini ama daha sonra konuyu farklı bir açıdan ele almayı planladığını ima eden o kendine özgü şekilde dudaklarını büzüyor. Onun taktiksel geri çekilmesini, meteorologların basınç sistemlerini okuduğu gibi okumayı öğrendim—bir sonraki cephe gelmeden önceki sükunet.

“Peki,” der, ama ses tonu pek de “peki” anlamına gelmez. “Hazır bu konuyu konuşurken, Westchester’daki evin tadilatı bittiğini biliyorum, ama o Cumartesi günü country kulübünde son dakika bir yer açıldı ve ben de düşündüm ki...”

“Hayır.”

“Bu mevsimde bahçeler muhteşem...” “Hayır, Eleanor.”

“Çeşmesi olan bir çocuk bahçesi var...”

“Parti bizim evde olacak. Arka bahçemizde. Saylor’ın geçen hafta sonu ışıklar astığı meşe ağacının altında.” Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturuyorum. “Bu rahat bir parti. Tanrı aşkına, kot pantolonla gelin.”

Eleanor, sanki ona mayoyla gelmesini önermişim gibi bana baktı. “Benim kot pantolonum yok.”

“Al bir tane.”

“Altmış üç yaşımdayım. Carter yönetimi döneminden beri kot giymedim.”

“O zaman çok geç kalmışsın. Aslında, esnek olanlardan al. Harika bir keşif.” Başparmağımı kendi hamile kot pantolonumun bel kısmına takıp çekerek, bir infomercial sunucusunun coşkusuyla elastikiyetini gösteriyorum. “Görüyor musun? Hamile pantolonu. Fermuar yok, düğme yok, sadece inanç ve elastik. Bu kot pantolonlar yemekle, oturma ile ve bel çevresi kavramıyla olan ilişkimi değiştirdi. Bir daha asla eskisine dönmeyebilirim.”

Eleanor, sanki ona tıbbi açıdan endişe verici bir şey göstermişim gibi bir ifadeyle elastik bel bandına bakıyor. “Bu moda değil, Celeste. Bu teslimiyet.”

“Bu rahatlık. Ve rahatlık en büyük lüks. Bunu bir dekoratif yastığa nakışla işlemeliyim.”

“Peki, o yastığı benim evime koyma.”

“Emin misin? Buzdan kalendindeki mobilyalar çok sert. Bir yastık yardımcı olabilir.”

“Ha. Ha.” Yüzünde gülümsemenin izi bile yok.

Beyaz bayrak anlamına gelen dosyasını kapatır ve ellerini kucağında birleştirir. Savaşçı enerjisi yumuşar. Karnıma bakar ve yüzünde beliren ifade, benim artık “*diğer* Eleanor” olarak tanıdığım ifadedir. Blazer ceketlerin, madde madde listelerin ve parti menüleri hakkındaki acımasız görüşlerin altında yaşayan insan olan Eleanor. Her şeye rağmen ve kendi beklentilerinin aksine, ikinci kez büyükanne olacak olan.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor ve sesinde toplantı odası tonu kaybolmuş. Daha sessiz. Neredeyse dikkatli.

"Şikayet edecek hiçbir şey yok," diyorum. "Mide bulantısı devam ediyor ve zamanlaması da çok yaratıcı, ayrıca tuzlu krakerlerle neredeyse romantik denebilecek bir ilişki kurdum. Ama Wren'in bir kız kardeşi olacak ve ben çok heyecanlıyım."

"Ben de," diyor Eleanor. İki kelime. Hiçbir açıklama yok. Ama gözleri gereğinden biraz daha uzun süre karnımda kalıyor ve kafasında hesap yaptığını görebiliyorum. Bu, bir yıl önce Whit'in mezarının önünde yaptığı hesapla aynı; ailenin ne anlama geldiğini ve kendisinin bu ailenin içinde nereye ait olduğunu yeniden hesaplıyor. *O buraya ait.* Kapıyı inşa etmemiz ikimizin de biraz zamanını aldı, ama o kapıdan içeri girdi ve artık gitmiyor.

Ayağa kalkar, pantolonunu düzeltir ve ofisimde yavaşça dolaşmaya başlar; bunun, toplantı sonrası rahatlama ritüeli olduğunu artık biliyorum. Büfenin üzerindeki bir çerçeveyi düzeltir. Pencere kenarındaki vazoyu yeniden yerleştirir. Parmaklarını kitaplığımın kenarı boyunca gezdirir ve toz olup olmadığını kontrol eder; toz bulur ve temizlik hizmetime kişisel bir ihanet bakışı atar.

"Biliyor musun," diyor, Patrice'in önünde durarak, "bu elbise olağanüstü."

"Teşekkür ederim."

"Rengi olağanüstü." "Adı
Regal Plum."

Eleanor düşünürcesine başını eğiyor. "Fena değil. Ben Imperial Amethyst'i tercih edebilirdim, ama Regal Plum'un belli bir ulaşılabilirliği var."

"Imperial Amethyst mi? Vay canına, Eleanor." Elim boş kalır. "İşte taç. Beni onurlandırdın. Harika bir isim. Ama hayır, Regal Plum'u seçeceğiz."

"Neden?"

"Çünkü bunun ulaşılabilir hissettirmesini istiyorum. Kadınların bu elbiseyi giyebileceklerini hissetmelerini istiyorum, elbisenin onları giyeceğini değil."

"Her şey bitti mi?"

"Evet, cepler hariç. Onları son üretim aşamasında ekleyeceğiz."

"Cepler mi?"

Ona çok ciddi bir şekilde bakıyorum. "Evet, cepler. Target elbiselerindeki gibi."

Eleanor, sanki dinine hakaret etmişim gibi başını sallıyor. Elbisenin koluna, Whitney'in mezar taşına dokunduğu gibi dokunuyor —saygıyla, kederle, güzel şeylerin seni koruyamasalar bile korunmaya değer oldukları sessiz bir anlayışla.

Sonunda elbiseden sıkılır ve ofisimde dolaşarak kusurları araştırmaya devam eder. En iyi arkadaşımınla tamamen içimden geçen bir konuşma yaparım.

Bunu sen planladın, değil mi Whit? Sen tam bir baş belasısın. Beni Wren'le bırakmanın, beni sonsuza kadar annene bağlayacağını biliyordun.

Neredeyse onun kahkahasını duyabiliyorum. Yabancıların dönüp bakmasına ve garsonların, birini bu kadar mutlu eden şeyin yanında olmak istedikleri için fazladan ekmek getirmesine neden olan, o odayı dolduran büyük kahkahası.

Onu seviyorum, Whit. Beni delirtiyor, ama onu seviyorum. Ve o, seni ağlatacak şekilde Wren'i seviyor; iyi anlamda, üzgün olmadığın ama vücudunun tüm o duyguyla bir şeyler yapması gerektiği için ağlamayı seçtiği türden bir sevgi.

Umarım bunu görebilirsin. Umarım nerede olursan ol, sevdiğin insanların bunu çözdüğünü görebilirsin. Bunun için bir mezarlık, bir iflas, sahte bir nişan, gerçek bir nişan, bir işaret yüzüğü, bir Avustralyalı, bir köpek yavrusu, Janet adında bir sosyal hizmet görevlisi, bir mezarlıkta yazılmış bir çek

ve mozzarella çubukları hakkında yapılan son derece talihsiz bir konuşma gerekti, ama biz bunu çözdük.

Seni özlüyorum. Her gün. Ama artık üzgün değilim. Sadece minnettarım. Güvenin için. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar için. Her an o kapıdan içeri girecek olan kızıl saçlı küçük kız için, çünkü koridorda babasının botlarının sesini duyabiliyorum ve muhtemelen babasının yakasını çiğniyor.

Tam da o anda ofis kapısı açılır ve Saylor, Wren'i kucağında içeri girer.

O kadar büyümüş ki. Bir yıllık büyüme süreci, onu hastanede kucağımda tuttuğum, yumruklarını sıkmış, buruşuk bir yavrudan, parlak gözlü, bakır saçlı, fikir ve hareket dolu bir kasırgaya dönüştürmüştü. Ada'nın seçtiği sarı bir elbise giyiyor ve minik beyaz ayakkabılarını çoktan çıkarmış, çünkü Wren annesinin saçlarını, vaftiz annesinin inatçılığını ve görünüşe göre Whit'in rahatsız ayakkabılara karşı olan duygularını miras almış.

"Bak kim gelmiş, tatlım," diyor Saylor, onu kalçasında nazikçe sallayarak. "Anne ve büyükanne."

Wren'in yüzü, başının tamamını kaplayan bir gülümsemeye dönüşüyor. İki kolunu da bana doğru uzatıyor, parmaklarını açıp kapatarak, "*bunu hemen o kişiye ver yoksa sonuçlarına katlanırsın*" anlamına gelen evrensel bebek işaretini yapıyor.

Saylor, karnımı korumaya özen göstererek onu kucağıma oturtur. Sadece annesine özgü bir rahatlıkla karnıma yaslanır. O kadar uzun süredir onun yastığı, kanepesi ve yatağı oldum ki, bu küçük kızın kucağımda kalıcı bir popo izi kaldı. Kendimi hiç sevgi dolu bir insan olarak görmemiştim. Saylor'la tanıştığımda yanıldığımı anladım. Wren'le tanıştığımızda ise *çok* yanıldığımı anladım. Haftalardır yaptığı gibi avucuyla karnıma iki kez hafifçe vuruyor; bunun nedeni içinde ne olduğunu anlaması değil, karnımın yeni bir şey olduğunu fark etmesi ve sürekli bir araştırma yürütmesi.

Saylor eğilip şakağıma öpücük konduruyor ve ağzının sıcaklığı her zamanki gibi cildimde kalıyor — kaybolmak yerine yerleşiyor, hayatımın ortam sıcaklığının bir parçası haline geliyor.

"Koşu nasıl gitti?" diye soruyorum.

“Mil başına on altı dakika, ama annem tüm yol boyunca koştu.” Gülümsüyor ve yüzündeki gurur parıldıyor, sahte ya da yapmacık olamayacak türden bir gurur. “Başından sonuna kadar, Celeste. Başından sonuna kadar. Baston yok, durma yok. Doktor Yassa, ameliyattan bu yana hareket kabiliyetinin yüzde kırk arttığını söyledi. Sonrasında ağladı. Ben de ağladım. Ruby de ağladı, ama sanırım o sadece ödül istediği için ağladı.”

Beş kiloluk bir kaos yumağından otuz kiloluk, biraz daha düzenli bir kaos yumağına dönüşen kırmızı heelerimiz Ruby, muhtemelen o mesafeyi iki kez koştu, çünkü heelerlar tempo kavramını anlamazlar ve özellikle Ruby “yeter” kavramını hiç anlamaz. Ada, ikinci haftada ona Ruby adını verdi, Roxanne adını isteyen Saylor’ın itirazlarına rağmen. Ada sakın bir şekilde onu sevdiğini, ama bu köpeğin kendisine ait olduğunu ve Saylor’ın bunu kabullenmesi gerektiğini açıkladı.

"Yüzde kırk," diye tekrarlıyorum. "Saylor, bu inanılmaz."

"O inanılmaz. Ben sadece onu randevulara götürüyorum." Mütevazı davranıyor, ki bu, Ada için yaptığı her şeyde varsayılan ayarıdır. Gerçek şu ki, Saylor her seansa, her takip randevusuna, annesinin dişlerini sıkıp çoğu insanı yere serer nitelikteki acıyı göğüslediği her zorlu fizik tedavi saatine katıldı. Arka bahçeye, annesinin aralarında yürüme alıştırmaları yapabilmesi için bir çift paralel bar kurdu, takılıp düşmemesi için yolu düz taşlarla döşedi ve ona bir kez bile yavaşlamasını ya da dikkatli olmasını söylemedi, çünkü sonunda onu kontrol etmenin onu sevmekle aynı şey olmadığını öğrendi.

"Öğle yemeğine hazır mısın?" diye soruyor Saylor. "Ne yemek istersin?"

Soru bitmeden cevabı biliyorum. Bu istek sabah saat 10'dan beri içimde büyüyordu, yönetim kurulu toplantısı boyunca tırmandı, Eleanor'un trüflü brie saldırısı sırasında zirveye ulaştı ve şimdi göğsümde, sönmeyecek ve ikna edilemeyecek bir neon ışığı gibi duruyor.

"Flamin' Hot Cheetos," diyorum.

Saylor ve Eleanor, mükemmel bir senkronizasyonla aynı anda gözlerini deviriyorlar; bu, onların pazarlık yapmadan hemfikir oldukları tek şey.

"Onlar yemek değil," diyor Eleanor.

"Onlar bir torba içindeki kimyasal savaş silahı," diye ekliyor Saylor.

"Bu bebek bunları istiyor ve bu bebek istediğini alır, ve eğer ikinizden birinin bununla bir sorunu varsa, bunu şu anda bu operasyonu yöneten ve ikinizi de geçersiz kılan rahmimle görüşebilirsiniz."

Wren, enerjideki değişimi hissederek karnıma tekrar vurur ve "chee" gibi bir ses çıkarır; ben bunu dayanışma olarak yorumlamayı tercih ediyorum.

"Gördünüz mü?" diyorum. "Wren de aynı fikirde."

"Wren, yemekle ilgili her şeye katılır," diyor Saylor. "Bu sabah Ruby'nin kahvaltısına da katıldı. Kelimenin tam anlamıyla. Onu yemeye çalıştı."

Wren'i kucağımdan alır, kalçasına oturtur ve boş elini uzatarak sandalyeden kalkmama yardım eder. Ben de bunu kabul ederim çünkü hamileliğimin o aşamasına gelmişimdir ki, oturur pozisyondan ayağa kalkmak için ya yardıma ya da küçük bir vince ihtiyacım vardır. Beni ayağa kaldırıyor ve elimi tutmaya devam ediyor, başparmağı yüzük parmağımdaki elmasın üzerinde dolaşıyor; ellerimiz her birleştiğinde ona dokunan birinin dalgın, alışkanlık haline gelmiş şefkatiyle, hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek için değil, o his ona boş bir çocuk odasının zemininde bir Sharpie kalemi ve çarpık bir kalp çizerek verdiği sözü hatırlattığı için. Bebek gelmeden önce evlenmek istiyor. Ben de, ne önemi var ki diyorum. Biz başından beri kaderiz. Artık zamanın bizi acele ettirmesine gerek yok.

Eleanor çoktan kapıda, kolunun altında bir dosya tutuyor, bizi öğle yemeğine götürmeye hazır, bu göreve atanmış olsun ya da olmasın, tüm gezilerin sorumlusu olduğunu açıkça düşünüyor.

"Ben sürerim," diyorum.

"Yapmayacaksın," diye hep bir ağızdan itiraz ettiler.

"Celeste, sanki peşinde biri varmış gibi sürüyorsun," diye ekliyor Eleanor. "Daha iyi oldum," diye itiraz ediyorum.

"Evet, ama... o kadar da değil, tatlım," diyor Saylor yüzünü buruşturarak.

Ofisten çıkıyoruz, Regal Plum'daki Patrice'in yanından geçiyoruz, sadece benim için bir anlam ifade eden yeni kumaş örneklerinin kümeler halinde asılı olduğu mantar panosunun yanından geçiyoruz, bir zamanlar Greg'in binadan son kez ayrılışını izlediğim ve içimden bir parça kopup gittiğini hissettiğim pencerenin yanından geçiyoruz.

Saylor, Wren'i kucağında taşıyarak önümüzde yürüyor, koridor pencerelerinden dışarıyı gösteriyor — kuşlar, arabalar, köpeğe benzeyen bir bulut — ve Wren, her birine, on iki aydır hayatta olan ve dünyanın var olduğu gerçeğini hâlâ sindirememiş birinin geniş gözlerle hayretle tepki veriyor. Eleanor yanımda yürüyor, yorum yapmadan benim yavaş adımlarıma uyum sağlıyor; bu, hamileliğimi bir sınırlama olarak kabul etmeden ona uyum sağlamasının bir yolu. Eleanor sınırlamalara inanmaz, ne kendisi için ne de yatırım yapmaya karar verdiği kadınlar için.

Asansör geliyor. Dördümüz de içeri giriyoruz — karnımı da sayarsak beşiz, ki ben sayıyorum. Saylor lobi düğmesine basıyor. Wren panele uzanıyor ve kimse onu durduramadan üç kat daha basmayı başarıyor; bu da dokuz, beş ve ikinci katlarda manzaralı molalar vereceğimiz anlamına geliyor. Saylor, gülüşen bir çocuk, hamile bir kadın, kusursuz giyimli bir büyükanne ve açıkça sayıca az olan ve başka türlüünü istemeyen iş botlu bir adamın bulunduğu asansörün kapılarının açılmasını izleyen her şaşkın insandan özür dileyecek.

Kapılar kapanır. Asansör aşağı inmeye başlar. Cilalı metal duvarda kendi yansımamı yakalarım — bulanık, belirsiz, portreden çok bir izlenim. Karnımın şeklini, saçlarımdaki düşüşünü, parmağımdaki yüzüğü ve yanımda duran insanları görebiliyorum; görüntü bozuk ama hislerim net.

Bu benim hayatım. Planladığım hayat değil. Bir mood board'da tasarladığım, yatırımcılara sunduğum ya da yirmi iki yaşında, iplik ve cesaretle bir imparatorluk kuracağıma inanan tulumlu bir kızla bir peçeteye çizdiğim hayat değil.

Bu hayat daha iyi. Daha dağınık, daha gürültülü, mozzarella çubukları, lastikli bel bantları ve asansörde rastgele düğmelere basan bir çocukla dolu. Beklemediğim, tahmin edemediğim ve bir zamanlar istediğimi sandığım hiçbir gelecek versiyonuyla takas etmeyeceğim insanlarla dolu.

Ne çok yaşlı, ne çok geç. Tam zamanında.

Asansör ikinci katta durur. Kapılar açılır. Takım elbiseli bir adam, dolup taşan, kaotik kabinimize görünür bir şaşkınlıkla bakar.

"Aşağı mı iniyorsunuz?" diye soruyor.

"Sonunda," diyor Saylor gülümseyerek. "Manzaralı yolu kullanıyoruz."

Kapılar kapanıyor. Wren gülüyor. Eleanor iç çekiyor. Ve ben ailemle birlikte, gereksiz katları tek tek geçerek aşağı iniyorum, varışa acele etmiyorum, çünkü asıl önemli olan varış noktası değildi.

Önemli olan her zaman kabindeki insanlardı.

Celeste ve Saylor hakkında daha fazlasını mı istiyorsunuz? [BURAYA TIKLAYARAK](#) ücretsiz özel bonus sahneyi okuyun.

Rina'nın hikayesi ve Off the Books eskort ajansının kuruluş hikayesi için bizi takip etmeye devam edin. [BURAYA TIKLAYARAK ÖN SİPARİŞ VEREBİLİRSİNİZ.](#)

Eğer daha esprili, baharatlı, gerilimli, olay örgüsü ağırlıklı ve tamamlanmış çağdaş seriler arıyorsanız, şunlara bir göz atın:

Kay'in REAL LIFE, REAL LOVE Serisi (5 kitap)
Herhangi bir sırayla okunabilir, ancak [BURAYA TIKLAYARAK](#) Paint Me Perfect ile başlayabilirsiniz.

Kay'in LESSONS IN LOVE Serisi (3 kitap)
Gerçek anlamda bağımsız kitaplardan oluşan bir seri. Kindle Unlimited'ta Camera Shy ile başlayabilirsiniz. [BURAYA TIKLAYIN.](#)

Kay'in yeni kitaplarından haberdar olmak ve ön sipariş avantajları, tur durakları, indirimler ve fırsatları ilk öğrenen olmak istiyorsanız, aşağıya tıklayarak:

[KAY'IN OKUYUCU GRUBUNA](#)
[KATILIN KAY'IN HABER](#)
[BÜLTENİNE KATILIN](#)

Teşekkürler

Bay Cove'a, benim teknem olduğu için. Ve diğer tekne olduğu için. Ve helikopter olduğu için. Çünkü ben oldukça inatçıyım. Dünya bana karşıymış gibi hissettiğimde, sen her zaman beni başka bir dünya yazmaya teşvik ediyorsun. En iyi şekilde hayatlarımıza kaçmamıza yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Michelle'e, bu hikayeyi iliklerine kadar sevdiğin için. Şüphe ve sorgulamanın her anında kafamın içindeki sürekli destekçisi olduğun için. Yaratıcılığımın tıklandığı ya da sadece biraz aç olduğum zamanları bilen tek kişi sensin ve sana sonsuza kadar minnettarım. Mükemmel miktarda *Avustralya* havası yaratma maceralarımızı daima hazinelerim arasında saklayacağım.

Page'e, bana delulu, umutlu ve mutlu kalmamı hatırlattığın için. Haklısın dostum. Bu tarafta çimler çok daha yeşil ve buradaki hikayeler sonsuz. Ben yazmaya devam edeceğim. Sen sihir yaratmaya devam et. Sana sonsuza kadar minnettarım.

Brooke'a, günlük yıldız ışığı sesli notlarım için. Çimlere dokunmamı, havayı solumamı, kendime inanmamı hatırlattığın için teşekkür ederim, ve en önemlisi, trendlere ve Z kuşağının diline her zaman en son ayak uyduran ve yatma saatim genellikle akşam sekiz olan biri olsam da, yine de oldukça havalı olduğumu hatırlattığın için.

Valentine'e, tutkulu menajerime, bu ay benden binlerce kez (tamam, bugün binlerce kez) vazgeçmemi sağladığın için. Her seferinde sana "artık hiçbir şeyim kalmadı" dediğimde, bunun muhtemelen saçmalık olduğunu hatırlatıyorsun. Benimle birlikte büyük hayaller kurduğun için teşekkür ederim. Önümüzdeki uzun, dolambaçlı ve ödüllendirici yola şerefe.

Sanatınla bana ilham vermeye devam ettiğın için Aga'ya. Her seferinde karakterlerime bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim. Yeteneğın rakipsiz.

Gerçek hayattaki Whit'ime, ölümüne dostuma, cümlelerimi tamamlayan, abartılı yan bakışlarda harika olan ve bir zamanlar bana gerçek bir New Yorklu gibi şarap içmeyi öğreten kişiye. Seni seviyorum, en iyi arkadaşım. Ayrıca, seni görmeyeli çok uzun zaman oldu ve ben yine şarap kokteyllerine döndüm, yani yapmamız gereken işler var galiba.

ayrıca kay cove tarafından

Aşk Dersleri Serisi [Kamera](#)

[Karşısında Utangaç](#)

[Anlık Görüntü](#)

[Selfie](#)

Gerçek Hayat, Gerçek Aşk

Serisi: [Beni Mükemmel Yap](#)

[Kuralları Yeniden Yaz](#)

[Bana Bir Borcun Var](#)

[Sırlarını Söyle](#)

[Önce Sonsuzluk](#)

[Gelir](#)

PALADIN Serisi [İhbarcı](#)

[Dedikoducu](#)

[İspiyoncu \(2026\)](#)

[Kanarya \(2027\)](#)

İletişim

Kay'in iletişim kurmayı en sevdiği yer, Facebook'taki okuyucu grubudur. Ayrıca, Kay'in haber bültenini takip ederek etkinliklerden, indirimlerden ve güncel bilgilerden haberdar olabilirsiniz.

Kay'i nerede bulabilirsiniz?

[Web sitesi](#)

[Haber Bülteni](#)

[Kay'in Okuyucu Grubu](#)

[Instagram](#)

[TikTok](#)

[İmzalı Kitaplar](#)

Kay'in kitaplarını nereden bulabilirsiniz? [Goodreads](#)

[Amazon](#)

[BookBub](#)

